

What love is...

คือรัก
โดย ป. ปาน ชาติ

ถึงคุณผู้อ่านที่รัก...

หนังสือเรื่องนี้แต่งขึ้นเพื่อความบันเทิงเท่านั้น ข้อมูลสาระและสาระชั้นใดๆ ในท้องเรื่องรวมถึงการเขียนและการสะกดคำ (โดยเฉพาะตัวเอียงนะจ๊ะ) ไม่สามารถนำมาใช้ในการอ้างอิงการเขียนเชิงวิชาการใดๆ ได้และโปรดใช้วิจารณญาณในการอ่านนะคะ

ต้องขอขอบคุณดริมทีมที่ทำให้ฝันเป็นจริง (โดยไม่ต้องใช้รถเข็น ฮุ ฮุ)

ขอขอบคุณพี่วาววับและคุณชันฉายที่แม่จะยุ่งมากก็ยังสละเวลามาช่วยอ่านและแนะนำจุดบกพร่องในงานเขียน

ขอบคุณคุณผู้อ่านทุกท่านที่ช่วย..อ่าน! ทั้งยังช่วยเป็นกำลังใจแนะนำข้อผิดพลาด จุดอ่อนมากมายในเนื้อเรื่องฉบับแรกบางท่านยังช่วยแก้ไขคำผิด และขอบคุณสำหรับการทวงถามหาตอนต่อไปอย่างน่ารัก (ทำให้ผู้เขียนแอบแสบไปซี่เกียจ..มิได้!)

และต้องไม่ลืมขอบคุณระบบอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงและอีเมลที่เชื่อมต่อการสื่อสารระหว่างเรา มิฉะนั้นท่านๆ อาจไม่ได้มีโอกาสได้ถือหนังสือเล่มนี้ไว้ในมือเป็นแน่แท้

สุดท้ายนี้ ผู้เขียนขออุทิศหนังสือเล่มนี้ให้..คุณแม่..ซึ่งเปรียบเสมือนครูคนแรกในชีวิตและคงจะเป็นครูคนสุดท้ายอีกด้วย (เพราะชอบสอนจังเลย)

รักแม่ค่ะ

^ _ ^

ป. ปาก ต่

porkachao@hotmail.co.uk

www.facebook.com/porkachao

คำนำ

เมื่อเอ่ยถึง 'ความรัก' ทำไมแวบแรกในความคิดของคนส่วนใหญ่หรือแทบทุกคน คือ..ความรักของหนุ่มสาว เธอรักเขา เขารักเธอ

คุณคิดว่าความรักมีกี่แบบ ความรักมีกี่นิยาม ความรักที่แท้จริง..เป็นอย่างไร

ลองค้นหานิยามความรัก...ไปกับ...

สี่หนุ่มชาวเมืองผู้ดีที่หล่อและรวยเกินบรรยาย ผู้ใช้ชีวิตโดยไม่มีนิยามความรัก

หนึ่งสาวไทยธรรมด้าธรรมดาผู้เปี่ยมไปด้วยความรัก ที่ต้องไปผจญภัยในเมืองผู้ดี

และหนึ่งหนูน้อยผู้น่ารัก (รีเบลล่า) ที่โหยหา...ความรัก

โดย ป. ปาน ธานี

บทที่ 1

ฉากแรกเริ่มต้น: มรสุมใจ

จุดเริ่มต้นของเรื่องราว

ณ ห้างสรรพสินค้ามาตาแลน ในตัวเมืองเซาแธมป์ตัน จังหวัด
แฮมป์เชียร์ ประเทศสหราชอาณาจักร

วันเสาร์อย่างนี้คนอังกฤษนิยมพาครอบครัวมาจับจ่ายซื้อของ คนที่เป็น
แฟนกันนัดกันมาเที่ยวในเมือง และถ้าชาวอังกฤษที่เดินชอปปิงใน
ห้างสรรพสินค้าแห่งนี้จะสนใจคนรอบข้างสักหน่อยก็จะได้เห็นหญิงสาวชาวเอเชีย
ผมสั้นร่างสมส่วนอยู่ในชุดกางเกงยีนส์สีน้ำเงินเข้มเสื้อโค้ทเข้ารูปสีเทา พัน
ผ้าพันคอเก่าๆ สีเลือดหมู สะพายกระเป๋าสีขาวใบสวยซึ่งไม่ใช่ของแบรนด์เนม
อย่างที่คนทั่วไปนิยมใช้ ยืนก้มๆ เงยๆ มองอย่างครุ่นคิดอยู่ตรงหน้าต่างโชว์
สินค้าขนาดใหญ่ของร้านขายเครื่องประดับ ร้านนี้มีขนาดสามคูหาตั้งอยู่ตรง
ทางออกของห้างสรรพสินค้ามาตาแลนซึ่งเป็นหนึ่งในห้างสรรพสินค้าบนถนน
ชอปปิงในตัวเมืองเซาแธมป์ตันแห่งนี้

ฉันขอเล่าต่อเองนะคะ ชีวิตนักเรียนต่างชาติในอังกฤษก็ไม่ค่อยมีอะไรให้
ทำมากนักหรือนอกจากเรียนซึ่งเป็นเหตุผลหลักที่เรามาทรมานตัวเองกับ
สภาพอากาศที่นี่ การเรียนมันเครียด ว่างหนอยก็จับกลุ่มนัดสังสรรค์กินกันจน
อ้วนไปตามๆ กัน ใครบอกว่ามาอยู่เมืองนอกแล้วผอมนะ ไม่จริงค่ะ อย่าไปเชื่อ

นักเรียนไทยในอังกฤษร้อยละเก้าสิบ อ้วนขึ้นทุกคน ห้าถึงสิบกิโลเป็นอย่างน้อย ถ้าไม่กินก็เหลือแค่เที่ยวกับชอบปิง อ่า พุดให้ถูกก็วินโดว์ชอบปิง แบบว่า..แค่ มองก็สุขใจ

ฉันเพิ่งส่งโครงร่างวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกไปเมื่อวานนี้เอง หลาย อาทิตย์ที่ผ่านมาฉันทำงานงกๆ อยู่ที่มหาวิทยาลัย เรื่องไปเที่ยวเนี่ยต้องรอก่อน เพราะถ้าจะเที่ยวให้เสียค่าใช้จ่ายถูกหน่อยจะต้องวางแผนนานนิดหนึ่ง ไม่งั้นค่า รถโค้ชค่ารถไฟบานเบอะ วันนี้ฉันก็เหลือแคกินกับชอบปิงแต่..ข้าวของที่นี่มันช่าง แพง ตอนนี่เลยทำได้แค่..มอง สิ่งที่คุณดูขาค้นให้มาเย็นอึ้งมองตาปริบๆ คือ สร้อยคอทองคำเส้นจี้ดเดี่ยวเอง จี้เป็นเกลียวสวยดี ฉันเป็นวิศวกร แต่งตัวไม่ เป็นคงอธิบายไม่ได้ว่าสวยยังไง แต่ถึงชอบมากแค่ไหน มันก็เอาท์ ออฟ เควสชั่น แนวๆ ว่าไม่ต้องถามให้มากความ..ทำไมริคะ..ก็สนนราคามันช่างแพง ฉันเพิ่งแล้วเพิ่งอีก ยังไงมันก็เขียนว่าทองสิบแปดเค กะน้ำหนักทองยังไงก็ไม่ น่าจะหนักจนตั้งราคาขายถึงสองร้อยห้าสิบบอนด์ ลองคุณ ห้าสิบบาทสิคะ เกือบหมื่นสี่พันบาทเชียวนะ ที่เมืองไทยซื้อทอง 98% ได้สักก็สลึงละคะนี่

เอ เอ๊ะ เอ๊ะ....

“โอ๊ะ” เสียงหญิงสาวอุทาน ด้วยรู้สึกว่ามีแรงมากกระเพาะปัสสาวะของเธอ เธอก้มลงมองก็เห็นมือเล็กๆ ของเด็กกำแน่นอยู่ที่ตุ๊กตาที่เธอห้อยไว้ที่หูกระเป่า

เจ้าของมือน้อยๆ นั้นเป็นเด็กหญิงวัยสามสี่ขวบ ใบหน้าเรียวเล็ก เครื่อง หน้าที่กระจุมกระจิม ดวงตากลมโตสีฟ้าสด ริมฝีปากถูกแม่จมนเป็นเส้นตรง เส้น ผมหงอกหน้าจะนุ่มถูกถักเป็นเปียยาวถึงกลางหลัง ว้าว!! น่ารักอย่างกับ ตุ๊กตาน้องคูมิเลยค่า

“หนูจะเอา เอาม้าาา!!!” เด็กน้อยร้องออกมา

“เอามานะ เอาม้า!!” เอ่อ ดุจจะนะคะแล้วเด็กจะตะโกนทำไมคะนี่ ฉันอยู่ แคนนี่เองอะ อ่า ช่างเป็นจุดเด่น!! เซ็งเลย!

เฮ้ย! อีหนู..อย่าดึง!! โห น่าเอาไปเฝ้าบ้านนะนี่ ตัวแค่นี้แรงดีมั้งๆ นี่ถ้า ฉันคว้ามือน้อยๆ นี้ไม่ทันมีหวังได้ไปจับกบกลางห้างแล้วแหงๆ แล้วน้องจะ

แดนซ์ทำไมคะนี่!!!!!!

“น้องคะ ตึกตาของพี่ไม่ใช่ของหนู” หญิงสาวก้มลงเพื่อจะได้คุยสะดวก มือขาวนวลกำมือน้อยของเด็กช่างที่กำลังตึกตาไว้มัน จากหางตาเธอเห็นเงา บางอย่างเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ แต่ไม่มีเวลาจะหันไปมองเพราะร่างเล็กเริ่มดิ้นอีก ดวงตาคู่เล็กจ้องเธอตาขวางอย่างไม่พอใจ

“ปล่อยเด็กเดี๋ยวนี้ล่ะ!!” เสียงทุ้มของผู้ชายคนหนึ่งตะคอกดังมาแต่ไกล ทำให้หญิงสาวตกใจจนปล่อยมือเล็กๆ ช่างนั้น ตัวเองเลยเซตลาล้มลงไปตามแรงดึง เขาช่างหนึ่งกระแทกพื้นเข้าอย่างจัง ช้ำร้ายมือใหญ่ที่เอื้อมมามากกว่าตัวเด็ก ปล่อยให้ห่างจากเธอ กลับลากเธอให้ไกลกับพื้นตามไปด้วย กว่าที่ตั้งหลักได้ก็ เห็นผู้คนหยุดยืนมองดูเหตุการณ์กันอย่างสนใจ ใบหน้าขาวนวลจึงเป็นสีระเรื่อ ขึ้นมา พอเธอเงยหน้ามองไปด้านหลังของเด็กหญิงก็ต้องตะลึงไป

อ้าวว หล่อดิบเถื่อนถอดแบบเจสัน เลวิส ที่แสดงเรื่องเช็กซ์แอนด์เดอะ ซิตีเลยอะคะ สเปกมากมาย!!! ผมทองตาฟ้าสูงเด่นเป็นสง่า ช่าง..หล่อ แต่.. ท่านต้องลดดีกรีความดุต้นลงนิดดดดนะค้า

สุทก็แสนเท่ เสื้อโค้ทก็ยอดสมาร์ท อิมมม นึกถึงหุ่นไซร้สุทในห้างพารา กอนสิคะ ไซ่เลย ทั้งหล่อทั้งเท่หายากนะคะนี่ ผู้ชายอังกฤษส่วนใหญ่อายุเกิน 30 ไปแล้ว ตัวท่านใหญ่ยังไม่พอ พุงใหญ่ตามไปด้วยนี่สิ นานน่านจะเจอหล่อ ลากกระซากใจเยี่ยงนี้

แต่..ช่าง..แก่!!

ก่อนที่หญิงสาวจะได้สำรวจทั้งสองคนมากไปกว่านี้ มือเรียวยาวก็มารั้ง ไหล่ทั้งสองข้างของเธอให้ลุกขึ้น แต่เพราะมือเล็กๆ ของเด็กน้อยยังกำตึกตาเจ้ากรรมไว้นั่นทำให้เธอขยับตัวไม่ได้มากนัก คุณมือสวยใจดีจึงทำได้แค่ช่วยพยุง ให้เธอทรงตัวนั่งคุกเข่าตรงหน้าเด็กน้อยคนนั้น

“ขอบคุณนะคะ--” หญิงสาวเงยหน้าเพื่อจะขอบคุณเจ้าของมือสวยใจดี

อะ บะ..แบรด พิตต์!!!! หนุ่มหล่อลากดิน ผมทองพลั่วสวยเขียว อู๊ย ตา

พรราวจ้งค้ำาาา เขินอะ ไอะ..เฮ๊ะ

แรงกระตุกของกระเป๋าและเสียงกรีดร้อง เรียกสติที่กระเจิดกระเจิงของหญิงสาวให้กลับไปสนใจเด็กเจ้าปัญหาและชายหนุ่มหน้าขีมิ

“หยุดดิ้นนะน้องเกรต ปล่อยมือครับ” เด็กน้อยปล่อยมือ หันไปกอดขาชายหนุ่มแน่น

“คุณอาขา หนูจะเอาตุ๊กตา คุณอาขา!!” เสียงร้องปนสะอื้นฟังน่าสงสาร

“ขอโทษ” คุณอาขาพูดเสียงห้าวห้วน

“ไม่เป็นไรค่ะ” หมัดเรื่องแล้วเนอะ

น้ำเสียงห้วนๆ นั้นยังดังต่อไปว่า “ชายเท่าไร ฉันซื้อ หลานฉันอยากได้”

“คะ อะไรนะคะ?” สงสัยฉันฟังผิดมั้งคะ

“ฉันขอซื้อ จะจ่ายค่าเสียเวลากับค่าที่เธอเจ็บตัวด้วย จะเอาเท่าไร”ชายหนุ่มพูดเสียงแข็งปลายเสียงติดจะรำคาญ มือก็คว้าสมุดเช็คออกมาเขียน

โห ท่าน..ไม่สอนลูกสอนหลานเลยวู้ย คนบ้า เอาแต่ใจ งี่เง่า อันธพาล อะอะก็ซื้อ ซื้อ ซื้อ มันน่า.....!!!

แต่..ฉันไม่ยอมให้มีเรื่อง พ่อเจ้าประคุณไม่พอใจขึ้นมา ฉันโดนแก๊งด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องก็แยสิคะ ไม่รู้ท่านเป็นอันธพาลหรือมาเพียรเปล่า ทำทางยิ่งเหมือนๆ อีกอย่างมารดาที่เคารพสอนว่า 'ไม่ให้เอาพิมเสนไปแลกกับเกลือ' ค่ะ

“สองร้อยปอนด์พอไหม” เขาพูดต่อน้ำเสียงดูแคลน เมื่อเห็นหญิงสาวนั่งมองเขาตาค้างก็ยื่นเช็คที่มามาตรงหน้า แบบที่อีกหนึ่งนิ้วก็คงจิ้มเข้าตาเธอพอดีบพอดี้

โห...บัง อ ำ จ ม ำ ก ! เท่านั้นล่ะค่ะที่ช้าน้อยต้องการ!

เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ ยังไม่เคยไม่เคยมีใครที่กล้าทำอย่างนี้กับฉันมาก่อน ถึงที่บ้านจะไม่รวยแต่ไม่จน ถึงจะไม่ไฮโซแต่ก็ไม่โลโซแน่นอน ใ้หมอนี่ ใ้หล้อ นายเป็นใครถึง..กล้า!

ในหมู่มชนชั้นกลาง คุณแม่ของหญิงสาวเป็นคุณหมอมือที่ค่อนข้างจะดังในจังหวัดที่เธอเกิด ตั้งแต่เล็กจนโตไปไหนมาไหนคนก็ยกมือไหว้แม่ของเธอ รู้จักเธอในฐานะลูกสาวคุณหมอมือ บางคนรู้จักเธอโดยที่เธอไม่รู้จักรักพวกเขาด้วยซ้ำ เมื่อเรียนในมหาวิทยาลัยเธออาจจะไม่ใช่ดาวเด่น แต่ก็มารู้ทีหลังว่าตัวเองก็เป็น ที่รู้จักกว้างขวางในหมู่เพื่อนรุ่นเดียวกัน รุ่นพี่ และรุ่นน้อง บางคนก็บอกว่าเธอน่ารักดีชาวท่อมหน้าหมวยๆ เหมือนน้องได้ ไดอาน่า จง แล้วเธอยังเป็นที่รักของครูบาอาจารย์ซึ่งคงเพราะเธอมีบุคลิกดีมั่นใจในตัวเองแต่อ่อนน้อม จบมาก็ทำงานเป็นถึงครูบาอาจารย์ ลูกศิษย์ลูกหาทั้งรักทั้งเกรงทั้งกลัวเพราะเธอดูแลมีเหตุผล ตั้งใจสั่งและสอนเพื่อนร่วมงานต่างเกรงใจกับบุคลิกและความจริงจังในการทำงานอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เมื่อทำผิดก็ยอมรับผิดชอบ แต่ถ้าเห็นว่าเรื่องที่ทำได้ก็ไม่ยอมใครเหมือนกัน แต่เธอก็ฉลาดพอจะไม่สร้างศัตรู (โดยไม่จำเป็น) เธอก็แค่คนตัวเล็กๆ ธรรมดาๆ ในโลกใบใหญ่ที่อยากมีชีวิตครอบครัวแบบสงบสุขเฉยๆ เท่านั้น

เธอมีหลักประจำใจสี่ข้อ

ข้อหนึ่ง ไม่ไปก้าวท้าวเรื่องของใคร (ฉันจะไปแกล้งทำอะไรเสียทำไมคะ)

ข้อสอง ไม่เบียดเบียนใคร (ฉันกลัวชาติหน้าเขาตามมาเบียดเบียน)

ข้อสาม ไม่ชอบเป็นหนี้บุญคุณใคร (ชาติหน้าฉันไม่อยากไปตามใช้หนี้เขาตั๋ยๆ เหมือนกันนะเออ)

ข้อสี่ ใครดีมาก็ดีตอบ ใครร้ายมาก็ทนๆ หน่อย ถ้า..ทนไม่ได้..ค่อยว่ากัน!! (ไม่ได้อำมาตนะ ขอบอก!)

ตอนนี้เธอก็พยายามใช้ชีวิตในกรอบของศีลห้า (ฉันนะอยากนิพพาน)

ไม่ฆ่าสัตว์ (แต่บางที่ยุงกัด ก็ฆอลอตบ)

ไม่ลักทรัพย์ (ฉันไม่กล้าทำจริงๆ กลัวชาติหน้าไม่มีมือ)

ไม่บ้ำผู้ชาย (ฉันไม่ทำคะ เงิน!)

ไม่โกหก (เอ้อ แผลนิดๆ กะล่อนหน่อยๆ นี่เข้าข่ายอะเปล่าคะ)

และไม่ดื่มเหล้า (วอดก้าเป็นเหล้า..รีเปล่าคะ)

หญิงสาวหน้าแดงก่ำ เธอบัดมือหน้าตรงหน้าออกอย่างแรง ก่อนโพล่งออกไปด้วยเสียงอันดังว่า “ไม่พอค่ะ จะสองร้อย สองพัน สองหมื่น หรือสองแสน ก็ไม่พอ!” ดวงตาสีน้ำตาลมองเจ้าของเซ็คอย่างทำทนาย ยกคิ้วเรียวนั้นอย่างยียวนกวนบาทาแบบที่เพื่อนของเธอลงความเห็นว่า 'เห็นแล้วมันน่าตีบมาก' ก่อนเสริมต่ออีกว่า “**เพราะไม่ชาย คุณอาขา!**” ชัดมะ!!

“อ้อ ขอขอบคุณนะคะ**ที่มีมารยาท**ถามไถ่อาการเจ็บด้วย!”

กรี๊ดดดดด แม่จ๋า หนูพูดอะไรออกไปเนี่ยช่างกล้า! อย่างนี้เรียกแกว่งปากหาลูกปืนซัดๆ ระเบิดนีกว่านะ

พูดจบหญิงสาวก็ขยับตัวลุกขึ้นยืนโดยมีคุณมือสวยใจดีเข้ามาช่วยพยุงขึ้น เธอพิมพ์มาขอบคุณเขาเบาๆ ก่อนจะหันหลังเดินจากไปอย่างรวดเร็ว แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็มีแรงมาอุดกระชากที่กระเป๋าวัว ทำเอาเธอเสียหลักถลาลเกือบล้มลงไปอีก

“เอามานะ ตึกตาของหนู เอาม่า!!!!!!” เด็กหญิงแผดเสียงร้องขึ้น มือเล็กๆ กระชากตึกตาเจ้าปัญหา เท่านั้นออยๆ กระทั่งไปมาอย่างไม่ได้ตั้งใจ เฮ้ย! ยังไม่เลิกอยากได้อีกแะอีหนู ปล่อยพีไปเต๊อะ พี่ยังไม่อยากตาย!!

หญิงสาวตั้งหลักได้รับคูกเขาลง มือข้างหนึ่งจับมือเล็กๆ ไว้มั่น อีกมือก็จับไหล่หน่อยๆ เอาไว้ไม่ให้ดิ้น

ใช้คุณอาทำอะไรซะอย่างสิคุณ ยืนถือเป็นตอไม้ไปได้ ฉันทายน้ำ

คุณมือสวย..อย่ามัวแต่ยืมลิคะ ทำอะไรหน่อยสิ หลานคุณไม่ใช่เธอ

.....อิติใจผ่านไป

วู้ย แม่ดูยเองก็ได้พะ!

What love is...ก็อ้อ!!

เอานะ ลองใช้เทคนิคเดียวกับที่ใช้คุณสิตในห้องเรียนแล้วกันค่ะ ขึ้นชื่อว่าเด็กคงไม่ต่างกันมั้ง ทำหน้าตาจริงจัง แววตาจริงจัง ใช้เสียงดูๆ เข้าว่า..ไม่กล้าหือส์กรายหู หู

“น้องเกรต หยุดดิ่ง หยุดร้อง และหยุดดิ้นเดี๋ยวนี้ะคะ กิริยาอย่างนี้ไม่น่ารักเลย เรามาคุยกันดีกว่า”

อา..คุณจะได้ผลนะ หยุดร้องหยุดดิ้นไปแล้วอะคะ แต่..ขอเวลานอกโทรถามแม่ได้ใหม่นี้! ถึงฉันจะเป็นอาจารย์มาหลายปี เคยรับมือกับเด็กมีปัญหาามาบ้าง แต่ก็ยังเป็นเด็กมหาวิทยาลัย ไม่ใช่เด็กพื้นบ้านมเยี่ยงนี้!!!!

เด็กหญิงตะลึงนั่งตาเบิกโต ก่อนหลุดคำพูดห้วนๆ เบาๆ ว่า “เอาตุ๊กตาของหนูมานะ”

เอ่อ ให้ตุ๊กตาไปก็เท่ากับตามใจเด็ก ก็อาจทำให้เด็กเสียคนได้ แต่..ลูกหลานฉันนี่..ก็ไม่ใช่ ใ้คุณอาจยังไม่สอนเลย ใ้กฎข้อที่หนึ่งแล้วกัน ใ้ๆ ไปเตีอะ แล้วฉันไปทำอย่างอื่นดีกว่า เสียเวลาฉันเนอะ

แต่..ส่งเสริมเด็กให้เสียคนบาปใหม่นี้

แต่ (อึกละ) กฎข้อที่หนึ่ง ไม่ส.ใส่เกือกเรื่องชาวบ้าน ท่องไว้..ท่องไว้

เอ่อ อีหนู พี่ใ้ก็ใ้จ้า เอาไปเถอะนะ ฉันละกลัวสองอาหลานนี่จริงๆ

“นี่เธอ! มาเล่นตัวเรียกร้องความสนใจอย่างนี้ไม่สำเร็จหรอก จะเอาเท่าไรร่ว่ามา เสียเวลา!” เสียงทึมของคุณอาหน้าบึ้งดั่งขึ้นไ้ มายก็อด เมื่อใ้เจอข้อหาหน้าเงิน ตอนนี้เจอข้อหาเล่นตัว!!

คุณพระคุณเจ้า หน้าจืดๆ นี่นะ ทีนี้ใ้ใ้ไปก็หาว่าฉันไม่ขายเพราะฉันอ่อยท่านสิคะ

ใ้บ้า..พูดมาทำไม! มาทำให้ชีวิตฉันลำบากแล้วใหมละ คนไม่สวยเซ็ง!

“เธอจะเอาเท่าไรร่ว่ามา” กวนบาทามากมาย แต่..ไม่ยุ่งด้วยแล้ว นายอยากคิดอะไรก็คิดไป เชอะ!

“ตุ๊กตาตัวนี้ ฉันใ้-” เธอพูดยังไม่ทันจบ เสียงเข้มก็ดั่งชัดขึ้นว่า “ไม่ต้อง

มาเรียกร้องความสนใจ ปอนๆ อย่างเธอ ไม่ตักน้ำใส่กะโหลกชะงักดูเงา จะเอา-”กรืดดดด แรง!!!!!!!!!! ใ้อหมอนี้ มัน..น่า..ตีบบบบบบ

“ไม่มีมารยาท ฉันกำลังพูดอยู่ คุณพูดแทรกได้ยังไง” เธอตัดบทขายหน้ามุ่มเสียงดังลั่น มองเขาอย่างตำหนิสุดชีวิต

เอ่อ หูฉันแว่วไปมั้งคะ เหมือนได้ยินเสียงหึๆ ฮะๆ ของใครหลายคน ใครทำอะไร เรื่องอะไร เรื่องเครียดนะคะนี่!!

เอ้อ ตอนนี้อยากโดนซื้อหาอ่อยแล้วอะคะ เอาพะ ไม่มีทางเลือกคงต้องใช้กฎข้อที่สี่ วรรคสามละนะ ไม่อยากเลย สวรรค์..ท่านช่าง..แก๊ง

หญิงสาวก้มมองหน้าเด็กน้อยที่ตอนนี้มองเธออย่างงุนงง ก่อนพูดเสียงหนักกว่า “ตุ๊กตาตัวนี้เป็นของพี่ น้องสาวให้มาเป็นของขวัญวันเกิด ทำไมน้องเกรตบอกว่าเป็นของน้องล่ะคะ”

เด็กหญิงหันไปมองคุณอาขาที่ยืนอยู่ข้างหลัง ก่อนพูดอย่างไม่มั่นใจว่า “ก็คุณอาซื้อจากพี่ ตุ๊กตาเป็นของหนู?” เอ๊ย! ซื้อตอนไหนคุณน้อง!

“เธอจะขาย-” ้วย!! ใ้อหมอนี้ กวนนะคะนี่

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นหรือตามองเขาอย่างตำหนิอีกครั้ง ตัดบทด้วยเสียงที่หัวนขึ้นว่า “ฉันคุยกับเด็ก ไม่ได้คุยกับคุณ เจียบไปเลย!”

“เธอ!” เสียงคำรามฮึมของคุณอาหน้ายักษ์เจียบไปหลังจากคุณมือสวยรั้งแขนเขาเอาไว้ พลังสายหน้าปราม ดวงตาสีฟ้าสดที่ดูเข้มสกับดวงตาสีน้ำตาลที่ตอนนี้มองเขาอย่างยียวนกวนบาทาทำทนายเต็มที่ก่อนที่ฝ่ายหลังจะถอนสายตาไป

“คุณอาขาจะซื้อ แต่พี่ไม่ขาย ดังนั้นตุ๊กตาตัวนี้ยังเป็นของพี่คะ” หญิงสาวอธิบายซ้ำๆ

“คุณอาบอกรว่าหนูอยากได้อะไร คุณอาซื้อให้ทุกอย่าง” ดาวเดือนด้วยใหม่อีหนู!! เอ้อ แล้วมาทำหน้าที่เหวอๆ เสียงงๆ เยี่ยงนี้ คุณอาของเธอคงตามใจจนเคยตัวละสิ โตขึ้นคงไม่ฟันซื้อทุกอย่างด้วย..เงิน

“คุณอาหมายถึงของที่เขายาย ชื่นนี้พี่ไม่ขายนะคะ ถึงหนูอยากได้และ

คุณอาขามีเงิน **หนูก็เอาไปไม่ได้**" หญิงสาวอธิบายอย่างใจเย็น เสียงนุ่มนวล
ลงเล็กน้อย

"แต่คุณอามีเงินมาก ไม่มีอะไรที่เงินซื้อไม่ได้" เด็กหญิงตอบเสียงดังอย่าง
ภูมิใจ **ไปได้ยินมาจากไหนน้อง! ใครพูดให้เด็กฟังคะ มันน่าตลกสิ้นนัก มีรักก็ไม่ได้
สร้างสวรรค์**

"ก็ตุ๊กตาตัวนี้ไงคะ มีเงินก็ซื้อไม่ได้" ขอสอนหน่อยเถอะ อาซีพจน์..อด
ไม่ได้เสียที!

เด็กหญิงทำหน้าที่ง่วงก่อนหันไปมองคุณอาอย่างไม่เข้าใจ

"คุณอาคงลืมบอกมั้งคะว่า **บางอย่าง..ซื้อไม่ได้**" ได้ยินเธอพูดต่อ
เด็กหญิงก็หันมามองอย่างสนใจ

"คุณแม่ของพี่สอนว่า บางอย่างซื้อด้วยเงินไม่ได้ก็ต้องเอาอย่างอื่นมา
แลก--" เธอชะงักไปเมื่อเห็นความเคลื่อนไหวของคุณอาหน้ายักษ์จากทางตา

"ปรารภนาสารพัดในปฐพี เอาไมตรีแลกได้ตั้งใจจง" เธอพูดต่อเมื่อคน
หน้ายักษ์ไม่พูดหรือมีทีท่าจะลากหลานสาวไปไหน

"ปาด-ทะ-หนา-สา-ระ-พะ-ใน-พี เอามะ-ไมตรี-แลก-" เสียงเล็กๆ ทวน
ตะกุกตะกัก

"ปรารภนาสารพัดในปฐพี เอาไมตรีแลกได้ตั้งใจจง" เธอพูดซ้ำ ก่อน
อธิบายต่อไปว่า "แปลว่า ถ้าของที่หนูต้องการ เงินซื้อหาไม่ได้ ก็ต้องเอาอย่าง
อื่นมาแลก เช่น เอาของที่เรารักมาแลก หรือน้องเกรตทำดีกับเขาก่อน อย่างเช่น
พี่จะให้ตุ๊กตากับน้องเกรตก็ได้ แต่--"

เด็กน้อยได้ฟังก็ยิ้มออกมา เอ็มมือมาคว้าตุ๊กตาไปอย่างแรง เธอรีบวิ่ง
ต้นแขนเล็กนั้นไว้ ก่อนสายห้อยตุ๊กตาจะถูกกระตุกขาด วู้ย ฟังให้จบก่อนสิอิ
หนู!! ใจร้อนจริง เหมือนใครนี่

"เดี๋ยวคะ ไม่ถามพี่หรือคะว่าต้องเอาอะไรมาแลก"

"จะเอาเงินเท่าไร" อู๊ย เสียงแข็งกร้าว หน้าบูดๆ แต่ยัง..น่ารำก๊กกก!!

แต่ แหม แหม อีหนูไขกคุณอาขามาเลยนะ เงิน เงิน เงิน พังแล้วลมเสีย

“พี่ขอแลกกับของที่น้องเกตรักมากๆ ดึกว่าคะ มีของที่น้องเกตรักมากๆ ไหม”

“น้องเกตรักน้องกระต่ายที่สุด แล้วก็น้องเพนกวิ้น น้องเกตรมีตุ๊กตามีของเล่นเต็มเลยนะ คุณอา คุณอาเดวิด คุณอาทอม คุณอาอเล็กซ์ กับคุณย่าซื้อให้น้องเกตร เต็มห้องเลยนะ” เสียงเล็กไอ้อดว ริมฝีปากแดงยิ้มแยมอย่างภูมิใจภูมิใจ อู๊ย ยิ่ง..น่ารัากกกกกก!!!

“ตอนนี้น้องเกตรจะเอาอะไรมาแลกกับตุ๊กตานี้ละคะ น้องกระต่ายหรือน้องเพนกวิ้น” เธอถามยิ้มๆ

“แลก? น้องกระต่ายกับน้องเพนกวิ้นอยู่ที่บ้าน” เด็กน้อยทำหน้างุนงงท่าทางเหมือนไม่เข้าใจคำว่า 'แลก'

“แล้วตอนนี้น้องเกตรมีอะไรมาแลกกับตุ๊กตานี้ละคะ เอาคุณอา น้องเกตรแลกกับตุ๊กตาใหม่ น้องเกตรรักคุณอาคนไหนมากที่สุดคะ” หญิงสาวถามอีกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนขึ้น

“นี่เธอ!” คุณอาอุทานเสียงเข้ม แล้วก็เงยไปอีกเมื่อมือสวยๆ ของคนข้างตัวปรามไว้

“น้องเกตรรักคุณอาดีไอ้ที่สุดเลย คุณอารวยมาก ซื้อของเล่นให้น้องเกตรเยอะที่สุด” เด็กหญิงตอบแล้วหันไปมองคุณอา ซื่อสิไอ..สมตัวนะคะ สิงโตเจ้าป่า ตาลีไอเจ้าถิ่น ท่านกร่าง..เหลือจะทานทน!

“พี่ไม่เอาเงินคะ พี่ไม่อยากได้เงิน เรามาแลกกัน พี่รักตุ๊กตา มันเป็นของที่มีคุณค่าทางจิตใจ น้องเกตรเอาตุ๊กตาไปห้อยกระเป่า” หญิงสาวนุ้ยไปไปที่กระเป่าสะพายใบน้อยน่ารักของเด็กหญิง มือก็แกะตุ๊กตาสีเทาตุ่นๆ ไปพลาส

มันน่ารักตรงไหนคะนี่ ที่ฉันเอามาห้อยมาแขวนไว้เพราะแฟนสาวของน้องชายฉันให้มา ฉันรักน้องเค้าเลยห้อยไว้ คนให้จะได้ชื่นใจ ฉันล่ะไม่เข้าใจไม่เข้าใจทำไมเด็กนี่ถึงอยากได้นัก งง

เธอแกว่งตุ๊กตาไปมาหน้าเด็กน้อยแล้วพูดเสียงดังฟังชัดว่า “พี่จะเอาคุณ

อาลีโอไปเฝ้าบ้าน” ซัดใหม่คุณ! ไม่ได้เอาไปทำอย่างอื่นแน่ๆ

“น้องเกรตจะเอาตุ๊กตา” เด็กหญิงตอบด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจ ใบหน้าเด็ก นีวคือขมวดอย่างไม่เข้าใจ

“ก็ต้องแลกกันคะ น้องเกรตเอาตุ๊กตาไป พี่ก็จะไม่ได้เจอตุ๊กตาอีก คุณอาลีโอไปเฝ้าบ้านให้พี่ ต่อก็น้องเกรตจะไม่ได้เจอคุณอาลีโออีก ยุติธรรมดีว่าไงคะ” หญิงสาวพูดไม่สนใจเสียงฮัมฮัมที่จะเริ่มคุ่นหู มีอย่างแกลงตุ๊กตาล่อหน้า ล่อตาเด็กน้อยไปมา

“แต่น้องเกรตไม่ได้เจอคุณอาลีโออีกนะคะ” เธอย้ำซ้ำๆ ซัดๆ

“ไม่!! น้องเกรตไม่ยอมให้เอาคุณอาไป!!” เด็กน้อยตะโกนลั่นอย่างตกใจ ถลาไปกอดขาคุณอาแน่น รำไหอย่างน่าสงสาร

โห ฉันท้ก็เป็นนางมารร้ายสิคะ เซ็งโคตร ‘เนื้อไม่ได้กินหนังไม่ได้รอนั่งเอากระดูกมาแขวนคอ’ เฮ้อ!!

“เธอ!!” กรีดดดดด ไ้คุณอาคำรามลั่น คราวนี้เพิ่มดีกรีความดุตันไปมาก
ไซ

คุณพระคุณเจ้า คุ่มครองฉันด้วยเถอะ จับไว้แน่นๆ นะคำ คุณมือสวย!
ล็อกไว้แบบนี้หน่อยให้หลุดออกมาหน้าา

สั้นคะ โปรด..อย่า..เข้าใจผิด ไม่ใช่สั้นสู้นแน่ๆ ฉันท้ลั้วววว นี่ถ้าไ้คุณอา
ผวามาบีบคอหรือหลังมือเข้าให้ ฉันท้จะทำไงดีคะนี่ ไม่เคยโดนจะหน้ามือหลังมือ
ไม่อยากโดนด้วย ผู้ชายเค้าคงไม่ใช่กำลังกับผู้หญิงตัวเล็กๆ นะ ไซ้มะ?

แล้ว..ฉันท้ควร ‘สอ’ ต่อกไปไหมนี้!!!!

หญิงสาวชำเลื่องมองคุณอาหน้าหงิกอย่างซ้งใจ ก่อกนค้อยๆ ขยับเข้าไป
ข้างๆ คุณหลานตัวน้อย มือขาวนวลค้อยๆ ซ้อนใบหน้าเด็กที่ชุ่มไปด้วยน้ำตา
ออกจากซากางแงใหม่เนื้อดีของคุณอาขึ้นมา ปลายนิ้วเรียวปาดน้ำตาออกจาก
แก้มขู้ยของเด็กน้อยอย่างอ่อนโยน

“น้องเกรตคนเก่ง เรื่องแค่นี้ไม่ร้องไห้คะ นี่เป็นเรื่องธรรมดาณะคะ

บางครั้งถ้าหนูอยากได้สิ่งหนึ่งมา ก็ต้องยอมที่จะเสียบางอย่างไป คนเราไม่มีทางได้ทุกอย่างที่ต้องการนะคะ ไม่ว่าจะจะมีเงินมากมายขนาดไหน เงินก็ซื้อไม่ได้ทุกอย่าง น้องเกรตไม่อยากจะจากคุณอาลีโอ พี่เองก็ไม่อยากเสียตุ๊กตา ดังนั้นพี่ถึงไม่ขาย” น้ำเสียงอธิบายจริงจัง เธอยิ้มน้อยๆ อย่างปลอดภัย

“น้องเกรตจะอยู่กับคุณอา” เด็กน้อยสะอื้นอีก

“โอ้ น้องเกรตไม่ร้องนะครี๊บ ตุ๊กตาอะไรก็ไม่ว่าไม่เห็นน่ารักเลย มอมแมมมออก เตียววาช้อตุ๊กตาน่ารักกว่านี้ให้ หนูจะเอาหลายๆ ตัวเลยก็ได้” เสียงทุ้มปลอดภัย มือใหญ่ลูบผมหลานสาวอย่างนุ่มนวล

“น้องเกรตจะเอาตัวนี้! จะเอาตัวนี้! จะเอา!” เด็กหญิงตะโกน พร้อมกับกระแทบเท้าไปมา

“โง่จริงๆคุณ! มาซักไปให้เร็วเสีย” เอ๋? ฉันทุ๊กตอกไป...

“เธอ!!”

กรี๊ดดดดดด ใจ้คุณอาคารามลัน เพิ่มดีกรีความดุตันไปอีกหลายๆ โช้ใจ้หนูขอโต้ดดดดด ปากพาไปคะ ปากพาไป!!

ใครหัวเราะหึๆ หะๆ คะ คนเครียดนะนี่ เห็นเป็นเรื่องตลกไปได้อย่างไรไม่รู้จักเวล่ำเวลา!! แล้วเอาใจต่อดีละฉัน ฉันทักวาววาวว

แต่..ส.ใส่เกือกไปขนาดนี้ เลิกกลางคันก็..กระไรนะ

“ถ้าน้องเกรตอยากได้ตุ๊กตา เรามาหาทางว่าทำยังไงน้องเกรตถึงจะได้ตุ๊กตาไปดีไหมจ๊ะ” หญิงสาวให้ความหวังปลายเสียงสั้นนิดๆ ริมฝีปากสั้นน้อยๆ

“น้องเกรตจะเอาตุ๊กตา!” เด็กหญิงตะโกนตอบ

“ว่าไปพี่ก็ไม่อยากได้คุณอาขาของน้องเกรตหรอกคะ ดูอย่างกับห- เอ่อคุณนะคะ”

“คุณอาดูมาก” เสียงเล็กกริบสนับสนุน อู๊ย ฉลาด ออกหน้าออกตาก็ดักันเขียว

อีหนูเอ๊ย..พี่เชื่อตายละ กับหนูน้องเกรต..ต้องบอกว่าเชื่ออย่างกับแมว

What love is...ก็อ้อ!!

นอนหวด กับพีนี่..ไอ้คุณอากระโจนจับได้ พีคงเหลือแต่กระดูกแล้วนะนี่

“พีไม่อยากติดป้ายหมา..เอ๊ย คนดู ไว้หน้าบ้าน เอ หรือเอาไปทำสวนดีนะ” เอ่อ มีชาวด์เทร็กด้วยคะคุณขา ดังกรอดๆ เลย บรื้อ!!! ชาวด์เทร็กยังขนาดนี้ แล้วหนังหน้าของ..ท่าน?

.....

กรี๊ดดดด! น่ากลัวโคตร!!! นี่ถ้าคุณมือสวยไม่จับคุณอาชาลิกไว้เนี๊ยม ลูกแม่ได้ไปสวรรค์แน่คะ หนูขอโทษที่ปากเสีย! หนูขอโทษที่กวนบาทา!

“คุณอาไม่ทำสวน เฮนรีทำสวน คุณย่าบอกว่าคุณอาปลุกกระบองเพชรก็ตาย” เด็กหญิงรีบกัดกันอีกครั้ง

เอ่อ ฉันเปล่าंना หลานนายพูดเอง ฉันเปล่าंना หลานนายพูดเอง อี

“ทำความสะอาดบ้าน” ตอนนี่คนขี้ยวนซึกสนุกจนลืมตัวกลัวตาย

“คุณอาทำไม่เป็น คุณย่าบอกว่าคุณอาซังกาแพเหมือนน้ำล้างแก้ว” เสียงเล็กๆ ยิ่งกัดกันเต็มที่

“คุณอาไม่ได้เรื่องอย่างนี้ พีไม่เอาคะ น้องเกรตมืออย่างอื่นใหม่คะ” หญิงสาวพูดเสียงกั้วหัวเราะ ถึงตอนนี้เธอไม่กล้าเงยหน้ามองต้นตอเสียงกรอดๆ ที่ดังอยู่ใกล้ๆ อีกแล้ว

เมื่อเห็นเด็กหญิงมองไปด้านหลังเธอด้วยหน้าตาครุ่นคิด หญิงสาวจึงหันไปมองบ้าง แล้วก็ตกตะลึง ณ จังงังไป ดวงตาสีน้ำตาลเบิกโตเท่าไข่ห่าน

คะ-โคลิน ฟาร์เรลล์ กับ ไรอัน เรย์โนลด์ แล้วข้างๆ คุณอาหน้ายักษ์นั่นก็แบรด พิตต์ นี่หลงมาจากกองถ่ายฮอลลีวูดหรือคะคุณณณ!! หล่อ เท่ มีเสน่ห์เหลืออรบ แต่..อายุอานามคนที่นี่เดายากนัก ฉันกะเอาคราวๆ ว่าท่าน ท่าน และท่าน น่าจะสัก 35-40 มั้งคะ

“เอาฮาไปแลกก็ได้ครับ เพื่อน้องเกรตอาทำได้ทุกอย่าง” คุณมือสวยพูดเสียงหล่อ ก่อนยิ้มขำๆ เมื่อเห็นหญิงสาวจ้องมาตาถลน

“มือสวยยิ่งกว่าผู้หญิงอย่างนี้ พี่ไม่กล้าใช้ให้ทำอะไรหรอก เสียของ” หลังตั้งสติได้เธอก็เอ่ยอย่างเป็นทางการเป็นงานจนคุณมือสวยหน้าเสีย อีกสองหนุ่มหัวเราะหึๆ เบาๆ

“อาไปอยู่กับพี่เขาเองก็ได้ครับ พี่เขาฮาดี อาชอบ!” คุณเคราครึมหน้าเหมือนโคลิน ฟาร์เรลล์ เอ่ยน้ำเสียงเคร่งเครียดราวกับกำลังต่อรองกับมาเฟียเจ้าถิ่น เขาขยิบตาให้หญิงสาวที่หน้าซีดเผือดไปทันทีที่ได้ยิน

กรี๊ดดดดด หนูไม่ฮาค่ะ อย่าเข้าใจอาการจนบาทาเป็นฮาสิคะ คุณใจร!!!

“พี่ไม่เอานะ พี่กลัวค่ะ” หญิงสาวละล้าละลักกระซิบข้างหูของเด็กน้อย
“คุณอาเดวิดคุณากแล้ว แต่ใจดีที่สุดเลย” เฮ้ย สาวน้อยไม่ต้องตะโกนก็ได้ นะจ๊ะ

คุณอาเดวิดใจดี-หน้าใจร-ได้ยินก็หน้าเสีย

“อาไปเองครับ พี่เค้าน่ารักดี” คุณหนุ่มเข้กชี้หน้าเหมือนไรอัน เรย์โนลด์ อาสาออกมา ก่อนทำท่าจะเดินมาทางหญิงสาวที่ตะลึงมองเขาตาค้าง
อ๊วยตายว้ายกรี๊ด นอกจากมารดาแล้ว ไม่เคยมีคนชมว่าน่ารักเลยคะ อย่างปลื้ม!!

เธอเห็นดวงตาสีดำสนิทของชายหนุ่มคนนั้นมองเธอพรวรระยับราวกับจะจับกิน ก็ลนลานโบกมือโบกมือห้ามปรามเป็นพัลวัน “อ๊วย! คุณ! คุณ! หยุดตรงนั้นเลย ไม่ต้องเข้ามาค่ะ” ลิ่นเสียงพูดอีกสองหนุ่มก็หัวเราะดังลั่น

หลังจากตั้งสติที่ถูกสามหนุ่มทำกระเจิดกระเจิงอยู่ครู่หนึ่ง เธอก็หันมาสอนและอธิบายกับเด็กน้อยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแต่หนักแน่นจริงจัง “เมื่อแลกลงของกันไม่ได้ น้องเกรตทำตัวดีๆ น่ารักๆ กับพี่ แล้วพี่ก็จะให้ตุ๊กตากับน้องเกรตเป็นรางวัลดีไหมคะ” มือก็แกว่งตุ๊กตาล้อตาล้อใจเด็กน้อย

“พี่ชอบเด็กดี น้องเกรตเป็นเด็กดีพี่ก็มีรางวัลให้ แล้วหนูเป็นเด็กดีหรือเปล่าคะ” หญิงสาวถาม

“น้องเกรตเป็นเด็กดี” เด็กหญิงเอ่ยเสียงดังอย่างภาคภูมิใจ ตรงไหนอีหนู!

What love is...ก็อ้อ!!

“ตั้งแต่เราเจอกัน น้องเกรตเป็นเด็กดียังไงบ้างคะ” หญิงสาวถามหน้าตาจริงจัง

“...” *ตุ๊ด ตุ๊ด ตุ๊ด* ไม่มีสัญญาณตอบรับจากหมายเลขที่ท่านเรียก

“เด็กดีต้องเป็นยังไงคะ” เธอถามอีก

“เด็กดีต้องพูดเพราะๆ” เสียงเล็กนั้นตอบอย่างไม่ค่อยแน่ใจ

“ใช่ค่ะ ถ้าพูดเพราะๆ ก็ต้องมีหางเสียงมีคะขา คนที่คุยกับเราจะได้สบายหู น้องเกรตชอบฟังคนพูดเพราะๆ หรือคนพูดจากระโชกโฮกฮากล่ะคะ” เสียงนุ่มนวลที่ประโยคหลังเป็นพิเศษเพื่อให้ 'ใครบางคน' ได้ฟังชัดๆ แล้วทุกคนคงจะได้ยินชัดจริงๆ เพราะเธอได้ยินเสียงกรอดๆ จากคนหน้ายักษ์ ลอยมาพร้อมเสียงหึๆ จากสามหนุ่มสุดหล่อ

“น้องเกรตชอบคนพูดเพราะๆคะ” เด็กน้อยตอบเสียงอ่อน ก่อนจะลงหางเสียงแผ่วๆ

“ดีค่ะ จำไว้ล่ะคะ เราชอบคนพูดเพราะ คนอื่นก็ชอบให้เราพูดเพราะกับเขาเหมือนกัน ลองถามคุณอาซาสิคะว่าชอบให้น้องเกรตพูดเพราะๆ หรือเปล่า” เธอถามนำ

“คุณอาซา..ชอบให้น้องเกรตพูดเพราะๆ หรือเปล่า..คะ” เด็กน้อยเงยหน้าถามคุณอาเสียงสั้น

“ครับ น้องเกรตพูดเพราะๆ แล้วน่ารักขึ้นมากเลย” เขาตอบ มือหนาลูบผมหลางสาวตัวน้อยเบาๆ อย่างเอ็นดู

แหม แหม หน้าหน้าท่านอาจไม่น่ารับประทาน แต่เสียงทุ้มนุ่มหูนี้เกือบเคลิ้มเลยอะคะ

“บอกอาตี๋ อากี้ชี--” อ้ายยยย *ไอ้คุณอ้า!!!* ทำไมชอบเอาตัวถ่วงน้ำจริงจริง!!

“ฮึ ฮึ ฮึม! แค่กๆ” เสียงกระแอมกระไอนั้นเรียกความสนใจของเด็กน้อยให้หันมาที่เธอ

เอ๋อ ด่าเค้าไปตั้งเยอะจะพูดทะเล่กลางปลั่งเองได้อย่างไร ก็ต้องเล่น
มุกดี อี อี

“พี่เป็นอะไรคะ” เด็กน้อยถาม

“พี่คันคอคันปาก” ออยากด่าคน แล้วก็เริ่มจะคันไม้คันมือด้วยนะคะนี่

โครก ครากกก โครกกกก

.....เสียงดังนั้นทำเอาทั้งกลุ่มเจี๊ยบไป ไบหน้าขาวนวลของหญิงสาว
เจ้าของเสียงประหลาดแดงก้ำ เธอเสก้มมองนาฬิกา

หิว..ช่างเป็นข้ออ้างที่เรี๊ด แต่ที่จริงฉันเริ่มป๊อดๆ นะคะ ใครไม่ป๊อด
ก็บ้าแล้ว ใ้คุณอาของน้องมองมาตาขวางเขียว สองมือกำแน่นจนเกร็งไปหมด
แกมโหมมากนะนี่!!!! ทำไงดีล่ะคะ มาปากเสียหายเรื่องอยู่เยี่ยงนี้..น่ากลัวจะได้
กินลูกปืนแทนข้าวข้าว รู้สึกว่าปากฉัน..จะแหว่งไปกระทบโกปีนเข้าเรื่อยๆ ไงไม่
รู้

แต่..ถ้าฉันให้ตุ๊กตาไปง่ายๆ ก็เข้าทางใ้คุณอาหน้ายักษ์สิคะนี่ แยกังหา
ว่าฉันเรียกร้องความสนใจด้วย

เอ๋อ หาตัวช่วยแล้วซิง..ดีกว่านะ!

“เดี๋ยวก่อนพี่ไปคุยกับคุณอาคนนั้นหน่อยนะคะ” เอาพะ คุณมือสวยน่าจะ
ช่วยได้

“ฉันต้องไปทานข้าวแล้วคะ แต่ฉันอยากให้ตุ๊กตากับน้องเกรตจริงๆ ผาก
ไว้ที่คุณได้ไหม ถ้าวันนี้น้องเกรตทำตัวดี น่ารัก เชื่อฟังผู้ใหญ่ คุณให้เธอเป็นของ
รางวัลนะคะ” รับตุ๊กตาไปเถอะคะ ฉันขอร้อง!!!

ฉันนะอายุจะแย่ ไม่อายก็ด้านเกินล่ะ ท้องบรรเลงเพลงเสียงดังสนั่นลั่น
ทุ่งขนาดนั้น กลัวก็กลัว เป็นคุณจะไม่กลัวใ้คุณอาอี ตัวก็โต หน้าก็หนิก ทำท่า
จะถลามาหักคอฉันก็รอบแล้วก็ไม่รู้ บรี้อ!!!!

“จะไปทานอะไรครับ” คุณมือสวยถาม แววดาสงสัยใคร่รู้ แล้วแกจะรู้ไป

ทำไมคะนี่!!

“เบอร์เกอร์คะ” ฉันทอบงงๆ ไม่กล้าซ้ำเลื่องซ้ำชวา เพราะไอ้คุณอาอาจเข้ามาในคลองจักษ์ให้เสียชีวิตติดตได้ง่ายๆ

“ผมว่าฝากคุณอาขาคิดว่าครับ” อย่าแกลังสิคะ คุณมือสวยใจร้าย!!

“รบกวนคุณด้วยนะคะ สวัสดิ์คะ” ว่าแล้วก็ยึดใส่มือท่าน แล้วก็แผ่นสิคะ จะรออะไร!

“พี่ต้องไปแล้วนะคะ พี่หิวข้าว จะไปทานข้าว พี่ฝากตุ๊กตาไว้ที่คุณอาคนนั้น ถ้าน้องเกรตเป็นเด็กดีเชื่อฟังคุณอา คุณอาจะให้เงินรางวัล หนูต้องเป็นเด็กดีเชื่อฟังผู้ใหญ่ นะคะ” เพิ่งเจอยัยหนูได้ไม่เท่าไร แต่ก็ใจหายนิดๆ ที่ต้องจากกันนะคะนี่

“น้องเกรตก็หิวนะ.....คะ” เสียงอ่อนเสียงอ่อย น่าสงสาร แต่..หิวก็เรื่องของน้องคะ พี่ไม่เกี่ยว!

“บอกคุณอาเพราะๆ ท่านจะได้พาไปทานข้าว พี่ไปนะคะ ขอพี่หอมหน่อยได้ไหม” ว่าแล้วก็คว่ำหมับ มั่นมั่นเขี้ยวมานาน ขอทีก่อนจากแล้วกันน้ำ อ้ายยยย แก้มใสๆ ช่างนุ่มและหอม ชื่นใจจัง!

“น้องเกรตหิวคะ น้องเกรตไปกินเบอร์เกอร์นะค้า” ว่าแล้วสองแขนเล็กๆ ก็คว่ำคอดฉันทับเช่นกัน

ยุ่งแล้วสิฉัน! ต้องจ่ายค่าหอมสองที่ด้วยชีวิตเลยอะ ละปล่อยพี่ไปเถอะ.. คุณน้อง!! ไอ้คุณอาของหนูมองมาตาเขียวปัดๆ เขียว บรี้อ!!!!!!!!!!!!

“อู๊ย ไม่ได้คะ น้องเกรตต้องไปกับคุณอา นะคะ คุณอาต้องไปธุระ หนูอย่าเอาแต่ใจ ไหนว่าเป็นเด็กดีเชื่อฟังผู้ใหญ่ ึงคะ” ฉันทรีบโน้มหน้าสุดชีวิต..ก่อนจะไม่มีชีวิตไปโน้มหน้าใคร

สองมือก็แกะมือเล็กๆ ที่เหนียวหนีบออกจากคอเป็นพัลวัน ไอ้คุณอา เอาหลานนายไปเตอะ ฉันทไม่อยากด้ายยยย

โครกค ครากกกกค โครกคคคคคคคคคคคคค!!!!

อ้ากกกกกกก ช่างประจានได้ประจานดี ใ้ท้องบ้ำาาาา!!

“น้องเกรตจะกินเบอร์เกอร์ คุณอาจจะพาน้องเกรตกลับบ้าน แล้วก็ไปหานั่งผู้หญิงพวกนั้น!! น้องเกรตไม่กลับ! ไม่ไป!!” แล้วเด็กมาตะโกนใส่หูฉันทำไมคะนี่ พี่ไม่ใช่ใ้คุณอานะ..คุณน้อง!

วู้ย อย่าแดนซ์คะน้อง มันหนักนะ อย่าลืมนสิ หนูยังกอดคอพี่อยู่!!!!

“น้องเกรต!!” ใ้คุณอาอุทานลุ่มเสียงตกอกตกใจ ใบหน้าขมึงทิ้งจิตเจื่อนไป หุ หุ ก็หน้าตกใจล่ะนะ หลานฉันพูดอย่างนี้คงได้เอาสบู่ล้างปากไปแล้วล่ะ แต่..พอดียังไม่มีหลาน!

เฮ้อ เสื่อผู้หญิง ทำไมฉันไม่แปลกใจเลยนะ มิน่า..ใ้คุณอาไม่มีเวลาอบรมคุณหลาน

แก๊ง! แก๊ง! แก๊ง! แล้วเสียงระฆังสุดหล่อก็ช่วยชีวิต แต่ดูจะไม่ใช่..ชีวิตฉัน!!!!

“คุณอาขาไม่มีธุระหรรอกครับ ลีโอ นายไม่ได้นัดกับใครนี่นาวันนี้ พวกผมก็ไม่มีธุระที่ไหนหรรอกครับ เราว่าง เราไปทานเบอร์เกอร์ด้วยกันเลยดีกว่า ใ้ใหม่เพื่อน” คุณมือสวยพูด ยิ้มแปลกๆ อีกสองหนุ่มก็พยักพเอิดรับ ยิ้มแปลกๆ เช่นกัน

ทำไมท่าน(ส์)ทำอย่างกับติดละครหลังข่าวแล้วไม่อยากลุกไปเข้าห้องน้ำอย่างงั้นล่ะค้า!

คนพวกนี้แปลกๆ นะคะนี่ เพิ่งเจอกันจะไปกินข้าวกันได้ไง แล้วฉันชวนท่าน(ส์)อะ!! ตอนไหนพะ งงนะนี่!

เด็กหยุดแดนซ์ไปแล้วคะ แต่ยังกอดคอฉันแน่นเชียว เอ้อ ดีคะ เพราะโคตรหนัก เมื่อกี้หัวคลอนเลยฉัน

“อเล็กซ์ นายกับทอมต้องไปประชุม” ใ้คุณอาพูดเสียงเข้มเสียงเชียวเชียวคะ

อ่า คุณมือสวยชื่อ ‘อเล็กซ์’ นะคะ

“อ๊วย ประชุมไม่สำคัญไม่ต้องไปหรรอก ใ้ใหม่ทอม” คุณอเล็กซ์ตอบเสียง

What love is... ถึงอัน

เริงร่าและร่าเริง ก่อนหันไปพยักพเปิดกับคุณเช็กซีหน้าเหมือนไรอัน เรย์โนลด์
อืมมม คุณเช็กซีชื่อ 'ทอม' ค่ะ

“ใช่ เราหิวแล้วด้วย” แหม! แหม! คุณทอมแกตอบน้ำเสียงจริงใจจริงจัง
พิถีพิถัน!!

“ปกตินายกินข้าวตอนบ่ายโมงนะทอม” ใ้คุณอากัดฟันกรอดๆ เชียว
เดี๋ยวฟันสึกนะคุณณณ!

“วันนี้เราหิวเร็ว” คุณทอมตอบกลับเสียงกลั้วหัวเราะ อ่า เสียงนี้ๆ ะๆ
เมื่อกี้มาจากท่านนี่เอง

“คุณจะไปทานที่ไหนครับ ถ้าไม่รังเกียจพวกผมไปด้วย” คุณอเล็กซ์ไม่
สนใจใคร ก้มลงถามฉันที่มีลูกสิงตัวน้อยน่ารักห้อยโหนอยู่กับคอ แกเป็นคน
อารมณ์ดีนะคะ ใ้คุณอาอืมๆ ขนาดนี้ยังเริงร่าและร่าเริงได้อีก ฉันละอีกฉา
จริงๆ

เอาไงดีพี่ะ ฉันนะ..รังเกียจค่ะ ขอบอก รังเกียจ..อย่างแรง!!!

สี่หนุ่มสุดหล่อในที่สุดสุดท้ายกับคุณหนูแสนน่ารักฉันก็..นั่งแจ่วสิ
คุณณณณณณ!!!

แต่..ตอบออกไปตรงๆ คง..ไม่ได้ มารยาทมันจะ..ทรมาน..ไปไหมคะนี่

“ร้านเบอร์เกอร์ตรงนี้แหละค่ะ ร้านเล็กๆ อาหารฟาสต์ฟู้ดพวกคุณคงทาน
ไม่อร่อย อีกอย่างคงไม่ดีกับเด็กเล็ก ไม่ไกลก็มีโรงแรมโนโวเทลกับแกรนด์ฮาร์
เบอร์ เขาน่าจะมีภัตตาคารบริการ” กัดกันท่านสุดชีวิต-ที่ดูจะเหลือน้อยเต็มทน

“ผมว่าเบอร์เกอร์น่าจะสนใจกว่าครับ” คุณทอมออกความเห็นบ้าง ไบหน้า
ยิ้มกริ่มเชียว แต่ช่างเป็นความเห็นที่..ไม่ต้องการ! อย่าไปเลยค่า ไม่อร่อยหรือ!

“เดวิด นายยังต้องเดินดูต่อใช่ไหม ไปกันต่อเถอะ” ใ้คุณอาหันไปชวน
คุณโจรหน้าหล่อที่ยืนเงียบๆ มองพวกเรามาแสนแสนนาน..กลายเป็น

อ่า คุณโจรชื่อ 'เดวิด' ค่ะ

“น้องเกรตยังไม่หิวมากใช่ไหมครับ เดียวอาพาไปทานข้าวเที่ยง แต่ให้

คุณอาเดวิดทำงานอีกแป๊บนะครับ” อ่า ไอ้คุณอาพูดกับหลาน เสียงทุ้มนุ่มหู
อิจฉาคุณหลานนะคะนี่ อยากรู้คนพูดด้วยอย่างนี้บ้างจังเลยอะ แต่หนังหน้า
อย่างไอ้คุณอา..ไม่เอา!!

“ไม่เป็นไรลิโอ พวกเรามาด้วยกันก็ไปด้วยกัน ไปกินเบอร์เกอร์เสร็จค่อย
ว่ากันต่อเถอะ” คุณเดวิดพูดออกมาหน้าตาเฉย ดวงตาสีสนิมพราวระยับนำจับ
กิน เฮ้ย นำจับดี!

“น้องเกรตอยากไปกินเบอร์เกอร์กับพี่สาวไหมครับ” ทำไม ทำไม น้ำเสียง
คุณเดวิดที่ถามยัยหนูฟังดูเจ้าเล่ห์อย่างไรพิกล คนพวกนี้จะเล่นอะไรกันคะนี่
มายุ่งกับฉันทำไมนี่!

แล้วคุณน้องที่มองคนโน้นที่คนนี่ที่มานานก็ตอบคุณอาเดวิดด้วยเสียงอัน
ดังฟังชัดว่า “น้องเกรตจะกินเบอร์เกอร์กับพี่ คุณอาขา..น้องเกรตจะกินเบอร์
เกอร์กับพี่”

จืดดดดดดดดดด! ไม่ต้องกับพี่ก็ได้มั้งคะ พี่กับเบอร์เกอร์นั่นไซ้..ไม่ได้
ติดกัน!!

“พวกนาย!!” เสียงคำรามของไอ้คุณอาหลุดออกมาเบาๆ แต่..โค-ตะ-ระ-
น่ากลัว!!

กรี๊ดดดดดดดด ฉันไม่เกี่ยวน่า! ทำไมต้องมาจ้องฉันตาเขียวเยิงน่าน
ไปโกรธพวกเพื่อนๆ ของนายโน้น ชิว! ชิว!

“ไปกินเบอร์เกอร์ก็ได้ครับน้องเกรต” เสียงไอ้คุณอาช่างทุ้มนุ่มหู แต่ช่าง..
ไร้อารมณ์

เอ่อ..ฉันนั่งหัวโตอยู่ที่นี่ ไม่ถามหน่อยหรือคะ ว่าฉันอยากกินเบอร์เกอร์กับ
พวกคุณไหมนะ

“เอ่อ น้องเกรตคะ ปล่อยให้ก่อนนะ” พอเด็กปล่อยมือเท่านั้น ไอ้คุณอา
ก็คว้าแขนน้อยๆ ออกเดินฉับๆ ไป แกจะรีบไปไหนพะ ฟังฉันก่อนดิ!

เฮ้ย อีหนู!! มาคว่ำพี่ไปด้วยทำไม! พี่ยังไม่ได้บอกว่าจะไปกินด้วยเสีย
หน่อย!!

What love is...ก็อ้อ!!

อะไรคะนี่! คนเอาแต่ใจพวกนี้เป็นใครคะนี่! งงโคตร!! พุดกันเอง เออ
กันเอง ถ้ามั่นก่อนใหม่อะ!!!!

การตกแต่งร้านเบอร์เกอร์คิงที่อังกฤษก็เหมือนที่เมืองไทย มี
เคาน์เตอร์ยาวกั้นขวางอยู่สุดด้านในของร้าน เครื่องคิดเงินหลายเครื่องสำหรับ
บริการลูกค้าวางเรียงรายให้ลูกค้ามาเข้าแถวซื้อแล้วถือไปนั่งรับประทานที่โต๊ะที่
ทางร้านจัดไว้ให้ คนอังกฤษจะกินข้าวเขาค่อนข้างสาย โดยทั่วไปจะเป็นบรันช์
คือการกินอาหารมื้อเช้ากับเที่ยงควบกัน หรือที่คนไทยมีคำแสลงเรียกว่ามื้อ
เชียง ตอนช่วงสิบโมงถึงก่อนเที่ยง ดังนั้นในเวลาเที่ยงกว่าๆ ร้านจึงค่อนข้างโล่ง

“เอ่อ พวกคุณนั่งก่อนใหม่คะ” หญิงสาวซีไปที่โต๊ะขนาดหกที่นั่งใกล้ๆ
ก่อนจะเอ่ยต่ออย่างสุภาพว่า “จะทานอะไรฉันจะไปซื้อมาให้ ต้องไปเข้าแถวสั่ง
ตรงโน้นคะ”

ยังงั้นก็เหมือนอีแจ่วอยู่แล้ว..เป็นจริงๆ จะเป็นไรไป

แต่ช่วยไปนั่งทำตัวเป็นจุดด้อยกันหน่อยเถอะเจ้าคะ คนมองกันทั้งร้าน
แล้ว แต่ละท่านหุ่นเท่สมาร์ทยังกะนายแบบหลุดมาจากนิตยสารโวก หนาซ้ำสูง
ใหญ่ยังกะยักษ์วัดแจ้ง เอ..ท่านอาจจะเกิน 190 เซ็นต์ด้วยนะนี่ เอ หรือสอง
เมตร แบบว่ายื่นคูดอยู่แล้ว..เมื่อยคอมักๆ

“ไปกับพี่ใหม่คะ” หญิงสาวก้มลงถามเด็กน้อย

“ไปคะ” เสียงตอบกลับนั้นออกจะตื่นเต้น ดวงตาสีฟ้าสดคุ้เล็กมองไป
รอบๆ อย่างสนใจ

“ไม่เป็นไรครับ ไปด้วยกันก็ได้” อเล็กซ์ตอบ เป็นคะ ฉันอายุเค้า!

สุดท้ายทั้งหมดก็ไปเข้าแถวรอสั่งอาหาร อเล็กซ์ ทอม และเดวิดไปต่ออีก
แถวหนึ่ง

“เออล่ะคะ พี่จะอุ้มคูเมนูนะ” แต่ก่อนที่เธอจะอุ้มเด็กน้อยขึ้นมา มือหนาก็

ซึ่งคว่ำหมับไปเสียก่อน 'ไอ้คุณอา นายหวงหลานมากนักก็เอาเวลามาอยู่กับ หลานดิ อย่ามัวแต่ไปยุ่งๆ กับสาวๆ ตาบ้า!

ระหว่างที่สองคนอาหลานเลือกอาหารอยู่ เธอก็หันไปสั่งอาหารกับ เครื่องดื่มและจ่ายเงินไป แล้วยืนเฝ้ารออยู่ตรงนั้น

“กาแฟเอสเปรสโซ” เสียงชายหนุ่มสั่ง

“หนูจะเอาทุกชุดเลย หนูอยากกินหมดเลย” หา!! ชุดเด็กี่ชุดเนี่ยนะ กินหมดหรืออีหนู

“ทุกชุดหรือคะ!!!” หญิงสาวนึกได้ว่าลืมตัวหลุดปากยุ่งเรื่องชาวบ้าน ออกไปกรีบหยุด

“น้องเกรตอยากทานอะไรก็สั่งมาให้หมดเลยครับ” ลีโอบทอบหลานสาว เสียงนุ่ม ดวงตาสีฟ้าสอดมองทางหญิงสาวอย่างดูต้นแกมทำท่าย ตาบ้า ให้ทำย ตามใจขนาดนี้ เด็กเสียหมด ตามใจ หลานนาย..ไม่ใช่ลูกฉัน!

“คุณอาขา นายมีเงินสดสี่สิบบอนด์ใหม่ รูดบัตรไม่ได้วะ” อเล็กซ์ถามจาก หน้าเครื่องคิดเงินข้างๆ คุณอเล็กซ์ใจร้าย แชวทำม้ายยย!!!

“จะไปมีได้ไง” คุณอาตอบหัวงๆ

“คุณอเล็กซ์เอาไปก่อนสิคะ” หญิงสาวส่งเงินให้ ก่อนหันไปถามคนเก็บ เงินที่แถวของเธอก็ปรากฏว่าเครื่องรูดบัตรเสียทั้งสองเครื่อง

หญิงสาวหันไปสบตาของคุณอาอย่างยียวนกวนอารมณ์ชายหนุ่ม เต็มที่!

เอล่าสิ นายเศรษฐีขี้เต๊ะ นายจะซื้อกินได้ยังไงอะ ฉันทายากู้

เฮ้อ! รอให้ไอ้คุณอาเอ่ยปากขอยืมฉัน คงเป็นชาติหน้ามั้งนี้ เด็กก็รับเคราะห์หอดกินไปนะสิ แม่นะแม่! ให้โรคช้ำสงสารติดมาด้วยทำไมนี่!

เธอถอนใจ ก่อนเป็นฝ่ายเอ่ยปากออกไปก่อนว่า “น้องเกรตคะ พี่มีเหลือแค่สิบบอนด์คงซื้อทุกอย่างไม่ได้ คุณอาท่านจะตีगाแฟด้วย เงินคงเหลือพอให้หนูซื้อได้แค่สองชุด น้องเกรตเลือกชุดที่อยากทานที่สุดก่อนนะคะ แล้วค่อยให้คุณอาพามาอีกครั้ง” อู๊ย! อู๊ย! ได้เป็นต่อแล้วอารมณ์ดี

“น้องเกรตจะเอาสี่ชู้ต! คุณอาไม่พาน้องเกรตมาอีกแล้ว! คุณอาชอบไปกินข้าวกับนังพวกนั้น น้องเกรตจะเอาสี่ชู้ต!” เด็กน้อยตะโกนเสียงแข็งกร้าว

“น้องเกรต!” ชายหนุ่มอุทานเสียงดู หน้าเสียไป

“น้องเกรต ตะโกนไม่น่ารักเลย **เด็กดี**เค้าไม่ทำนะคะ” หญิงสาวพูดเสียงเรียบ ก่อนอธิบายอย่างใจเย็น “หนูพูดไม่เพราะและไม่สุภาพเลย คำว่า ‘นังพวกนั้น’ ไม่สุภาพค่ะ เพื่อนของคุณอาสี่โอก็เป็นคุณอาของน้องเกรตเหมือนกันนะ เหมือนคุณอาอเล็กซ์ หนูต้องเรียกว่าคุณอาสี่คะ เด็กดี”

“น้องเกรตจะไม่ได้มาแล้ว คุณอาชอบไปกินข้าวกับคุณอาพวกนั้นมากกว่าน้องเกรต” เสียงยังแข็งแต่ลดดีกรีความดังและความก้าวร้าวลงไปมาก **เฮ้อ** นี่นะปัญหาของเด็กกรวย พ่อแม่หน้าอาไม่ใส่ใจ

“คุณอาไม่วาง พี่พามาทานก็ได้ แต่น้องเกรตต้องขออนุญาตคุณอาก่อนนะคะ แล้วพี่จะไปรับ” เสียงนุ่มนวลนั้นปลอบโยน

“จริงนะคะ?” เด็กหญิงถามเสียงอ่อนลงมาก **ไม่จริงหรอกคะ พี่จะไปรับ** หนูยังงัวเงี้อยู่ หนูเป็นใครพี่ยังไม่รู้ บ้านหนูอยู่ไหนพี่ยังไม่อยากรู้

กะล่อนนี่บาปใหม่นี้ แต่..ฉันมีเป้าหมายน้ำ

หญิงสาวยิ้มหวาน ก่อนหย่อนระเบิดไปว่า “ถ้าพี่ไม่วาง คุณอา ก็พาน้องเกรตมา คุณอา รักน้องเกรตนะคะ ไซ้ใหม่คะคุณอาขา”

ฉันช่วยเชื่อมสัมพันธ์ครอบครัวนายนะ **ไม่ต้องมาจิกตาชอบคุณหรอกยะ** แแบร์...แบร์...แบร์

“คุณอาขา?” ดวงตาสีฟ้าสดคุ้เล็กมองสบตาดวงตาคูที่มีสีฟ้าสดเหมือนกันอย่างคาดหวัง

ใบหน้าเคร่งเครียดคลายลง ก่อนคลี่ยิ้มออกมาบางๆ “น้องเกรตอยากมาเมื่อไหร่ อาจะพามา นะคะ” คุณอาตอบพลางลูบผมหลานสาวอย่างอ่อนโยน

“คุณอา รับปากแล้วต้องทำยังไงคะ ชอบคุณคุณอาสี่คะ” ฉันไป ‘สอ’ **ทำไม่นี่**

เด็กน้อยยกมือขึ้นกอดคอคอคุณอาลีโอ “ขอบคุณค่ะ”

“เออล่ะ ตกลงว่าวันนี้หนูทานสองชุดนะ เอาชุดไหนดีค่ะ” โห ดีนะนี่ ไม่มีคนมาต่อคิว ไม่งั้นถูกด่าละ

“เอาอันนี้กับอันนี้ค่ะ” นิ้วโปมๆ ชีบนเมนูตรงหน้าไปมา

“น้องเกรตพาคณาพานั่งนะ เดี่ยวพี่ตามไป” ขอฉันหายใจสักห้านาทีเถอะ

“ขอสองชุดนี้ เครื่องดื่มเอาเป็นน้ำส้มกับไดเอทโค้กนะคะ เมื่อกี้คุณคนนั้นสั่งเอสเปรสโซแก้วหนึ่งด้วยนะคะ” เธอสั่งอาหารหลังจากสี่หนุ่มและหนึ่งเด็กหญิงเดินห่างไป ดวงตาสีน้ำตาลมองตามคนทั้งกลุ่มอย่างหนักใจ

เฮ้อ ชีวิตฉันก็แปลก ตั้งแต่เล็กจนโต เด็กน้อยเด็กโตชอบมาติดจริงติดจัง ไม่รู้ฉันมีเสน่ห์กะเด็กตรงไหน ไปไหนก็เลยต้องจบลงด้วยการเป็นที่เลี้ยงเด็กตลอด จะถูกชาวบ้าน จะหลานตัวเอง แต่ไฉ่จะยึดเป็นอาชีพก็ใช่ที่ เซ็งจริงจริง

กริ่ง! กริ่ง! กริ่ง! กริ่ง! กริ่ง! กริ่ง!

หืมมมม สีหนุ่มมองมาเซม็ง ไฉ่คุณอาขาของน้องเกรตตอนไม่โหดนี่หน้าเด็กไปเยอะเลยคะ บอกว่า 30 ฉันทื่นนะคะนี่ แถมยังหุ่นดีที่สุดในกลุ่ม เสี่ยงก็ยอดจะหล่อ เฮ้อ แต่จิตไม่ปกติ ความน่าสนใจให้เลย -100 เต็ม 100

“โทรศัพท์ของคุณดังหรือเปล่าครับ” อเล็กซ์ถามออกมา เมื่อเธอเดินเข้ามารวมกลุ่มกับพวกเขาที่โต๊ะอาหาร

ของฉันหรือคะ เอ เจียบไปแล้ว ช่างเถอะคะ ฉันทไม่ค่อยมีเพื่อนโทรหาหรอก คงเป็นเครือข่ายโทรมาโฆษณาอะไรมากกว่ามั้ง

“ค่ะ” เธอรับคำแต่ไม่ได้สนใจจะหยิบมาดู กลับค่อยๆ วางถาดลงบนโต๊ะหยิบเครื่องดื่มและอาหารของเธอออก หยิบเอสเปรสโซกับไดเอทโค้กเอ้อมไปวางไว้หน้าคุณอาขาที่นั่งอีกด้านของน้องเกรต สีหน้าชายหนุ่มเคร่งเครียด ปากพูดเร็วกับทอมที่นั่งตรงข้ามกันอย่างติดพันโดยมีเดวิดนั่งฟังอย่างสนใจ

What love is...ก็อ้อ!!

“เชิญค่ะ พอดีคุณกับน้องเกรตไม่ได้สั่งน้ำไว้ ฉันเลยสั่งไดเอทโค้กให้คุณ”
เขาหันมาพยักหน้ารับเร็วๆ ก่อนหันไปคุยต่อ

“นมกับน้ำตาลไหมคะ” เธอยื่นนมกล่องเล็กเท่าหัวแม่โป้งและซอง
น้ำตาลให้ ชายหนุ่มหันมาสายหน้านิดๆ ปรายตามองอย่างรำคาญ ก่อนจะหัน
กลับไป *กวนบาทานะคะนี่*

เธอลึกสนใจเขา หันมาเลื้อนถาดอาหารให้เด็กน้อยที่นั่งมองตาแป๋ว “พี่
สั่งน้ำส้มให้ น้องเกรตชอบน้ำส้มไหมคะ”

“ชอบค่ะ” เด็กน้อยตอบ ก่อนลงมือกินอาหารตรงหน้าอย่างเอร็ดอร่อย

“คุณทราบได้ใจครับว่าลิโอตีมีไดเอทโค้ก” อเล็กซ์ที่นั่งตรงข้ามเธอดามขึ้น
เสียงขรั่ม จ้องเธอเขม็ง

สิ้นเสียงเขา บรรยากาศกลางวงสนทนาก็อึมครึมไปทันที ทอมและเดวิด
หันมามองเธอ ส่วนลิโอนั่งหน้าตรงตัวเกร็ง *อ้าววว เจอียดข้อหาสพาย คนไม่
สวยเซ็ง!*

หญิงสาวทำท่าลังเล ยิ้มอย่างเกรงใจนิดๆ แต่จริงใจมากๆ ก่อนตอบ
ออกไปว่า “ทางร้านมีน้ำส้ม โค้ก สไปรท์ ไดเอทโค้ก แล้วก็นมให้เลือก คือนมกับ
น้ำส้มนี้ตัดไปได้ **ผู้ชาย**คงไม่ชอบดื่ม แล้ว..เอ่อ..ปกติคนแก่ คนอายุมากควร
ต้องระวังเรื่องไขมันกับน้ำตาลนี่คะ ก็เหลือแต่ไดเอทโค้ก ฉันเลยสั่งมาให้ ที่จริง
ถ้ามีน้ำเปล่า ฉันก็จะเอามาให้ **คุณลิโอ**ละคะ” พูดจบก็ชะงักไปตามคนอายุ
มากอย่างร้อนวน ทำทางเดือดร้อนใจ “เอ๊ะ! หรือคุณอาชาติม่ได้! รับอย่างอื่น
ไหมคะ รับเป็นนมหรือน้ำส้มดีคะไดเอทโค้กฉันดื่มเองก็ได้นะ”

*อะไรอีกล่ะ คนอุตสำหรับหวังดีกับคนแก่ ท่านมาจ้องกันตาถลนทำไม
ค้าาาา*

“ฉันดื่มได้” ลิโอตอบเสียงลอดไรพินหน้าหงิกสุดขีด แล้วทั้งโต๊ะก็เงยบ
กริบไปอีกครั้ง

ไม่รู้ไม่ชี้ ทานละน้ำ ฉันหิววววววว

หญิงสาวทานไปได้ไม่กี่คำ สามหนุ่มก็หัวเราะพรีตออกมา ทอมถึงขนาดกุ่มท้องหัวเราะท้องคัดท้องแข็ง เธอยิ้มน้อยๆ ก้มหน้ากินต่อไป สักพักมีน้อยๆ ก็มาสะกิดที่ตัก

“อร่อยจัง ขอขอบคุณค่ะ” เด็กน้อยกล่าวขอบคุณอย่างเอียงอาย อู๊ย อย่างน่ารัก

“คุณอเล็กซ์คะ” หญิงสาวเรียกอเล็กซ์ที่ตอนนี้หยุดหัวเราะได้แล้ว เขากำลังคุยกระซิบกระซาบกับเดวิดอยู่

“มีอะไรครับ” อเล็กซ์ถามยิ้มๆ

อ้อ หมายก็อด ยิ่งเห็นใกล้ๆ ยิ่ง..หล่อมากกกกก ผิวหน้าไม่เนียนนุ่ม แต่รูปคางแกร่ง ไรหนวดเคราเป็นเงาลงไปถึงคอ จี๊ดดดดดดด หยั่งเช็กซี! อู๊ย แรดไม่ดี ดี เดียวแม่ดี!

“ฉันขอตุ๊กตาหน่อยนะคะ” เธอบอกกับอเล็กซ์ยิ้มๆ

“นี่ครับ” เขาส่งมาให้

“น้องเกรตคะ พี่ให้เป็นรางวัลนะคะที่หนูเป็นเด็กดี รู้จักพูดชะ-” หญิงสาวส่งตุ๊กตาให้ แต่เธอพูดยังไม่ทันจบ ด้วยอารามดีใจเด็กน้อยก็ฉวยเข้ามาดิงไป อ่าา น้องคะ อันนี้ยังต้องปรับปรุง

เด็กน้อยชะงักไปเมื่อเห็นหญิงสาวยังยื่นตุ๊กตาไว้และดวงตาสีน้ำตาลมองเธอนิ่ง ริมฝีปากเล็กแดงระเรื่อจึงเอ่ยออกมาเบาๆ ว่า “ขอบคุณค่ะ”

อเล็กซ์กับเดวิดที่ตอนนี้นั่งมองสองสาวอย่างสนใจเห็นเธอกระตุกมุมปากนิดๆ อย่างเจ้าเล่ห์ สองหนุ่มหันมาสบตากันอย่างขำๆ โดยไม่ได้นัดหมาย คิดกันอยู่ว่าเธอจะออกฤทธิ์ออกเดชอะไรให้พวกเขาได้สนุกอีก แล้วก็ไม่มีผิดหวัง

“คุณอเล็กซ์ น้องเกรตน่ารักจังคะรู้จักพูดคำว่า 'ขอบคุณ' ด้วย” เด็กหญิงยิ้มร่าเมื่อได้ยินคำชม

“น้องเกรตทำถูกแล้วจ๊ะ ใครทำอะไรให้เราหรือมีเมตตาต่อเรา จะเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ จะแค่..ซีอากาแพ เลี้ยให้ของกับเรา เราควรจะซาบซึ่งใจและตามมารยาทที่ดี..ก็ต้อง'ขอบคุณ' คนที่ให้ของกับเรา ต่อไปนี้หนูพูดให้เป็นนิสัยนะ

คะ” อย่าไปเอาเสียงอย่างไอ้คุณอาหน้ายักษ์ล่ะ อีหนู

“ค่า” เด็กน้อยรับคำเสียงใส ไบหน้าเล็กกลมมิกกลมใจที่ได้รับคำชม ริม
ฝีปากเล็กจิ้มลิ้มฉีกยิ้มกว้างมากขึ้น

ได้ยินเธอพูดย้ำ 'ขอบคุณ' ซ้ำแล้วซ้ำเล่า 'ใครบางคน' ที่รู้ตัวว่าถูกกระทบ
กระเทียบเข้าให้ก็หันขวับมามองคนพูดราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ สามหนุ่มเห็น
ไบหน้าบึ้งตึงแดงก่ำอย่างโมโหแถมอับอายของเพื่อนก็กลั่นยิ้มกลั่นหัวเราะกัน
จนเจ็บปากเจ็บคอไปหมด ก็มันทำอะไรสาวเจ้าไม่ได้อีกตามเคย นอกจากมอง
และกัดฟันกรอดๆ

หลังจากยักคิ้วหวัดตากวนบาทา 'คนหน้ายักษ์ไม่มีมารยาท' แต่พอ
งาม หญิงสาวหันกลับมายิ้มแหยๆ ให้สามหนุ่มที่นั่งตรงข้าม

อ่า เลิกกวนบาทาท่านดีกว่านะคะ เพราะ..หนึ่งหน้าท่าน..ช่าง..น่า..
กลัวววววว ฉันท้าไปแล้ว ฉันท้าอะไรลงไปละนี่!!

“น้องเกรตคะ เอาห้อยไว้จะได้ไม่หาย ท่านอาหารให้หมดค่อยมาเล่นต่อ
นะคะ” เธอพูดต่อเสียงเรียบหน้าตาย พลังช่วยห้อยพวงกุญแจเข้ากับกระเป๋า
ไบเล็กของเด็กน้อย อู๊ย อีหนู..อย่า..ยิ้มทั้งปากทั้งนัยน์ตาอย่างนั้นสิค่าา แหม
แหม มันเขี้ยวนะคะนี่

“พี่ขอหอมที่ได้ไหมคะ น้องเกรตน่ารักจัง” ลิ้นเสียงนุ่ม เด็กน้อยก็ยื่นแก้ม
มาให้เธอ

เด็กหญิงหัวเราะคิกคักก่อนเอ่ยออกมาว่า “คุณพี่หอมคุณอาด้วยสิคะ
วันนี้คุณอาก็น่ารักนะคะ” อีหนู!!!!

“พรวด!! แค่ว่าๆๆ” ทอมที่นั่งตรงข้ามลุกขึ้น เอื้อมมือไปช่วยตบหลังให้
คุณอาผู้น่ารักที่ล้าลักกาแพ้นที่ที่คุณหลานพูดจบ

“เป็นไงบ้างลิโอ” ทอมถามเสียงกั้วหัวเราะ

ไม่ต้องมามองตาขวางเลยนะ หลานนายฟู้ด ฉันไม่ได้ฟู้ด! หน้าดูอย่าง
กะหมาเพดดีกรีของนาย ฉันยังไม่อยากมองเต็มตาเลย จะบ้าอะ

แล้วคุณ คุณณณณณ สามหนุ่มเล็กขาขนาดนั้นได้แล้วอะ อายนะคะนี่!!
คุณน้องคะสร้างเรื่องแล้วทำตาแป๋วแหวริ้ว เอ่อ!! เอาใจดีว๊าย เชน!!

“ฮึ ฮึม...น้องเกรตคะ สำหรับคนไทย ถ้าน้องเกรตโตเป็นผู้ใหญ่ขนาดที่
ผู้หญิงไปหอมผู้ชายหนุ่มๆ ไม่ได้คะ เอ่อ แก่ๆ ก็ไม่ได้ สรุปว่า..ผู้ชายนะไม่ได้
ทั้งนั้น ไม่ได้ายย ไม่ได้เลย มันไม่งาม คุณแม่พี่ตีตายถ้ารู้ว่าพี่ไปหอมผู้ชาย
เข้าใจไหมคะ” เธออธิบาย

“นัง..เอ่อ คุณอาพวกนั้นยังหอมคุณอาที่ตรงนี้ตั้งนานแน่ะ” ระวังพูด
เด็กน้อยก็เอานิ้วชี้ที่ปาก

กรี๊ดดดดด ไบหน้าร้อนผ่าวๆ แบบว่าจิ้นไปไกล มีเด็กเล็กเดินในบ้านไป
มา ใจ้คุณอา ทำไม่ไม่ทำให้มิดชิดอะ

“คุณแม่คนอื่นพี่ไม่รู้ แต่แม่พี่ห้าม ถ้าไปหอมผู้ชายท่านตีพี่ตายเลย”
หญิงสาวก็ยังพยายามแต่ต่อไป

“....”

กรี้ง! กรี้ง! กรี้ง! กรี้ง! กรี้ง! กรี้ง! โห ไทรศัพท์ช่วยชีวิต เจ้าคะ

“หนูทานต่ออะคะ พี่ขอรับโทรศัพท์ก่อน” พูดไปมือก็ควานหาโทรศัพท์
แล้วลุกไปนั่งเก้าอี้โต๊ะข้างๆ

เอาพะ มองแต่ในกระเป๋าก็ได้ไม่ต้องมองใครให้...เชน ว๊าย ทำไม่ฉันต้อง
เชนละคะนี่ ฉันไม่ได้หอมตานันเสียหน่อย อะ อะ อยู่นี่เอง

หญิงสาวคุยโทรศัพท์เบาๆ ครู่หนึ่งก็ตัดสัญญาณและกลับมานั่งกินต่อ

“น้องเกรตคะ ลองทานซิกเกนท์ไบท์ใหม่คะ” เธอเลื่อนกล่องไปให้เด็ก
น้อยที่ตอนนี้กินเบอร์เกอร์หมดแล้วและนั่งเล่นพวงกุญแจอยู่ เด็กน้อยล้งเลพัก
หนึ่งก่อนหยิบไป

“อ้อยคะ” เสียงเล็กๆ นั้นอุทานอย่างตื่นเต้นหลังจากชิมไปหนึ่งคำ

“ทานอีกสิคะ เพื่อนพี่บางคนชอบจิ้มซอสมะเขือเทศ ลองดูนะ” น้องน่ารัก
นะคะ เลยพาทนคุณอาฯ ได้

“คุณอาฯ อ้อยจังเลยคะ” เด็กน้อยเรียก มือเขย่าแขนคุณอาฯที่กำลังคุย
กับเพื่อนอย่างหน้าดำคร่ำเครียดให้หันมาสนใจ ให้ น้ำใจงามคะคุณน้อง

“นี่คะ” หญิงสาวเลื่อนถาดส่งให้พร้อมรอยยิ้มที่ยังค้างอยู่บนใบหน้า แล้ว
ก็ต้องหุบยิ้มลงเมื่อชายหนุ่มหันมาทำหน้าบึ้งตึงใส่ ไอ้อาการหลุบตามองหมิ่นๆ
ที่ของกินนี้ มันน่า..ชวนนะคะ

“ผมขอชิมหน่อยนะครับ” ทอมพูดพลางเอื้อมมือมาหยิบไป เมื่อเห็นหญิง
สาวหน้าเฉือนไป แหม่!หล่อแล้วใจดี เป็นเพื่อนไอ้หมอนั่นได้ใจคะคุณ

“เชิญคะ” หญิงสาวปรับน้ำเสียงให้เรียบที่สุดแล้วคลี่ยิ้มแหยๆ ให้
เด็กน้อย

“ถ้าน้องเกรตอิมแล้ว พี่พาไปล้างมือนะคะ” หลังจากพูดกับน้องเกรต
หญิงสาวก็หันไปทางคุณอาของเด็กหญิงแล้วพูดกวนๆ ว่า “คุณอาฯ ฉันขอพา
น้องเกรตไปล้างมือนะคำ”

แล้วก็ได้คำตอบเป็นตาเขียวปัดๆ เฮอะ เขียวให้ตลอดนะยะ

“ขอตัวสักครู่คะ” หญิงสาวหันมายิ้มกับเพื่อนร่วมโต๊ะทั้งสามที่นั่งตรง
ข้าม

เมื่อกลับมาจัดการให้เด็กหญิงนั่งเรียบร้อย หญิงสาวยังไม่นั่ง
เพราะจะถือโอกาสจะบอกศาลากับเพื่อนร่วมทางจำเป็นซะเลย “เฮ้อ ฉันขอตัว-
--”

“เดี๋ยวจะไปดูหนังกับเพื่อนหรือครับ” อเล็กซ์ถามแทรกขึ้นมา

เธอเลยต้องหย่อนตัวลงนั่งอย่างหมิ่นเหม่ “คะ” เขาผู้ใหญ่มากกว่านี้คะ ยังไง

ก็ต้องมีมารยาท

“เรื่องนาเนียหรือควับ หนึ่งเป็นยังไงควับ” อเล็กซ์ถามขึ้นท่าทางสนใจเกินเหตุ แอบฟังคนคุยโทรศัพท์รีคะ!

“เอ่อ” หญิงสาวหันไปมองเด็กหญิงซึ่งนั่งตาแป๋วฟังอย่างใจจดใจจ่อ

“หนึ่งแฟนตาซีค่ะ แบบว่าเด็กหลงไปต่างมิติ ไปผจญภัย ไปช่วยปราบตัวร้าย มีสิงโตเจ้าป่า มีแมมด มีพอมด มีโจรสลัด แต่ก็ไม่ว่าเรตเท่าไรนะคะ คือที่บ้านฉันไม่มีทั้งเด็กเล็กเด็กโตเรื่องติดเรตไม่ติดเรตเลยไม่ต้องสนใจมากนัก” เธอตอบหน้าตาย ก่อนตวัดตาดูๆ มองคนที่บ้านมีเด็กเล็ก

“เธอ!!!” ได้ยินลีโศคารามเบาๆ สามหนุ่มก็อดไม่ได้หัวเราะหึๆ ออกมาอีก

“น่าดู อเล็กซ์ เดวิด ไปดูใหม่” ทอมพูดพลางยกคิ้วหัวลือตาใส่อเล็กซ์กับเดวิด สนใจจนออกหน้าไปนิดใหม่คะ

“ทอม! นายไม่ชอบดูหนัง แล้วอเล็กซ์ก็มีโฮมเธียเตอร์ที่บ้านด้วย” ลีโศพูดขัดเสียงเข้ม เอ เหมือนได้ยินเสียงดังกรอดๆ เป็นแบ็กกราวด์ด้วยอะนะ

“ไม่เคยดูสามมิติลองดูเผื่อจะชอบขึ้นมา หนึ่งนำเสนอที่ดี ว่าไงเดวิด” ทอมหันไปถามเดวิด อ้าว! คุณณณ มารู้ได้ไงว่าหนึ่งสามมิติ นั่งอยู่ตรงนั้นยังแอบได้ยินอีกเรอะ

“นายสองคนทำงานทั้งการเลยนะจะดีหรือ” เดวิดทำเสียงปราม หน้าโหดอึ้ง น่ากลัวคะ

“แต่หนังเรื่องนี้ น่าดูจริงๆ” อ้าว คุณใจโร!

“เดวิดนายต้องบินไปนิวยอร์กบายนี่ไม่ใช่หรือไง เมื่อเข้าใครที่บอกว่าเรื่องสำคัญมากเลื่อนไม่ได้” ลีโศพูดเสียงลอดโรฟัน

“เฮ้ย! นั่นมันตอนนั้น ตอนนี้มีเรื่องนำเสนอดีกว่านี่นา เดียวให้เขาโทรไปเลื่อนไฟล์ที่เป็นพุงนี้” เดวิดพูดไปหัวเราะไป โห รวยคะ เลื่อนไฟล์ที่บินเพื่อดูหนังเลยหรือค้ำาา

“คุณอาขา หนูอยากไปดูหนังกับคุณพีคะ” เด็กหญิงหันไปขอรับรองลีโศเสียงหวาน พีชวนน้องเมื่อไหร่คะ

What love is... ก็อ้อ!!

“พี่ว่าน้องเกรตเด็กไปนะคะ หนังสือสามมิติเรื่องนี้น้องดูแล้วอาจจะปวดหัวได้ ไว้ไปดูหนังสือการ์ตูนดีกว่านะ” ไม่ต้องมาจ้องตาเขียวบ๊อดอย่างซาบซึ่งขนาดนั้นเลยนะ ฉันก็ไม่อยากร่วมทางกับนายเหมือนกัน กลัวแผลอแกว่งปากจิกกัด 'ใครบางคน' เล่นอะคะ

“ไม่รู้หนังสือเกรตจะเข้าได้ไหม เเรตอะไรไม่ทราบนะคะ” หญิงสาวรีบหันไปบอกอเล็กซ์หน้าตาซึ่งขง

“เอามือถือผมไปเช็คดูสิครับ” ว่าแล้วก็หยิบวางให้ตรงหน้าเธอ

“อเล็กซ์!” ทำไมไอ้คุณเอาต้องอุทานเสียงหลงขนาดนั้นคะนี่ แล้วท่านทำหน้าพิกล

“ฉันใช้ไม่เป็นคะ” หญิงสาวบอกพลางเลื่อนคีนให้ “ทำพังไม่มีปัญญาซื้อคีนให้ นะคะ ไอโฟนไฟร์แดงจะตาย” พึมพำกับตัวเองเบาๆ

“คุณเข้าเว็บไซต์ของโรงหนังไอดีนสิคะ” หญิงสาวแนะนำ

อเล็กซ์ก็มลงกดมือถืออยู่ครู่หนึ่งแล้วก็พูดว่า “เรตพีจี เขาไม่กำหนดอายุคนเข้าชมครับแต่ก็ควรมีผู้ปกครองไปด้วย” อเล็กซ์หันไปถามลีโอ “นายจะเอายังไงเพื่อน”

“คุณอาขา ไปดูหนังนะคะ คุณอาขาไปนะค้า” เด็กน้อยหันมาเขย่าแขนคุณอาขา เสียงเล็กๆ นั้นเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ เริ่มกลายร่างเป็นน้องเกรตเดนแล้วค้า

“ไปสิครับ” คุณอาตบเสียงไร้อารมณ์ นายไม่แน่ว่าจริงนี้หว่า อย่างนี้จะไปสอนเด็กได้ไงคุณ!!

“เฮ้ เฮ้ ไชโย ได้ดูหนังกับคุณพีแล้ว” พูดแล้วร่างเล็กๆ ก็ขึ้นยืนบนเก้าอี้กระโดดกอดคอคุณพีอย่างร่าเริง คุณพีไม่ไชโยได้ไหมคุณน้อง!!

กรีง! กรีง! กรีง! กรีง! กรีง! กรีง!

สี่หนุ่มได้ยินเธอรับโทรศัพท์พูดไม่กี่คำก็ตัดสัญญาณไป ใบหน้านวลเฉย

เมย์มอมีม้อออกมานิดๆ ก่อนจะวางหน้าตายเหมือนเดิม

อู๋ย สูดหล่อทั้งสามอย่างมาเป็นตาเดียวอย่างนั้นดิ เขินน้ำ เอล่งงั้น
ได้โอกาส

“ฉันขอตัวก่อนนะคะ เพื่อนไม่มาแล้ว ฉันก็ไม่ไปดูหนังแล้วละคะ ฉันจะไป
ซื้อกับข้าวแล้วกลับบ้าน” เธอพูดแล้วหันไปบอกเด็กน้อยเสียงอ่อนลงว่า “พี่ไม่
ไปดูหนังแล้วละคะ น้องเกรตไปดูกับคุณอานะคะ”

“ไม่เอา ไม่เอา! จะให้พี่ไปด้วย” เด็กน้อยตะโกนโผนกอดเอวหญิงสาวแน่น
เอ่อ พี่ไม่ได้ตัวติดกับหนูนะคะ แล้วพี่ไปเกี่ยวอะไรด้วย!!

“น้องเกรตมีคุณอาไปตั้งสี่คน พี่ไปหรือไม่ไปไม่ต่างกันหรอกนะคะ”

“ไปดูหนังกับน้องเกรตนะคะ น้องเกรตเป็นเด็กดีนะ” เด็กหญิงเปลี่ยนมา
กอดคอหญิงสาวไว้แทน โห เปลี่ยนเล่นมุกลูกสิงหรือจะ โหนไปโหนมา เด็ก
น้อย..หนูแน่นมาก!

“น้องเกรตคะ พี่เป็นคนนอกไปด้วยคุณอาจะไม่สะดวกนะคะ” เธอ
พยายามอธิบาย

“พวกผมสะดวกครับ ไปดูเป็นเพื่อนน้องเกรตสิครับ อีกอย่างผมยังไม่ได้
คืนเงินเลย เขาเป็นว่าพวกผมเลี้ยงหนังกับข้าวเย็นคุณสักมื้อก็แล้วกันตอบ
แทนที่ทำให้พวกผม**สนุกมากวันนี้**” อเล็กซ์พูดยิ้มๆ ฉับไม่ใช้ตลกคาเฟ่ละคุณ!

“ไปดูหนังนะคะ” เด็กหญิงเลิกตะโกนหันมาเขย่า ทำหน้าเศร้า พิไร่ พิธัง
กะละมังแตก แม่จ๋า ช่วยหนูด้วย หนูจะใจอ่อนอีกแล้ว

“คะ สาวน้อย” สูดทำยเธอก็รับปากออกไปอย่างเสียไม่ได้

“สิโอทำอะไรดีอีกชั่วโหมงกว่า” อเล็กซ์ถาม เจียบ ไม่มีเสียงตอบรับจาก
หมายเลขที่ท่านเรียก

เฮ้อ เจ้ายักษ์พวกนี้จะไม่ถามฉันว่าอยากทำอะไรหน้อยหรือคะ แล้วไม่
อยากรู้ว่าจะไปดูหนังที่ไหน ไปยังไงเลยหรือคะ

“ทำอะไรดีครับ” อเล็กซ์หันมาถามหญิงสาว มีพลังจิตหรือค้ำา

“ฉันจะขอแยกตัวไปซื้อของแถวนี้สักหน้อย ไปเจอกันที่โรงหนังดีไหมคะ

โรงหนังไอดินที่อยู่บนถนนเวสต์คีย์ข้างหลังไอเกีย นะคะ”

“คุณจะไปยังไงล่ะครับ” อเล็กซ์ถามอีก ถามไม่คิดดตดตนะคะ ก็เดินลึคะ จะให้เหาะไปเรอะ

“โรงหนังเดินจากที่นี่ไป 20-25 นาทีเอง เดินตัดห่างไปไม่ไกลคะ” หญิงสาวตอบสุภาพ

“งั้นเราก้ไปด้วยกันเลย คุณซื้อเสร็จแล้วเราก้เดินไปโรงหนังกัน” อเล็กซ์พูดพลางหันไปมองสามหนุ่มที่เหลือ ทอมกับเดวิดก็ยิ้มรับระรื่น ไม่เดินไปด้วยกันได้นะคะ

“เดินไกลนะคะ” หญิงสาวรีบทำวงออกมา

“สบายมากครับ คุณเดินได้เราก้เดินได้ ไข้ไหมคุณอาขา” อเล็กซ์ตอบทำทางกระตือรือร้น

อย่างไม่รอคำตอบจากสายที่ท่านเรียก ทั้งสามก็ลุกขึ้นเดินออกประตูร้านไปอย่างกระฉับกระเฉง โดยมีน้องเกรตกระดึ่กระด้าวิ่งตามไปจบข่าว คนพากษ์เซ็ง!!

เฮ้อ! ไปก้ไป

เฮ้อ ท่านหล่อทั้งสามกลับมาเก็บถาดก่อนลึคะ ร้านอย่างนี้ต้องเก็บเองน้ำ

ออกไปเฉยเลย คิดแล้วเซียว อีแจ้วคะ มาเป็นอีแจ้วซัดๆ เฮ้อ ฉันท้เก็บให้เองก้ได้

ท่านหญิง ท่านก้รีบลึคะ นิ่งเก็จิบกาแพจิบๆ อยู่ได้!

เฮ้อ! ถ้าเก็บไอน้มนก้กับน้ำตาลตรงน้กับตรงน้ในใส่กระเป่า ท่านหญิงแกจะหาว่าฉันท้กรหรือเปล่านั้น อายจ้จ แต่ช่างแกเถอะเนอะ คนเจอกันแค่ครั้งเดียวจะคิดงก้ข้างเหอะ ยังงก้โดนข้อหาหน้าเงินกับอ้อยท่านอยู่แล้ว จะโดนเรื่องงกอีกสักเรื่อง ผลก้คงไม่ต่างเท่าไร

อยู่ที่นี้มาหน้าหน้าบางก้ลำบากกระเป่าตั้งค์ ของฟรีไม่ได้ขโมยใครหยิบ

ได้ก็ต้องหยิบ เอามาไว้บนโต๊ะอย่างนี้จะเอาไปคืนที่ก็...กระไรนะ

หญิงสาวทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้คว้านมกับน้ำตาลใส่กระเป๋าก็บีบถาดทั้งหมด ซ้อนๆ กันเดินไปทิ้งขยะและเก็บถาด หันกลับมาเห็นลิโอยืนถือแก้วกาแฟอยู่ข้างหลังก็เบี่ยงตัวให้

“ไม่ออกไป ก็ไม่ต้องไปสิ” เสียงพูดลอยมาเบาๆ จากคนหน้าหงิก

พูดง่ายนะ แต่ทำยากจะให้ทำยังไงละคะคุณณณณ

หญิงสาวไม่ตอบ ทำหน้าที่เชิงเดินออกไปสมทบกับกลุ่มเพื่อนร่วมทาง จำเป็นที่หน้าร้าน

หญิงสาวเดินนำชายทั้งสี่และหนึ่งสาวน้อยมาถึงหน้าร้านขาย เสื้อผ้าราคาระดับกลางแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากร้านเบอร์เกอร์

“ร้านนี้ละคะ ฉันขอเข้าไปดูของก่อนสักครู่” เธอเห็นเด็กหญิงมองร้านรวง รอบๆ อย่างตื่นตาตื่นใจก็รู้สึกเอ็นดูในความไร้เดียงสา นั่น “น้องเกรตเข้าไปกับพี่ไหมคะ” เธอถาม

“คะ” เด็กน้อยตอบ คำว่ามือเธอหัมบ ส่วนอีกมือหันไปคว้าคุกกี้ไอโอ ไปคว้าแกมมาทำไมคะน้อง!! โอ้ววว มายก็อด สามหนุ่มนั้นก็เดินยิ้มกริ่มตามมาด้วย ตามมาทำมายค้ำา

ทำไมช่าง..ร้อน รุนแรง!! ในร้านเปิดฮีตเตอร์แรงหรือไร โอ้ววว ไม่ใช่เจ้าคะ มันมาจากสายตาอันร้อนแรงของสาวน้อยสาวใหญ่นี้เอง ช่าง..เป็นจุดเด่น อีแจ้วแข็ง!

สามหนุ่มที่เดินตามมาเห็นหญิงสาวรีบเดินจำพรวดราวกับพยายามออกห่างจากพวกเขาให้มากที่สุดก็อดเข้าไปไม่ได้ เธอเดินไปที่โซนเสื้อผ้าลดราคา เลือกรๆ คู้ๆ สักครู่ก็หยิบเสื้อโค้ทสีดำแบบเรียบออกจากราวแขวนเสื้อขึ้นมาตัวหนึ่ง พวกเขาเห็นเธอยิ้มอย่างยินดีก่อนจะทำหน้าผิวดำเมื่อพลิกดูป้ายราคา

เสื้อโค้ทที่ฉันหมายตาแบบมันช่างเรียบแต่เท่ ฉันรอแบบลุ่นๆ ว่ามันคงไม่

ขายหมดไปก่อน ซึ่งก็จริง เขาเลยเอามาโละลดราคา เย้ แต่ที่ไม่เด้งเพราะลด
นิดเดียวเอง จาก 36 ปอนด์ลดเหลือ 30 ปอนด์ มันจะลดหอะไรคะนี่ ตัวอื่น
แบบอื่นลดตั้ง 50%-70% ทั้งนั้น เติ้ง! อยากรได้มาก ขอบอก! แต่ถ้าอยู่นี้
เสื้อผ้าเยอะจะลำบากอีตอนขนกลับเมืองไทยนะสิคะ เวลาจะซื้อที่เลยต้องบวก
ค่าขนส่งกลับด้วย เรื่องใหญ่นะนั่น!

หญิงสาวไม่รู้ตัวว่ายืนมองเสื้อตัวนั้นอย่างครุ่นคิดอยู่นาน จนรู้สึกว่ามีมือ
เล็กๆ มากะตุกชายเสื้อโค้ทเบาๆ “มีอะไรคะน้องเกรต” เธอถามเจ้าของมือ

“คุณพี่อยากได้ตัวนี้หรือคะ” เด็กหญิงถามเสียงใสตาใส

“คะ พี่ชอบ น้องเกรตว่าสวยไหมคะ” หญิงสาวตอบ ก่อนจะถามกลับ
ใบหน้ายังไม่คลายปมุ่นวายในใจ

“สวยคะ คุณพี่ขา ซื้อมัคะ” เด็กหญิงตอบพลางทำหน้าที่ไม่เข้าใจว่าทำไม
คุณพี่จะต้องมายืนทำหน้าที่ตายุ่งยากใจอยู่เป็นนานสองนาน

“มันลดนิดเดียวเอง ลดแล้วก็ยังแพงอยู่ พี่เลยคิดหนัก” เธอตอบเบาๆ
ราวกับพูดกับตัวเอง แล้วก็หันกลับมองเสื้ออย่างข่งใจ

เธอก็มองเด็กหญิงอีกครั้งก็เห็นเด็กหญิงกระตุกมือคุณอาขาที่ยืนคุยกับ
คุณเดวิดหน้าใจรออย่างเคร่งเครียด

โ๊ะะ แม่เจ้า! แล้วน้องเกรตน่ารักก็พูดด้วยน้ำเสียงแบบเดียวกับตอนพูด
ว่า ‘หนูจะเอาอันนี้’ เดี่ยวเลยคะว่า ‘คุณอาขา คุณพี่จะเอาเสื้อตัวนี้คะ’ เดจาอู
มากมาย ฉันทละเหนื่อยใจกับเด็กน้ำใจงาม น้องไปบอกคุณอาขาทำมาค้า
ชอบหางานให้พี่จริงๆอีนุ่!!!

จากหางตาเธอเห็นเดวิดส่งสายตาเรียกอเล็กซ์และทอมที่อยู่ห่างไป
เล็กน้อยเพื่อเรียกให้มาดูละครตอนใหม่ล่าสุดที่กำลังจะออนแอร์หญิงสาวเงย
หน้าจากเด็กหญิงก็สบสายตาดูแคลนคู่หนึ่งเข้าอย่างพอดี เนื้อตัวเธอยืนเฉียบ
ราวกับอยู่ในชั่วโลกก็ไม่ปาน หูอื้อจนแทบไม่ได้ยินเสียงรอบตัว หน้าตาของเธอ
ทั้งโมโหทั้งอาย ความรู้สึกทั้งหลายแสดงออกมาทางสีหน้าจนสามหนุ่มที่มา

สิ่งเหตุการณ์เกือบหัวเราะออกมาดังๆ

ไอ้ยัยย ฉันไม่ได้จะให้มายมาซื้อของให้ณะยะ ไม่ต้องมาทำท่าทางอย่างนั้น ไอ้สิงโตจอมหยิ่ง ไอ้ลิงเงี้ยว ไอ้หมาเห่าไม่กัด ไอ้หมูขี้เกียจ ไอ้กรีดดดดด ไอ้คุณอาขา ไอ้..ไอ้ย ฉันอยากกลับบ้านนนนน

หญิงสาวก้มลงมองเด็กหญิงที่กระตุกมือเธอ เสียงเล็กเอ่ยอย่างว่าเงิงว่า “คุณพี่ขา คุณอาบอกว่าให้พี่หยิบมาเลยคะ ก็ตัวก็ได้คะ” กรีดดดดด นายเห็นฉันเป็นคนยังไง เอาเงินมาพาดหัวอยู่ได้ ใจเย็น-หนึ่ง ใจเย็น-สอง ใจเย็น-สาม ไม่ไหวแล้ว(เพี้ย)

“พี่อยากได้แต่มันแพงและไม่จำเป็น ถึงได้คิดอยู่นาน” หญิงสาวพยายามข่มอารมณ์ปรับน้ำเสียงให้เรียบไม่ให้สั้น

“อีกอย่าง ถ้าพี่อยากได้พี่ซื้อเองคะ พี่ไม่ชอบให้ใครมาซื้อนู่นซื้อนี่ให้ ถ้าเงินไม่พอก็ไม่เอา” เธอพูดเสียงเข้มแต่เมื่อเห็นว่าเด็กหญิงทำหน้าไม่เข้าใจเธอก็ถอนใจยาว ไบหน้าที่แดงก่ำเต็มไปด้วยอารมณ์ที่คุกรุ่นนั้นดูจะคลายลงก่อนจะเปลี่ยนเป็นเรียบเฉย

“ไปกันดีกว่านะ เตี้ยไม่ทันดูหนัง” สามหนุ่มเห็นหญิงสาวพูดจบก็ปล่อยมือเด็กหญิง สายตาของเธอมองนิ่งที่คุนอาเจ้าบุญทุ่มคนนั้น เธอเดินเข้าไปหาราวกับมาดหมายอะไรสักอย่าง แต่กลับกลายเป็นว่าเธอเพียงเดินเฉียดผ่านชายหนุ่มไป แต่ถ้าสังเกตให้ดีจะเห็นว่าเธอหยุดชะงักข้างกายเขาเสียวินาทีแล้วเดินต่อไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“น้องเกรตไปด้วยคะ คุณพี่ขา” เด็กหญิงตะโกนแล้ววิ่งตามหญิงสาวออกไป ทั้งลิโอและเดวิดที่ยืนอยู่ไม่ไกลจากเพื่อนนักให้ยืนตะลึงอยู่ตรงนั้น

อเล็กซ์และทอมมองเห็นเพื่อนทั้งสองอยู่ๆ ก็ยืนนิ่งเป็นท่อนไถ่กำลังเดินเข้ามาหาอย่างสงสัยใคร่รู้

“เฮ้ย เป็นไรวะ” อเล็กซ์ถาม แล้วก็เห็นเดวิดระเบิดเสียงหัวเราะท้องคัตท้องแข็ง ในขณะที่ลิโอหน้าแดงจัดกำหมัดแน่นท่าทางโมโหสุดขีด

“คุณพี่ขาเขาส่งยิ้มหวานเจี๊ยบมาให้แล้วเขาก็พูดว่า ‘น้องเกรตเหมือน

วัตถุดิบชั้นเลิศ เสียแต่มีพ่อพิมพ์พื้ชั้นเลว เขาพูดเนิบๆ เน้นๆ เสียงหวานทุกคำ
เลยวะแสบจริงๆ” เดวิดพูดไปหัวเราะไป อเล็กซ์กับทอมได้ฟังก็อึ้ง ก่อนจะ
ประสานเสียงกันหัวเราะออกมา

“บอกแล้วว่าสนุก!” อเล็กซ์พูด ยกคิ้วหัวลือตาให้อีกสองหนุ่ม

“เราจะฆ่าหล่อน!” ลีโศคารามออกมาในที่สุด

“แต่เขาก็พูดจริงทุกคำนี่นะ นายเองก็ไม่ว่าจะทำยังไงกับน้องเกรตแล้ว คน
เลี้ยงก็คนก็เอาไม่อยู่ นายก็ทำได้แต่คอยตามใจหลานตะพึดตะพือ นี่น้องเกรต
เจอเขาไม่กี่ชั่วโมงก็ดูว่าง่ายขึ้นเยอะ ทนหน่อยเถอะ รอดูไปก่อน เผื่อจะมีทาง
แก้ปัญหาให้น้องเกรต” เดวิดพูดพลางเอามือตบป่าเพื่อน แล้วยิ้มกว้าง

“ก็ไม่จริงทุกคำหรอก! ที่ว่าลีโศแก่อันนี้ไม่จริง” อเล็กซ์เน้นคำว่าแก แล้ว
หัวเราะต่ออย่างอดไม่ได้เมื่อเห็นคนแก่ที่ถูกพาดพิงหันขวับมามองตาเขียวบัด

“เออ ใช่!” อีกสองหนุ่มทำไม่รู้ไม่ชี้ร้องรับเป็นลูกคู่ก่อนหัวเราะตาม
ออกมา

“เราก้รุ่นเดียวกัน นายยังไม่แกหรือกลีโศ นายเพิ่งจะสาม---สิบเก้าไปไม่กี่
ปีเองนี่นา” อเล็กซ์พูด เขายังเน้นคำว่าแกอีกด้วยรู้ว่าเพื่อนสุดหล่อของเขาไม่ชอบ
ให้ใครมาพูดเรื่องอายุของตน

“เราจะฆ่าหล่อน! แล้วฆ่านายด้วยอเล็กซ์” ตอนนีแหวดตาของลีโศ
เปลี่ยนเป็นเย็นเยียบก่อนจะคารามออกมาแทบฟังไม่ได้ศัพท์

“แต่น้องเกรตชอบเขานะถึงเขาจะขี้ใจก็ไม่อาละวาดมาก ไม่งั้นปานนี้
ชักไปแล้วนะ” เดวิดรีบเปลี่ยนเรื่องก่อนที่เพื่อนจะโมโหมากไปกว่านี้

“พวกเราหาพี่เลี้ยงน้องเกรตมีอหมั่งให้นายแล้วนะ อุตส่าห์ไม่ไปทำงาน
ทำการมานั่งตะล่อมคุณพี่เขาให้” อเล็กซ์รับลูกแต่ก็พูดไปหัวเราะไปราวกับยังไม่
หายขำเรื่องนั้น

“นายอยากให้เราไปอยู่ในคุกเร็วๆ ละสิ! จะได้มาฮุบกิจการ” ลีโศกัดฟัน
กรอดๆ มองหน้าเพื่อนอย่างกล่าวหา พอเห็นอเล็กซ์เลิกคิ้วมองกลับมาตาพราว

ระยัปกียังโมโหหนัก

“อู๋บ มั่นรู้แผนการของเราด้วยวะทอม” อเล็กซ์รับคำก่อนหันไปพยักพยิดกับทอมที่ยืนหัวเราะท้องคัดท้องแข็งอยู่ข้างๆ

“เขาสอนหลานนายได้ไม่เลวนะ ใจเย็น ฉลาดพูด กิริยามารยาทก็ดี ถึงจะปอนๆ ไปหน่อย” เดวิดพยายามแก้สถานการณ์

“คุณอาขา” เสียงน้องเกรตตะโกนเรียกสี่หนุ่มอยู่หน้าประตูเรียกความสนใจของทั้งสี่ให้หันไปมอง ลีโอรบเปลี่ยนสีหน้าเป็นเรียบเฉย

ทั้งสี่ได้ยินเสียงของผู้หญิงคนนั้นพูดอะไรแว่วๆ จากนั้นน้องเกรตก็วิ่งเข้ามาใกล้ ความือลีโอรบทำให้ออกเดินไปด้วยกัน ท่าทางตื่นเต้นปากก็พูดแจ้วๆ ว่า “พี่บอกว่าหนังจะฉายแล้ว เร็วคะ คุณอาทอม คุณอาอเล็กซ์ คุณอาเดวิด”

วันนี้คนที่มาซื้อของบนถนนคนเดินยอดนิยมที่สุดในเมืองเซา

แธมป์ตันก็ได้เห็นภาพกลุ่มของชายหนุ่มสูงใหญ่สง่างามแต่งกายราวกับนายแบบเดินอย่างเอื่อยเอื่อยไปตามถนนคนเดิน มุ่งหน้าไปทางบาร์เกตประตูเมืองเก่าของเมืองเซาแธมป์ตัน สาวเล็กสาวใหญ่บ้างก็หยุดมอง บ้างก็ส่งสายตามาให้อย่างเชิญชวน หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ก็มองมาเหม็ง บ้างก็ขึ้นชม บ้างก็ไม่พอใจ และถ้าใครมองไปข้างหน้าสามหนุ่มเล็กน้อยก็จะเห็นภาพน่ารักของชายหนุ่มร่างใหญ่และหญิงสาวร่างเล็กจูงมือเด็กน้อยน่ารักเหมือนตุ๊กตา แม้การแต่งกายของชายหนุ่มและหญิงสาวจะไม่เข้ากัน แต่ก็ไม่ทำให้ธรรมชาติของภาพนั้นดูขัดตา

“สนุกอย่างที่นายว่าจริงๆ อเล็กซ์ ดินะไม่ได้บินไปนิวยอร์กซะ อวดดูเสียตายแย้” เดวิดพูด แล้วสามหนุ่มก็มองไปที่น้องเกรตที่จูงมือคุณพี่และคุณอาที่เดินอยู่ห่างออกไปข้างหน้า

“ไม่เสียตายที่ขาดประชุมเหมือนกัน นายละทอม” อเล็กซ์ถาม ที่จริงพวกเขา มีประชุมประจำปีที่สำคัญมากของบริษัทที่ครอบครัวของเขากับครอบครัว

ของทอมร่วมทุนกัน แต่พวกเขาเห็นว่าเหตุการณ์ตรงหน้าน่าติดตามกว่ามาก
เลยมอบหมายให้คนอื่นไปประชุมแทน

“ไอ้กูนชื่อใหญ่! ระวังเถอะ ลีโอหัวเสียน่าดู ไม่เห็นมันโมโหขนาดนี้มาตั้ง
นานแล้ว นายเลิกแก๊งมันได้แล้วนะ ชี้เกียจไปเยี่ยมนายที่สุสาน” ทอมพูด

“แน่ใจว่า..อยากให้เลิก?” อเล็กซ์เลิกคิ้วถามยิ้มๆ แล้วพูดต่อว่า “ไม่เห็นดี
โอมีชีวิตชีวาอย่างนี้มานานแล้วนี่นา สนุกดีออก”

“คุณพี่ขานี้ปากใช้ได้เลย พูดที่ยังกะยิงจุดสามแปด ทำเอาลีโอจุกจนพูด
ไม่ออกได้เนี่ยอดเลยอะ ปกติใครกล้าต่อปากต่อคำกับมันบ้าง ออย่าว่าแต่ดามัน
เลย แค่มันซึ่งตามองหน่อยก็แทบจะจับไข้หรือเป็นลมตายกันหมดแล้ว นี่พอมัน
โมโหก็ตีหน้าชื่อหน้าตายทำไม่รู้ไม่ชี้ ตลกดีวะ” เดวิดพูดต่อ

“เขาไม่รู้ว่ามันเป็นใครนะสิ!” ทอมพูด

“แต่เราว่าถึงจะรู้แม่คุณก็คงไม่กลัวหรอก ทำทางฉลาดคงเดาได้ว่าเราไม่
ธรรมดา แต่ก็ไม่ได้ประจบหรือทำท่ากลัวหงออย่างคนอื่นนี่นา พวกนายได้ยิน
ไหมที่เขาบอกว่า พี่อยากได้ พี่ซื้อเองได้ พี่ไม่ชอบให้ใครมาซื้อนู่นซื้อนี่ให้
ทำทางโมโหจัดเลยที่ลีโอบอกว่าจะซื้อให้” เดวิดเล่าแล้วถามต่อว่า “พวกนาย
เคยเจออย่างนี้ไหม?”

“เราไม่เคย พวกสาวๆ นี่ถ้าไม่ซื้อให้แม่คุณกระแงกระอดชะจนอ่อนใจ”
อเล็กซ์ตอบแล้วเปรยต่อแบบงงๆ ว่า “แล้วทำไมเขาต้องโมโหด้วยวะ แปลกดี”

“เอาตัวไป สิบ” ลีโอส่งตัวให้เพื่อนที่เดินตามเข้ามาสมทบหน้า
บริเวณทางเข้าโรงหนัง

“ทำไมนายซื้อเป็นคู่ๆ ไม่ซื้อที่นั่งติดกันวะ” อเล็กซ์ถามอย่างงุนงง หลังจาก
ก้มมองตัวในมือ

“พวกเรามาช้าเลยเหลือที่นั่งให้เลือกไม่มาก ซื้อตัวได้ที่นั่งเป็นคู่ๆ แต่ก็

ต้องแยกกันนั่ง” ลีโอบตอบเสียงหงุดหงิด “น้องเกรตนั่งกับเรา พวกนายไปจัดการกันเองก็แล้วกันว่าใครจะนั่งกับแม่คนนั้น”

อเล็กซ์ยิ้มกริ่มก่อนหันไปชวนทอมกับเดวิด “เฮ้ย มาเล่น-ค้อน-กรรไกร-กระดาษ-กันดีกว่าใครชนะได้นั่งข้างคุณพีชา ลีโอนายเปลี่ยนใจจะเล่นก็ได้นะ” ยังไม่วายหันมาแหย่ลีโอบอย่างยียวนกวนๆ “แต่..คุณอาขา ใช้เงินลือกที่นั่นไม่ได้นะค้า”

“ไอ้!” ลีโอบคำรามฮึ่ม

“แกแล้วนะไว้ย เล่นเป็นเด็กไปได้!” ลีโอบสวนกลับแต่ก็ไม่ทำให้สามแถบเดือดเนื้อร้อนใจแต่อย่างใด มิหนำซ้ำกลับได้รับเสียงหัวเราะฮาจากเพื่อนๆ แทน “เล่นอะไรกันค้า” น้องเกรตที่เพิ่งกลับมาจากเข้าห้องน้ำ วิ่งหน้าตื่นร้องถามมาแต่ไกล

“พวกอาจะเล่น-ค้อน-กรรไกร-กระดาษจับคู่ว่าใครนั่งกับใครครับ” อเล็กซ์ตอบมือลูบผมเด็กหญิงอย่างเอ็นดู พลังส่งสายตาวานมาให้หญิงสาวที่เดินตามมา

อึ้ยยยย หล่ออะคะ โ๊ะะ วางมาดไว้ เดี่ยวเจอซื้อหาร้านอีกกระทง ไม่รู้ตัวหรือก

“อะไรคะ น้องเกรต” หญิงสาวที่เดินมาหยุดข้างเด็กหญิง ก้มลงถามเมื่อมือเล็กกระตุกมือของเธอเบาๆ

“คุณพีชา เล่นกันนะคะ” เด็กหญิงตอบ

“ถ้าน้องเกรตเล่น แล้วคุณอาขาจะนั่งกับใคร สงสารคุณอาขาออกที่ไม่มีใครต้องการ” เธอเห็นตัวสี่ใบในมืออเล็กซ์ก็พอเดาได้ว่าไอ้คุณอาหน้ายกษัตริย์กันตัวไว้นั่งกับหลานสาวตัวน้อย ขอเสียบทีเถอะคะ...คันปากมากมาย แล้วคุณสุดหล่อทั้งสามหัวเราะอะไรคะนี่ กระแหนะกระแหนะเพื่อนคุณนะ มันฆ่าตรงไหนริคะ ท่าน ท่าน และท่านต้องไม่โหลสิค้า!!

“คุณอาขา มาเล่นด้วยกันนะค้า” เด็กหญิงวิ่งไปลากลีโอบที่ทำหน้าบูเลี่ยนๆ มาร่วมวง

What love is...ก็อ้อ!!

“คือน กรรไกร กระดาษ” เด็กหญิงตะโกนเสียงดังรำเรง น้องไม่ต้อง ตะโกนก็ได้มั้งคะ มากับคุณน้องกับคุณอาสุดหล่อ พี่ก็เป็นจุดด้อย อายจะแย่ แล้วมาเล่นอย่างนี้คุณอา(ส์)ของคุณน้องไม่เขินบ้างหรือค้ำาา แต่พี่เขิน น้ำาาาา

.....

อ่าา ไชโย พี่คู่กับน้อง !!

“ไชโย นั่งกับคุณพี่ค่า เย้ๆ” พี่ก็เย้ๆ เหมือนกันจ้า เย้ๆ ๗

“อู๊ย!!!” เฮ้ยย แล้วน้องโถมตัวมาทำไมนี่ ไ๊ะะ

หญิงสาวเซไปข้างหลังแล้วไปรู้สึกรู้ว่าไปชนใครเข้าแล้วก็มีมือมาช่วยพยุง เธอไว้ “ขอบคุณค้--”

พีท พันพิน พี่แจน โคตรขวยเลยยยย เดี่ยวสองสาวได้จับฉันทักฟอก เสียขาแหง ทำไมขวยเยี่ยงนี้คะนี่ ร้อยวันพันปี ไม่เจอกัน จำเพาะต้องเป็นวันนี้ ด้วยอะ คือ..อธิบายก็ไม่ยากหรอกคะ แต่..มันเหลือเชื่อ นิยายมาก ไม่เจอกับ ตัวก็คงจะคิดไม่ถึงหรอกคะว่าเป็นไปได้!!!

“พีท ขอบใจ” หญิงสาวพูดจบก็ทำหน้าตาหลุกหลิกก่อนจะตัดสินใจลาก เพื่อนๆ ให้เดินห่างออกไปจากกลุ่มของจุดเด่นเป็นสง่านั้น

“นี่มาดูหนังกันหรือ เรื่องอะไรละ” หญิงสาวถามพยายามคุม น้ำเสียงให้เป็นธรรมชาติ

“นาเนียเธอละ” พีทเป็นคนตอบ ช่างบังเอิญชวย! เมื่อนี้ก็ไม่ได้แคบ ขนาดเดินชนกันนะคะ อย่าเข้าใจผิด!!

“เหมือนกันจ้า ออกเดตสองคู่หรือ แล้วคิทละ” เธอตอบสั้นๆ ถามถึงแฟน หมุ่มของพันพิน

“ไปห้องน้ำ แล้วเธอมากับใคร” พันพินถามหลังจากยื่นชุปชิบกับพี่แจน

อยู่แป็บ

พินพินเป็นลูกครึ่งไทยฮ่องกงร่างเล็กกับพี่แจนสาวไทยแท้หุ่นเพรียว ไม่รู้ทั้งคู่มาสนิทกันได้อย่างไรทั้งที่อายุห่างกันเป็นสิบปี ทั้งคู่เป็นคนสวยในแบบของตน น่ารัก ร่าเริง ไม่เป็นพิษเป็นภัย แต่แอบสุดๆ ถึงเป็นเพื่อนที่ค่อนข้างสนิทกับหญิงสาว แต่เธอก็ไม่เคยยอมมาดูหนังกับพวกเขาด้วยเหตุผลง่ายๆ ไม่อยากเป็นกอลชอคคที่ล้ำคณเธอสงสัยว่าสองสาวคงสงสัยว่าเธอไม่มีแฟนกับเขาเสียที่ทั้งคู่เลยพยายามจะจับคู่ให้ตลอด เห็นเธอไปกับหนุ่มๆ ไม่ได้พานจะจับเธอยัดเยียดให้ใครต่อใคร ทั้งคู่ชอบแซวเธอ บางทีแซวจนเธออายและออกจะรำคาญด้วยซ้ำ จนเดี๋ยวนี้เธอขี้เกียจจะไปไหนมาไหนกับใครสองต่อสองอีกแล้ว

ทั้งสองสาวหลิวตามองไปทางสี่หนุ่มสุดฮอตที่ยืนอยู่ไม่ไกล พลังสะกิดขอให้เธอแนะนำให้รู้จัก “แล้วจะเล่าให้ฟังนะคะ หล่อแต่แก่กว่าตั้งเยอะนะ แก่มากกกกกก เจ้จะรู้จักไปทำไม!! เจ้จะทิ้งแต่งอ่อนไปสอยแต่งเถาตายเหวอเดี๋ยวป่านฉะเลย!” อยากแกล้งเล่นเลยพูดต่อว่า “เจ้เดี๋ยวป่านแนะนำให้ แต่แลกกับพีทนะ มามะหนุ่มน้อยมานี่” หญิงสาวแกล้งทำตาเห็นดิงแชนเสื้อพีทเข้ามาหาตัวเอง พีททำท่าสะบัดสะบั้งร้องไห้ แล้วสามสาวก็หัวเราะว่า

แหม คุณคะใครจะไปโชคดีอย่างพี่แจนได้ฝรั่งหนุ่มอังกฤษ หล่อ สูงยาว เข้าดี เฮ้อะๆ แบบพีทมาเป็นแฟน ทั้งคู่อายุห่างกันตั้งเกือบสิบปีน่าอิจฉามากมาย

เมื่อเธอเห็นชายหนุ่มชาวจีนคนหนึ่งเดินเข้ามาหากก็ถือโอกาสเปลี่ยนเรื่อง “คิต ไปหาที่ห้องตั้งหลายรอบ วันก่อนเราไปคุยกับด็อกเตอร์คีเปอร์ฟิวด์เลยรู้ว่าเทอมหน้า นายต้องทำงานคู่กับเรา วันจันทร์นี่-”

เอ๊ะ ยัยตัวจิ๋วมาทำไมคะนี่ อย่าสั้นคะน้อง! เดี่ยวพี่ลัมมมม

สองสาวและสองหนุ่มคู่สนทนาของหญิงสาวเห็นเด็กหญิงหน้าตาน่ารัก วิ่งเข้ามาถอดขาเพื่อนของพวกเขาไว้แน่นก็มองอย่างเอ็นดู ยิ่งเห็นเพื่อนสาวของพวกเขาถ่มลงโอบกอดและมองเด็กน้อยด้วยแววตาอ่อนโยน ก็หันมายกคิ้วหลิวตาให้กัน

What love is...ก็อ้อ!!

“คุณอาให้มาเรียกค่ะ” เด็กหญิงพูดเสียงดัง ก่อนจะหันไปมองคุณอาอย่างกังวล

หญิงสาวมองหน้าเด็กหญิงก่อนจะความหาคระดาษและยิ้มปากกาจากแจนมาจากอีเมลของคิทเพื่อเธอจะได้ติดต่อไปได้ในภายหลัง ระหว่างที่เธอจذبข้อความนั้น สองสาวก็ทำที่เข้ามาคุยกับเด็กหญิง ซึ่งเด็กหญิงก็ตอบอย่างเอียงอาย

หญิงสาวเห็นเพื่อนสาวเอ็นดูยัยตัวจิ๋วออกนอกหน้าก็เกิดอารมณ์อยากอวดเลยพูดออกไปอย่างไม่ทันคิดว่า “ลูกสาวคะ น่ารักไหมพี่ ให้หอมคนละทีน้องเกรตคะให้คุณป้าที่นทีกหอมหน่อยนะคะสาวน้อย” พูดจบเธอก็หอมแก้มยู่ๆ โข้วคุณป้าที่นทีกที่มองเธออย่างฝากรอยแค้น(ฮาๆ)ไว้

จากที่ออกจะเอียงอายเด็กน้อยก็ยิ้มแป้น เมื่อคุณป้าที่นทีกผลัดกันกอดและหอมอย่างมันเขี้ยวไปคนละทีสองที เด็กหญิงถูกใจหัวเราะคิกคักหน้าแดงระเรื่อทำเอาเจ้าของตัวปลอมม้วนร่นด้วยกลัวว่าเจ้าของตัวจริงจะไม่พอใจ

“ลูกหนูสึกหมดแล้วเจ้ พอได้แล้ว หวงคะ ไปก่อนนะ” หญิงสาวพูดกระแงักระงอดหลังจากปรายตามองไปทางคุณอาของน้องแล้วแทบกระโดดหนีเมื่อเห็นคุณอาซึ่งตามองมาราวกับกำลังไม่พอใจ

“สวัสดิ์คุณป้าก่อนคะ” เธอบอกน้องเกรตยิ้มๆ ซึ่งเด็กหญิงก็เชื่อฟังแต่โดยดี

เธอรีบจู่มือคุณหลานตัวน้อยไปคืนคุณอาตัวจริง

“ขอโทษคะ พอดีเจอเพื่อน” เธอยิ้มนิดๆ ก่อนก็มลงถามเด็กหญิงที่จู่มาว่า “คุณป้าเค้าชมว่าน้องเกรตน่ารักใช้ไหมคะ”

“คุณป้าบอกว่าน้องเกรตน่ารักคะ” เด็กหญิงตอบอย่างฉะฉานยิ้มกว้างด้วยความภาคภูมิใจ

“เรียนที่มหาวิทยาลัยเซาแธมป์ตันหรือครับ” อยูๆ ทอมก็ถามขึ้นอย่างสนใจ

“ค่ะ” หญิงสาวตอบแบบประหยัดถ้อยคำ ท่านรู้ได้ไงคะนี่ คุดตั้งไกล มีหุ
ทิพย์หรือใจค้ำาา

“เรียนอะไรหรือครับ” ทอมซัดต่ออย่างสงสัยเต็มที

“เรียนวิศวะค่ะ” หญิงสาวยังรักษาระดับน้ำเสียงและความสั้นของคำตอบ
ไว้อย่างมั่นคง

“สาขาไหนหรือครับ” อเล็กซ์ถามต่อบ้างทำหน้าตาสงสัยอีกคน จะรู้ไป
ทำไมคะนี่!

“เราเข้าโรงหนังกันดีไหมคะ จะได้เวลาหนังฉายแล้ว” หญิงสาวเลือกที่จะ
เปลี่ยนเรื่องพูด

“ป่าน!” เสียงพีแฉนเรียก

“ปากกาของพีละจ๊ะ” ลีนเสียง พีแฉนและพันพันก็เดินมาถึงกลุ่มของ
หญิงสาวที่เธอเรียก ‘ป่าน’ พอดี

สองสาวยกคิ้วหลิวตาให้เพื่อนอย่างเป็นทางการ หญิงสาวถอนใจยาวก่อน
หยิบปากกาในกระเป๋าส่งคืนให้ เธอจำใจแนะนำเพื่อนสาวให้สีหนุ่มรู้จัก “นี่แฉน
กับพันพัน เพื่อนของฉันค่ะ”

“พีแฉน พันพัน นี่คุณอาของน้องเกรต” เธอหันมาบอกสองสาวสั้นๆ ไม่ได้
แนะนำชื่อเพียงแต่ผายมือไปที่ทั้งสี่หนุ่ม

“เรียนกับป่านหรือครับ” อเล็กซ์ถามแล้วส่งยิ้มหวานให้สองสาว ใ้ มา
ทำหนิดหนม ได้หรือค้ำ!!! ฉันยังไม่อนุญาตให้เรียกชื่อเสียงเรียงนามได้เลย
น้ำาา ผู้ดีใครคะนี่

“ป่านกับพันพันเรียนวิทยาการเรือค่ะ แฉนเรียนเคมี” พีแฉนตอบอย่าง
สุภาพมองสี่หนุ่มอย่างประเมิน

“วิทยาการเรือดังนะครับ เรียนปีไหนกันแล้วครับ” ทอมถามอีก จะถาม
เกรตด้วยไหมคุณ!!

สองสาวมองหน้ากันงงๆ ไปแปบหนึ่ง แล้วพีแฉนก็ตอบว่า “ปริญญาเอกค่ะ
ดิฉันจะจบแล้ว สองคนนี้อยู่ปีสองค่ะ” นำประหลาดใจมากรีคะ มองกันตาค้าง

What love is... กิ๊อัน

เชียวไอ้คุณอานายไม่ต้องมาจ้องเขม็งขนาดนั้นเลยนะ ทำทางฉันไม่ฉลาดหรอก หลอกดำเนินไปได้ตั้งเยอะ..จำได้ปะ

“ยังเด็กกันอยู่เลยนะครับ ผมนี่ถือว่าเป็นนักเรียนปริญญาตรีอยู่เลย” อเล็กซ์พูดอย่างไม่อยากเชื่อ แหงล่ะคะ พวกคุณหน้าแก่จะตาย โดยเฉพาะ 'ใครบางคน' ที่ชอบตีหน้ายักษ์วัดแจ้ง แล้วจะไม่แก่ได้หรือค้า

พี่แจนนหัวเราะก่อนจะพูดว่า “ขอบคุณค่ะ เราสองคนไม่เด็กแล้วแน่ๆ ถ้าเด็กก็ยัยพินพินคนเดียว” พลังบุญไปไปที่หญิงสาวผมสูงที่ยืนยิ้มอยู่ข้างๆ

“น้องเกรตน่ารักนะคะ” พินพินสบโอกาสได้พูดกับสีหนุ่ม เธอทำหน้าที่เจ้าเล่ห์จนหญิงสาวที่เป็นใจทักกับสีหนุ่มเสียวสันหลังวาบขนลุกชูขึ้นมาทันที เธอรีบตัดบทเสียงดังว่า “พินพิน-”

“คนไหนคุณพ่อของคุณเธอล่ะป่าน?” พินพินทำหน้าที่ชื้อตาสีหันมาถามเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษอย่างชัดถ้อยชัดคำราวกับเจ้าของภาษาไม่ป่าน จ้าก!! พระเจ้าช่วยกล้วยหอมทอด ไม่ทันแล้วค้าาา

พอเห็นสีหนุ่มนั้นอึ้งไป พี่แจนนก็ยกมือขึ้นลูบผมน้องเกรตแล้วก้มลงถามว่า “คนไหนคุณพ่อของน้องเกรตคะ?” ไอ้ มายก็อด ยังไม่เลิก บอกแล้วว่าคุณนี่ชอบแกล้งอะ

หญิงสาวใจทักของสีหนุ่มนั้นหน้าซีดเผือด แต่พอเธอสังเกตเห็นว่าชายหนุ่มแต่ละคนตัวเกร็งวางท่าห่างเหินเย็นชาอย่างสุภาพก็หน้าตั้งขึ้น

ฉันไม่ได้เป็นคนขอให้พวกนายตามมาดูหนังนะ..อย่าลืมนสิ! นี่ฉันเจอข้อหาชัดอีกข้อหาละสิ อะไรกันนี่! ฉันอยู่ของฉันดี ๆ นะ!

“คุณแอบบอกว่าคุณพ่อไปสวรรค์แล้วค่ะ” ยัยหนูตอบฉะฉาน พี่แจนนอึ้งเหอ เหอ สมน้ำหน้า!!

“แรงอะ เล่นแรงอะ นายสีคนนี่พวกคนรวนนะพี่ แล้วก็โรคจิตซีระแวงจะตาย อีตาคุณอาของน้องนะคิดว่าป่านไปอ่อยแก ทั้งที่บังเอิญมาเจอกันแบบเหลือเชื่อมาก เออ ดีล่ะ! ไม่เล่าให้ฟังแล้ว ให้อยากู้งจนตายไปเลย คนใจ

ร้าย!” หญิงสาวพูดประชดเป็นภาษาไทย ไบหน้างอ้ง่า

พี่แจนกับพันพันหัวเราะลั่น เดินมาทำเป็นกอดปลอบก่อนพูดตอบด้วย ภาษาเดียวกันว่า “โอ้ ปานจ๋า ไม่อนนะ ไม่แก้งแล้ว”

สี่หนุ่มมองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างแปลกใจ

“อธิบายไปเลยนะ!!” ปานยังกระเจ้ากระวงอดเป็นภาษาไทยกับสองสาว และทำท่าอนใส่ทั้งคู่ พลังบุญใบ้ไปทางชายหนุ่มทั้งสี่ แต่เมื่อเห็นว่าทั้งสี่หันมาสนใจทางพวกตน ไบหนานวลก็กลับไปวางหน้าเฉยเมยเหมือนที่พวกเขาคุ้นเคย ตามาทั้งเข้า

พี่แจนรับหน้าที่อธิบาย “ในกลุ่มเพื่อนสาวโสด ถ้าใครพ่วงเด็กน่ารักไปด้วยก็ชอบเอามาอวดว่าเป็นลูกเป็นหลานให้เพื่อนอิจฉาเล่น ไม่ได้มีนัยยะอะไรนะคะ เราเล่นกันข้าๆ อย่าเข้าใจปานผิดนะคะ เราสองคนหมั่นได้ปานที่เขาเอาน้องเกรตไปอวดเยาะเย้ยถึงที่เลยตามมาแก้งคืนไม่ได้ตั้งใจจะทำให้พวกคุณเข้าใจผิด ขอโทษนะคะ” เห็นชายหนุ่มทั้งสี่พยักหน้า พี่แจนก็หันมาพูดเป็นภาษาไทยเสียงจ้องอนหญิงสาวว่า “น่าปาน พี่ขอโทษ เดี่ยวพี่เลี้ยงกาแพนะ โอเค”

“ไม่โอเค กาแพนะเอา แต่ไม่ยกโทษให้” หญิงสาวยังพูดงอนๆ เป็นภาษาไทยไม่สนใจจะรักษามารยาทเมื่อมีชาวต่างชาติมาร่วมการสนทนาด้วยอีกต่อไป

พี่แจนแก้งบิตแซนเธอเป็นการหยอกกลับ “โอ๊ยๆ เจ็บๆ ๆ ยกโทษให้ก็ได้แต่ไม่ให้กินหมูต้นสูตรลับแล้ว” เธอดีนหนี ยกมือคลำต้นแขนบ่อยๆ

พี่แจนกับพันพันหันมายิ้มให้กัน ทั้งคู่รู้ว่าเพื่อนสาวไม่ได้หมายความว่าตามที่พูดแค่งอนนิดหน่อย แล้วทั้งสองก็ขอตัวแยกไป

“เจ็บไหมคะ” น้องเกรตถามอย่างเป็นห่วง โห! น้ำใจงามค่อน้อง

“เจ็บคะ แต่เพราะพี่ดีเลยถูกลงโทษ น้องเกรตต้องอย่าดีอะไรจะได้ไม่ถูกลงโทษไงคะ” เธอตอบเด็กหญิงพलगงสนไปด้วย มือยังคลำต้นแขนบ่อยๆ

หลังจากหนังสือผู้คนที่ทยอยออกมารวมทั้งกลุ่มนายแบบสีหนุ่ม
ที่เดินนำหน้าออกมา นั้นเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ชุดสูทสง่างามก็รู้ว่าคงจะราคา
เหยียบหลายพันปอนด์บนปามีเด็กหญิงตัวเล็กน่ารักเหมือนตุ๊กตานอนซบอยู่

หญิงสาวหลายคนเข้าไปหาจะด้วยเอ็นดูเด็กน้อยหรือเอ็นดูคุณอากิที่สุดรู้
ได้ แต่เมื่อเธอเหล่านั้นสบสายตาดูแคลนของชายหนุ่มก็ต้องหน้าเสียวกลับ
ออกมาจะด้วยอับอายหรือโมโหก็สุดรู้ได้เช่นกัน ที่เดินตามออกมาไม่ห่างนักเป็น
กลุ่มชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสง่างามอีกสามคน แต่ถ้าไม่ถูกรังความ
หล่อบังตา ก็เห็นหญิงสาวชาวเอเชียผมดำตาดำ หน้าตาอาจจะไม่สวยเวี๊ด
อย่างที่คนมักจินตนาการว่าคุณควรเดินเคียงข้างกับชายหนุ่มสุดหล่อกลุ่มนี้ แต่
เครื่องหน้าของเธอก็ระจุ่มระจิมน่ารัก ผมที่ชอยสั้นนั้นทันสมัยอย่างสาวยุค
ใหม่วัยทำงาน กางเกงยีนส์สีเอี้ยัดคอเต่าแขนยาวสีดำและรองเท้าส้นสูงทำให้ดู
ทะมัดทะแมงกระฉับกระเฉง อาจจะดูไม่ใช่ทอมบอยแต่ก็แตกต่างกับชายหนุ่ม
รอบตัวอย่างสุดขั้ว

“หนังสือกิตินะครับ วันนี้เองเกรดกับลีโอมีความสุขมาก” ทอมพูดกับ
หญิงสาวสายตาก็มองตามลีโอที่อุ้มน้องเกรดที่ผล็อยหลับไปไว้อย่างมีความสุข

“ก็เพราะคุณอาพาแกมาเที่ยวไงคะ อะไรจะสำคัญกับเด็กมากไปกว่าคน
ที่รักมาอยู่ใกล้ละคะ คนเรามักไปไขว่คว้าแสวงหาความสุขจากที่ไกลตัว ลืมไป
ว่ามีความรักของคนใกล้ตัวคนในครอบครัวที่เรียบง่ายรออยู่ บางคนรู้ตัวเร็วก็ดี
บางคนกว่าจะรู้ว่าสิ่งที่ได้ครอบครองไม่ใช่ความสุขที่แท้จริงก็..สายเสียแล้ว”
หญิงสาวพูด เมื่อเห็นอเล็กซ์กับเดวิดเดินมาสมทบก็ยิ้มให้และชิงเอ่ยกับทั้งสาม
ว่า “ขอบคุณนะคะ ฉันต้องขอตัวก่อน”

“เดี๋ยวล่ะครับ ไปทานข้าวเย็นกันก่อนสิครับ” อเล็กซ์ชวนท่าทางจริงจัง

“ยังไม่หิวเลยคะ” ไม่เอาแล้วคะ ปล่อยให้ฉันไปเถอะ ฉันเครียด!!!!

“ผมยังไม่ได้คืนเงินเลย” อเล็กซ์ยังหาทางหน่วงเหนี่ยวไว้อีก ไม่ต้องคืนก็
ได้คะ ฉันคิดว่าทำบุญทำทานก็ได้ ขอให้ท่าน ท่าน ท่านและท่านไปๆ ชะกั๊พอ

แค่นี้ให้ได้ค่า!

“คุณลีโอจ่ายค่าคุณหนึ่งให้ฉันไปสิบสองปอนด์แล้ว ที่เหลือคุณช่วยเอาเงินไปบริจาคองค์กรการกุศลไหนก็ได้ ในชื่อน้องเกรตตีได้ค่ะ ส่วนบุญส่วนกุศลจะได้พาให้น้องเกรตตีไม่ลำบาก ไปล่ะค่ะฝากลาคุณลีโอด้วย ลาก่อนนะค่ะคุณอเล็กซ์” หญิงสาวกล่าวลาเสียงหนักแน่น

เธอหันไปมองทอมกับเดวิดและรีบพูดว่า “ลาก่อนค่ะ คุณทอม คุณเดวิด” แล้วก็หันหลังกลับตั้งท่าจะเดินจากไป แต่แล้วก็พบแผ่นอกหนาขวางอยู่ตรงหน้า

ไอ้วววว เสื้อเชิ้ตสีขาวจืดๆ ผ้าเนื้อดี สู้ทุกที่สวย เนคไทลายสุดเท่ ท่าที่ไหนคะนี่ ทำไมฉันไม่เคยไม่เคยเจอเสียที จะซื้อให้--

เฮ้ะ เฮ้ะ.....อะไรคะนี่!!!!

และก่อนที่เธอจะได้คิดหรือตัดสินใจทำอะไร อยู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีถูกรวบตัวเข้าไปกอดแน่น หญิงสาวไม่ใช่คนตัวเล็กบางแบบคนไทยทั่วไป เธอสูง 162 เซนติเมตรก็เรียกว่าค่อนข้างสูงกว่ามาตรฐานเล็กน้อยและค่อนข้างอวบด้วยน้ำหนัก 60 กิโลกรัม แต่เธอรู้สึกเหมือนกลายเป็นเด็กตัวเล็กนิดเดียวในอ้อมกอดของยักษ์ใหญ่ แก้มเนียนแนบลงบนอกอุ่นหนา ดวงตาเบิกโต กลั้นหายใจ แขนขาเป็นอัมพาต แต่เมื่อรู้สึกถึงมืออุ่นๆ มาตบหลังลูบไหล่อย่างเป็นกันเอง เหมือนพี่ชายปลอบน้องสาว ร่างเล็กก็ผ่อนคลายความเกร็งลงเล็กน้อย เมื่อสัมผัสได้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้เจตนาจะมาลวนลาม

เอ่อ..ปล่อยได้แล้วมั้งคะ มากอดฉันทำไมนี่!! ใครเห็นเข้าจะคิดยังไง ไม่ดี ..แน่นอน

แต่..รู้สึกดีมั่งๆ ขอบอก! นานๆ ได้รู้สึกเหมือนเป็นคนแคระตัวเล็กๆ ฉันชอบแบบบ แต่..อีกแหละ..ท่านปล่อยได้แล้วมั้งคะ จะกอดไปถึงเมื่อไหร่เนี่ย!!

“ขอบคุณ วันนี้ผมสนุกมาก” อเล็กซ์พึมพำ คลายอ้อมแขนและถอยออกไป เฮ้อ!!

หญิงสาวถอนใจแต่ยังยืนตัวเกร็ง ดวงตาเบิกโต ผ่านไปสักพักร่างกายก็

ผ่อนคลายลงอีกเล็กน้อย

โอ้วววววว อะไรกันอีกละนี่!!!

แล้วเธอก็ต้องยืนออกไปอีกรอบ เมื่อทอมและเดวิดผลัดกันเดินเข้ามาถอดเธอไว้แน่น ทั้งคู่ก็ตัวใหญ่กล้ำมเนื้อแน่นเหมือนอเล็กซ์ ถึงเธอจะรู้ว่าพวกเขาถอดเธอเหมือนเป็นน้องสาวตัวเล็กๆ ไม่ได้คิดจะลวนลามอะไร แต่ความที่ไม่เคยมีประสบการณ์แบบนี้มาก่อนจึงทำอะไรไม่ถูกได้แต่ยืนตัวเกร็งอยู่ตรงนั้น ตาโตปากอ้าค้างราวกับจะพูดอะไรแต่ก็ไม่รู้จะพูดอะไร

อเล็กซ์ที่ยืนมองดูเหตุการณ์อยู่ข้างๆ รู้สึกขำจนกลั้นยิ้มไม่อยู่ ตอนแรกเขาแค่อยากจะแก้งนิตหน่อยที่หญิงสาววางท่าเฉยเมยทั้งที่มีหนุ่มหล่อตั้งสี่คนมาร่วมทางด้วยเกือบตลอดวัน แต่สำหรับเธอคงจะไม่นับลิโอละมัง

ตอนแรกเขาคิดว่าคงเป็นการเรียกร้องความสนใจแบบหนึ่ง แต่จากที่เห็นว่าเธอพยายามขอลีกตัวจากไปทุกครั้งที่มีโอกาส หลีกเลี่ยงการสนทนากับพวกเขาโดยหันไปสนใจน้องเกรต ตัดบทการพูดจากับพวกเขาหลายครั้งหลายครา เขาก็ขำใจแถมเคือง ที่ผ่านมาก็ได้เป็นคู่ควงของเขาหรืออีกสามหนุ่มก็เอาไปคุยไม่ไปทั่ว มีแต่คนที่รอให้พวกเขาชวนให้ร่วมทางด้วยไม่ว่าจะหญิงหรือชาย มีแต่คนที่พยายามทำทุกทางเพื่อให้เข้าถึงตัวพวกเขา หาช่องทางติดต่อกับพวกเขา เห็นเธอร่างท่าเมินเฉยก็คิดว่าคงเป็นเล่นให้กระเทยอีกแบบหนึ่ง เขาถึงกับเสนอโอกาสให้เธอได้ใช้โทรศัพท์ของเขา อยากรู้ว่าเธอจะเล่นเล่นอย่างไรเพื่อให้ได้ช่องทางที่จะติดต่อกับพวกเขาในอนาคต แต่เธอกลับทำเหมือนโทรศัพท์ของเขาเป็นไร้เดียงงักก็อ!

ผู้หญิงคนนั้นนอกจากทำทุกทางเพื่อหลีกหนีหน้าไป เธอยังไม่ยอมแม้แต่แนะนำชื่อเสียงเรียงนามตัวเองด้วยซ้ำ! เขาและทอมถึงขนาดแสดงความสนใจออกปากถามไปก่อน เธอกลับตัดบทอย่างน่าโมโหไม่ไยดีความรู้สึกของพวกเขาด้วยซ้ำ! เขาไม่เข้าใจว่าทำไมเธอถึงมีท่าทางเหมือนทานยาขมเมื่อต้องร่วมทางกับพวกเขา เธอไม่รู้ตัวหรือว่าโชคดีขนาดไหนที่มีโอกาสทั้งได้มาร่วมโต๊ะอาหาร

ทั้งได้ดูหนังกับพวกเขาถึงสี่คนพร้อมๆ กัน หลายปีที่ผ่านมา กว่าพวกเขาจะรวมตัวได้ครบทีมปีหนึ่งมีเพียงไม่กี่ครั้งและทุกครั้งจะไม่มีคู่ควงคนใดของพวกเขาได้รับโอกาสให้มาร่วมทางด้วยเลย ที่มารวมตัวกันในวันนี้ เพราะมาดูทำเลสำหรับออฟฟิศของบริษัทใหม่ที่พวกเขาจะเปิดร่วมกัน ลีโอจึงถือโอกาสพาน้องเกรตมาเที่ยวด้วย พูดถึงลีโอ ทำไมผู้หญิงประหลาดคนนี้ต้องโมโหมากเมื่อมันจะซื้อเสื้อให้เธอด้วย! ไม่เคยมีใครปฏิเสธของที่ได้ไปฟรีๆ!

และถึงเธอจะวางตัวสุภาพ แต่ความอึดอัดใจของเธอก็แสดงออกอย่างชัดเจน อย่างตอนเธอพบเพื่อนของเธอ สีหน้านั้นตกใจเหมือนกลัวเพื่อนๆ จะรู้ว่ามากับพวกเขา ผู้หญิงธรรมดาหน้าตาธรรมดา แต่งตัวปอนๆ คนนี้เป็นใครกัน ถึงกล้าทำเหมือนพวกเขาเป็นสิ่งที่น่าประหลาด!

ยิ่งคิดอเล็กซ์ก็รู้สึกห่มั่นไส้แถมโมโห ดังนั้นเมื่อนึกได้ถึงปฏิกิริยาตกใจเหมือนเป็นเรื่องคอขาดบาดตายของเธอเมื่อน้องเกรตขอให้หอมแก้มลีโอ เขาก็อยากแกล้ง อยากรู้ว่าหญิงสาวชาวเอเชียคนนี้จะทำอย่างไร ถ้าถูกผู้ชายกอด แต่พอจับได้ว่าเธอไม่สบายใจ ตกใจจนตัวแข็งเกร็งอย่างไม่ได้เสแสร้งก็สงสาร อดตบหลังตบไหล่ปลอบประโลมว่างเล็กๆ นั้นไม่ได้ ยิ่งมาเห็นเธอยื่นหน้าชิดสลับแดงในอ้อมแขนของทอมกับเดวิดก็อดรู้สึกเอ็นดูขึ้นมาไม่ได้ ยิ่งเห็นเธอยื่นนิ่งตาโตหน้าตาเหมือนปลาสำลักน้ำหลังจากเดวิดถอยออกไป ก็ขำจนหลุดหัวเราะออกมา

“กอดน้องเกรตด้วยสิคะ” เสียงของเด็กหญิงตั้งขึ้น บรรยากาศ
กระอักกระอ่วนใจคลายลง เด็กน้อยเดินลงจากอ้อมแขนของคุณอา วิ่งไปหาหญิงสาว เธอก้มลงอุ้มเด็กที่กระโดดเห็งๆ อยู่ตรงหน้า

“หอมจ้ะเลยคะ เหมือนดอกไม้เลย” เด็กหญิงพิมพ์ ใบบหน้าเล็กขบลงบน
ป่าของหญิงสาวท่าทางยังงัวเงีย

“กลิ่นดอกมะลิ หอมจริงอะชอบไหมเอ่ย” หญิงสาวถามเสียงสั่นนิดๆ

ดวงตาสีน้ำตาลจ้องที่ใบหน้าเล็กๆ ไม่เหลียวซ้ายแลขวา ริมฝีปากสั้นคลีเยี่ยม
แหงๆ ใบหน้าที่แดงระเรื่อค่อยจางเป็นสีชมพู หน้าตาธรรมดาของเธอดูมีสีสัน
น่านมอมมากขึ้น

“ชอบค่ะ คุณอาขา คุณพี่หอมจริงๆ นะคะ คุณอามากอดคุณพี่สิคะ” คุณ
หลานเอี้ยวตัวไปชวนคุณอา อารามตกใจทำให้คุณพี่ผวาถอยหลังไปหนึ่งก้าว
สองมือกอดร่างเล็กไว้แน่นราวกับจะเอาเป็นเกราะคุ้มกัน *คุณน้องช่างหวานใน
ที่จริงจัง*

“พี่จะไปห้องน้ำ น้องเกรตไปกับพี่ไหมคะ แต่หนูต้องขออนุญาตคุณอา
ก่อนนะคะ” หญิงสาวรีบกระซิบถาม

“ไปค่ะ” เด็กหญิงตอบก่อนหันไปขอคุณอาเสียงใส ครั้งนี้เป็นหญิงสาว
เองที่เสียมารยาทไม่ได้รอการตอบรับจากคุณอา เธอรีบหมุนตัวเดินห่างจาก
กลุ่มไปอย่างรวดเร็ว

“เล่นอะไรอเล็กซ์ มาปล่อยแกอะไรแถวนี้” ลีโอพูดเสียงเครียด
หน้าตาซึ่งขัง

“ก็หมั่นได้วะอยากแกล้ง ก็คุณพี่ขาของคุณหลานนายจะไปๆ ทำเดียว อยู่กับ
พวกเรานี่นุ่มสุดหล่อแล้วไม่แลไม่หลงนี่เสียเซล์พี่วะ แต่เห็นซ็อกไปแบบนั้นก็
สงสัยว่าไปแล้วเขาก็ดูน่ารักดีนะ” อเล็กซ์พูดยิ้มๆ

“น่ารักตายล่ะ ปากนี่น่าเอาสบู่มาถูเหลือเกิน” ลีโอพึมพำอย่างเช่นเขี้ยว
เคี้ยวฟัน

“ปกติสาวอื่นถ้าอเล็กซ์เข้าไปกอดอย่างนี้ แม่รวบตัวพาขึ้นเตียงไปแล้ว นี่
คุณพี่ขาเขาซ็อกซะตัวแข็งเป็นหินไปซะอย่างนั้นตกลงก็จริงๆ ทำหน้าอย่างกับ
ปลาสำลักน้ำอีกต่างหาก แล้วตัวนิดเดียวเหมือนเด็ก น่ารักน่าเอ็นดูดีออก”
เดวิดพูดต่อซ้ำๆ ทอมหัวเราะตามไปด้วยพลางพยักหน้าเห็นด้วย

“น่า..ลาก..ไปหมกท่อน้ำทิ้งนะสิ” ลีโอพูดเสียงเข้ม สีหน้าหงุดหงิดของเขากลับเรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อนๆ

เดวิดและอเล็กซ์เป็นลูกโทนของพ่อแม่ ถึงทอมมีพี่สาวและเขามีพี่ชาย แต่เขากับทอมก็อายุห่างจากพี่ๆ เป็นสิบปี ทำให้พวกเขาทั้งสี่คนสนิทกันตั้งแต่เด็ก โตมาด้วยกัน รักกันเหมือนพี่น้องแท้ๆ เมื่อทำอะไรเพื่อนสนิทที่เหมือนเป็นพี่น้องไม่ได้ ลีโอก็ยิ่งโมโหผู้หญิงคนนั้น

“ลีโอ! เราได้ความคิดแล้วว่านายจะแก้ลำคุณพี่ชายยังไง” อเล็กซ์หันไปพูดกับลีโอ น้ำเสียงเป็นการเป็นงานเหมือนกำลังเจรจาธุรกิจพันล้าน เห็นเพื่อนๆ หันมาสนใจ น้ำเสียงจริงจังก็ดังต่อไปว่า “คุณพี่ชายปากจืดจิกัดนายมากนัก นายตอบโต้หล่อนไม่ทัน นายก็คว่ำตัวมากอดซะเลย รับรองหล่อนเงียบกริบ”

พูดจบ..ทอมกับเดวิดก็หัวเราะออกมาอีก เมื่อได้ยินเสียงคำรามในลำคอ และเห็นใบหน้าแดงก่ำของลีโอ

อีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้อเล็กซ์สนใจในตัวหญิงสาวตั้งแต่วัยเด็ก เพราะเขาไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนทำตัวเป็นปรปักษ์กับลีโอมาก่อน ทุกคนต่างคอยเอาใจและตามใจมันเพื่อเรียกร้องความสนใจทั้งนั้น เรียกว่าลีโอขึ้นกแล้วบอกว่าไม่ พวกหล่อนก็บอกว่าเป็นไม้ ชี้ปุ๊บแล้วบอกว่าปลา พวกหล่อนก็บอกว่าปลา

ลีโอเองก็ไม่เคยมีปฏิกริยากับใครอย่างนี้มาก่อนด้วยเช่นกัน มันอาจเป็นคนพูดน้อยแต่ไม่เคยจนต่อใครด้วยคำพูด เรียกได้ว่าปากคมที่สุดในบรรดาเพื่อนในกลุ่ม ใครแรงมาพอแรงกลับเป็นสองเท่า ถ้าลีโอออกหน้าเจรจาธุรกิจเอง ร้อยทั้งร้อยไม่มีคำว่าไม่สำเร็จ แต่วันนี้ผู้หญิงคนนั้นทั้งพูดกระทบกระเทียบ แดกดัน ทั้งวิจารณ์อย่างไม่ไว้หน้า ลีโอไม่ตอบโต้สักคำ แล้วนี่ยังได้มาเห็นมันหน้าแดงก่ำเป็นเด็กหนุ่มรุ่นๆ กระทบ เขาก็ยิ่งสนุกจนไม่อยากจะวางมือจากการจับคนทั้งคู่มายู่บนเวทีเดียวกัน ออย่าว่าแต่เขาเลยทั้งทอมและเดวิดก็คงคิดเหมือนกัน เพราะทั้งคู่ก็ดูจะช่วยเหลือเขาในการต้อนรับแม่ลูกแมวน้อยให้ปะทะพอสิงห์หนุ่มอย่างเต็มที่ นี่พวกเขาถือรอดูว่าเมื่อไหร่พอสิงห์จะหมดความอดทน ตะปบลูกแมวน้อยคืนสักทีสองที ทั้งที่โดนเล็บเล็กๆ คมๆ ช่วนจนลายพริ้วไป

หมดแล้ว

“มาโน่นแล้ว” ทอมพูดขึ้น เหลือบตาไปทางที่หญิงสาวและ
เด็กหญิงเดินจูงมือกันออกมา สามหนุ่มจึงหยุดหัวเราะเหลือเพียงรอยยิ้มติดอยู่
บนใบหน้า

“คุณอาขา คุณอาอเล็กซ์ คุณอาทอม คุณอาเดวิด ดมนี้สิคะ หอมมาก
เลยคะ” เด็กหญิงวิ่งเข้ามาหาทั้งสี่อย่างตื่นเต้น ชูมือที่กำลังขูดเล็กๆ ไว้แน่น
เหวี่ยงแขนเสื้อไปมา ทั้งสี่จึงต้องผลัดกันก้มลงดมและชื่นชมกับกลิ่นที่ทำให้
หลานสาวตื่นเต้น

เด็กหญิงได้ฟังก็ยิ้มภูมิใจแล้วพูดต่อว่า “กลิ่นดอกมะลิ คุณพี่ให้น้องเกรต
มาคะ คุณพี่บอกว่าเพราะน้องเกรตเป็นเด็กดีถึงให้เป็นรางวัล”

หญิงสาวเดินมาถึงก็ส่งยิ้มกว้างให้สามหนุ่ม และยังเผื่อแผ่ไปให้ลิโอด้วย
เธอหยุดสบตาเขาคู่หนึ่ง ส่งยิ้มหวานยิ่งขึ้นยักคิ้วน้อยๆ พร้อมกับพูดว่า “วันนี้
น้องเกรตเป็นเด็กดีไม่อแงเลย ฉันทายให้น้องเกรตเป็นรางวัลคะ **ไม่ต้องซื้อ ไม่
ขาย ฉันทให้!!**”

หลังจากได้หนีไปสงบสติอารมณ์ชั่วคราวหญิงสาวก็ตั้งหลักได้ เมื่อคิดได้ว่า
ทั้งสามหนุ่มเพียงหยอกเย้าหรืออาจจะแค่แกล้งนิดหน่อยซึ่งดูไม่ได้แฝงอันตราย
อะไร เธอก็พร้อมจะกล้ากลืนความอายและปรับตัวปรับใจเล็กน้อยกับ
วัฒนธรรมที่ต่างกัน เมื่อกลับออกมาจากห้องน้ำจึงพยายามทำตามปกติ แต่
แล้วก็อดไม่ได้ที่จะกระซิบกระซาบเทียบลิโอตามความเคยชิน

ไอ้วววว ทำไม่ได้แหวะไอ้คุณอานิดๆ น้อยๆ แล้ว..รู้สิ..ดี..มั่งๆ

พอเห็นลูกแมวน้อยยังไม่ถอดเขี้ยวเล็บ มาถึงก็ชวนพ่อสิงห์หนุ่มอีกรอบ
อย่างไม่ให้ตั้งตัว สามหนุ่มยิ่งยิ้มกว้างกว่าเดิม หนีไปยักคิ้วหลิวตากับพ่อสิงห์ที่
หน้าบึ้งตึง ที่เมื่อสบตากับพวกเขาใบหน้าของพ่อสิงห์ก็ดูจะ..แดงระเรื่อขึ้น

“นี่ก็หกโมงนิดๆ แล้ว น้องเกรตทิวหรือยังครับ” อเล็กซ์ก็มลังถามเด็กหญิง

“น้องเกรตทิวค่ะ คุณอาอเล็กซ์”

“อย่าเพิ่งกลับเลยนะครับ ไปทานข้าวเป็นเพื่อนน้องเกรตก่อน” อเล็กซ์หันมาพูดกับหญิงสาวอย่างเป็นทางการเป็นงาน ทำให้เด็กน้อยเงยหน้าขึ้นมองเธออย่างมีความหวัง เฮ้อ ยอมแล้วค่ะท่าน ไปก็ไป แต่จะไม่ถามคุณอาขาของน้องเกรตหน่อยหรือค๊าาา

แต่ถึงจะคิดอย่างนั้น หญิงสาวก็ฉลาดพอจะมองออกว่าเมื่อสามหนุ่มแท้กที่พบกับสาวน้อยแล้วเขาคงไม่มีทางเลือก ขนาดเธอเป็นคนอื่นเพิ่งรู้จักกับพวกเขาแท้ๆ ยังปฏิเสธเด็ดขาดไม่ลงสักที

“ไปทานที่ภัตตาคารในโรงแรมโนโวเทลตรงนี้นะครับ” อเล็กซ์ปรึกษาเพื่อน ทอมและเดวิดตกลง ลีโอมองผู้หญิงตรงหน้านิ่ง ก่อนพยักหน้าอย่างจำใจ หญิงสาวยิ้มนิ่งไม่ตอบ ดวงตาสีน้ำตาลกวาดตามองเพื่อนร่วมทางจำเป็น ก่อนพูดออกมาว่า “ฉันแต่งตัวไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไรมังคะ”

วันนี้เธอรีบออกมาก็แต่งลวกๆ กว่าทุกวัน กางเกงยีนส์เข้ารูปสีน้ำเงินเข้มกับเสื้อยืดแขนยาวคอเต่าสีดำ้วยๆ เสื้อโค้ทสีดำ และรองเท้าส้นสูงสีดำ แต่ถึงเธอแต่งกายประณีตก็คงไม่ได้ดีไปกว่านี้มากนัก

“ร้านไม่หรูหราอะไรหรอกครับ ไม่ต้องกังวล” อเล็กซ์ยิ้มให้กำลังใจ

ที่จริงหญิงสาวไม่ได้อายหรือแค้นว่าคนอื่นจะมองเธออย่างไร เธอไม่ใช่คนสำคัญที่ใครจะมาใส่ใจหรือจดจำ และไม่ได้ต้องพึ่งพาประจบเอาใจใครหมดวันนี้ไปเธอก็แค่ผู้หญิงปอนๆ คนหนึ่งที่เคยร่วมทางกับเจ้าชายทั้งสี่ ห่วงก็แต่ว่าคนกลุ่มนี้จะต้องได้รับผลกระทบไปด้วยจึงเอ่ยปากออกไป เมื่อพวกเขาไม่สนใจเรื่องนี้เธอก็เลิกสนใจเรื่องนี้และไม่อยากต่อความ แต่ก็ยังมีอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เธอไม่อยากร่วมทางไปกับพวกเขาเท่าไร

“บอกตามตรงนะคะ ตั้งแต่มาที่นี่ฉันไม่ค่อยได้ทานอาหารฝรั่งเท่าไรนานๆ จะไปที่ผับข้างมหาวิทยาลัยกับเพื่อน สั่งไก่อบชีสมาทานสักจาน ส่วน

ใหญ่จะทำทานเองที่หอ ยิงดินเนอร์ในร้านอาหารเป็นคอร์สเป็นเรื่องเป็นราว
อย่างนี้สิ่งไม่เป็นค่ะ ทานไม่เป็นอีกต่างหาก แล้วคงทานไม่หมดด้วย ฉันไม่ไปได้
ใหม่คะ เสียตายของ” หญิงสาวตัดใจโพล่งออกมาตามตรง

เฮ้อ ก็คนมันอยู่คนละโลกจะมาบรรจบกันได้ยังไงคะ ทั้งสี่หนุ่มมองมาที่
เธอเขม็งเหมือนเห็นผี สีหน้าพวกเขาเห็นได้ชัดว่ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก

“สิ่งแค่ว่าทานก็ได้ครบ ไม่เป็นไร” ทอมกระแอมกระไอพุดออกมา

“ได้ด้วยหรือคะ?” หญิงสาวถามอย่างสนใจ น้ำเสียงลึกลับ ที่จริงแล้วเธอ
เป็นคนชอบหาความรู้รอบตัว การได้ร่วมทางไปภัตตาคารดี ๆ แพง ๆ ได้ไปเห็น
การรับประทานอาหารของพวกผู้ดีอังกฤษ ก็เป็นเรื่องที่เธออยากเก็บเป็น
ประสบการณ์เหมือนกัน

ฉันว่าเจ้ายักษ์พวกนี้เป็นผู้ดีชั่ววีร์ จำภาชิตว่า 'สำเนียงส่อภาษา กิริยา
ส่อสกุล' ได้ใหม่คะ ฉันก็เพิ่งรู้ซึ่งวันนี้แลสำเนียงอังกฤษของท่านช่างกระหุนก
ระหนึ่งนุ่มหูดีแท้

“ยัยลิซซี่เคยบอกว่าแถวนี้มีร้านอาหารไทย บรรยากาศไม่เลวรสชาติใช้ได้
ใช้ใหม่ลิโอ” อเล็กซ์ถาม ใ้ มายก็อด ยังพยายามคะ !!!

“กุฎิรอยัลไทยเพียร์ตรงท่าเรือเฟอร์รี่” ลีโอตอบหัวนๆ

“จั้นไปทานอาหารไทยนะครับ น้องเกรตชอบทานอาหารไทยใหม่ครับ”
อเล็กซ์สรุป ก่อนก้มลงถามหลานสาว น้องเกรตยืนฟังผู้ใหญ่คุยมานาน เมื่อ
ได้รับความสนใจก็รีบตอบอย่างตื่นเต้น “น้องเกรตชอบอาหารไทยค่ะ คุณย่า
เคยพาไปกิน”

“ถ้าอย่างนั้นไปทานอาหารไทยเป็นเพื่อนน้องเกรตนะครับ..คุณพี่”
อเล็กซ์หันมาถามหญิงสาว หลังจากเหล่าคุณเพื่อนพยักพยเปิดหน้ารับ

“ค่ะ” หญิงสาวรับคำอย่างจำใจ

ทั้งคณะเดินมาไม่นานก็ถึงลานจอดรถของห้างใหญ่ไม่ไกลจาก

โรงหนัง ระหว่างที่สี่หนุ่มยังยืนคุยกันเรื่องเส้นทางโดยมีน้องเกรตยื่นเกาะขาคุณอาเป็นหมี่โคอาล่าน้อยอ้วนน่ารัก หญิงสาวก็เดินเลี้ยวไปที่ท้ายรถรถบีเอ็มดับเบิลยู สีเงินยวงคันโตที่จอดอยู่ข้างๆ เพื่อดูชื่อรุ่นของรถด้วยความสนใจในรูปร่างที่สง่างามและหรูหรา

อู๋แม่เจ้า ไฮโดรเจนเซเว่นที่แบรด พิตต์ ใช้ รุ่นลิมิเต็ดเอดิชั่นผลิตแค่ร้อยคันในโลก โมเดลรถอนาคตที่ประยุกต์ใช้พลังงานไฮโดรเจนในการขับเคลื่อน รถที่มีแต่บุคคลสำคัญในทางการเมือง สังคม สื่อมวลชน และดาราดังๆ ชื่อเท่านั้น รถแบบนี้ราคาตั้งห้าล้านปอนด์นะคะ รถของเจ้ายักษ์หรือคะนี่ เจ้ายักษ์พวกนี้..เป็นใครกัน!!!

หญิงสาวอึ้ง ยืนมองรถและคนกลุ่มนั้นสลับกันไปมา จนอเล็กซ์เดินเข้ามาหายิ้มอย่างซันๆ กับกิริยาเล็กกลั๊กของเธอ “เดี่ยวไปรถคันนี้กับลิโอบกับน้องเกรตแล้วก็ผมนะครับ ทอมจะไปกับเดวิด เดี่ยวเราไปเจอสองคนนั้นที่ร้านอาหาร”

เขาเปิดประตูด้านหลังของคนขับให้เธอ ค้อมหลัง ผายมือเชื้อเชิญอย่างลือเลี่ยน

เธอชะงักมองเข้าไปในรถเห็นเบาะและพรมสะอาดเอี่ยมอ่อง ก็ก้มมองร่องเท้าตัวเองอย่างซึ้งใจอยู่ครู่ใหญ่ เอื้อมมือไปปิดชายเสื้อโค้ทอย่างแรงก่อนจะค่อยๆ หย่อนสะโพกลงนั่งบนเบาะสุดหรูอย่างหมิ่นเหม่ ยกเท้าขึ้นมาเคาะกันเบาๆ ก่อนเข้าไปในรถทั้งตัว หนูได้ยินเสียงหัวเราะในลำคอของคนข้างกายแว่วๆ ก่อนประตูจะปิดลง กลัวทำรถเขาเปื้อน ผิดใหม่นี้!!

ลิโอบช่วยรัดเข็มขัดนิรภัยให้หลานสาวที่นั่งบนเก้าอี้เด็กที่วางอยู่บนเบาะรถข้างๆ เธอ ดวงตาคมตวัดมามองกิริยาของเธอ มุมปากของริมฝีปากบางเหยียดออก ก่อนจะปิดประตูและเดินไป หญิงสาวเนื้อตัวเย็นเฉียบ หน้าร้อนผ่าว

อ้ายยย ไม่ต้องมาทำปากเหยียดๆ เยี่ยงนั้นเลยนะ ใส้สิงโตจอมหยิ่ง ใส้

ลิ่งจี่เง่า ไ้หมาเห่าไม้กัด ไ้หมูขี้เกียจ ไ้กรีดดดดด ไ้คุณอาขา ไ้รวย!ฉัน
อยากกลับบ้านนนน

หญิงสาวเห็นเด็กหญิงมองออกไปทางหน้าต่างอย่างสนใจ จึงหันไป
สนใจทิวทัศน์ข้างทางบ้าง ในรถมีเพียงเสียงสนทนาของสองหนุ่ม

สักพักรถก็เข้าไปจอดที่ข้างรถสปอร์ตสีเขียวเทอร์ควอยซ์ซึ่งทอมกับเดวิด
ยืนฟังอยู่ หญิงสาวลงจากรถ เดินอ้อมท้ายคันเขียวก็อดเหลียวไปมองยี่ห้อไม่ได้
แอสตันมาร์ตินแวนเทจคูเป้ ฉั้น..จะเป็นลม ท่านจะรวยกันไปถึงไหนนี่

เมื่อหญิงสาวหายอึ้งก็หันไปมองคนทั้งห้าที่เดินนำไป

ซึ่งชะเลยดีไหมนี่ ป้ายรถเมล์ก็อยู่ตรงนี่เอง เดินไปเดี่ยวเดียวก็ถึง ไหนๆ
ท่านก็ลี---

อ่า คุณอเล็กซ์ไม่ต้องจ้องขนาดนั้นก็ได้อะ โกรธแค้นเคืองโกรธโทษชั้นไย
ชั้นทำอะไรให้คุณเคืองชุนนนน ทำไม...ถึงได้จ้องเวรกันขนาดนี้!!!

อ่า ไม่ต้องเดินมารับหรอกค่า คุณอเล็กซ์ หนูเดินไปเองด้ายยยยย
เฮ้อ!!

กุฎิรอยัลไทยเพียร์เป็นร้านอาหารไทยที่หรูหราแห่งหนึ่งในเมืองนี้
ตั้งอยู่ตรงท่าเรือเฟอร์รี่ แต่เดิมนั้นเป็นอาคารท่าเรือเก่าของเมือง ตัวตึกสีเหลี่ยม
สีขาวมีโดมกลมใหญ่สีขาวเด่นเป็นสง่าขึ้นมาตรงกลางของหลังคาตึก คล้ายทัช
มาฮาลซึ่งต้องของอินเดีย ทำให้คนที่มองจากตัวอาคารคิดว่าเป็นร้านอาหาร
อินเดีย

ส่วนหน้าของร้านเป็นลานจ์และบาร์ชายเครื่องตี๋ม ห้อยหลอดแต่งด้วย
โชนสีเลือดหมูและทอง โชนฟานานุ่มตัวใหญ่และเล็กถูกวางกระจาย
รับรองลูกค้าที่ต่องานนั่งจิบเครื่องดื่มก่อนอาหาร ถัดจากลานจ์เป็นห้อง
บุฟเฟต์อาหารไทยนานาชาติที่จัดวางอย่างน่ารับประทานแต่สนนราคาแต่ละ

มีอันนั้นพอจะไปซื้อข้าวกล่องจีนใส่ท้องได้สองสามมื้อ

รีเซฟชั้นสาวสวยพาทั้งหมดขึ้นไปบนชั้นสอง โต๊ะที่ได้เป็นโต๊ะสี่เหลี่ยมแปดที่นั่งริมหน้าต่างมองออกไปเห็นแสงไฟจากท่าเรือของเธอแถมปิดนอยอย่างชัดเจน ถึงหญิงสาวจะเป็นคนไทยแต่ก็ไม่เคยไปรับประทานอาหารที่ร้านอาหารไทย ไม่ว่าจะที่นี้หรือที่ร้านไหนจึงไม่รู้จักกับรีเซฟชั้นสาวสวยหรือผู้จัดการคนไทยที่มาต้อนรับ

เด็กหญิงเลือกนั่งเก้าอี้ริมหน้าต่าง ตบเบาๆเรียกหญิงสาวให้นั่งข้างๆ ผู้จัดการให้คุณอาชานั่งที่เก้าอี้ตรงข้าม เดวิดเลือกนั่งลงข้างเธอ อเล็กซ์นั่งลงตรงข้ามหญิงสาวโดยมีทอมนั่งเก้าอี้ถัดออกไป

ผู้จัดการร้านเข้ามารับออเดอร์เครื่องดื่มอย่างนอบน้อม

“คุณอาชา เอาไดเอทไดค์ไหม?” คุณอเล็กซ์ เล่นอะไรคะนี่ แง้งๆ ๗

“ไวน์แดง...ปี... แล้วก็น้ำส้มให้น้องเกรต” เสียงเข้มตอบกลับมาลอดไรฟั้น หญิงสาวหน้าเสี้ยก้มหน้าก้มตาดูเมนู โห ไฮโซมกๆ ไวน์แดง...ปี... ฉันฟังไม่ทันหรอกคะ ถึงฟังทันก็ไม่รู้จักอยู่ดี เหมือนในหนังฝรั่งเลย ดื่มไวน์!!

อเล็กซ์หันไปสั่งเครื่องดื่มเหมือนลิโอ เขายิ้มออกมาอย่างเจ้าเล่ห์ มองหญิงสาวที่นั่งตาโตมองไล่หาชื่อไวน์เจ้ากรรมที่สองหนุ่มสั่งในเมนูเครื่องดื่ม

“คุณพี่ขา ดื่มอะไรดีครับ” เจ้ายักษ์แป๊ะยิ้มนี้เห็นฉันเป็นของเล่นหรืออย่างไร ฉันไปทำอะไรให้ถึงมาทำฉันลำบากขนาดนี้ จั๊น..พวกนายอายุมั่งแล้วกัน อยากรากมาด้วยดิ้นัก!

“ไวน์...อืมม...” หญิงสาวยิ้มเงินๆ มองอเล็กซ์ตาปริบๆ ก้มลงดูเมนู พลิกไปพลิกมาราวกับเลือกไม่ถูก สักพักก็มีที่ท่าว่าตัดสินใจได้ เธอเงยหน้ามองอเล็กซ์ที่มองเธออย่างใจจดใจจ่อ เธอสบตาเขา คล้ายยิ้มหวานเจี๊ยบให้ก่อนพูดออกไปว่า “ฉันดื่มไวน์ไม่เป็น เอน้ำก็อกแล้วกันนะคะ”

ฮ่าๆ ๗ ๗ ดวงตาทั้งห้าคู่ของสี่หนุ่มและหนึ่งผู้จัดการจ้องฉันกันตาแทบถลน สะใจมากมายน คนธรรมดาอย่างฉันดื่มไวน์ไม่เป็นคุณณณณ

น้ำดื่มที่อังกฤษนี่ ถ้าใจกล้าหน้าด้านสั่งน้ำก็อกหรือ 'แทปวอเตอร์' ก็ฟรี

คะ ครี้อ..คนชายเขาไม่ด้านคิดตังค์นะ ฮู ฮู

“น้ำก็อกใส่ น้ำแข็งนะคะ” เมื่อเห็นว่าทุกคนยังอึ้งหญิงสาวจึงหันไปสั่งผู้จัดการเองเสียงหนักแน่น แบบว่าฉันเคยเปลอไปสั่ง 'วอเตอร์' เฉยๆ ไม่มี 'แทป' คะ เล่นเอาแทปร้องไห้เพราะมันมาเป็นขวดแก้วอย่างหุรุสักรั้งลิตรมั้งแต่น้ำเปล่าบ้างอะไรไม่รู้ขวดละตังสองสามร้อยบาท ซื่อข้าวกล่องมาทานได้ตังสองมือ ใครจะไปกล้าสั่ง เสียตายตังค์อะ

อเล็กซ์ทำเสียงขลุ่ยขลุ่ยในลำคอแล้วหันไปส้าทับกับคุณผู้จัดการ “เอาน้ำก็อกให้คุณผู้หญิง” อีกสองหนุ่มสั่งไวน์แดงชื่อแปลกมาดื่ม

หลังจากทั้งคณะได้เครื่องดื่มมาสักพัก คุณผู้จัดการเจ้าเก่าก็มารับออเดิร์ฟอาหาร

“ของผม มิกซ์สตาร์ทเตอร์ มิกซ์สลัด ต้มยำกุ้ง แกงเผ็ดแกะกับข้าวสวยของเด็กเขาเป็นข้าวผัดกุ้ง” ลีโอสั่งรัวเร็ว โอ้ววว นั่น สาบานนะว่า ท่านกินคนเดียว กินหมดหรือค้ำ แล้วท่านจะไม่ถามหลานท่านหน่อยหรือค้ำ ว่าจะทานข้าวผัดอะเปล่า

แล้วเธอก็นั่งอึ้งไปนานเมื่อได้ยินเจ้ายักษ์อีกสามตัวสั่งอาหารมากมายหลากหลายรายการไม่ต่างกัน

อาหารไทยเค้ากินด้วยกันคูน แต่..ท่านแก่กันขนาดนี้..กินเยอะขนาดนี้ทำไม่รักษาหุ่นได้อย่างเท่และแสนเซ็กซี่เยี่ยงนี้เล่าคะ บอกหน่อยได้ไหมอะ ฉันจะได้ไปท้ามั้ง

อเล็กซ์หันมาทางหญิงสาวที่นั่งตาโต เขายิ้มกริ่ม เลิกคิ้วเป็นเชิงถามว่า เธอจะออกฤทธิ์ออกเดชอย่างไรอีก หญิงสาวกลืนน้ำลายตังเอือกเพราะตอนนี้ตกเป็นเป้าสายตาคู่อีกครั้ง น้องเกรตไม่ต้องพูดถึงยังเกาะกระจกเป็นปลิงไม่สนใจสิ่งรอบข้าง เธอกวาดตามองสามหนุ่มที่นั่งตรงข้าม ก่อนหันไปบอกผู้จัดการว่า “ข้าวไข่เจียวหมูสับคะ” ครั้งนี้มีแต่คุณผู้จัดการที่ตาถลน ผิดหรือคะอยากกินข้าวไข่เจียวหมูสับ อยู่บ้านซีก็เคยสับหมู มาร้านอย่างนี้ซ้อกินไม่ได้

เวอะ!

สายตาสีคู่มองเธอและคุณผู้จัดการอย่างงุนงง เพราะทั้งสองตอบได้กันด้วยภาษาไทย เมื่อผู้จัดการเดินจากไป หญิงสาวยิ้มแหยๆ ให้อเล็กซ์ที่จ้างเธอ ตาไม่กะพริบ เขาออกปากถามอย่างอดสงสัยไม่ได้ว่าเธอส่งอะไร

“คือฉันเรียกเป็นภาษาของคุณไม่ถูกหรอกคะ เดียวมาก็คงเห็นกันเองนะคะ” หญิงสาวตอบแล้วเลิกสนใจเขาหันไปมองสำรวจรอบตัว ที่ชั้นสองนี้มีโต๊ะอาหารสักสิบห้าโต๊ะ นอกจากโต๊ะของเธอ วันนี้มีลูกค้าชาวอังกฤษนั่งอยู่อีกสองสามโต๊ะ

ร้านอาหารตกแต่งด้วยสีม่วงตัดกับสีขาวอย่างเข้ากัน ผ้าปูโต๊ะสีขาวมีผ้าใหม่สีครีมออกทองๆ ผืนเล็กวางขวางดูหรูหราแต่ไม่หวือหวา ผนักด้านข้างทั้งหมดเป็นกระจกตั้งแต่ช่วงเอวจนจรดเพดานตรงกลางของร้าน มีประตูออกไปที่ระเบียงซึ่งมีชุดโต๊ะเก้าอี้สำหรับลูกค้าที่ต้องการบรรยากาศปลอดโปร่ง

หญิงสาวได้ยินเสียงขยับเก้าอี้ หันมาก็คงเห็นน้องเกรตปีนลงจากเก้าอี้ วิ่งออกประตูระเบียงไป เธอรีบหันไปมองคุณอาลีโอก็เห็นคุณโทรศัพท้อย่างเคร่งเครียดราวกับเป็นเรื่องคอขาดบาดตายทั้งจากที่เธอ(แอบ)ฟังน่าจะแค่เรื่องธุรกิจอะไรสักอย่าง ส่วนอเล็กซ์คุยติดพันกับทอมและเดวิดซึ่งจากที่เธอ(แอบ)ฟัง(อีกแหละ)ก็เรื่องงานเหมือนกัน เจ้ายักษ์พวกนี้ทำงาน 24/7 เลยรีเปล่าคะนี่ เอ็ม..ก็ทำงาน 'ยี่สิบสี่ชั่วโมง/เจ็ดวัน' ไรคะ!

เฮ้อ มันจะอะไรกันนักหนา เงินทองก็(น่าจะ)มีเยอะแยะจะหาเพิ่มทำไม หลานน่าจะอยู่คนเดียว(รีเปล่า) แต่ท่าน ท่าน ท่าน และท่านก็น่าจะสนใจให้มากกว่านี้หน่อยน่าาา ไม่แปลกใจแล้วคะว่าทำไมเมื่อเข้ายัยหนูน้องเกรตถึงได้ลงมาออกฤทธิ์ออกเดชกับฉันซะได้

คุณอาฯ ทั้งหลายฯ หลานท่านหายไปอีกแล้วนะคะ เดียวก็ได้ตักน้ำตกรทำไปร้อก!!

หญิงสาวถอนใจ ลุกขึ้นยืนเด่นเป็นสง่า ผ่านไปครู่ใหญ่จึงเรียกความสนใจของสี่หนุ่มได้ เธอมองพวกเขา ซ้ำไปที่เก้าอี้ว่างเปล่าของน้องเกรตข้างตัว

ก่อนจะซี้อออกไปทางหน้าต่างที่ระเบียงด้านนอก ไม่พูดไม่จากับใคร คิวเสื่อได้
ทของตัวเองและเด็กหญิงแล้วเดินออกไป *แฮ็กรกรรมของฉัน ว่าแล้วใหม่ละคะ*
ต้องมาเป็นอีแจ้วชัดๆ

ตอนนี้เป็นต้นเดือนสิงหาคมอากาศเริ่มเย็นๆ ร่างเล็กของ
เด็กหญิงยืนเกาะรั้วเตี้ยๆ ของระเบียงร้านอาหาร เหมือนมองท้องน้ำที่สะท้อน
แสงไฟจากท่าเรือและเรือน้อยใหญ่ ดูระยิบระยับสวยงามราวกับทะเลดาว เธอ
ใส่เสื่อโค้ทให้เด็กน้อย แล้วไปยืนเกาะระเบียงชมวิวข้างๆ ร่างจ้อยอย่างเงียบๆ

ผ่านไปครู่ใหญ่เธอปรายขึ้นว่า “น้องเกรตแอบออกมาคนเดียวไม่บอกใคร
ได้อะไรคะ คุณอาเป็นห่วงรู้ใหม่คะ ท่านให้พี่ออกมาดู” ฉันให้เครดิตนายนะนี่
นายซีก็แกเฮี้ยยมุสา..สีขา..นี่บาปใหม่คะ แต่ทำไม ทำไม ฉันต้องเป็นคนคิด
ศีลเพื่อไ้คุณอาคะนี่

“คุณอาไม่ห่วงน้องเกรตหรอกคะ” เสียงเล็กกึ่งมำ ฟังดูน่าสงสาร

“ไม่ห่วงท่านจะให้พี่ออกมาอยู่เป็นเพื่อนน้องเกรตหรือคะ แล้ววันนี้คุณอา
พาน้องเกรตไปเที่ยวตั้งหลายที่เลยนะ” หญิงสาวพูดเสียงอ่อนโยน “น้องเกรตไม่
ชอบทานเบอร์เกอร์ที่คุณอาพาไปทานหรือคะ”

“น้องเกรตชอบเบอร์เกอร์คะ” เด็กหญิงรีบตอบรวดเร็ว น้ำเสียงมีชีวิตชีวา
ขึ้น

“น้องเกรตชอบไปดูหนังด้วยคะ” เสียงเล็กๆ ดังต่ออย่างตื่นเต้น โททาคำ
โตเลยอีหนู แล้วใครละค้าาา หลับคาคักพีตั้งแต่ครั้งเรื่องเลยนะ

“ปกติอยู่บ้านน้องเกรตทำอะไรหรือคะ” หญิงสาวถามต่อเสียงอ่อนโยน

“คุณย่าพาน้องเกรตไปเที่ยวคะไปซื้อของเล่นไปตีมน้ำชา เซอร์รี่เล่า
นิทานให้ฟังคะ” เด็กหญิงรีบตอบท่าทางมีความสุข

“แต่ถ้าคุณย่ากับเซอร์รี่ไม่อยู่น้องเกรตต้องไปอยู่กับคุณยาย” เด็กหญิงพูด

อ่อยๆ

“อยู่กับคุณยายสนุกไหมคะ” หญิงสาวยังสนใจ

“คุณยายพาน้องเกรตไปซื้อเสื้อผ้าคะ เยอะมากๆ เลย สวยด้วยคะ”
เด็กหญิงพูดต่อด้วยน้ำเสียงดีซึ้งนวดมือออกกว้าง

“น้องเกรตชอบอยู่กับคุณย่าหรือคุณยายมากกว่าคะ” หญิงสาวอยากรู้

“คุณยายบอกว่าถ้าคุณย่าไม่อยู่น้องเกรตต้องไปอยู่กับคุณยาย เพราะ
คุณอาชอบอยู่กับนั่งพวกนั้น เอ่อ คุณอาพวกนั้น” เด็กหญิงพูดต่อเสียงกร้าว ใ้
เจอตันตอแล้วคะคุณขา

“น้องเกรตไม่ยอม! น้องเกรตไม่ยอม!! น้องเกรตจะอยู่กับคุณย่า อยู่กับ
เซอรี อยู่กับคุณอา” เด็กหญิงพูดเสียงแข็งเริ่มกระแทกเท้า ใ้ว มาย ก็อดดดดด
น้องเกรตเดินมาอีกแล้วคะ

เอ่อ พี่ขอตัด พี่ปากเสียเอ็ง พี่ไม่น่าส.ใส่เกือกเลยคะน้อง อयर้องนะคำ
พี่กลัวแล้วววว

หญิงสาวคุกเข่าลงจับบ่าทั้งสองข้างของเด็กน้อยให้หันหน้ามาหา

“คุณย่าไม่ได้ไปไหนนะคะ แล้ววันนี้ใครพาน้องเกรตมาเที่ยว คุณอาลีโอ
ไม่ใช่หรือ ใช่ไหมคะ” เสียงนุ่มหนักแน่นจริงจัง หญิงสาวเอาน้ำเย็นเข้าลูบ “คุณ
อาโตแล้ว คุณอาก็ต้องไปธุระกับพวกคุณอาพวกนั้น แต่คุณอาร์กน้องเกรตนะ
คะ” คราวนี้เอาน้ำเย็นสาดเลยคะ กลัวเด็กแดนซ์!

“น้องเกรตเคยเห็นช้างไหมคะ ที่ประเทศของพี่มีช้างด้วยละ” หญิงสาว
พยายามเปลี่ยนเรื่องสุดชีวิต เธอรีบคว้าจี้ห้อยคอรูปช้างที่สวมขึ้นมาแวงให้
น้องเกรตดู

“นี่ช้างหรือคะ?” เด็กหญิงถามอย่างแปลกใจ หน้าเด็ก ๆ ยื่นเข้ามาดูอย่าง
สนใจ เด็กคะ หลอกล่อง่าย โหะ โหะ โหะ

“คะ น่ารักไหม แต่ช้างตัวจริงตัวใหญ่ๆ มากเลย เราชี้ช้างด้วยนะแล้วช้าง
ก็เดินไปมาบนเขาด้วยคะ” หญิงสาวเล่าต่อพลางทำมือทำไม้ใหญ่ๆ

“ชี้ช้าง?” เด็กหญิงทวนอย่างงงๆ

“เหมือนซี่ม้าไงคะ” หญิงสาวอธิบายอย่างใจเย็น

“ช่างน่ารักจังคะ” เด็กหญิงเอานิ้วลูบจี๊ไปมาท่าทางอยากได้ โอ้วว ได้ผล
คะ งานวิจัยเขาบอกว่าเด็กขนาดนี้ สมารถสั้น ลืมง่าย!

“ถ้าน้องเกรตเป็นเด็กดีไปเรื่อยๆ วันหนึ่งพี่จะให้ช่างกับน้องเกรตเป็น
รางวัลนะคะ” หญิงสาวหลอกล่อ

“น้องเกรตจะเป็นเด็กดีคะ” น้ำเสียงกลับมาสดใสขึ้น ริมฝีปากเล็กจิ้มลิ้ม
แย้มยิ้มอย่างออदอ่อน น่ารักอะคะ ฉันล่ะอยากเอาใจเด็กตจิดๆ แต่..ไม่ได้คะ
เดี๋ยวน้องนิสัยเสีย แม่สอนว่าจะตามใจเด็กไม่มีเหตุผลไม่ได้ เดี่ยวเด็กจะเคยตัว
ฉันต้องเชื่อแม่!! ฉันเป็นเด็กดีนี่คะ อี อี

แต่..แหม! อยากให้จ้งเลย เส้นละยี่สิบบาทเอง เหมาะมาเข้ามาเป็นโหลๆ
อีกต่างหาก

หญิงสาวลูบผมเด็กหญิงอย่างเอ็นดู อดไม่ได้ดึงเจ้าตัวจ้อยมากอด หอม
แก้มซ้ายขวาอย่างมันเขี้ยวเต็มที่ เด็กหญิงดินเหนียวระเคคคักอย่างสนุกสนาน

“ฮึ ฮึม! อาหารมาแล้วครับสองสาว” ทอมที่อาสาตามพูดเสียงดังอยู่
ข้างหลัง เห็นหญิงสาวสะดุ้งตัวโยนก็หัวเราะออกมาแล้วพูดว่า “ขอโทษครับ ไม่
ตั้งใจให้ตกใจ”

“ไม่เป็นไรคะ ไปคะน้องเกรตพี่หิวแล้ว” เธอจูงมือน้องเกรตเดินตามชาย
หนุ่มไป

อาหารของเธอและน้องเกรตมาวางรออยู่แล้ว ตรงหน้าคุณอาก็มี
อาหารวางอยู่คนละจาน หญิงสาวช่วยสอดผ้าเช็ดปากในคอเสียก่อนที่เด็กน้อย
จะเริ่มทานข้าวผัดกุ้งสีเหลืองมีกุ้งสีแดงตัวโตที่จัดมาในจานใบโตอย่างน่าทาน
ด้านข้างก็มีผักสลัดคละกันมาทำให้สีสันทูน่ารับประทานยิ่งขึ้น

เธอยังไม่ทันได้ลงมือรับประทาน เจ้ายักษ์แป๊ะยิ้มที่นั่งตรงข้ามก็ยื่นหน้า

มามองจานของเธออย่างสนใจ

“ใช่ทอดกับหมูสับคะ” เธอยกจานใบเขื่องยื่นออกไปตรงหน้า บนจานมีไข่เจียวสีเหลืองทองอร่ามกรอบๆ ร้อนๆ โปะข้าวขาวจั๊วะ ส่งกลิ่นหอมνάกิน

“ชิมสิคะ” เธอชวน เมื่ออเล็กซ์ตักไปชิม เธอก็ยื่นให้อีกสองหนุ่มที่เหลือ ทั้งคู่เห็นเพื่อนกินดูน่าอร่อยจึงตักไปกันคนละคำ

“อืมม หอม อร่อยดีครับ” เดวิดพูด

“ตักไปอีกสิคะ ฉันทานไม่หมดหรอก” เธอคะยั้นคะยอสามหนุ่ม เอ๋อแบบว่าถ้าเหลือนี้คงอดไม่ได้ขอกล่องมาใส่กลับบ้าน ความอายมีอยู่มาก แต่ความเสียดายมีมากกว่ามาก

“ให้คุณอาชานสิครับ รายนั้นชอบทานไข่ คุณพี่ขานี่รู้ใจคุณอาชาทูกรื่องเลยนะครับ” เดวิดพูดพลางพยักพเอ็ดไปทางเพื่อน ชายหนุ่มที่ถูกพาดพิงคงได้ยินซัดแต่ก็ทำไม่รู้ไม่ชี้กินอาหารตรงหน้าต่อไป งูเห่าคะ! ชาวนากับงูเห่าซัดๆ คุณอาชานันไม่ได้พูดน้ำ เอาส้มในมือหายไปเล็งคุณโจรใจร้ายโน่นเลยนะ

หญิงสาววางหน้าไม่ถูก วางจานลงได้ก็ก้มหน้าก้มตากิน เธอขำเลียงไปทางเด็กหญิงเห็นรับประทานอาหารอย่างเอร็ดอร่อยไม่สนใจใครก็ผลอยิ้มออกมา เธอกินไปได้ไม่กี่คำก็มีเสียงแหลมปรี๊ดดังมาแต่ไกล

“แหม อยู่จริงๆ ด้วย!!” สิ้นเสียงนั้นเด็กน้อยชะงักนั่งตัวเกร็ง หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองตามเสียง

อู๋ แม่เจ้า สาวเจ้าทำบุญมาด้วยอะไรถึงได้..สวยมากกกก ผมทองพลั่วปลิวไสว ผิวขาวจั๊วะน่าเจี๊ยะ ตากลมโต สูงยาวเข้าดี ออกสะบีม เอวคอด สะโพกทอร์นาโด ขากี่ข้างยาว เรียว และ เซ็กซี่!

แบบว่า น้องเกรตในภาคอียิปต์ดีกว่าพี่ข้างหน้าเจ้าคะ ญาติ..ซัวร์!

โห นิ ย า ย ม า ก คุณหนูน่ารัก คุณหนูแสนสวย คุณชายแสนหล่อ หล่อ หล่อ และหล่อ เอ๋อ แกมหนัก แล ะ อี แ จ้ ว !! สวรรค์ ท่านข้าง... ลำเอียง!

What love is...ก็อ้อ!

สาวเจ้าอยู่ในชุดเดรสเกาะอกรัดรูปสีแดงเพลิงรัดตัวตัวสั้นๆ ขนาดคนไม่
สันต์ตกกรณีแพซังแพซังอย่างฉับ ถึงจะไม่รู้ว่าयीห้ออะไรซึ้นไหน แต่พันธงได้คะ
ว่าแบรนต์เนม-แสนแพง-ซัวร์! แต่..แพงก็แพง..เพิ่มผ้าอีกหน่อยไม่ได้เระอะ
หน้าออกหน้าใจอันล้นหลามของเธอแทบจะทะลักออกมาแล้วตอนเธอก้มลง
เหนียวคอใ้อัคุณอามาจูบปากอย่างดูดีมึ!!

หึาาา!! จู บ ป า ก อ ย่ า ง ดู ด ดี ม !!! ไ้อัวววววว

หญิงสาวตกใจมองตาโตขึ้นอีกแล้วพลันนึกถึงร่างเล็กข้างๆ มือขาวนวล
รีบตะปบปิดดวงตาคู่เล็กนั้นไว้ เมื่อรู้สึกว้าเด็กหญิงดินขลุกลั่นกิริบกำไป
กระซิบเสียงด่วว่า “คุณแม่พี่บอกว่าเด็กดีต้องไม่ดูนะคะ”

หญิงสาวหน้าร้อนไปหมดไม่กล้ามองตรงๆ เธอเสหันไปมองอเล็กซ์กับ
ทอมที่ตอนนี้มองเธออย่างซ้ำๆ

ดูอะไรประเจิดประเจ้อไม่ได้นะน้อง เสียเด็กหมด

แต่..คูนั้นทำจะได้เด็กคะ จะบ้าตาย ทำไม่ไม่ย้ายไปทำกันในห้องนอน
เลยล่ะคะ

ใ้อัมายก็อด อยู่มาจนสามสิบสอง ฉันไม่เคยกะระอักกะระอ่วนเยียงนี้มา
ก่อนเลยคะ ก็มันช่วง..เว้าร้อนที่จริงเรื่องจูบกับกันนี้มันก็ไม่ได้พิสดารพันลึกอะไร
หรอกคะ อยู่ที่นี้มาก็หลายปี ฉันก็แอบดูฝรั่งเค้าประเจิดประเจ้อจับจูบดูบคล้า
กันกลางบ้ายรถเมลบ้าง แก้วผ่าดูๆ ไถๆ กันตามสนามหญ้าบ้าง แบบว่า..ชอบดู
เหมือนกัน แต่..ไม่เคัย ไม่เคย ต้องมานั่งเป็นพยานในหนังสืออย่างใกล้ซิดติด
ขอบเวที แถมมีพยานรู้เห็น(ว้าฉันนั่งดู)เพียบขนาดนี้มาก่อน

เอ้อ มันเว้าร้อนจริงๆ นะ ฉันอยากลองม้ง!!

เฮ้อ! เห็นฉันห้าวๆ อย่างนี้ไม่แน่วจริงหรอกคะ พวกหมาเห่าไม่กัด อีก
อย่างแมตีตาย แม่สอนให้’รักนวลสงวนตัว’

แก๊ง! แก๊ง! แล้วระฮังหมดยกทีหนึ่งก็ตั้งขึ้นแล้วคะท่านผู้ชม! บัดนี้ กรรม
การอเล็กซ์ที่อยู่ข้างๆ ได้เข้าไปห้ามมวยคู้เอกบนเวทีที่กำลังเสียดสีเมามัน เอัย!

นิ้วเนียให้แยกจากกัน เขาจับบ่าฝ่ายแดงให้แยกออก ฝ่ายแดงจึงจำใจต้องถอนตัวจากฝ่ายน้ำเงินที่ตอนนี้อ่อนแรงลงอย่างเห็นได้ชัดค่ะท่านผู้ชม แล้วฝ่ายแดงซึ่งดูเหมือนจะหิวเสียเต็มประดาจำใจต้องหยุดดูดพลังฝ่ายน้ำเงินค่ะท่านผู้ชม!

เอ่อ!คุณแดงคะ ท่านข้าวไข่เจียวแกั้หิวก่อนไหมค้้าาา

“มาได้ยังง” อเล็กซ์ถามสาวชุดแดง เธอหันมาทางอเล็กซ์อย่างกระพืดกระพืด โห ถึงกิรยาไม่งาม..แต่ยังน่ารัก สวรรค์..ท่านช่าง..ลำเอียง

หญิงสาวคลายมือ ทั้งเธอและเด็กหญิงนั่งมองละครหลังโรงตรงหน้าอย่างสนใจ ลีโอที่หน้าเผือดสีไปเห็นหญิงสาวมองมาอย่างสนใจแถมตำหนิแถมขำ ไบหน้าแกร่งก็เริ่มมีสีส่นขึ้น เห็นเธอกวาดตามองรอบตัวก่อนยิ้มขำๆ ใส่ตาเขา ชายหนุ่มก็มองตามบ้างเพื่อที่จะตระหนักว่าตัวเองเป็นเป้าสายตาของคนทั้งร้านหน้าเจื่อนๆ จึงมีสีระเรื่อขึ้นอีกเล็กน้อย

“เห็นรถลีโอกับรถเดวิดนะสิ” คุณแดงแหวประท้วงกรรมการเสียงดังบอกแล้วว่าหนึ่งในร้อยค่ะ แล้วคุณแดงก็ชิงลงมือจับบ่าฝ่ายน้ำเงินที่ยังสติสตั้งไม่เข้าที่เข้าทาง เขย่า เขย่า โอ้ หลายเขย่ามาก นับไม่ไหวค่ะ ท่านผู้ชม

“ลีโอคะ ลีโอขา ไหนว่าวันนี้ไม่ว่างมาเล่นเรื่อกับลิซซี่” อ้อ! ลิซซี่ อินควิสชั่น นี่เองคงคนเดียวกับที่หนุ่มๆ ท่านพุดถึงเมื่อก็มั้ง ไม่น่ามีหลายลิซซี่นะอะ เอ ว่าไป..รู้สึกเดจาวูนิดๆ นะคะนี่

“ลีโอพาน้องเกรตมาเที่ยว” อ่า กรรมการอเล็กซ์พยายามหน่วงเหนี่ยวหมัดเขย่าของฝ่ายแดงที่โจมตีเข้าใส่ฝ่ายน้ำเงินอย่างสุดกำลังค่ะ

“ท่านอะไรหรือยังลิซซี่ นั่งสิ ทานด้วยกัน” เอ เอ๊ะ กรรมการทอมขึ้นเวทีมาช่วยแยกฝ่ายแดงอีกแรงแล้วค่ะอ้าว ฝ่ายแดงยอมวางหมัดเขย่าลงแล้วค่ะ ไม่มั่นถึ้ย แต่..ยังไม่ยอมขยับจากข้างกายฝ่ายน้ำเงิน ฝ่ายแดงเริ่มกระทีบเท้าน้อยๆ แทน อูแม่เจ้า! ถ้ากรรมการไม่ทำอะไรสักอย่างนมจากเต้าอาจหกทะลักใส่ฝ่ายน้ำเงินก็ได้นะ ท่านผู้ชม กรรมการอเล็กซ์คงเห็นท่าไม่ดี จึงต้องยอมขยับลงจากเวทีเสียเอง ย้ายไปนั่งข้างกรรมการทอม

แฮม!! แฮม!! แฮม!! ออดดูเลยอะ!

What love is... ก็อ้อ!!

เอ เหมือนเดจาวู ตจิดๆ นะนี่

“พ้าน้องเกรตมาเที่ยวก็น่าจะบอกลิขชี๋ น้องเกรตดี้อจะตายลิขชี๋จะได้มาช่วยดูแล” คุณลิขชี๋ยังกระพืดกระเฟียดได้น่ารักและน่าพิศ! เธอหัดน่านใหม่คนคนไม่สวดยอยากทำได้มั่งอะ

แต่...แหม!! แหม! มาตั้งนานไม่เห็นคุณดูหรือแลเลยนะค้ำา

“น้องเกรตเนี่ยก็มีแต่ลิขชี๋ละคะที่เอาอยู่ คุณแม่ท่านยังระอาเลยไม่อยากจะด้วย” เชื้อแล้วคะ กลัวเป็นหนูกลัวแมวขนาดนี้

เห็นเด็กหญิงนั่งก้มหน้างุดตัวสั้นเทา หญิงสาวอดไม่ได้ที่จะลูบหลังลูบไหล่ปลอบ

ลิขชี๋นั่งลงได้ก็หันมากระแง้ากระงอดลิโออีกสองสามประโยค แล้วหันไปสั่งอาหาร “เอาไวน์เหมือนคุณผู้ชาย แล้วก็สลัดน้ำใส” เอ แล้วเธอจะได้เป็นส้มตำมาใหม่นี้!

สั่งเสร็จลิขชี๋ก็หันไปตัดพ้อต่อว่าสี่หนุ่มอีก ส่วนเด็กหญิงเมื่อเห็นว่าทางฝ่ายนั้นไม่ได้สนใจตนจึงค่อยคลายความเกร็งลง หญิงสาวเห็นเด็กหญิงหน้าซีดตัวสั้นก็สงสารจึงพยายามดึงความสนใจด้วยการชี้ชวนให้เด็กหญิงรับประทานอาหารต่อ สองสาวกินกันไปไม่ได้ไม่กี่คำ เสียงแหลมแสบแก้วหูก็ดังขึ้นอีก

“ทำไมพี่เลี้ยงน้องเกรตถึงแต่งตัวปอนๆ ทูเรศลูกตาอย่างนี้ละคะลิโอ แล้วให้มานั่งเจอร่วมโต๊ะด้วยได้ยังไง ไม่เจริญตา!” โอ้ววว ด่าได้นิยายมาก เพิ่งเห็นเธอเจ้ ฉันทักไม่ได้ตัวเล็กๆ นะ นั่งหัวโด่อยู่ี่มาเป็นชาติแล้ว เจ้ช่าง..เซล์พีเซ็นเตอร์จริงๆ เจ้คิดว่าตัวเองเป็นจุดศูนย์กลางของจักรวาลหรืออย่างไร แต่..เฮ้อ..สวรรค์! ท่านช่างไม่ยุติธรรม!! คนสวดยนี่นะพูดจาไม่เข้าหูก็ยังดูดี! เช็ง!

หญิงสาวหันไปมองลิโอที่ตอนนี้น้ำหน้าเฉือนไปอีก กวาดตามองอเล็กซ์ เดวิด และทอมที่หน้าเสียไม่ต่างกัน เธอยิ้มนิดๆ ยักคิ้วทลิวตาให้สามหนุ่มบอกแล้ว แวมมันออก เอาใจละคึดมณณ

เมื่อไม่มีใครพูดอะไร ลิขชี๋จึงพูดต่อด้วยเสียงอันแหลมดังว่า “นี่เธอ! พา

น้องเกรตไปนั่งโต๊ะโน้นไป ผู้ใหญ่จะคุยกันคะน้องเกรต”

หญิงสาวถอนใจเมื่อเห็นน้องเกรตนั่งหน้าเสีจะร้องไห้ พาเด็กจรลีดีกว่า
นะอะ อยู่อย่างนี้แล้วน้องเสีจะจรลีติดตลกเปล่าๆ

เธอก็มอบอกกับเด็กน้อยว่า “น้องเกรตชอบทะเลข้างนอกนี่คะ ไปนั่งกิน
ข้าวริมน้ำกับพี่ใหม่คะ พี่อยากเปลี่ยนบรรยากาศ” เด็กหญิงเงยหน้ามองเธอ
ดวงตาสีฟ้าสดที่เหมือนคุณอาขาหน้าหงิกมองสบกับดวงตาสีน้ำตาลที่มองตอบ
อย่างปลอบโยน เด็กน้อยเลยออกไปมองคุณอาอย่างขลาดกลัว มองหญิงสาว
ข้างตัวอย่างงุนงง พยักหน้าช้าๆ รวากับไม่มั่นใจว่าควรจะทำอย่างไร

เฮ้อ ลูกเศรษฐีนี้ ความสุขง่าย ๆ แค่ทานข้าวกับครอบครัวยังมีไม่ได้ แล้ว
จะมีเงินไปทำไมคะนี่

“นั่งทานที่นี้แหละครับ! น้องเกรต” อ้อ แล้วไอ้คุณอาที่หาปากหาเสีง
ตัวเองเจอ ฉันทละนี้กว่าถูกคุณลิขิตที่กัดลิ้นขาดไปแล้วนะนี่

“ลือโอ!” คุณลิขิตที่ตะโกนอย่างขัดใจ

อ้อ!! แก๊ง! แก๊ง! ระสังยกสองเริ่มแล้วคะ ท่านผู้ชม หลังจากฝ่ายแดง
ตายใจว่ากำราบฝ่ายน้ำเงินได้แล้ว จึงเผลอปล่อยให้ฝ่ายน้ำเงินฟื้นตัวได้ ตอนนี
ฝ่ายน้ำเงินเตรียมเงี้ยวแล้วคะ

แต่...

แหม..แหม..ฉันทขอเสนอตัวเป็นกรรมการเข้านี้อกฝ่ายน้ำเงินเองดีกว่าคะ
ก่อนที่เรื่องจะบานปลาย..ทำให้น้องเกรตเสีจะจรลีติดตลกไปมากกว่านี้ ฉันทชิงดำ
พูดไปก่อนที่ไอ้คุณอาจะได้อำรมผีปากงามๆ นั่นว่า

“ข้างนอกบรรยากาศดี(ไม่มีสงครามน้ำลาย) สดชื่น(ไม่ฉุนน้ำหอมตุๆ)
วิวดีไม่มีเรต..อาร์ น้องเกรตจะได้ทานข้าวได้..เยอะๆ ไซ้ใหม่คะ..น้องเกรต
แต่..หนูต้องขออนุญาตคุณอาขาก่อนนะคะ” เธอพูดหน้าชื่อ ดวงตาที่สบตาคุณ
อาขายิ่งกว่าใสชื่อ

สิ้นเสีงเธอ บรรยากาศในโต๊ะอาหารก็เปลี่ยนไปที่ สามหนุ่มกระแอม
กระโรวากับสำล้กอะไร ส่วนคุณอาขาที่ถูกพาดพิงหน้าแดงกำ ดวงตาสีฟ้าสด

จ้องเธอราวจะกินเลือดกินเนื้อ

“น้องเกรตจะไปกับพี่” น้องเกรตพูดเชิงถามเสียงแห้ง มองคุณอาอย่างกล้าๆ กลัวๆ สักพักคุณอาที่ยิ้มเจื่อนๆ พยักหน้าอนุญาตคุณหลาน

หญิงสาวลุกขึ้นหยิบแก้วน้ำของตัวเองกับน้องเกรต ก่อนจะหันไปบอกกับเด็กหญิงที่ตอมนี่สีหน้าดีขึ้นเล็กน้อยว่า “ใครจะไปตามมาเร็วล่ะ” รีบไปดีกว่านะ ก่อนหมาจะออกมาเดินเล่นเล่นพ่วนมากกว่านี้

หญิงสาวชะงักเท่าที่ขยับจะออกเดิน เมื่อได้ยินเสียงแหลมดังแปดหลอดของแม่สาวซีวีน ก่อนจะหันมามองอย่างสนใจ

“ว้ายยย นี่ไวน์อะไรรสชาติแย่มาก ลีโอคะ ดื่มไปได้ยังไง” คุณลิซซี่ที่กระแทกแก้วไวน์ดังปัง ผู้จัดการที่มาเสิร์ฟไวน์รีบอธิบายใหญ่ว่าก็เป็นไวน์ที่เหมือนของคุณผู้ชาย อิมม มันแย่นขนาดนั้นแล้วตาลีโอดื่มไปได้ไงเนอะ งง

“ไม่จริง! ลิซซี่ไม่สั่งไวน์ห่วยๆ อย่างนี้แน่ล่ะ” คุณลิซซี่แหวกลับคนสวยนี้ทำขนาดนั้นยังเจริญตานะ..ขอบอก

“อ้อ! ลีโอคะดื่มได้ยังไง ลีโอขาไปที่อื่นดีกว่า” คุณลิซซี่เปลี่ยนมาใช้กลยุทธ์ออกอ้อน..น่ารักค่ะ เอ ฉลาดเหมือนกันนะ

อ้อ!! แก๊ง! แก๊ง! ระฆังยกสามเริ่มแล้วค่ะท่านผู้ชม หลังจากฝ่ายแดงเพลิงพล้ำไปเล็กน้อยเมื่อยกที่แล้ว ตอนนั้นก็กลับมาตั้งหลักใจมตีอีกครั้งด้วยหมัดเข่า แต่คราวนี้ฝ่ายน้ำเงินไม่พั้งเผลอปล่อยให้ฝ่ายแดงโจมตีแต่ฝ่ายเดียวแล้วค่ะท่านผู้ชม ฝ่ายน้ำเงินหลบหมัดเข่าของฝ่ายแดงได้อย่างหวุดหวิดและสวนอัปเปอร์คัทกลับอย่างรวดเร็วจนแทบหนีอกฝ่ายแดงเลยค่า..ท่านผู้ชม

“ลิซซี่! ไม่อยากทานก็กลับไป” อู๊ย ตาลีโอดบเสียงเข้มเสียงเขียวใจร้ายจริงเขียว ไปดีกว่านะ..เดี๋ยวโดนลูกหลง เด็กก็ตกใจจะแย่นแล้ว

“นี่ เธอ! โห เดจาจว! คุณลิซซี่เรียกใครนะ อยากรู้!! แบบว่าส.ใส่เกือกจน

เป็นนิสัยนะคะ

“ทำหน้างทำไม่ นิ่งหน้าโง่! ก็เธอนั่นแหละ” อ้าว เรียกฉันนี่หว่า
โห คุณลิขิตี่ต้องตะคอกแหวๆ ขนาดนั้นเลยรีคะ หน้าสวยๆ ยั้ย่นหมด
นะเออ

เชิงเลยฉัน ก็พอจะรู้ตัวนะว่า..หน้าจืด นี้อย่างแถม..หน้าโง่..อีก คุณลิขิตี่
ค้ำาาา ถึงหน้าจะโง่ แต่เค้าก็เรียนสูงนะเออ

“เอากุญแจไป ที่ทำยารถสี่แดงข้างรถไฮโดรเจนเซเวนของลีโอมิไวน์...ปี..
อยู่ หยิบมาให้ด้วย แล้วอย่าริขโมยอย่างอื่นนะยะ” คุณลิขิตี่ตะคอกโสก ก่อน
โยนกุญแจมาตรงหน้าฉัน ต้องโยนเลยรีค้ำ! อึ้ง!!!!

“เฮอะ! ทำหน้าง คนจน ๆ อย่างหล่อนคงไม่รู้จักลีโอมิไวน์...ปี.. หยิบ
กล่องสีดำนั่นแหละ”อึ้งก็มก็ไปเลยฉัน

วันนีวันอะไรของฉันคะนี่ เจอหลายข้อหาจ้ะวู้ย!! งก อ้อย ร่าน หน้าโง่
ตามด้วยจนอีกต่างหาก นี้อย่างไม่บับซิ่น อีแจ้ว นะค้ำาา

เอ่อ....เอ่อ ไปเลยรีคะ คุณชายทั้งสี่..นั่งหน้าซิดเดียว

“ไปสิ ฟังภาษาอังกฤษไม่ออกหรือไงยะ” เอ่อ จริงๆ ก็ไม่เก่งหรอกคะ แต่
ประโยคที่คุณพูดฟังไม่ยากเท่าไรเลยรู้เรื่อง ทำๆ ซะก็ได้คะ เรื่องจะได้จบ ฉันจะ
ได้พาน้องปลีกตัวไปกินข้าว สงสารเด็ก วู้ย รวย-สวย-หล่อ แต่..ไม่น่าคบอย่าง
แรง

“หน้าโง่ๆ อย่างนี้เปิดรถเป็นหรือเปล่ายะ” ใจ้! ฉลาดถามนะเจ้ ทำไม่ไม่
ถามก่อนสั่งล่ะค้ำาาา คุณลิขิตี่นี้ซักจะเริ่มกวนบาทานะคะ

ใจเย็น-หนึ่ง ใจเย็น-สอง เอ้อ ทำๆ ซะเหอะ เรื่องจะได้จบ

“จะบ้าหรือลิขิตี่ คุณปานไม่ใช่...” นิยายมาก แล้วพระเอกก็เข้าปกป้อง
นางเอกจากนางอิจฉา แต่บังเอิญ..ปกป้องเข้าไปนิดใหม่คะ แล้วฉันก็ไม่ใช่
นางเอกอ่อนแอเสียด้วยสิ แบบว่ามีนิสัยสามัญประจำตัวที่ไม่ชอบให้ใครมา
ปกป้อง ถ้าทนไม่ไหว..เดี๋ยวฉัน..ตีบบบบ..เองได้คะ คึดมณณ

ว่าแล้วฉันก็แสดงมารยาททรม พุดแทรกออกไปว่า “ไม่เป็นไรคะ เรื่อง

เล็กน้อย ฉันจะไปห้องน้ำข้างล่างอยู่พอดี ฉันพาน้องเกรตไปห้องน้ำนะคะคุณลิโอ

มันเสียเวลานะคะ ต้องทำก็..ทำ จะเถียงจะทะเลาะกันไปทำไม..ไว้สวระเอาเวลาไปคิดไปทำอย่างอื่นดีกว่านะ ฮะ ฮ่า

...ผ่านไปครู่ใหญ่...

“นี่คะ” หญิงสาวพูดพลางวางกล่องสีดำลงบนจานเปล่าที่วางอยู่หน้าคุณลิซซี่ คุณลิซซี่หันมามอง

“แก แก แกเอากล่องรองเท้ามาวางบนจานชั้นได้ยังไง!” ร่างอวบอ้วนลุกขึ้นเดินเร่ๆ ร้องกรี๊ดๆ ดังลั่น

หญิงสาวทำหน้าตกใจเกินเหตุ “อ๊วย! ก็คุณบอกว่ากล่องสีดำ”

อ้าวว รองเท้าหรือคะ ไม่รู้ะนี่ ก็ฉันโง่โง่จำได้มะ คุณลิซซี่ อี อี

“ฉันสั่งให้แหยิบไวน์...ปี.. ไม่ได้ให้แหยิบรองเท้า อีโง่!” คุณลิซซี่ร้องต่ำเสียงหลง โห แจกขึ้นอย่างแรง ยิ่งกว่าเรตอาร์เมื่อกี้ก็อีก เพราะเมื่อก็มีแต่ภาพ ไม่มีเสียง

“ตกลงคุณจะทำเอาไวน์หรือคะ ก็คุณบอกว่าให้แหยิบกล่องสีดำ” หญิงสาวแย้งหน้าซื่อเสียงซื่อ แต่..ตา..นี้อาจไม่ใช่ขอเท้าไหว บอกแล้วว่าหน้าจิตแต่เรียนสูงอะ

“แก แก แก อีโง่!! ฉันให้แหยิบไวน์กล่องสีดำ! ไม่ใช่รองเท้า!.....ลิโอ! อเล็กซ์!” คุณลิซซี่เดินเร่ๆ ซีมือซี้ไม่อย่างไม่รู้จะทำอย่างไร คุณลิซซี่ เอ่อ ระวังนมหกนะค้าา

อ๊วย สีนุ่มคะ ถ้าจะมานั่งอุทาน ‘ลิซซี่!’ ‘ลิซซี่!’ เสียงเขี้ยวอย่างนั้นแต่ไม่ทำอะไร จะพูดทำไมค้า คุณณณ

เมื่อเห็นว่าคุณลิซซี่โมโหมาก หญิงสาวก็ทำหน้าสลด

เอ๋อ หน้าสลด แต่ตานี้อาจไม่สลดเท่าไรหรอก บอกแล้วว่าไม่สวยแต่ไม่ไ้
นะคะ

เธอนั้นไปหยิบกล่องที่น้องเกรตถือไว้ขึ้นมา ทำสีหน้าโง่ ๆ งง ๆ

“แต่ไวน์...ปี..กล่องนี้ มันสีเทานี้คะ!” เธอแย้งออกมาเสียงที่อ้อก้อ
กั้ว ๆ

แล้วอีกครั้งที่บรรยากาศบนโต๊ะเปลี่ยนไป สามหนุ่มหลุดหัวเราะออกมา
ทันทีที่เธอพูดจบ ลีโอทำเสียงขลุ่ยขลุ่ยในลำคอ

ระหว่างที่คุณลิซซี่หยุดดื่มเด็ก ๆ ยืนตะลึงตาถลน เธอรีบวางกล่องไวน์
และกุกุญแจ หยิบแก้วน้ำแล้วเดินนำน้องเกรตออกไปที่ระเบียง

แผ่นก๋อนละค่า แม่สอนว่ารู้เอาตัวรอดเป็นยอดคนนะ อี อี

“นั่งไหนดีคะ” หญิงสาวก้มลงถามน้องเกรต เอ๋อ ได้ยินเหมือน
เสียงกรีดวี๊ดว๊ว ๆ แว่ว ๆ นะคะนี่ เหม เหม สงสัยหูผาดเสียงลมทะเลมั้งคะ อี อี

น้องเกรตมองไปรอบ ๆ ก่อนชี้ไปที่โต๊ะสองที่นั่งริมระเบียงตัวหนึ่ง

“ว้าววว น้องเกรตเก่งจังคะ เลือกได้โรแมนติกมาก” หญิงสาวชม เด็ก
น้อยหันมายิ้มแป้นก่อนวิ่งไปนั่ง โชคดีที่คืนนี้อากาศอุ่นหน่อย เมื่อสองสาวสวม
เสื้อโค้ทจึงสบายกำลังดี

“โรแมนติกดีครับ แต่สองตัวจะนั่งยังไงหมดล่ะครับ”

“อู๊ยยย” หญิงสาวสะดุ้ง รีบหันไปมอง ทอมกับเดวิดมายืนยิ้มอยู่ข้างหลัง

“ขอโทษครับลืมไปว่าคุณช็อคใจ” ทอมพูด

“ไม่เป็นไรคะ แล้วพวกคุณออกมาทำอะไรคะ” หญิงสาวถามงง ๆ

“พวกเราว่าข้างนอกนี้บรรยากาศดี สดชื่น วิวดีไม่มีเรต..อาร์ พวกเรา
จะได้ทานข้าวได้..เยอะ ๆ ใจครับ” เดวิดหัวเราะ ก่อนเดินไปลากโต๊ะที่อยู่ข้าง ๆ
มาวางใกล้ ๆ กับโต๊ะที่น้องเกรตนั่งอยู่ แง้ง ๆ ๆ เดี่ยวกั๊ดเลยพี่ ตามมาแซวนี้หว่า
หญิงสาวเดินตามสองหนุ่มไป เธอเลือกนั่งตรงข้ามกับน้องเกรต ชี้อ้วน

เด็กน้อยชื่นชมทิวทัศน์กัน ได้สักพักพนักงานก็เอาอาหารมาเสิร์ฟ หญิงสาวชวนให้เด็กหญิงและสองหนุ่มลองชิมต้มจืดที่เธอสั่งมาเพิ่ม ตอนสั่งเธอคิดแค่ว่าจะหาอะไรแปลกใหม่มาดึงความสนใจให้เด็กลืมเรื่องไม่เจริญใจเมื่อสักครู่ ซึ่งก็ไม่ผิดหวังเพราะเด็กหญิงชอบ และคงเพราะบรรยากาศที่ดีกว่า สองหนุ่ม หญิงหญิง หญิงหนึ่งเด็กหญิงจึงเจริญอาหารขึ้นมาก สักพักอเล็กซ์ก็ทำตามออกมา

“ขอร่วมวงด้วยครับ” อเล็กซ์นั่งลงที่ที่ว่างข้างหญิงสาว

“ผมต้องขอโทษแทนลิขชีญาติของผมด้วย แล้วก็ขอบคุณแทนลิโอด้วยที่ช่วยดูแลน้องเกรตให้” อเล็กซ์กระซิบเมื่อเห็นว่าน้องเกรตกำลังคุยกับเดวิดอย่างสนุกสนาน ทอมนั่งอยู่หัวโต๊ะก็หันมาให้ความสนใจกับหญิงสาวและอเล็กซ์

“ไม่เป็นไรค่ะ” หญิงสาวตอบเบาๆ

เมื่อเห็นน้องเกรตชวนเดวิดไปนั่งเล่นตรงชิงช้าที่ห่างออกไป ก็ตัดสินใจเอ่ยขึ้นว่า “ขออนุญาตพูดอะไรนิดได้ไหมค่ะ”

เมื่อเห็นทั้งคู่ทำหน้าสงสัยก็พูดต่อว่า “เรื่องน้องเกรตกับคุณลิขชีญาติของคุณนะคะ”

เมื่อรอสักครู่ เห็นว่าสองหนุ่มไม่มีทีท่าจะพูดอะไรเธอก็พูดต่อไปว่า “น้องเกรตบอกว่าคุณลิขชีเป็นน้องของคุณแม่ แล้วแกก็ไม่ได้พูดอะไรอีกแต่ท่าทางจะกลัวคุณลิขชีมาก ตัวสั้นเซียว เอ่อ มันค่อนข้างผิดปกติ คุณลองดูๆ หน่อยนะคะ”

อเล็กซ์ทำหน้าอึ้งงิมก็ ก่อนอธิบายว่า “พี่ชายลิโอ พ่อน้องเกรต กับพี่สาวลิขชี แม่ของน้องเกรตเสียชีวิตตั้งแต่ยังหนูเพิ่งเกิดได้ไม่นาน พวกเขาช่วยพยุงหนูมีปมด้อยเลยตามใจหลานนิดๆ คุณย่าน้องเกรต แม่ของลิโอท่านเลี้ยงเองครับจนถึงสองขวบ คุณย่าท่านย้ายไปต่างประเทศ ลิโอเลยต้องดูแลเอง แต่ตอนที่เขาไปต่างประเทศก็ไปฝากให้อยู่กับคุณยายกับลิขชี ลิขชีคงดูไม่ตามใจหลาน ก็เป็นธรรมดาละครับที่เด็กจะกลัวคุณย่า”

เอ่อ คุณอเล็กซ์คะ กลัวแบบที่เห็นนี่จิตนิดๆ แล้วน้ำ

คุณอเล็กซ์แกช่าง..แถ สีข้างถลอกใหม่คะนี่ เด็กน่าสงสารก็จริงคะ แต่คนอื่น..ที่ชีวิตน่าสงสารเหมือนกันหรือมากกว่า..และก็ไม่ได้อ่านขนาดนี้..ก็มีน้ำ

“ฉันไม่อยากจะยุ่งเรื่องของครอบครัวคนอื่น หรือบังอาจไปสอนใครว่าควรเลี้ยงลูกหลานอย่างไร เพราะใช้ว่าฉันจะมีประสบการณ์ในการเลี้ยงเด็กมาก่อน แต่ตัวเองก็เคยเป็นเด็ก ได้รับการเลี้ยงดูสั่งสอนจากคุณแม่ วิธีการของท่านสำหรับฉันคงเรียกได้ว่าดี” เธอหยุด ก่อนพูดต่อซ้ำๆ เมื่อเห็นทั้งคู่ให้ความสนใจ

“น้องเกรตในแบบที่ฉันพบเมื่อเช้า คงโตขึ้นมาไม่ต่างจากคุณลิซซี่ในตอนนี้ออกคะ” เอ้อ คุณขา แม่สอนว่า ‘ดูข้างให้ดูหางดูนางให้ดู..น้ำ’ เอ๊ย คุณแม่ ถ้าดูให้แน่ต้องดูถึง..ยาย

พุดจบหญิงสาวก็กลั้นใจเมื่อเห็นอเล็กซ์หน้าตึงขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ใจชื้นเมื่อเห็นสีหน้าเข้าใจของทอม สักพักอเล็กซ์คลายสีหน้าแต่ไม่พูดอะไร เอาพะเพื่อเด็ก!

เธอตัดสินใจพูดต่อไปอีกว่า “คุณไม่เห็นหรือคะ พอน้องเกรตอยากได้ตุ๊กตาแกก็คว้าหับ ไม่สนใจใครเลยถึงสิ่งนั้นจะมีเจ้าของแล้ว ช้าร้ายคุณอาก็จะซื้อทำเดียว ไม่ยอมสอนเด็กว่าเป็นไปไม่ได้ ถ้าวันหนึ่งน้องเกรตเกิดรักผู้ชายสักคนที่มีลูกเมียแล้ว คุณว่าเธอจะไปคว้าหับไปยื้อแย่งไปตอแยแบบคุณลิซซี่ทำกับคุณลิโอหรือเปล่าคะ แล้วคุณลิโอต้องตามไปซื้อผู้ชายคนนั้นให้น้องเกรตหรือเปล่าคะ” เงียบบบบบ ฉันพูดทำไมคะนี่ เรื่องของฉันรี..ก็ไม่ใช่ ปากหนอปาก

สักพักอเล็กซ์ถอนใจ โบกหน้าหล่อเหลาเจื่อนไป “ลิโอยุ่งคริบ ไม่มีเวลาสอนหลาน” ยุ่งอีรุงตุงนังกับสาวซูดแดงรีเปล่าคำาา

“วันนี้อยู่ด้วยกันทั้งวัน คุณอาก็ไม่สอนนี่คะ ยังตามใจกันแบบไม่ค่อยจะถูกนัก” เธอพูดยิ้มๆ ไม่ไปแตะประเด็นยุ่งส่วนตัวของใคร

เธอยิ้มเศร้าๆ “เลี้ยงเด็กต้องเสียสละความสุขส่วนตัวคะ อันนี้จากประสบการณ์ชีวิตของตัวเองเลย พ่อของฉันเสียไปตอนฉันอายุยังไม่ครบขวบ

ด้วยซ้ำ น้องชายในท้องแม่เพิ่งได้สามเดือนเอง แม่ไม่ได้แต่งงานใหม่และก็เลี้ยงเราพี่น้องด้วยตัวคนเดียวตลอด แต่ตอนเรายังเด็ก ท่านให้พี่เลี้ยงมาช่วยดูแลฉันกับน้องบ้างเหมือนกันนะคะ”

“คุณกับน้องไม่ได้อันะสิ แต่น้องเกเรตื้อมากครับ คนเลี้ยงดีๆ เก่งๆ ก็เลยอยู่ไม่ได้” โอ้ว ยังแถมอีกหรือคะแล้วคุณอเล็กซ์คะ คนที่เลี้ยงเด็กแล้วออกมา ตื้อคุณ โหด จับไม่ปล่อย ขนาดที่เห็น พี่เลี้ยงคงไม่ดีและไม่เก่งหรอกคะ ถ้าอะวอร์ดก็คงพี่เลี้ยงยอดแย่งแห่งปีแหงๆ

“เด็กเค้ามีเซนส์นะคะว่าใครรักเค้า เด็กอยากให้คนมารักจะตายไป ถ้าเค้ารู้ว่าคนนี้รักเค้าจริงๆ เค้าก็ไม่กล้าตื้อจริงจังหรอก ตอนเด็กๆ จำได้ว่าคุณแม่มีไม้เตี๊ยะคะ ถ้าเราตื้อกันมากๆ แม่ก็พูดว่าหนูทำแม่เสียใจเป็นเด็กตื้อแม่ไม่รักหนูแล้ว บางทีก็ตีหน้าเศร้าน้ำตาซึม เท่านั้นล่ะคะเราสองคนพี่น้องยอมหมดเลย แม่อยากให้เราทำอะไรทำให้หมด” น้ำเสียงอ่อนโยน รอยยิ้มเขินๆ แต่มโอบหน้าवल ดวงตามองไปไกลราวกับทวนนึกถึงเรื่องในอดีต

“เราพี่น้องไม่เคยต้องอยู่กับพี่เลี้ยงในบ้านตามลำพังเลยนะคะ ถ้ามีก็ไม่เกินครึ่งละ 2-3 ชั่วโมง ตั้งแต่จำความได้คุณแม่จะอยู่ใกล้ๆ เสมอ ท่านบอกว่าคนที่จ้างมาจะไปหวังให้เขาจะมาเอาใจใส่ดูแลหรือรักลูกของแม่อย่างที่เรารักคงไม่ได้ อย่างมากคนพวกนั้นก็ทำตามหน้าที่ การจะหวังให้คนอื่นมาสั่งสอนลูกของแม่ด้วยความปรารถนาคืออย่างจริงใจก็คงหาไม่ได้อีกเหมือนกัน คุณแม่บอกว่าสอนเด็กให้เป็นผู้เป็นคนนั้นเป็นงานที่หนักที่สุดเลยคะ” เอ้อ ยังพูดก็ยังมีปาก

“คุณใช้เงินซื้อความรักไม่ได้หรอกนะคะ เงินนะมีแต่ผลกัไสความรักผลกัไสความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ถ้าเด็กเป็นผ้าขาว พ่อแม่ก็เป็นจิตรกร เราอยากได้ลวดลายแบบไหน..เราต้องลงแรงต้องอดทนต้องค่อยๆ วาด ค่อยๆ ลงสีอย่างระมัดระวัง ผ้าขาวนะเปื้อนแล้วเปื้อนเลยนะคะ”

เมื่อเห็นสองหนุ่มรับฟังอย่างสนใจจริงจังก็พูดต่อไปอีกว่า “คุณอยากได้

ผ้าขาวพิมพ์ลายรูปหัวใจ แต่เอาผ้าขาวไปห่อเงิน คุณว่ามันจะออกมาเป็นรูปหัวใจหรือคะ เงินนะสกปรกจะตาย เป็อนซี้มีอใครมานักต่อนักก็ไม่รู้ อย่างน้องเกรตคุณก็คงเห็นรอยเป็อนกับตามมาแล้ว ออย่าหลอกตัวเองเลยคะว่าแก่น่ารัก น้องเกรตก้าวร้าว อารมณ์ร้าย เอาแต่ใจ ไม่รู้สิ่งถูกผิด การควรไม่ควร ขาดความมั่นใจในตัวเอง หลัๆ คงเพราะผู้ใหญ่ใช้เงินปรนเปรอและไม่มีเวลาให้ แต่พวกคุณก็คงเห็นเหมือนกันว่ายังพอแก้ไขได้ ฉันเลยบอกเิงคะว่าแกเป็นวัตถุดิบชั้นดี แต่ตอนนี้พอพิมพ์มันไม่ดีจริงๆ ถ้าคุณมีโอกาสพูดกับเพื่อนคุณ ให้เขาลองปรับวิธีเลี้ยงแกใหม่จะดีมาก ฉันสงสารเด็ก” พุดจบหญิงสาวก็ตกใจหน้าซีดเมื่อเห็นเด็กหญิงที่เธอกำลังวิพากษ์วิจารณ์กระโดดลงจากชิงช้าวิ่งไปข้างหลังเธออย่างตื่นเต้นดีใจ ฮ้ายย ปากพาจจริงๆ ไม่จริงน้า! นี่ไม่ใช่นิยายนะคะ!

เมื่อรวบรวมความกล้าได้หันไปมองก็เห็นลีโอกัมลงคุยกับเด็กหญิงเบาๆ เด็กหญิงตัวน้อยฟังอย่างตั้งใจ ก่อนพยักหน้าหงิกหงักแล้วก็วิ่งมาดึงแขนอเล็กซ์กับทอม

“คุณอาอเล็กซ์ คุณอาทอม คุณอาเดวิดคะ น้าลิซซี้กลับไปแล้วคะ เย้ๆ ๗ ๗ ไปทานของหวานกันนะคะ” เด็กหญิงพูดกับทั้งสามหนุ่มเสียงแจ้วๆ

แล้วพีละคะคุณน้อง ลืมพีแล้วรีคะนั่งหัวได้อู๋นี่ไง!

ก่อนลุกเดินจากไปทั้งสามหนุ่มส่งสายตาเห็นใจมาให้เธอ แต่ก็รู้ตัวว่าทำอะไรไม่ได้ หญิงสาวนั่งตัวเกร็งได้แต่มองตามที่พี่สุดท้ายไปตาปรอย เห็นใจก็ช่วยลึคะ เอาแคให้ออกจากตรงนี้ไปได้ก็พอ ฉันจะหายตัวไปในกลีบเมฆเลยคะจริงๆ น้าาาา

อี้ย!! ท่านอ..ได้ยืนตั้งแต่ตอนไหนคะนี่ โมโหชะหน้าหงิกขนาดนี้ หมดหล่อนะค้ำา

แม่บอกว่า..ทุกอย่างแก้ไขได้ เมื่อรู้ตัวว่าทำผิดก็เริ่มต้นใหม่ด้วยการขอโทษอย่างจริงใจเท่านั้นละคะ อย่างอื่น..ค่อยว่ากันทีหลัง!

และ..จากประสบการณ์ที่ผ่านมาสอนให้รู้ว่า ใส่ก่อน..ได้เปรียบ..คะ

“ฉันขอโทษที่พูดจาล่วงเกินคุณนะคะ ฉันทราบว่าตัวเองผิด ฉันไม่ควร

วิพากษ์วิจารณ์คุณ หลานคุณ แฟนคุณ ทั้งๆ ที่เราเพิ่งรู้จักกัน (แต่ก็เห็นเยอะ เกินพอละคะ) ฉันสัญญาว่าจะไม่ไปเอาเรื่องนี้ไปพูดกับใครอีก” หญิงสาวยกมือไหว้ขอโทษตามธรรมเนียมไทยอย่างสวยงาม สีหน้าสำนึกผิดเสียใจ

ชายหนุ่มคลายสีหน้าลงเล็กน้อย สองชายาวที่สาวเข้ามาต้องชะงักไป เมื่อเห็นหญิงสาวผวาถอยหลัง เธอเงยหน้ามองสบตาชายหนุ่ม ดวงตาสีน้ำตาล ฉายแววเสียใจอย่างจริงใจ ชายหนุ่มคลายสีหน้าลงอีกเล็กน้อย สีหน้าชัดเจนชัดเจนใจอย่างทำอะไรไม่ถูก พุดอะไรไม่ออก

ฮันแน่ เจอกระบวนท่าสิบนิ้วพนมเข้าไป ตั้งรับไม่ทันสิคะ แมกก็สอนอีก แหละคะว่ากระบวนท่าสิบนิ้วพนมนี้ ไม่เมื่อย ไม่เหนื่อย ไม่ต้องเสียตั้งค์ ฝึกปรี้อเอาไว้ให้คล่องๆ

เอาละคะ..พ่อแม่พี่น้อง ดูเหมือนกระบวนท่านี้จะได้ผล หยุดการจู่โจม ของคู่ต่อสู้ได้แล้ว ก็เผ่นสิคะ จะรออะไร

“ฉันเสียใจจริงๆ ฉันขอโทษคุณอีกครั้งนะคะ คุณเป็นผู้ใหญ่ที่มีเหตุผล กรุณาอย่าให้ฉันนะคะ ลาก่อนคะ” หญิงสาวพุดรัวเร็ว ยกมือไหว้ลา เดินจ้ำๆ อ้อมชายหนุ่มเข้าไปในร้านอาหาร

ขอบคุณคะแม่ ที่ให้ความฉลาดกะล่อนระดับเทพติดตัวมาด้วย!!

แต่..ไม่น่าให้ปากเสียมาด้วยเลย!!

หญิงสาวเข้ามาในร้านได้ ก็ยืนฟังประตูชาส์น ตั้งสติควบคุม อารมณ์อยู่ครู่ใหญ่ มองไปที่โต๊ะที่เธอเคยนั่ง เมื่อไม่เห็นใครก็เดินลงไปข้างล่าง เห็นสามหนุ่มนั่งคุยกันที่เลานจ์ เด็กหญิงนั่งข้างๆ ทานขนมหวานอย่าง เอรีดอว์อย

“คุณอเล็กซ์ คุณทอม คุณเดวิดคะ” หญิงสาวส่งเสียงเรียกเบาๆ พยายาม ควบคุมเต็มที่ไมให้น้ำเสียงสั่น เป็นพวกหมาเห่าไม่กัดอะคะ ปากเก่งไปนั่นเอง

แต่กลัวว้าว

ทั้งสามคนหันมามองอย่างรวดเร็ว สีหน้าแปลกใจที่เห็นหญิงสาวยืนยิ้ม
แหยๆ อยู่ข้างๆ ปราศจากไผ่ใฝาราคีและรอยขีดข่วนใดๆ

กิริยาดุดดุดดุด ทำไมทำหน้าเหมือนเห็นผีละคะ ท่าน ท่าน และท่าน คาด
ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

หญิงสาวตั้งใจพูดต่อว่า “ขอตัวกลับก่อนนะคะ”

ไม่เอาแล้วค่ะ เห็นนี้แล้วยิ่งเสียจริตจิตตก

อเล็กซ์เป็นคนแรกที่มีความหาลิ้นตัวเองจนเจอ และคงพูดตามมารยาทที่
เคยชิน “กลับพร้อมกันสิครับ เดี่ยวผมไปส่ง” คุณไม่ได้เอารถมาค่ะ!

หญิงสาวถอนใจ “ไม่ดีแน่ๆ ค่ะ ฉันว่าคุณลีโอคงไม่อยากจะเห็นหน้าฉัน
เท่าไร” ฉันไม่อยากให้เขาเห็นหน้าฉันมากกว่าค่ะ ฮือออ ปล่อยฉันไปเดี๋ยว
สงสารฉันเหอะ

“ลีโอบอกคุณอย่างนั้นหรือครับ” คราวนี้ทอมมีความหาลิ้นตัวเองเจอเลย
ถามขึ้นมาบ้าง

“คุณลีโอไม่ได้พูดอะไรสักคำเลยคะ” หญิงสาวตอบตามตรง

จริงจังจริงๆ นะเจ้าคะ เพราะฉันถือคติใส่ก่อนได้เปรียบ นึกปั๊บ! เผลอ
ปั๊บ! ไม่รอพิน!

“อ้าวว” ทั้งสามหนุ่มมูทหันพร้อมกันอย่างงงวย

“ลาก่อนนะคะ” หญิงสาวรีบกล่าวคำอำลา ก่อนที่ทั้งสามจะได้สติ
กลับมาอีก

ลาขาดชาติหน้าอย่าได้เจอกันอีกเลยนะคะ! บายบายนะน้องเกรต

หญิงสาวไม่รอฟังเสียงใครอีก รีบหันหลังมุ่งหน้าไปที่ประตู แต่
สองเท้ายังก้าวไม่ถึงหน้าประตูก็มีมือมาจับต้นแขนเธอเอาไว้ โอ มายยย ก็
อดด แจกซีนอีกแล้วค่าาา

What love is... ฝอยฝ้าย

หญิงสาวชะงักตัวเกร็ง ก้มลงมองมือแข็งแรงข้างนั้น

กรีดดดด 'ไม่ใช่มือสวยๆ ของคุณอเล็กซ์ค่ะ

เพียง!ใครก็ได้ที่ไม่ใช่ 'คนที่คุณรู้ว่าใคร' ที่เถอะ ลูกข้างจะไปทำบุญเพิ่ม

นะเจ้าคะ

หญิงสาวค่อยๆ หันกลับไปซ้ำๆ โลม่มือข้างนั้นขึ้นไปใบหน้าवलซิด
เผือดเมื่อเห็นชายหนุ่มคนที่เธอไม่ยอมเจอที่สุดยืนอยู่ตรงหน้า อ้ายยยย
ตามมาทำไม

สีหน้าของลีโอยังคงเคร่งเครียดแต่ลดตีกริความโหดุดันไปมากโข หญิง
สาวจึงใจชื้นขึ้นมาบ้าง

ศักดิ์ศรีกินไม่ได้นะคะ แล้วฉันก็ผิดด้วย หน้าซีด..มือไม่อ่อน..เสียงออก
อ่อน..นี่ทำให้รอดตายได้นะคะ ใช้น้อย ขอบอก!

ว่าแล้วก็..ใส่ก่อน..ได้เปรียบ..จำได้ปะคะ

"โอ้! ยกโทษให้ฉันเถอะคะ" หญิงสาวรีบพูดเสียงอ่อน สีหน้าเหมือนอยาก
ร้องไห้เสียเต็มแก้ว

โอ้ พูดไม่รู้เรื่องหรือไงค่าา ก็บอกขอโทษไปตั้งหลายทีแล้ว ถึงจะผิด..แต่
สำนึกได้ก็ให้อภัยเถอะ ครั้งแรกจริงๆ น้ำ เกิดมาไม่เคยไปล่วงเกินใครขนาดนี้
เลย แล้ววันนี้ฉันเป็นบ้าอะไรคะนี่

"เดี๋ยวไปส่ง" ชายหนุ่มพูดเสียงหนัก ม่ายยยยยย อาววววววววววว

หญิงสาวรีบส่ายหน้าปฏิเสธดิๆ อย่างแรงและเร็ว แล้วต้องรีบหยุดนิ่ง
สนิทเมื่อเห็นชายหนุ่มหรือตามองพร้อมทั้งหันหน้าที่ยังตั้งขึ้นเรื่อยๆ

"นั่นสิครับ เดี่ยวพวกผมไปส่ง" เสียงอเล็กซ์พูดกลั้วหัวเราะ หัวเราะเรื่อง
ไรค่าา ไม่ถูกกาลเทศะ

หญิงสาวได้สติมอรรอบๆ เห็นอเล็กซ์กับทอมยืนประกบอยู่สองข้างจน
เธอมองอะไรไม่เห็น พอรู้ตัวว่ายังมีคนช่วยเหลือได้อยู่ถ้าลีโอเกิดบ้าปีบคอ
เธอขึ้นมา หญิงสาวจึงแข็งใจก้าวถอยหลังไปครึ่งก้าว เหลือบมองนาฬิกาข้อมือ

แข็งแรงเงยหน้าสบตาคนหน้ายักษ์ตรงหน้า พุดเสียงสั้นนิดๆ แสบพรวดน้อยๆ ว่า

“ยังไม่สามทุ่มเลย ฉันกลับเองสะดวกกว่าค่ะ” โห ยิ่งกล้านะเรา

“ป้ายรถเมล์อยู่ข้างๆ ร้านนี้เอง” ก็ไม่ข้างซะทีเดียวหรอกค่ะ

“รถวิ่งผ่านหน้าหอพอดีด้วยค่ะ” ก็ไม่ถึงกับผ่านเบะๆ แต่ก็เดินไม่ไกลค่า

“ให้ฉันกลับเองดีกว่า! นะคะ!” ฉันขอร้อง!!

เธอส่งสายตาอ่อนเต็มที หางเสียงออกอ่อนอ่อนหวาน

.....ตึก ตึก ตึก ตึก ตึก ตึก ตึก ตึก ตึก.....

จะเล่นสงครามสายตาหรือคำ อ่อนขนาดนี้แล้ว ปล่อยหนูไปเถอะ ถึงหน้าหน้าไม่สวย แต่ปกติใครๆ เจอทำอ่อนเพศฆาตเข้าไปเสร็จทุกราย ทำไมคุณอาขามิดีจั่งค้ำาา

“คุณอเล็กซ์ค่ะ” เธอหันไปส่งสายตาน่าสงสารสุดชีวิต

“คุณทอมค่ะ” คุณทอม! อย่าส่ายหน้าดิอย่างนั้นสิคะ

โอ๊ย คุณ คุณณณ คุณ อย่าบีบดิ เจ็บน้ำ

แรงบีบบนต้นแขนของหญิงสาวทำให้เธอแข็งแรงหันมามองสิโออีกครั้ง ก่อนจะตัดสินใจจัดไม้ตายออกมา

“เพิ่งรู้จักกัน ฉันไม่ไว้ใจให้ไปส่งถึงบ้านหรอกค่ะ เดียวแม่ว่าเอา” หญิงสาวพูดหนักแน่นจริงจัง

เอ่อ เหตุผลสุดยอดใหม่คะ แม่สอนว่าเจอเรื่องอึดอัดใจไม่อย่างทำให้ อ่างแม่เลยลูก แม่จะเป็นยังไงในสายตาใครข้างมัน ลูกแม่รอดปลอดภัยเป็นใช้ได้ ร้อยทั้งร้อยอ่างมุก ‘แม่ไม่ปลื้ม’ นี้ได้ผลชะงัดนักแล ฉันใช้มาตั้งแต่สามขวบยันสามสิบสอง ขอบอก!

แล้วสามหนุ่มก็ยื่นอังกิมกีไปอีก เอ่อ นักธุรกิจอย่างพวกคุณปกติไม่ทำอะไรนอกจากยื่นอังกิมกีคะ

สิโอทำท่าอึดอัด หยิบนามบัตรออกมาส่งให้หญิงสาวหนึ่งใบ เธอคว่ำมาอ่านอย่างอึดๆ ออกๆ

โห ลีโอ ประธานฯ อะไรรู้ป้ๆ

เอ่อ ท่านประธานคะ ฉันเป็นอาจารย์ตัวเล็กๆ ในมหาวิทยาลัยเล็กๆ ในประเทศเล็กๆ แล้วจะรู้จักไหมคะนี่ ไฉฉ่างการธุรกิจระดับประเทศระดับชาติ อะไรนี่!!

เธอถอนใจแล้วพูดตามตรงว่า “คือเอามาก็เท่านั้นละคะ อะไรรู้ป้ๆ นี่ฉันไม่รู้จ้กจริงๆ รู้จ้กแต่โตโยต้า ฮอนด้า เวทโทรส เทสโก มาร์คแอนด์สเปนเซอร์ อาร์กอส พวกนี้คะ คุณชายอะไรหรือคะ เอ่อ ฉันขอกลับไปเช็คอินเทอร์เน็ตที่บ้านก่อนได้ไหมคะ” หญิงสาวอธิบายเสียงอ่อน สงสัยมอดอ้ออนให้ลีโออีก คราวนี้สีหน้าดุตันของชายหนุ่มหายไปเหลือแต่สีหน้าตกตะลึงอึ้งมองเธอนิ่งอย่างพูดไม่ออก สองหนุ่มที่เหลือหัวเราะเสียงดังลั่น แล้วจู่ๆ ก็มีนามบัตรอีกสองใบยื่นมาตรงหน้า เธอรับมาพลิกอ่านอย่างอิดๆ ออดๆ อีกตามเคย

อเล็กซ์ อู๊ย! นามสกุลเดียวกับตานั่นเลยคะ พี่น้องกันหรือคะ ประธานฯ อะไรไม่รู้ลิมิเต็ด

ทอม ประธานฯ อะไรรู้ป้ๆ

มีใครไม่ใช่ประธานฯ ไหมค้ำาา ยกมือขึ้น!

เธอถอนใจอีก ก่อนหันไปถามทอมหน้าชื่อแกมสนใจว่า “กรู้ป้ของคุณทอมชายอะไรหรือคะ” แล้วหันไปหาอเล็กซ์ ถามต่อหน้าชื่อตาไสยั้งขึ้นไปว่า “ลิมิเต็ดนี่เหมือนกรู้ป้หรือเปล่าคะ” ลี้นเสียงใสชื่อ คราวนี้เป็นทีอเล็กซ์กับทอมที่ยืนอึ้งกิมก็ไปบ้าง หญิงสาวยิ้มอ่อนๆ ยื่นนามบัตรทั้งปึกส่งคืนให้ลีโอ

รับคืนไปหน่อยสิค้ำ เอ่อ ไม่ต้องจ้องเขม็งอย่างนั้นก็ได้มั้ง หนูกลัว

เธอยื่นไปทางอเล็กซ์ที่ยืนมองเหตุการณ์ตรงหน้า เขาไม่ขยับรับนามบัตรเหล่านั้นคืน แต่ดวงตาสีฟ้าเทาของเธอตาพราวระยิบระยับ หญิงสาวเลยได้แต่ยกมือค้ำ มองเขาตาปรอย

แหม ท่าน..ตาพราวเขียว หล่อมากมาย คุณอเล็กซ์ขาอะไรค้ำ เครียดน้ำอู๊ย ค้นมืออะคะ ถ้าหลุดไปได้ขอชวนลูกตาที่ได้ปะคะ ยิงมอγγงยังหล่อ ยิงมอγγง

เคล็ดมมม

อะ...อะ โอ๊ย คุณ คุณ คุณณณ คุณอาชาอย่าบีบแรงอย่างงี้ดี เจ็บน้ำา
แรงบีบบต้นแขนดึงความสนใจให้เธอหันมามองที่ลิโออีกครั้ง เธอสบตา
เขียวปัดของเขาแล้วยิ้มแหยๆ ออกมา

โอ๊ย ท่านมาจ้องทำมายยยยค้ำาา จะเล่นสงครามสายตาหรือค้ำาาา
มายยยยย อาวววววว หนุกลั้วววว

ระหว่างที่สองหนุ่มสาวจ้องกันราวกับกำลังทำสงครามประสาท น้อง
เกรตก็เบียดตัวโผล่มาระหว่างท่อนขาแข็งแรงของคุณอาลิโอและคุณอาเล็กซ์
ร่างจ้อยวิ่งเข้ามาอดขาของหญิงสาวแน่น เสียงสดใสดังขึ้นว่า “คุณพี่ฯ ให้
น้องเกรตไปส่งที่บ้านนะค้ำา”

ใคร ใคร ไปสอนเด็กคะนี่

หญิงสาวได้โอกาสที่มีอแข็งแรงนั้นคลายออกเล็กน้อย เบี่ยงต้นแขนออก
จากมือข้างนั้นอย่างรวดเร็ว ก่อนจะคุกเข่าพูดกับเด็กหญิงว่า “พี่กลับเองสะดวก
กว่านะ อีกร้อยคุณอาจะได้พาน้องเกรตไปนอนงคะ มีดแล้ว เด็กดีต้องเข้า
นอนแต่หัวค้ำาคะ”

น้องเกรตเบะปากแล้วพูดเสียงสะอื้นว่า “คุณพี่ฯ ให้น้องเกรตไปเที่ยว
บ้านคุณพี่นะค้ำา” ใจ้องเกรต น้องยอดมาก แก้ปัญหาได้ชะงัดนักแล

“คุณพี่ไม่รักน้องเกรตหรือค้ำา” เวิร์ไปไหมคะหนู เราเพิ่งรู้จักกันน้ำา พี่
ร้องให้แทนได้ไหมคะ

น้องเกรตมองหญิงสาวที่ทำหน้าตาเรียบเฉยราวกับจะไม่ยอมให้ไปส่งแ่
ร่างเล็กก็โถมตัวโผล่เข้ามาอดคอเธอไว้แน่นก่อนสะอื้นฮัก หญิงสาวตกใจแถม
แปลกใจ เธอถอนใจดังเฮือกอย่างไร้จะทำอย่างไร สุดท้ายก็หลุดปากออกมา
เบาๆ “ไปเที่ยวบ้านพี่ก็ได้คะ” เอ้า! อยากรไปส่งก็ไปจ้่า

หญิงสาวซ้อนตัวคุณหลานขึ้นมาอ้อม ก่อนหันไปบอกคุณอาเสียงอ่อนใจ
ว่า “ฉันทบกวณให้ไปส่งที่บ้านด้วยนะคะ” ฉันทบกวณดีนะ แม่สอนมา

“ขอขอบคุณนะคะที่มาส่ง ราตรีสวัสดิ์นี่นะน้องเกรต” หญิงสาวหอมแก้มผู้ๆ แล้วรีบลงจากรถคันใหม่ที่จอดเด่นเป็นสง่าในลานจอดรถของหอพักของเธอ หญิงสาวยังไม่ทันได้ปิดประตูรถด้วยซ้ำ เครื่องยนต์ของรถแดนแพงก็ดับลงพร้อมทั้งประตูด้านคนขับและด้านผู้โดยสารเปิดออก เธอยังไม่ทันได้คิดอะไรหรือได้พูดได้ทำอะไรรถสปอร์ตสีเขียวเทอร์ควอยซ์คันงานก็แล่นเข้ามาจอดข้างๆ อย่างนิ่มนวล

เอ๋อ อึ้งนะคะนี่ คนรวยสะกดคำว่า..เกรงใจ..ไม่เป็นรีคะ เอ๋อ ฝรั่งเขาไม่มีคำนี้ในพจนานุกรมนี่นะ เอ๋อ!!

เอ้า ท่านอยากไปเที่ยวบ้านก็ไป จะได้จับๆ

เด็กหญิงวิ่งเข้ามาจับมือหญิงสาวไว้แน่น สีหน้าท่าทางตื่นเต้นที่ได้ไปเที่ยวบ้านคุณพี่ หญิงสาวจูงเด็กหญิงเดินลงเนินไปตามทางเดินทำเล็กๆ ตัดสนามหญ้าเขียวชอุ่ม สองข้างทางมีม้านั่งตัวยาว และโต๊ะวางไว้เป็นระยะๆ สำหรับให้นักศึกษานั่งอ่านหนังสือนั่งปิกนิกกัน สุดทางเดินเป็นตึกสี่คริมสี่ชั้น หญิงสาวพาเด็กหญิงเดินขึ้นบันไดหน้าตึก สุดทางบันไดเป็นลานสี่เหลี่ยมโล่งมีหญ้าเขียวชอุ่มปลูกอยู่ตรงกลาง ทั้งสี่มุมของลานมีประตูเหล็กดัดไปรุ่งแต่แข็งแรงกัน เธอเงยหน้าและชี้ขึ้นไปที่ยอดชั้นบนสุดของตึกตรงหน้า “ห้องของพี่คะ” เธอพาเด็กหญิงเดินต่อไปหยุดที่ประตูบานหนึ่งก่อนเธอจะหันไปบอกคุณอาทั้งสี่ว่า “ขอไปดูความเรียบร้อยของห้องก่อนนะคะ” ก่อนก้มลงบอกเด็กหญิงว่า “เด็กดีรอพี่แป๊บนะคะ”

เธอควรหัดและเปิดประตูเข้าไป เอ๋อ! อะไรคะนี่

.....สั๊กพั๊ก.....

หญิงสาวกลับออกมา “เชิญคะ ต้องขึ้นบันไดไปสี่ชั้นนะคะ”

เธอเดินนำทั้งคณะขึ้นไป ในแฟลตของเธอแบ่งเป็นหกห้อง แต่ละห้องเป็นห้องชุดที่เรียกสตูดิโอซึ่งมีห้องน้ำและห้องครัวเล็กๆ ในตัว เมื่อเปิดประตูแฟลตเข้าไปเป็นทางเดินกว้างห้าฟุต ปูพรมสีเทาไม่หรูหราแต่ก็สะอาดตาตลอด

ทาง ห้องของเธอเป็นห้องแรกทางซ้ายมือ เธอไขกุญแจแต่ก่อนจะเปิดประตูก็หันมาบอกกับเด็กหญิงว่า “ถ้าจะเข้าห้องพี่ น้องเกรตต้องถอดรองเท้าก่อนนะคะ” แล้วบอกสีหนุ่่ม่ว่า “ถ้าไม่ถอดก็เมียงๆ มองๆ ตรงประตูก็ได้คะ ห้องเล็กนิดเดียวเอง”

เธอก็เห็นเด็กหญิงถอดรองเท้าและเตะไปข้างๆ

“น้องเกรตจัดรองเท้าให้ดีคะ” หญิงสาวก้มลง อธิบายกับเด็กหญิงอย่างใจเย็น เมื่อเห็นเด็กหญิงมองมางๆ เธอก็เลยก้มลงจัดรองเท้าเข้าคู่วางชิดผนังให้เรียบร้อย เด็กหญิงมองตาม แล้วหญิงสาวก็หยิบรองเท้าเด็กหญิงไปวางเหมือนเดิม

“เออล่ะคะ คนเก่งดุสิตคะว่าจะทำได้เรียบร้อยอย่างพี่ไหม” หญิงสาวพูดกับเด็กหญิงด้วยน้ำเสียงจริงจัง เด็กหญิงจึงก้มหยิบรองเท้าไปวางชิดผนังไม่ค่อยเรียบร้อยนักแต่ก็ไม่เลวร้าย

“เก่งมากจ้ะ” เธอชมเด็กน้อย ก่อนตบศีรษะเด็กเบาๆ อย่างเอ็นดู แม่หนูก็เงยหน้ามายิ้มกว้างอย่างภูมิใจ

ลีโอก็ก้มลงถอดรองเท้ามาวางข้างๆ แล้วยิ้มให้หลานสาว “เก่งมากเลยครับ”

หญิงสาวถอดรองเท้าแตะวางข้างรองเท้าของชายหนุ่ม แล้วเปิดประตูกว้างเอาไว้ไม่มาขัดบานประตูให้เปิดไว้ แล้วก้าวเข้าไปในห้องและหันมากล่าวเชื้อเชิญอย่างไม่เต็มใจ “เชิญคะ”

เด็กหญิงตามเข้ามากร้อง “ว้าววว หอมจัง” เด็กหญิงหันไปบอกลีโอ “หอมกลิ่นมะลิคะ”

หญิงสาวทำหน้างทำงมุกพูดพิศพยายามดม หอมตรงไหนอะ ไม่เห็นจะได้กลิ่น สงสัยเพราะใช้ทุกวันเลยไม่ได้กลิ่นมั้ง

เด็กหญิงวิ่งไปนั่งบนเตียงแล้วก็ลี้้งไปลี้้งมา “นิ่มจังคะ หอมด้วย” นิ่มได้ใจคะ หนูนอนบนผ้าขนวมแสนแพงของพี่นะคะ พอหันหลังกลับมาก็เจอสีหนุ่่มเข้ามายื่นเต็มห้องเลยถอยไปนั่งบนเตียงข้างคุณหลานที่นอนมองคุณอาตา

ปรออย

**อ่าาา คุณๆ ซี้เกรงใจกันจังนะคะ แหม! สํารวจโดยไม่ต้องให้เชื้อ
เชิญ**

คุณอาขา! ตรงที่ยื่นหมუნไปหมุนมานั้นห้องครัว ไม่ใช่ เครื่องวิ่งออกกำลังกาย
กายหรือก ถึงขนาดจะเท่ากันก็เถอะ!

คุณอาขา! นั่นตู้เย็น ไม่ใช่ ที่ล้างจานอัตโนมัติหรือก ไม่ต้องแปลกใจ ถึง
จะขนาดเท่ากันก็เถอะ!

คุณอาขา! มีแต่น้ำส้มกับน้ำเปล่า นะคะ แล้วท่านหาอะไรในตู้เย็นริคะ
อู๊ย! ค่ะ! อย่าลืมหาผลไม้บอร์ดนะคะ แล้วท่านหาอะไรในไมโครเวฟค้
ตามสบายคะ คิดว่าเป็นบ้านของตัวเองเลยนะคะ

ทอมไปเมียงๆ มองๆ ในห้องน้ำข้างประตูทางเข้า เอ้อ ไม่เคยเห็นโถส้วม
หรือคะ

เดวิดยื่นกอดดอกดูเพื่อนอยู่กลางห้อง หญิงสาวเลยชวนให้นั่งที่เก้าอี้ตัว
ใกล้ๆ เขา แหม! ถึงท่านจะหน้าใจร แต่มารยาทคุณชายมาก!!

อเล็กซ์เดินมาเปิดทีวีดูข่าวและนั่งเล่นบนเก้าอี้หน้าโต๊ะอ่านหนังสือ ตาม
สบายคะ คิดว่าเป็นบ้านของตัวเองเลยนะคะ คุณอเล็กซ์

เอ้อ คนรวบเป็นนี่ทุกคนใหม่คะ!!!!

หญิงสาวคิดอย่างซึ้งๆ ไม่รู้จะวางสีหน้าอย่างไรเมื่อทั้งหงุดหงิดทั้งโมโห
และทั้ง..เกรงใจเธอหันไปเล่นกับเด็กหญิงที่ตาปริ้อๆ พอหันกลับมาอีกทีก็เห็นอ
เล็กซ์เปิดเครื่องโน้ตบุ๊กของเธอ

“คุณอเล็กซ์ระบบลีนุกซ์ใช้เป็นใหม่คะ จะเล่นเน็ตก็เชิญนะคะ” เธอ
ประซดอเล็กซ์ เมื่อเห็นเขานั่งท่องอินเทอร์เน็ตหน้าตาเฉย

ลือกับทอมยื่นพิงผนังหน้าห้องครัวมองเธอคุยกับอเล็กซ์

“เธอทำกับข้าวด้วย” ลีโธถามห้วนๆ น้ำเสียงกล่าวหา ใจ แล้วมันผิดตรงไหนคะนี่!!

“ทำอาหารไทยค่ะ อย่างอื่นทำไม่เป็น” ระหว่างหญิงสาวพูดน้องเกรตก็เลื้อยมาหนุนตักเธอ มือขานวลลูบผมเด็กน้อยเล่นเบาๆ

“ใครครับ” ทอมชี้รูปที่หญิงสาวติดไว้ที่ผนัง

“รูปคู่เป็นรูปคุณพ่อคุณแม่ค่ะ รูปถ่ายกับคุณแม่กับน้องค่ะสี่ปีก่อน อดีตสามีเป็นคนถ่ายให้ค่ะ” หญิงสาวอธิบายชี้แจงให้เขามาถามอีกว่าใครถ่ายรูปให้อ้ายยยยย สีหน้ามอมองดิฉันกันตาค้างเลย แปลกด้วยอะ

“คุณเคยแต่งงานแล้ว!!” ทอมถามอย่างตกใจ หยิบรูปส่งให้ลีโธ แหงล่ะถึงหน้าจืดก็มีคนมาสอยลงจากคานนะคุณ แต่ลงมาแล้วมันไม่หนักอะเลยปีนขึ้นไปอยู่อีกรอบเท่านั้น ผิดไหมนี่!!

“ค่ะ แต่งได้สามปี เมื่อสองปีก่อนก็หย่าค่ะ รูปนั้นถ่ายตอนตามอดีตสามีมานี่” หญิงสาวตอบยาวเหยียด เซ็งหน่อยๆ อดีตมันเศร้าแล้วเมื่อไหร่จะกลับกันล่ะคะคุณณณ!!

“อดีตสามีเป็นคนอังกฤษหรือครับ” ทอมถามอีก อยากรู้ไปทำไม คำาาาา

“คนไทยค่ะ” คราวนี้หญิงสาวตอบสั้นๆ

“ขอโทษเถอะครับ คุณอายุเท่าไรแล้วครับ” ทอมถามอีกอย่างครุ่นคิด เจ้าหนูจ๋าไม่จริงจัง

“คุณคิดว่าฉันอายุเท่าไรล่ะคะ” หญิงสาวเริ่มรวนๆ เธอเริ่มยิ้มไม่ออกจริงๆ แล้วเธอเริ่มยิ้มไม่ออกตั้งแต่ถูกมัดมือชกให้พาขึ้นมาบนห้องแล้ว ตอนนี้อาจเรียกได้ว่าอารมณ์เริ่มกรุ่นๆ เล็กน้อย

“น่าจะสัก 26-27หรือเปล่าครับ” ทอมตอบหลังจากนั่งคิดสักครู่ อู๊ยย บลึ้มมมม แสดงว่าหน้าหน้าอ่อนลึคะ ชมกันซึ่งๆ หน้าเยี่ยงนี้ทำอะไรพูดอะไรก็ไม่ถือหรอกค่า รักตายเลย มาชมว่าฉันหน้าอ่อน โดนนนนนนน!!!

“มากกว่านั้นค่ะ แต่ฉันก็ไม่แก่เท่าพวกคุณหรอก พวกคุณคงสี่สิบกว่า”

หญิงสาวตอบอย่างอารมณ์ดีขึ้นมา แต่ก็ยังไม่วายขอจนบาทาคณกามและคนฟังสักเล็กน้อย เธอเน้นสีลิปกว่าพลางเล็กคืออย่างกวนบาทาให้ 'ใครบางคน' นิดๆ และก็ได้รับเสียงคำรามกลับมาตามระเบียบ เอ สงสัยเสียงจะเริ่มคุ่นหูนะคะนี่ ใ้คุณอาเลยไม่ค่อยน่ากลัวเท่าไรแล้ว อี อี

ทอมอึ้งไปหน่อยๆ แล้วก็เปลี่ยนเรื่องทีไปสการ์ตที่หญิงสาวติดไว้ที่ผนัง "ไปสการ์ต?"

"แม่ไปเที่ยวเลยส่งมาคะ น่าจะอินเดียวกับยุโรปมังคะ ปีที่แล้วท่านไปมาสองทวีปนอกจากตอนมาที่นี่ ช้างบนเป็นไบโอรสวรรค์ของมูลนิธิต่างๆ ถ้าสนใจเอาไปสิคะ" หญิงสาวอธิบายอย่างละเอียดเกินจำเป็น

"แล้วไปซื้อของที่ไหน" ลีโอดามต่อหัวนๆ "ไม่ยากคุยกับฉันก็ไม่ต้องคุยก็ได้ค่าาาแล้วจะอยากรู้ไปทำไมนี่ จะทำอาหาร จะซื้อของที่ไหน ไปหนักอะไร นายอะ!!"

"เข้าไปซื้อที่ซูเปอร์มาร์เกตในเมือง อาทิตย์ละประมาณสองสามครั้ง นั่งรถเมล์ไปนั่งรถเมล์กลับ ไม่เสียค่ารถเมล์คะ ค่าหอรวมค่ารถเมล์รายปีด้วย ที่จริงวันนี้ฉันก็ว่าจะไปซื้อของนะคะ แต่ติดขัดซะก่อน" หญิงสาวตอบยาวเหยียดอย่างกวนบาทา กวาดตามองตัวต้นเหตุติดขัดตัวโตๆ ทั้งสี่ สีหน้าแสดงออกว่าราคาญอย่างเห็นได้ชัด

"รูปในอังกฤษหรือครับ" อเล็กซ์ถาม นิ้วชี้ไปที่จอโน้ตบุ๊ก ใ้ มายยย ก็อดดดด นี่เล่นกันอย่างนี้เลยหรือเจ้าคะ

เอ้า อยากรู้แม่ว่าจะสงเคราะห์ให้ยังไงละเอียดเลยคะท่าน!

"คะว่าๆ สุดสัปดาห์ ฉันชอบเช่ารถขับเที่ยว ไม่มีเพื่อนก็ไปใกล้ๆ คนเดียว มีเพื่อนหรือแม่มาน้องมาก็ไปไกลหน่อย แต่ตอนนี้เช่ารถไม่ได้แล้วละคะ เพราะใบขับขี่ต่างประเทศของคนต่างชาติอย่างฉันเอามาใช้ในประเทศของคุณได้แค่ใบแรกที่มาอยู่ที่นั่น ปีที่สองเราจะต้องทำใบขับขี่อังกฤษถึงจะขับรถได้ถูกกฎหมายคะ" เอ เริ่มมันปากนะคะนี่

“ที่คุณทอมดูเป็นตารางเรียนเทอมที่ผ่านมา หลักสูตรปริญญาเอกต้องไปนั่งเรียนในห้องสองสามวิชา เทอมหน้าก็ไม่มีเรียนแล้วละ แต่จะไปช่วยงานอาจารย์”

“ดูหลังคุณเดวิดส่วนใหญ่เป็นหนังสือนิยายยิมห้องสมุดของเมืองมา ฉันชอบอ่านหนังสือโรมานซ์ ถ้าเรื่องไหนหาไม่ได้ก็สั่งซื้อเว็บไซต์อเมซอนคอตคอม”

“ผู้ซ่างๆ คุณเดวิดเป็นผู้เสื่อผ้า” เธอชี้ไปที่ตู้ใบโต

“ตาชั่งอันนี้เสีย ซั่งที่ไว้ 64 กิโลกรัม ลองดูสิคะ” เธอชี้ไปที่ตาชั่งสีขาวข้างเตียง

“ซ่างๆ คุณอาขาเป็นเครื่องทำกาแฟแคปซูล จะรับกาแฟไหม คุณอเล็กซ์ คุณเดวิด คุณทอม แต่ได้แค่ครั้งละสองคนนะ ฉันนะมีแก้วแค่สองใบ อ้อ มีแก้วชาใบนี้อีกใบ” แล้วเธอก็ยกแก้วชาตรงหัวเตียงให้ดู

“กาแฟมีหลายรสนะคะ อ้อ! **ไม่ต้องเกรงใจ แล้วไม่ต้องซื้อ ไม่ขายฉันเสีย!**” ในที่สุดหญิงสาวก็อดที่จะแหวะสีห่มผู้ไม่ได้รับเชิญออกไปไม่ได้

“พวกคุณจะกลับกันได้หรือยังคะ น้องเกรตหลับไปแล้ว ฉันก็**อึดอัดมาก** มีผู้ชาย**ไม่รู้จั๊กห้วนอนปลายเท้า..ตั้งสี่คน**มาอยู่เต็มห้องแบบนี้ อย่าว่าแต่สี่คนเลย ปกติฉันไม่ให้ผู้ชายขึ้นมาด้วยซ้ำ คนไทยเราถือ แม้รู้ฉันแยะเลย แล้วฉันจะไปยืมด้วยมันปิดสีห่มนี้ก็สามห่มกว่าแล้ว พวกคุณจะกลับกันได้หรือยังคะ” หญิงสาวอดรอนทนไม่ได้จึงต้องไล่ตรงๆ บังคับน้ำเสียงให้ยังสุภาพทั้งที่เริ่มหงุดหงิดมากขึ้น

ทั้งสี่คนจ้องเธอเขม็งและอึ้งไป พวกเขาารู้ละว่าหญิงสาวเริ่มอารมณ์เสีย และชักจะรวนๆ แต่ไม่คิดว่าจะกล้าไล่ตรงๆ เกิดมาทั้งสี่คนไม่เคยถูกใครไล่ไม่วัหน้าอย่างนี้มาก่อน จะเพื่อนสนิท เพื่อนไม่สนิท คู่ค้าทางธุรกิจ คนในแวดวงสังคมเดียวกัน หรือสาวๆ มากหน้าหลายตา ทุกคนมีแต่จะคอยรังความสนใจของพวกเขาไว้อย่างสุดกำลัง ตอนนี่เกิดถูกผู้หญิงที่เหนาก็ไม่รู้มาไล่เหมือนพวกเขาเป็นบุคคลที่เธอไม่พึงประสงค์..เลยงทำอะไรไม่ถูก

“เอ่อ พวกคุณลงไปนั่งอึ้งต่อในรถได้ไหมคะ ดิฉันจะไปยืม แล้วจะทำ

รายงานส่งอาจารย์ค่ะ” หญิงสาวยังไล่ซ้ำ น้ำเสียงหมดความอดทนจริงๆ

“ฉันจ้างเธอให้ดูแลน้องเกรต!!” ลีโอพูดออกมาอย่างตัดสินใจได้ในที่สุด
สีหน้าบึ้งตึงกับท่าทางข่มอารมณ์อย่างเห็นได้ชัดของเขาทำให้หญิงสาวเริ่ม
อารมณ์เย็นลงเล็กน้อย เอ่อ ไม่เย็นคงไม่ได้ ท่านน่าจะกลัวอะคะ

เอ่อ คุณอาขา คุณจะจ้าง ถ้ามคนที่จะรับจ้างคุณก่อนใหม่ค่าาา
แต่ก็ดี..เลิกอ้อมค้อมซะที ไม่งั้นเดี๋ยวใครได้ถลกพรหมขึ้นมาดูแหงๆ

หญิงสาวหาทางจะปฏิเสธแบบบัวไม่ให้ช้ำน้ำไม่ให้ขุ่น แบบว่า กลัวอะคะ
ใครเห็นหน้าแกตอนนี้อย่างไรก็ไม่กลัวก็เก่งแล้ว สุดท้ายเธอก็ถอนใจตอบไปเบาๆ ตาม
ตรงว่า “คงเป็นไปได้ไม่ได้คะ ฉันต้องเรียนหนังสือ”

“ฉันออกทุนค่าเรียนค่าเทอมค่ากิน--” ลีโอเสนอหัววนๆ

“ดิฉันรับทุนรัฐบาลไทยอยู่แล้ว ค่ารวมค่ากินอยู่ด้วย” เธอตัดบทเบาๆ

“ฉันจ่ายไม่อั้น แค่สุดสัปดาห์ก็ได้ เธอจะเอาเท่าไร” ลีโอพูดอย่าง
จำคางู เงิน เงิน เงิน นายจะพูดแต่เรื่องเงินอะ

“หาคนอื่นเถอะคะ ต้องมีแน่ คุณแค่งหาไม่เจอ” เสียงตอบกลับอย่าง
อ่อนเปลี้ยเพลียใจ

เปลอๆ เหมือนในนิยายนะค่า ประมาณว่าคุณอาก็ได้คู่ด้วยอะคะ อี อี

“งั้นแค่วันเดียว เสาร์หรืออาทิตย์ก็ได้ ฉันจ่ายไม่อั้น หลานฉันชอบเธอ” ลี
โอพูด น้ำเสียงเริ่มหงุดหงิด ดวงตาสีฟ้าสอดมองไปที่หลานรักที่ตอนนี้นอกจาก
หนูนตักแล้วยังเอามือมากอดเอวคุณพีไว้แน่นกรีดดดดด อีตาบ้า! ยังไม่เลิกไ้
นิสัย ชื้อ ชื้อ ชื้อ หลานนายมาชอบฉัน เลยจะซื้อฉันไปให้หลานเล่นอะ คนนะ
..ไม่ใช่ตุ๊กตา!

เธอข่มอารมณ์อย่างแรง “เด็กส่วนใหญ่เจอฉันนี้บ๊อบบี้ก็ติด ไม่รู้ทำไม คง
เพราะฉันแปลก ตามใจแกมั่งไม่ตามใจแกมั่งมั่งคะ”

เธอหัวเราะเบาๆ ลูบศีรษะเด็กบนตักอย่างเบามือ “แต่ต้องดูแล
รับผิดชอบจริงจังไม่เคยทำคะ ทำไม่เป็น ที่พูดวิจารณ์ก็ต้องขอโทษด้วยจริงๆ นะ

คะ คุณคงทำดีที่สุดแล้ว” แล้วพูดต่ออย่างเศร้าๆ ว่า “ไม่เจอกันสักพักเดียว แกก็ลืม เด็กลืมง่ายค่ะ”

“แต่น้องเกรตชอบคุณคงอยากเจอคุณอีก แล้วถ้าไม่ลืมจะทำยังไงครับ ถ้าแกร้องอยากเจอคุณขึ้นมาคุณจะให้เราทำอะไรครับ ไม่ได้เจอคุณแคงเสียใจน่าดู” อเล็กซ์พูดขึ้นบ้างด้วยน้ำเสียงมีเหตุมีผลหลังจากนั่งฟังมานาน

ไอ้ วรยุทธท่านอาร้ายากจามาก ชำนาญยอมมสิโรราบ

หญิงสาวอึ้งมองหน้าอเล็กซ์ที่ยิ้มกริ่มอย่างเป็นต่อ ฉลาดมากกกก คุณอเล็กซ์ มาจับจุดอ่อนหนูด้วยเหตุผลโดนใจแบบนี้ก็แะสิคะ

หญิงสาวแสวงถอนใจเฮือกใหญ่ รู้ตัวว่าจนเต็มเข้าแล้ว “เอาเป็นว่าถ้าสุดสัปดาห์ไหนน้องเกรตจะมาหาฉัน แล้วฉันว่าง คุณพาน้องเกรตมาก็ได้ค่ะ ถ้าคุณไวใจจะเอามาทิ้งไว้แล้วก็ตอนเย็นมารับก็ได้ ดีไหมคะ” เธอเสนออย่างยอมจำนน

สิโอได้ยินคนเรื่องมากตอบรับอย่างจำใจหลังจากเล่นตัวอยู่นาน โบหน้าบึ้งตึงก็พลันมีรอยยิ้มหยัน เขามองเธอนิ่งก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันว่า “เธอจะเอาเท่าไร?”

กรี๊ดดดดด มั่นนำชวนอย่างแรง ไม่เลิกนะ ไอ้คุณอาจอมซื้อ ไอ้สิ่งห้ซื้อ ไอ้สิ่งห้จอมซื้อ ไอ้.. ไอ้.. อ้ายยยย...ไอ้บ้า!!

“ไม่รับเงินค่ะ! ถ้ารับเงิน ฉันก็เป็นลูกจ้างคุณ ต้องฟังคำสั่งคุณ **ฉันไม่ชอบคุณ! ฉันไม่รับเงินคุณ! ฉันไม่ฟังคำสั่งคุณ!**” หญิงสาวตวาดกลับอย่างเหลืออด อู๊ย ก็ไม่ดังหรอกค่ะ กลัวเด็กตื่น แล้วหญิงสาวก็นั่งงันไปเมื่อสบตาสีฟ้าสดซึ่งไปยิ้มมเป็นสีแดงกำตั่งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แม่จ๋า!!!! ช่วยหนูด้วยยยย หนูพูดไม่คิดอีกแล้วอะค่ะ

“เธอ! เธอ! เธอ!” ไอ้คุณอาจารามเป็นแผ่นเสียงตกร่องเลยคะนี่ ฉันจะรอดไหมคะวันนี้!!

“พรงุ่นี้คุณว่างไหมครับ” อเล็กซ์ถามแทรกออกมาเสียงกั้วหัวเราะ เอ้อ! คุณสามคนเป็นโรคจิตหรือเปล่านั้น ถึงชอบเห็นเพื่อนโมโหจิตตก

What love is...ก็อ้อ!!

“พุงนี่ไม่ว่างค่ะ” หญิงสาวตอบ ช่มเสียงสั้นๆ ให้เรียบที่สุด

“ทำไมไม่ว่าง” ลีโอเริ่มรวน คราวนี้เสียงหัวนกว่าเดิม ถามได้ดี ไม่อยากว่างอะ ผิดใหม่นี้ ให้อ๋อมนี่กวนบาทามากมาย!!

ขนาดฉันไม่เอาเงิน พ่อยังจิกไม่เกรงใจขนาดนี้ ถ้าเป็นลูกจ้างพ่อเจ้า ประคุณแก่จะไม่มาเป็นเจ้าชีวิตฉันหรือคะนี่ แม่ฉันยังไม่มาบังคับกัน ขนาดนี้เลยนะคุณณณ แล้วนายคิดว่านายเป็นใคร

คิดแล้วมันปรี๊ด มันปรี๊ด มันปรี๊ด ให้อ๋อมนี่ มัน รวน รวน รวน ชะแล้ว!!

“คุณอาขา ฉันบอกว่าไม่ว่างเพราะไม่ว่าง! คุณไม่เข้าใจคำไหนคะ” หญิงสาวตอบ น้ำเสียงหัวนพอกัน อารมณ์เริ่มคุกรุ่น แล้วก็ไต่ยีนสามหนุ่มทำเสียงขลุ่ยขลักในคอ

คุณๆ ข้ากันเข้าไปฉันนะเห็นข้างเท่าหมู เห็นนายสิงโตเพื่อนคุณตัวเท่าหมาไปแล้ว

“ทำไมไม่ว่าง!” ลีโอถามเสียงเข้มขึ้น ก้าวเข้ามาด้วยท่าทางที่เดือดดาล เต็มที่ แต่เมื่อเห็นน้องเกรตที่นอนอยู่บนตักหญิงสาวกับเพื่อนสองคนที่นั่งขวางทางอยู่ เขาก็ชะงักไป สองมือกำแน่นจนเส้นเลือดโป่งอย่างช่มอารมณ์ เต็มที่

ทำไมพูดไม่รู้เรื่องนะ แต่โชคดีนะคะ ฉันมีตัวประกันอย่างน้องเกรต แถมกันชนอีกสอง ไม่งั้นฉันถูกหมกส้วมแน่

“คุณก็แก้แล้วอย่าโมโหอย่างนั้นสิคะ เดี่ยวเส้นเลือดในสมองแตกตายนะคะ” ถึงจะแค่เสียงพึมพำแต่ห้องพักไม่ได้ใหญ่อะไร สี่หนุ่มจึงไต่ยีนเต็มทั้งแปดหู สี่หนุ่มจิ้งจิ้ง อั้ง และอั้ง

เอ้!! มองมาทำไมกันคะตะลึงแปลกๆ อะ--ฉันไม่ได้พูดออกไปดังๆ ไซ้ใหม่คะ ไม่จริง กรี้ดดดดดด

เอ้อ คุยกับคนที่เค้ามีเหตุผลดีกว่านะ

หญิงสาวทำหน้าที่ไม่รู้ชี้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เธอหันไปพูดเป็นการ

เป็นงานกับอเล็กซ์ว่า “เสาร์หน้าก็ไม่ว่าง วันอาทิตย์หน้าฉันไม่มีแผนอะไร ถ้าถึงวันอาทิตย์หน้า..น้องเกรตยังอยากเจอฉันอยู่ ตอนเช้าคุณอเล็กซ์พาน้องมากก็ได้ค่ะสิบโมงตรงที่รีเซพชั่น ถ้ามาถึงก่อนให้เจ้าหน้าที่โทรมาตามฉันนะคะ”

หญิงสาวพูดจบก็เอื้อมมือไปหยิบกระดาษและปากกาที่หิวเตียงมาจดเบอร์ห้องกับชื่อหอส่งให้อเล็กซ์ที่อยู่ใกล้ๆ พิมพ์กำกับไปว่า “บอกให้ที่รีเซพชั่นโทรขึ้นมานะคะ **คนอื่นฉันไม่ต้อนรับนะ เปื่อหน้า! รำคาญตา! หนวกหู! อารมณ์เสีย!**” พูดจบ สามหนุ่มก็เลิกอึ้ง อเล็กซ์กับทอมหัวเราะออกมาเบาๆ ส่วนเดวิดทำเสียงขลุ่ยขลักในลำคอ

อ้ายย ปากพาจนอีกแล้วอะ

“เธอ!” ลีโหดความอดทนเต็มที่จึงพุ่งเข้ามา แต่เดวิดกับทอมไวกว่า..คว้าตัวไว้ได้ทันแล้วรีบลากออกไป

อเล็กซ์ซัดน้องเกรตมาอุ้มไว้ในอ้อมแขนและเดินออกจากห้องไป หญิงสาวเดินตามไปอย่างงุนงง เธอหยิบซองเท้าของน้องเกรตส่งให้ชายหนุ่ม

“เจอกันวันอาทิตย์ครับ พวกผมไปก่อนดีกว่า อยู่ต่อเดี๋ยวลีโอย้ายสำมะโนครัวไปนอนในคุก พวกผมขี้เกียจไปเยี่ยมมัน” อเล็กซ์พูดซ้ำๆ ก่อนหัวเราะออกมาเสียงดังเมื่อเห็นหญิงสาวหน้าซีดตัวสั่น

เธอยืนตาโต มองตามหลังอเล็กซ์ที่เดินออกไป

หมายความว่ายังไงค้ำ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

..แล้ว..ชีวิตของผุ้หญิงกรรมดาฯ คนหนึ่ง...ก็เปลี่ยนไปตั้งแต่นั้น..

บทที่ 2

เชาท์แรมป์ตัน: ชีวิตคนธรรมดาที่ไม่ธรรมดา

วันอาทิตย์

กลางเดือนสิงหาคม..อากาศเริ่มเย็นสำหรับคนจากเมืองร้อนอย่าง
..คนไทย

กรีง! กรีง! กรีง! กรีง! กรีง! กรีง!

อารายกานนนน ก็บอกแม่แล้วอะว่าไม่ต้องปลูก ไทรมาทำมายยยยค้ำ
วันอาทิตย์น้ำ ไหนว่าจะให้นอนยาวไงคะแม่ขา

กรีง! กรีง! กรีง! กรีง! กรีง! กรีง!

แงๆ ๆ ๆ ตื่นก็ด้ายยยย หญิงสาวค่อยๆ กลิ้งลงจากเตียงและเดินงัวเงีย
ไปรับสาย

“สวัสดีค่ะแม่ ตื่นแล้วค่ะ”

“.....”

“โหล โหล ปานตื่นแล้วแม่ ไหนว่าวันนี้จะไม่โทรมาปลูกไงคะ”

“.....”

“โหล สองโหล สามโหล สี่-”

“คุณปานหรือครับ ผมอเล็กซ์”

“อเล็กซ์? อเล็กซ์ไหนคะ? ฉันไม่เคยให้เบอร์นี้กับใคร!!”

“อเล็กซ์ น้องเกรต ลีโอ ไรด์รับ คุณบอกให้มาวันนี้สิบโมง นี่ก็สิบโมงแล้ว ครับ พวกเรารออยู่ที่รีเซพชั่นของหอคุณ”

ไอ้ มายก็อด ไม่จริง ทำใจอยู่ตั้งหลายวันนี่กว่าฝันไปซะอีก มาทำมายยยยค้ำา

“คะ คะ ฉันทงไปเดี๋ยวนี้เลยคะ” เสียงนุ่มละล้าละลักตอบ

หญิงสาวรีบวางโทรศัพท์ วิ่งไปล้างหน้าแปรงฟันหิวผม อ้อย หัวยุ่งโคตรเอาเถอะเดี๋ยวค่อยมาอาบน้ำ ไปเอน้องเกรตขึ้นมาก่อนละกัน ค่อยคิดว่าจะเอาไงต่อ

หญิงสาวคิดว่าเสื้อแจ็กเก็ตไถลมือแล้วรีบวิ่งลงไปจากตึก วิ่งมาถึงลานจอดรถหน้ารีเซพชั่นก็โล่งใจที่ไม่เห็นรถบีเอ็มดับเบิลไอไฮดรเจนเซเวนกับเจ้ารถสปอร์ตแอสตันมาร์ตินแว่นเทจคูเป้สี่เขี้ยวเทอร์ควอยซ์คันงาม เธอค่อยๆ ผ่อนฝีเท้าก่อนจะเปิดประตูห้องรีเซพชั่นและพุ่งเข้าไป

“ขอโทษคะคุณอเล็กซ์ น้องเกรต พี่เพิ่งตื่นนะคะ-”

พระเจ้าช่วยกลัวหอยทอด! ไม่จริงงงงงงง ไม่จริงไซ้ใหม่!

ที่ยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์ประกอบไปด้วยเด็กหญิงในชุดกระโปรงสีชมพูฟูฟ่องแบบเจ้าหญิง ถู่น้องสีขาวยุ้ยแจ็กเก็ตขนสัตว์สีขาวตัวสั้น น่ารักมากกกกับชายหนุ่มหล่อสี่คน เอ้อ! ถึงคนนึงจะหน้าหงิกไปบ้างแต่ก็หล่อละ ขอบอก!

วันนี้ชายหนุ่มทั้งสี่ไม่ได้ใส่สูทแสนเท่แบบที่เธอเห็นเมื่อครั้งก่อน พวกเขาสวมเสื้อโปโลกับกางเกงสแลก แจ็กเก็ตตัวบางดูล้าลอง แต่คุณภาพของเนื้อผ้าและการตัดเย็บก็ปังบอกถึงสนนราคาทีแสนแพง

เอ้อ สามท่านชายและหนึ่งท่านหงิกจะไปตีกอล์ฟสนามแถวนี้กันมั้งคะ เลยพกคนขี่ม้าตีกอล์ฟแปะมาบนอกเสื้อด้วยอะ แล้วฉันก็ขโมยซีนได้สนใจเพราะคุณเจ้าหน้าที่ คุณยาม และน้องสองสาวนักศึกษาร่างอวบอ้อมที่ยืนคุยกับคุณอเล็กซ์ หันมาจ้องฉันกันเขม็ง

คุณจะรู้สึกอย่างไรคะ เมื่อปรากฏตัวท่ามกลางงานบอลในกางเกงนอนเก่าๆ สีขาวลายน้องเปิดสีแดงแบรด์ เสื้อแจ็กเก็ตสีฟ้าหม่นๆ ซึ่งเก๋ากว่ากางเกง

อีกงะ รองเท้าแตะฟองน้ำคู่ละสิบบาทสี่เชียวปี หัวกระเซิง หน้ามันย่อง เอ้อ
เปลอๆ จะมีซี่ตาอยู่เล็กน้อย

อ้ายยยยย ฝันอยู่แน่เลยคะ คุณสุดหล่อขา จะทำเป็นไม่รู้จ๊กก็ได้ ná ไม่
ถือ ไม่ว่าจะกัน ไม่ต้องตาค้างขนาดนั้น ฉันทาย!!!!

“คุณพี่ขา” น้องเกรตตะโกนลั่นอย่างยินดี วิ่งถลามาหาฉัน อ่าน้องจำพี่ได้
ด้วยหรือคะ ใจชื่นนะคะนี่ แสดงว่าความโหมไม่ต่างจากวันนั้นเท่าไรอะนะ

“สวัสดิ์คะ น้องเกรต” เธอยิ้มก้มลงกอดเด็กน้อย หอมแก้มซ้ายขวาอย่าง
มันเขี้ยวเต็มที

เสียงหัวเราะคิกคักของเด็กน้อยที่โหมมากอดคอเธอแน่นอนอย่างดีใจ ทำให้
เธอลืมเรื่องอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนีเมื่อครู่ไป

แบบว่าฉันเป็นปลาทอง เรื่องไม่น่าพิสมัยนี่..ต้องลืมคะ

“สวัสดิ์คะ คุณอเล็กซ์ คุณทอม คุณเดวิด เอ้อ..คุณลีโอ สวัสดิ์นะคะ”
หญิงสาวอุ่มน้องเกรต เดินเข้าไปหาคนทั้งกลุ่มทักทายแจ่มใสโบกธงสงบศึกให้
'ใครบางคน' มาแต่ไกล ทั้งหมดกล่าวทักทายเธอกลับอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส
ยกเว้น 'ใครบางคน' ที่เมินหน้าไปสนใจบอร์ดข้างๆ

ไอ้คุณอาของคุณน้อง มารยาททำงานมากคะ ไ้สิ่งใดซี่ไอ้ ซิ!

อู๊ย! พระท่านสอนว่าเราต้องไม่เริ่มวันใหม่ด้วยจิตอกุศลนะคะ

ช่างท่านเถอะ ไม่สนใจดีกว่าเนอะ อีกอย่าง..ครั้งก่อนฉันก็ลามปาม
ล่วงเกินท่านมากไปจี๊ดดดหนึ่ง แฮ้อ! แล้วท่านจะมาทำไมละค้า

“วันนี้คุณวางแผนจะทำอะไรละครับ จะพาน้องเกรตไปเที่ยวไหนบ้าง”
อเล็กซ์ถามขึ้นอย่างสนใจ จะรู้ใหม่คะนี่ ถ้าไม่คิดเนอะ คุณจะมาฉันยังไม่ได้
เตรียมตัวรับ แล้วไม่เห็นสภาพเพิ่งลุกจากเตียงรีคะ

“น้องเกรตเคยนั่งรถเมล์สองชั้นไหมคะ” หญิงสาวก้มลงถามเด็กน้อย
แบบว่าใช้มุกนี้หากินตลอดคะ แม่มา น้องมา เพื่อนมา ก็พาไปนั่งรถเล่น ทุกคน
ตื่นตาตื่นใจมากกก ขอบอก!!

ผิดหรือคะ ทั้งสี่คนถึงมาจ้องดิฉันเขม็งขนาดนี้ คนจนนะคะจะให้ทำอา
ไร!!

“รถเมล์สองชั้น? น้องเกรตไม่เคยนั่งคะ” เด็กน้อยถามงงๆ อย่าวว่าแต่สอง
ชั้นเลยคะ พี่ว่าชั้นเดียวน้องก็คงไม่เคยร้อก

“จะไปนั่งรถเมล์สองชั้นกับพี่ไหม เราไปนั่งชั้นสองของรถ สูงๆ เห็นวิวด้วย
ละ รถวิ่งรอบเมืองเราก็นั่งดูวิวไปเรื่อยๆ แล้วเข้าเมืองที่จะพาไปเที่ยวพิพิธภัณฑ
เรือนะคะ” หญิงสาวอธิบายแผนการที่คิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ

“น้องเกรตนั่งรถเมล์สองชั้น ชมวิว น้องเกรตไปพิ-พิด-พันคะ” เสียงเด็กดัง
ขึ้นอย่างตื่นเต้น

“พี่ไม่มีอาหารสดในตู้เย็นแล้ว วันนี้พี่ต้องไปซื้อกับข้าว เราไปซื้อของแล้ว
ก็มาทำอาหารเย็นทานด้วยกันไหมคะ น้องเกรตไปช่วยพี่จ่ายตลาด แล้วกลับมา
ช่วยพี่ทำอาหารได้ไหมคะ” เธอถามน้องเกรต ก่อนพูดเสียงเศร้าไปหน่อยๆ เมื่อ
เห็นเด็กหญิงยืนนิ่ง “ไม่อยากช่วยพี่ก็ไม่เป็นไรคะ เราเที่ยวพิพิธภัณฑเสร็จแล้ว
ให้คุณอามารับกลับบ้านก็ได้คะ” เธอยิ้มหวานอย่างเข้าใจ

ผิดอีกแล้วหรือคะ ทั้งสี่คนถึงมาจ้องดิฉันเขม็งเหมือนเห็นผีขนาดนี้ ก็
บอกแล้วว่าคุณธรรมดาจะให้ทำอะไรละคะ นั่งเรือยอร์ชเที่ยวริ้ว

“น้องเกรตจะอยู่กับพี่ น้องเกรตจะไปช่วยพี่คะ” เด็กน้อยรีบตะโกนเสียง
ดังหลังจากได้ยินคำว่าคุณอาจจะมารับกลับบ้าน ไม่ต้องตะโกนก็ได้จ้า พี่อยู่ตรง
นี้เอง ตักใจหมดเลย

“คุณอเล็กซ์คะ แผนการวันนี้ก็คงเป็นอย่างนี้ กับเด็กเล็กคงไม่มีอะไรให้
ทำมากนัก เรื่องธรรมดาอย่างนี้แกก็สนุกแล้ว ไม่ทราบว่าคุณจะว่าอย่างไรคะ”
หญิงสาวลุกขึ้นยืน อธิบายยิ้มๆ

อเล็กซ์มองหน้าทอมกับเดวิด สามหนุ่มพยักพยิดราวกับตกลงอะไรกัน
บางอย่าง ไม่มีใครสนใจชายหนุ่มอีกคนที่หน้านิ่งคิ้วขมวด

อเล็กซ์ยิ้มกว้างก่อนเอ่ยเสียงกั้วหัวเราะออกมาว่า “ฟังดูน่าสนใจครับ”
เอ่อ! ตกลงใครเป็นผู้ปกครองน้องเกรตหรือคะ คุณหรือไอ้คุณอาหน้าหงิกคะนี่

แบบว่า...งง!!

“คุณจะมารับน้องเกรตที่โมงคะ หลังหกโมงเย็นได้ไหม ขออนุญาตให้น้องเกรตทานอาหารเย็นกับฉันก่อน” หญิงสาวถาม ก่อนจะพูดต่อเมื่อนึกได้ว่า “อ้อ คุณเอาเบอร์มือถือของฉันไปนะคะ เพื่อมีอะไรจำเป็นคุณอเล็กซ์จะได้ติดต่อน้องเกรตได้”

เธอบอกเบอร์ไปเมื่ออเล็กซ์หยิบมือถือออกมา

“คุณช่วยกดโทรไปที่เครื่องฉันด้วยนะคะ แต่รับรองได้ว่าฉันจะไม่โทรหาคุณนอกเหนือจากเรื่องน้องเกรตแน่นอน ฉันสัญญา!” เธอบอกต่ออย่างหนักแน่นพลางมองสบตา ‘ใครบางคน’ อย่างรู้ทัน

“ถ้าเป็นคุณปานนะครับ โทรหาผมได้ตลอดครับ เรื่องอื่นเรื่องไหนก็ได้ผมยินดี” อเล็กซ์พูดเสียงหวานนัยน์ตาพราวระยิบระยับ อ้ายยยยยยย ใจละลาย

สามหนุ่มเห็นเธอทำหน้าที่เหมือนปลาสำลักน้ำ ดวงตาสีน้ำตาลจ้องอเล็กซ์ตาถลนก็หัวเราะกันเบาๆ *อย่าแก้งี้คำ!! หัวใจจะวายตาย*

หญิงสาวกลับมาตั้งสติได้ เธอยังอายนิดๆ ยากรีบหนีหน้าไปจึงถามต่ออย่างสุภาพแต่กตสันว่า “พวกคุณจะมารับน้องเกรตที่โมงคะ”

อเล็กซ์ยิ้มนิดๆ *บรีอ!!! ขนแขนสแตนดาร์ด! เขาพูดอย่างเนิบนาบว่า* “วันนี้พวกเราว่างครับ เลย์ว่าจะขอติดสอยห้อยตามไปเที่ยวด้วย”

สามหนุ่มตั้งหน้าตั้งตารอดูปฏิกิริยาของหญิงสาวอย่างเต็มที่ ก่อนหัวเราะออกมาเสียงดังสนั่น เมื่อเห็นหญิงสาวอ้าปากค้างตาถลน

ม่ายยยยยยย อาววววววววววววว

ไม่เอา ไม่เอา ไม่เอา ใครก็ได้เอาคนพวกนี้ไปเก็บที!!

.....เงียบ

.....เงียบ

.....และเงียบ

“ค่ะ!”

บอกแล้วไงคะ ไม่ใช่นางเอกจะได้มานั่งเถียงเรื่องไร้สาระ ไม่สวยแต่ไม่
โง่งง! คนพวกนี้ลองตัดสินใจแล้วคงห้ามไม่ได้หรอกค่ะ ขนาดตัวเท่าลูกหมาขี้
เอาแต่ใจขนาดนั้น แล้วเจ้ายักษ์พวกนี้จะเอาแต่ใจตัวเองขนาดไหน

“แต่คงต้องตัดแผนมือเย็นของน้องเกรต ถ้าพวกคุณอยู่ด้วยฉันไม่สะดวก
จะรับรองบนห้องพักค่ะ” หญิงสาวยืนยันเสียงแข็ง

“อ้อ ไปอาร์ทเมนต์ของทอมได้ครับ” อเล็กซ์ตอบ

“ผมมีอาร์ทเมนต์แถวท่าจอดเรือยอร์ชในเมือง คุณจะใช้เครื่องครัว
อะไรบ้าง ผมจะบอกแม่บ้านเตรียมไว้ให้” ทอมหันมาถามหญิงสาว รวยนะคะ!

“พวกคุณคงไม่ได้จะทานด้วยหรอกนะคะ” หญิงสาวถามอย่างหัวน้ใจ
แต่ไม่ยอมให้คลุมเครือ แบบว่าจิตตกอะค่ะ

“ทำไมล่ะครับ เราจะลองชิมฝีมือทำอาหารน้องเกรตนะคะ” ทอมตอบ
พูดดีค่ะ รู้อยู่ว่าใครทำ

“ข้อหนึ่ง..คนสอนน้องเกรต..ทำอาหารฝรั่งไม่เป็นค่ะ สอนได้แต่อาหาร
ไทยง่ายๆ ข้อสอง..น้องเกรตตัวแค่นี้จะไปทำอาหารเลี้ยงยักษ์ตั้งหลายตัวได้
ยังไงคะ” หญิงสาวกระแฉะกระแฉะ แหน สามหนุ่มหัวเราะร่วน

“ทำง่าย ๆ อย่างสองอย่างก็ได้ครับ” ทอมพูด พูดง่าย ๆ เนอะ! อย่าง
สองอย่างคุณหกปากเท่ากับห้าห้องนะ! ป.ล. น้องเกรตกับฉันนับเป็นหนึ่งค่ะ

“พวกเรากินง่าย” อเล็กซ์เสริม พระเอกอยากทานอาหารฝีมือนางเอก ไม่
จริงน่าาาา

เฮ้อ ก็พินดีนะ ตามน้ำไปละกัน ตื่นเมื่อไหร่ก็ว่ากันนะ

หญิงสาวถอนใจแล้วถามว่า “ทานผงชูรสได้ไหมคะ เอ็มเอสจึ้นะคะ”

“อะไรหรือครับ” ทอมถามงงๆ

What love is...ก็อ้อ!!

“เอ็มเอสจี้ก็โมโนโซเดียมคลอไรด์ที่คนเอเชียเขาใช้กัน ผมทานได้อเล็กซ์อธิบาย แล้วนายมารู้ได้ไงนี่

“อ้อ! ผมไม่เคยแพ้อาหารอะไร” ทอมตอบ

เดวิดพยักหน้าเมื่อหญิงสาวมองมาด้วยสายตาเป็นคำถาม

เฮ้อ! เหลืออีกเจ้าหนึ่งคะ แต่ช่างแกเหอะ แกกินไม่ได้ก็ไม่ต้องใส่ให้แก ไม่อร่อยนิดหน่อย แกคงไม่รู้เรื่องรักๆ ผิดๆ ไม่กินซะอีก ดี!!!

อ้อ ฉันใส่ไม่เยอะหรอกคะ ก็แค่พอซुरुสซุชาติของอาหาร จานหนึ่ง 20-30 เกร็ดเล็กๆ นับว่าเหลือแหล่แล้วละ ไม่ได้ใส่เป็นช้อนโต๊ะแบบร้านอาหาร ใส่เยอะแบบนี้กลัวผมร่วงและตายก่อนวัยอันควร แม่บอกเสมอว่า 'ของทุกอย่างมีทั้งคุณและโทษ' ต้องศึกษาให้เข้าใจอย่างถ่องแท้และใช้ให้เหมาะสม

ทอมมองหน้าหญิงสาวที่ยืนอึ้งอยู่พลางหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาแล้วถามว่า “คุณจะใช้เครื่องครัวอะไรบ้างครับ” แล้วก็ยิ้มกริ่มมองหน้าหญิงสาวอย่างต่อเนื่อง

ได้เลยคะท่าน! เดียวจัดให้....

หญิงสาวค่อยๆ คลี่ยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วพูดต่ออย่างเกรงใจว่า “กะทะ กับหม้อซूपคะ” หญิงสาวหยุดแล้วทำท่าคิดสักครู่

“อ้อ! ท็อปปี ตะหลิว มีดใหญ่ มีดเล็ก เขียง แล้วก็อย่าลืมที่ลับมีดนะคะ”

วู้! ขอทวนบาทาพวกท่านหน่อยเถอะ ชุดขึ้นมาจากที่นอนแสนอุ่นนุ่มสบายมาเจออากาศหนาวๆ แถมเรื่องไม่น่าพิศมัยแต่เข้าแบบนี้ หงุดหงิดนิดๆ นะนี่

“ที่กรองน้ำ” ต้องใช้นะคะ น้ำที่อังกฤษนี่ตะกอนเยอะ

“เครื่องบดเนื้อ” เอ แล้วต้องใช้อะไรอีกหว่า

“แฮม ถ้าหาเหยือกน้ำร้อนกับแก้วชามาได้ก็ดีสิคะ ดิฉันชอบทานชาร้อน”

หญิงสาวทำลุ่มเสียดใจเกรงใจ เอ น่าจะยังมีอีกนะ อะไรน้ำ ตจิดๆ

“เฮ้ะ!!” หญิงสาวอุทานอย่างตกใจมาก จนลืมนุ่มสะดุ้งตาม

“เกือบลืม หม้อหุงข้าวไฟฟ้า ไม่ใช่หม้อหนึ่งไฟฟ้า นะคะ หม้อหนึ่งใช้ไม่ได้
ขาดไม่ได้ นะคะ” หญิงสาวพูดจบแล้วยิ้มกริ่ม ฟังทันไหมคะท่าน!!

ฉันล่ะอยากรู้ว่าท่านจะหาหม้อหุงข้าวไฟฟ้า (Rice cooker) ได้จากไหน
มันหายากคะมีขายไม่กี่ที่ ส่วนใหญ่ที่ขายเป็นหม้อหนึ่งไฟฟ้า (Stream cooker)
ทั้งอังกฤษมีขายอยู่ที่ ร้านอาร์กอสร้านขายของตามเค้ตตาล็อกกับร้านซูเปอร์
มาร์เกตในไชน่าทาวน์ ขาดตลาดประจำแถมแพงอีกต่างหาก ต้องพกมาเอง
จากเมืองไทย

ถ้าหาไม่ได้จะได้เอาเป็นข้ออ้างไม่ต้องเลี้ยงข้าวยักษ์(ส์) โหะ โหะ

ปกติฉันเป็นคนขี้เกรงใจนะคะ แต่พวกนี้มาละเมิดกฎข้อสี่ ช่วยไม่ได้!
ท่านจะได้รู้ว่าการย้ายครัวไทยไม่ใช่เรื่องง่าย

ทอมหน้าเสียมือถือโทรศัพท์ค้างอยู่กับที่ ในขณะที่ถือเล็กซ์กับเดวิดหลุด
เสียงหัวเราะออกมาเบาๆ คนพวกนี้โรคจิตแน่คะ ชอบเห็นเพื่อนจิตตก

เอ๊ะ เอ๊ะ เหมือนได้ยินคุณอาขาของคุณน้อง อะแหม่ม! อะแหม่ม! อะไรติด
คอคุณณณณ!!

หญิงสาวยื่นยิ้มหวานทำหน้าที่ซื้อตาไล ตู๊ด! ตู๊ด! ตู๊ด! ไม่มีสัญญาณตอบ
รับจากคุณทอม นั่นเดียวให้เวลานอกแถเนอะ

“ฉันขอเวลาสิบห้านาทีไปอาบน้ำแต่งตัวนะคะ น้องเกรตไปกับพี่ไหม หนู
ขอคุณอาก่อนนะคะ” หญิงสาวก็มลงถามเด็กน้อยที่ยืนฟังผู้ใหญ่คุยกันอย่าง
สนใจ และเมื่อคุณอาพยักหน้าอนุญาต หญิงสาวก็จูมมือเด็กน้อยออกประตูรี
เซฟชั่นไป

“.....”

“ไถ่ละทอม คนน่ารักน่าเอ็นดูของนาย ปากคอเราะร้ายอย่างนี้มันน่าหมก
ป่าชะมากกว่า” ลีโอพูดเป็นประโยคแรกตั้งแต่เข้ามาในอาคารนี้ น้ำเสียงเยาะ
เย้ยเต็มที่ “รู้ฤทธิ์หล่อนหรือยัง”

What love is...ก็อ้อ!

“คุณพี่ขาแกฮาดีวะ” เดวิดพูดพลางหัวเราะพลาง

“จริง!” อเล็กซ์ส้าทับร่วมหัวเราะไปกับเดวิดด้วย

“ไม่โดนกับตัวไม่รู้หรือก๊วย ถ้ามทอมก่อนว่ามันฮาดีวะใหม่” ลีโอยังไม่หยุดเยาะเย้ยทอม เดินไปตบป่าเพื่อน “ทอม! หายซ็อกหรือยัง”

ทอมหันมาแล้วถามลีโอย่างงงๆ ว่า “เขาบอกว่าจะเอาอะไรบ้างนะ” สามหนุ่มได้ฟังก็หัวเราะท้องคัดท้องแข็ง

“คุณพี่ขาแกฮาดี ไม่ได้หัวเราะขนาดนี้มานานมากแล้วนะนี่ คราวก่อนก็ว่าสนุกแล้วนะ ดินะนี่ขอติดรถคุณอาขามาด้วย” เดวิดพูดไปหัวเราะไป ยิ่งขำเมื่อเห็นคุณอาขาน้ำติงขึ้น

“นายอยากตายหรือไงเดวิด เดียวเราช่วยสงเคราะห์ให้” ลีโอถามเสียงเข้มจริงจัง

ทอมหายซ็อกก็ถอนใจแล้วหัวเราะออกมาบ้าง “แสบจริงๆ เลยแม่สาวคนนี้” ป่นอย่างไม่มีถือสา

“ก็พวกนายไปแก๊งเขาก่อน เขาก็ชวนเข้าให้ จำคุณอาขามาเมื่ออาทิตย์ที่แล้วไม่ได้หรอก” เดวิดพูดเสียงกลั้วหัวเราะยังไม่เลิกพาดพิงถึงลีโอ ได้ยินเสียงคำรามจากลีโอก็ยิ่งขำ แล้วพูดต่อว่า “ถ้าคราวก่อนลีโอดินจุดสามแปด ทอมงานนี้นายโดนกระสุนลูกปราย ยิ่งที่เดียวกระจายจุกออกไปหลายนัดเลย”

ทอมหัวเราะพลางทำท่าโดนยิงแล้วหันมาถามอีกสามหนุ่มว่า “ตกลงคุณพี่เขาจะเอาอะไรบ้าง ฟังไม่ทัน”

“ที่กรองน้ำ” อเล็กซ์ตอบอย่างรวดเร็ว

“เครื่องบดเนื้อ” เดวิดพูดแล้วก็พยายามช่วยเพื่อนนี้

“กะทะ หม้อหุงข้าว หม้อหุงข้าว” ลีโอช่วย

“จับได้คร่าวๆ ว่า ทัพพี ตะหลิว มีด มีดอะไรบ้างวะ แล้วมันต่างกันยังไง”

ทอมเปรย

สี่หนุ่มยังช่วยกันคิดอยู่จนกระทั่งหญิงสาวและเด็กน้อยเดินกลับเข้ามา ก็

ยังไม่ได้อะไรเพิ่มเข้ามาในรายการ

เสื้อผ้าที่เธอใส่ไม่ต่างจากที่พบกันคราวก่อน กางเกงยีนส์สีน้ำเงิน รองเท้าส้นสูงสีดำและแจ็กเก็ตมีฮูดสีเทาแต่ครั้งนี้มีผ้าพันคอสีครีมและถุงมือเพิ่มมาด้วย

หญิงสาวเดินเข้ามาหยุดหน้าทอมแล้วส่งกระดาษแผ่นเท่าฝ่ามือให้ทอม แผ่นหนึ่งแล้วพูดว่า “นี่คะรายการของที่ต้องการ เดี่ยวของสดของแห่งพาน้องเกรตไปซื้อน้องจะได้สนุกนะคะ” หญิงสาวยิ้มให้เหยๆ พูดเสียงอ่อนอย่างขอสงบศึก

ที่จริงฉันก็ไม่ผิดนะคะ แต่แม่สอนว่าไม่ควรล่วงเกินผู้ใหญ่ เมื่อกี้ฉันนอตหลุดไปนี่ดิฉัน สงบศึกนะคุณทอม แค่อั้คุณอาฉันก็แย่แล้ว ฉันเพลอจิกกัดขึ้นมาจะไม่มีใครช่วยลากอ้คุณอาหน้ายักษ์ไปเก็บก็ยุ่งสิคะ

“ลืบนานาที่เป๊ะ ไม่สายนะคะ” หญิงสาวหันไปออกตัวกับอีกสามหนุ่ม แล้วพูดต่อว่า “จะไปนั่งรถเมลล์ด้วยจริงหรือคะ” เธอถามอย่างกังขา

“ครับ มาด้วยกันไปด้วยกันนะครับน้องเกรต” อเล็กซ์ตอบแล้วก็มลงถามน้องเกรต เอ่อหวังได้ไหมคะว่าไม่ใช่ทุกคนที่มาด้วยกัน ไปด้วยกัน เอ้อ

“คะ มาด้วยกันไปด้วยกันคะคุณอาอเล็กซ์” น้องเกรตตอบเสียงใส

“จะจอดรอไว้ที่นี่หรือเปล่านั้นคะ” เธอถามต่อ แบบว่า..ถ้าท่านจะจอดรอไว้ที่นี่ ฉันต้องไปขอบัตรจอดรถให้ท่านคะ ไม่งั้นเขาจะมาลากไปเก็บ ที่จอดรถในหอพักอย่างนี้ไม่ใช่ที่จอดรถสาธารณะนี่คะ

“ไม่ครับ เดี่ยวให้คนขับรถกลับไปก่อนแล้วค่อยโทรให้ไปรับเราระหว่างทางก็แล้วกัน” อเล็กซ์ตอบ โห แสดงความรวยอีกแล้วอะคะ

“ดีคะ เมื่อพวกคุณเดินไม่ไหว” หญิงสาวเปรยออกมาแล้วก็ต้องตกใจเมื่อได้ยินเสียงคนคำรามเธอเงยหน้ามองอเล็กซ์อย่างงงๆ เห็นอเล็กซ์ยิ้มแล้วหัวเราะไปทางคุณอาเขาเธอก็มองตาม

อ้ายยย ตาลีโอดตาเขียวบัดเลย ฉันจะบ้า จิตคิดอกุศลอย่างแรง ตานี้

ฉันไม่ตั้งใจแขวะนายเรื่องอาญ่น้ำ บอกแล้วว่ายุ่งกธสงบศึก อย่าเข้าใจ

ผิดดี

แค่หวังคะท่าน หวังว่าคนรวยอย่างท่านคงไม่ค่อยได้เดิน จะเมื่อย!

“เอ่อ ฉันยังไม่ได้แนะนำตัวอย่างเป็นทางการเลย พวกคุณเรียกฉันว่า 'ป่าน' ก็ได้ค่ะ” หญิงสาวแนะนำตัวกับสี่หนุ่ม “น้องเกรตเรียกพี่ว่า 'พี่ป่าน' นะคะ” เธอก็มองหาเด็กน้อยที่มองมา หญิงสาวสอนให้เด็กน้อยเรียก 'พี่ป่าน' เป็นภาษาไทย

“เอาละคะ ออกเดินทางกันดีไหมคะ เราต้องเดินไปขึ้นรถเมล์ที่มหาวิทยาลัยคะ เดินไม่ไกลหรอกคะ สักสิบห้านาทีเท่านั้นเองก็ถึงป้ายรถเมล์แล้ว” พูดแล้วหญิงสาวก็ก้มลงถามเด็กน้อยว่า “น้องเกรตพร้อมสำหรับการผจญภัยในวันนี้หรือยังคะ เดี่ยวเราเดินไปกันนะคะแล้วไปขึ้นรถเมล์”

“พร้อมคะ พี่ป่าน ไปผจญภัยกันคะ คุณอาขาไปผจญภัยกันนะค้า” เด็กน้อยตอบอย่างตื่นเต้นตาพราว อ้ายยยยย น่ารักสุดๆ ถ้าน้องไม่พ่วงคุณอาขา มาด้วยพี่คงกระตือกระตั้วกว่านี้นะคะ

เด็กน้อยวิ่งไปจูมมือคุณอาขาน้ำหนักและวิ่งมาจับมือพี่ป่าน..แล้วทั้งสามก็ออกเดินไปด้วยกัน

“ไงทอมคุณพี่ขาแกยื่นสัญญาสงบศึกให้เรอะ ฉลาดวะ” เดวิดพูด

ขึ้น

“เออ” ทอมตอบยิ้มๆ

“เฮ้ย เดี่ยวตามครอบครัวสุขสันต์ไม่ทันนะ” อเล็กซ์หันมาเรียก

แล้วสามหนุ่มก็เดินตามกลุ่มของเด็กน้อยไป

“อเล็กซ์นายอย่าไปพูดให้โลได้ยินนะ เดี่ยวมันเส้นเลือดในสมองแตกตาย” เดวิดพูด ดวงตาสีสนิมมองตามหลังสองหนุ่มสาวที่เดินจูงเด็กน้อย นำหน้าอยู่ไม่ห่าง แต่ก็ไม่ใกล้พอจะได้ยินคนนินทา แล้วสามหนุ่มก็หัวเราะ

ขึ้นมา

“คำก็แก้ สองคำก็แก้ แล้วมาเส้นเลือดในสมองแตกตายอีก ถ้าคราวที่แล้วคว่ำมันไม่ทันนี้ สงสัยได้ไปเยี่ยมมันในคุกแน่” ทอมพูด ก่อนให้ความต่อ “นี่ก็สงสัยนะว่าถ้าลีโอทำตามทีโอเล็กซ์แนะนำขึ้นมา คุณพีชาเธอจะหยุดพูดจริงรึเปล่า”

“จากที่เห็น คราวก่อนที่เตียงกันบนห้องพักของเขาเนะ ทำทางฉลาดวะลูก ล้อลูกขนเยอะ แถมรู้หลบเป็นปีกู้หลีกเป็นหาง รู้ว่าเมื่อไหร่ควรรุกเมื่อไหร่ควรรับ คุณพีเธอกล้าชนเพราะเรากับเดวิดนั่งขวางอยู่ แถมน้องเกรตนอนหนุนตักอีก” อเล็กซ์วิจารณ์ซ้ำๆ กิ่งขึ้นชม “จริงสิ พวกนายจำได้ไหมที่สองคนนั้นคุยกันบนโต๊ะเบียร์ร้านอาหารเนะ ลีโอโมโหจะตายยังทำอะไรเขาไม่ได้สักอย่าง”

“จริงสิยังงงๆ ตอนนั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เราไม่มีเวลาถามมันเลย คินนั้นก็ไม่กล้าถามวะกลัวมันเปลี่ยนเป้าหมายโจมตี รุ่งขึ้นต้องบินไปนิวยอร์กแต่เข้าจะโทรถามมันหลายทีแต่ยุ่งๆ” เดวิดถามอย่างอยากรู้

“นั่นสิ อยากรู้เหมือนกัน” ทอมเสริม

“เราก็เพิ่งจับตัวมันได้เมื่อวานเหมือนกัน เราก็เข้าหน้ามันไม่ติดมาหลายวัน มันโมโหจนนำคุณคราวนี้ มันโทรมาหาเราว่าจะมาหาคุณพีชา ให้มาเป็นเพื่อนมันหน่อย นี่ถ้าน้องเกรตไม่ซัดเมื่อวันก่อนมันคงยังไม่หายโกรธ น้องเกรตกลับมาจากบ้านคุณยายก็อแงอาละวาดไม่ยอมให้มันไปไหนเลย แล้วก็ร้องจะหาคุณพี พอมันบอกว่าไปหาไม่ได้ก็ซัดดินซัดกอง พุดไปซัดสงสัยที่คุณพีชาเขาพูดเรื่องลึซึ่ตึงตึงๆ นะเพราะลีโอเล่าว่าก่อนไปบ้านคุณยายก็ยังดีๆ อยู่ร้องหาคุณพีอยู่เหมือนกันแต่ไม่ได้อาละวาด” อเล็กซ์อธิบายน้ำเสียงกังวล

“ญาตินาย นายว่าไงละ” เดวิดถาม เสียงเรียบหน้าขมไป

“ลึซึ่ซึ่ชอบลีโอมาตั้งแต่เด็ก ก็ตามตื้อมาตลอดแต่ก็ทำตัวน่ารักดีนี่นา มีวันนั้นแหละที่เราเพิ่งเคยเห็นเธออาละวาด” อเล็กซ์เงิบไปอย่างครุ่นคิด

“อย่าเพิ่งเปลี่ยนเรื่องแล้วเรื่องที่ระเบียงว่าไง เราอยากรู้ ก็เห็นๆ กันอยู่ว่าคุณพีชาลงมาแบบไร้รอยขีดข่วน ที่แรกนี่ก็จะถูกพ่อสิงห์ตะบปไปซะแล้ว ลีโอ

ทำอะไรมั้งวะ” ทอมทำวง

“ลีโอบอกว่ามันไม่ได้ทำอะไรเลย ไม่ได้พูดสักคำไม่ได้ขยับตัวสักก้าว”
อเล็กซ์ตอบยิ้มๆ “แต่มันโดนสาดเต็มสิบหกเต็มๆ” สองหนุ่มตาค้าง

“จริงๆ เราก็ออกไปแบบพวกนายนี่แหละ ลีโอบอกว่ามันยังไม่ทันพูด เขาก็ยกมือไหว้มันคงตามธรรมเนียมของเขามั้ง แล้วก็ขอโทษขอโพยมันใหญ่ ทำหน้าทำตาสำนึกผิดสุดชีวิต พอมันจะพูด เขาก็ขอโทษ บอกว่าตัวเองผิดเอง มันเป็นผู้ใหญ่มีเหตุผล ขอให้ยกโทษให้เขาก็แล้วกัน แล้วก็ทำท่าอ่อนนวล มันไม่เคยเจอเลยไม่รู้ทำยังไง รู้ตัวอีกทีเขาก็เผ่นหายไปแล้ว” สองหนุ่มอึ้งแล้วก็หัวเราะเสียงดังอย่างอดไม่อยู่

“พอลงมาแล้วมีพวกเรายู๋ด้วยก็เลยยกถ้ำออกฤทธิ์กับมันอีก” เดวิดสรุปต่อ

“รู้จั๊กเอาตัวรอดจริงๆ อย่างนี้ถือว่าแต่กอดเลย ลีโอเข้าใกล้ได้เกินสามก้าวก็เก่งละ” ทอมพูด

“วันนั้นที่อเล็กซ์ถึงตัวได้คงเพราะเขาไม่ได้ตั้งหลักว่านายจะไปกอดเขามากกว่า แล้วก็ซอกไปเราสองคนเลยได้ที่ สงสัยวะอเล็กซ์ ว่าถึงนายก็เหอะจะได้อกอดเขาอีกหรือเปล่า” เดวิดพูดต่อแล้วหัวเราะ อีกสองหนุ่มก็หัวเราะตาม

**“เดี่ยวรอคุณอาสาสามคนสักครู่นะคะ” หญิงสาวก้มบอกล้องเกรต
เมื่อเธอและสองอาหลานเดินมาหยุดที่สามแยกไฟแดง**

“คุณลีโอ คุณพกเงินสดติดมาไหมคะ” เธอเงยหน้าถามเขา

“ไม่ต้องมาขายตามองอย่างนั้นเลยนะ เจ็บๆ อย่างนี้ แล้วตกลงนายมีหรือไม่มีเล่า!”

หญิงสาวไม่อยากต่อความยาวสาวความยืดด้วย เลยหันไปถามอีกสามหนุ่มที่เดินมาถึงพอดี “คุณอเล็กซ์ คุณทอม คุณเดวิด พวกคุณมีเงินสดมาไหม

คะ รถเมล์ไม่รับบัตรเครดิตนะคะ”

“ผมไม่มีครับ” อเล็กซ์ตอบ ทอมกับเดวิดก็ส่ายหน้า
เอ่อ แล้วคุณจะใช้รถเมล์อย่างไรคะ เขาไม่ได้ให้ขึ้นฟรีน้ำา

“นายพกเงินสดมาไหม” อเล็กซ์หันไปถามลีโอ

“เอามา” ลีโอตอบหัวงๆ ใ้คุณอา แล้วฉันถามทำไมไม่ตอบ กวนบาทา
นะคะนี่

หญิงสาวพยายามข่มอารมณ์ซึ่งสุดขีดแล้วพูดว่า “พวกคุณเดินไปทางนี้
ป้ายรถเมล์อยู่ตรงนั้นเห็นไหมคะ เดี่ยวฉันไปกดเงินแล้วตามไปที่ป้าย” แล้วก้ม
บอกน้องเกรตว่า “เดี๋ยวพี่เดินตามไปนะคะ”

“น้องเกรตไปด้วยค่ะ” เด็กน้อยร้องตาม ไปทำไมคะน้อง!!

หญิงสาวเงยหน้ามองลีโอก็เห็นฝ่ายนั้นพยักหน้าอนุญาต จึงรอกจนไฟ
เขียวให้ข้ามถนนแล้วจูงเด็กน้อยข้ามไป เธอจะไปกดเอทีเอ็มเพราะไม่แน่ใจว่า
วันนี้ต้องใช้เงินมากแค่ไหน

“พี่ปานขา จะทำอะไรหรือค้า” เด็กน้อยถามเสียงหวาน

“พี่ถอนเงินสดจากธนาคาร พี่ไม่มีเงินเดี๋ยวไม่พอซื้อตั๋วรถเมล์กับซื้อของ
ค่ะ” หญิงสาวอธิบายมือก็สอดบัตรเอทีเอ็มเข้าเครื่อง

“คุณอา มีเงินเยอะนะค้า” เด็กน้อยบอกอย่างภูมิใจ

หญิงสาวก้มลงยิ้มให้และอธิบายอย่างใจเย็น “คุณอาของน้องเกรตไม่ใช่
คุณอาของพี่ พี่ใช้เงินของคุณอาไม่ได้ค่ะ”

“น้องเกรตให้คุณอาเป็นคุณอาพี่ปานด้วยนะคะ พี่ปานจะได้ไปอยู่น้อง
เกรต พี่ปานจะได้ใช้เงินคุณอาไงค้า” โห เจอเด็กใจดีค่ะ แต่คุณอาจะรับพี่เป็น
หลานหรือคะ หลานขิงนะ

“น้องเกรตใจดีจัง มานี่เร็วคะมากดเงินให้พี่หน่อย” หญิงสาวอุ้มเด็กน้อย
ขึ้นหลังจากกดรหัสเอทีเอ็มแล้ว “พี่จะถอนเงินห้าสิบบอนด์ ช่วยพี่หาตัวเลขห้า
สิบบนจอหน่อยสิคะ น้องเกรตรู้จักเลขห้ากับเลขศูนย์ไหมเอ่ย”

เด็กน้อยจ้องที่หน้าจอแล้วทำหน้านิ่งอยู่แปบนิ่งก็ชี้ไปบนจอเลขห้าสิบบ

“อันนี้ค่ะ”

“น้องเกรตเก่งจังเลย ช่วยพี่หน่อยนะคะเอานี้วกดตรงนี้ ที่เดียวนะ” เธออยากให้เด็กหญิงได้ทำอะไรบ้างนอกจากอยากได้นั้นอยากได้นี้ เด็กน้อยทำตาม เอานี้วกดม้อมกดแรงๆ ไปที่ปุ่มกดข้างๆ เลขห้าสิบหนึ่งที่

“เงินออกมาแล้วหยิบให้พี่หน่อยคะ เออล่ะ ยืนตรงนี่แล้วถือเงินไว้ให้พี่นะระวังนะคะ กำไว้แน่นๆ อย่าทำหล่นนะคะ เดี่ยวมันจะปลิวหายไป พี่ขอเก็บบัตรเอทีเอ็มก่อนนะ” เธอวางเด็กน้อยลง เก็บบัตรกับสลิป แล้วคุกเข่าลงคุยกับเด็กหญิง

“มานับเงินกัน ใบละสิบต้องมีห้าใบ ในมือพี่มีกี่ใบคะ” เสียงนุ่มเอ่ยถามอีกอย่างใจเย็น

“หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า ห้าใบคะ” เด็กหญิงค่อยๆ นับเงิน หญิงสาวก็รอดอย่างใจเย็น แม้บอกว่าสอนเด็กก็ต้องให้เด็กได้เรียนรู้ เราต้องใจเย็นๆ เราไม่ได้รีบวันนี้

“เออล่ะคะ พี่ก็มีเงินแล้วเราไปหาคุณอากันเลยนะคะ” เธอเอ่ยชวนพาลงเก็บเงินลงกระเป๋าสตางค์

“เงิน?” น้องเกรตจ้องแบงก์ตาเขม็ง แล้วก็ถึงคราวที่เธอจะไปกับท่าทางของเด็กน้อย

“คะ นี่เงิน เอาไว้ซื้อของไงคะ” เอ เอ๊ะ เอ๊ะ

“น้องเกรต เคยเห็นเงินไหมคะ” เจ้าของเสียงนุ่มถามอีก เริ่มรู้สึกตงิดๆ แปลกๆ

“ไม่เคยค่า” เด็กน้อยส่ายหน้า ว่าแล้วทำไมไม่เคยเห็นล่ะค่าาาา อ้อขนาดไอ้คุณอาของคุณน้องยังไม่พกเลย เซอะ! เซ็ค เซอะ! บัตรเครดิต

“เงินมีหลายแบบนะคะ นี่เป็นเหรียญ นี่แบงก์” เธอหยิบเหรียญและแบงก์ให้น้องเกรตดู

“เดี๋ยวเราจะเอาเหรียญไปจ่ายค่ารถเมล์ ทุกที่คุณอาซื้อของก็จ่ายเงิน

วันนี้น้องเกรตคนเก่งลงจ่ายเงินเองใหม่คะ สนุกนะจะบอกให้” หญิงสาวหลอก
ล่อ

“น้องเกรตจ่ายเงิน” เด็กน้อยตอบอย่างตื่นเต็น

“คะ จ้ะเอาเหรียญปอนด์นี้ไปนะคะ” เธอหยิบเหรียญปอนด์ส่งให้เด็ก
น้อย “ใส่กระเป๋าไว้นะ” มือเล็กๆ จึงหย่อนเหรียญลงไปในกระเป๋าอย่างตื่นเต็น

“เดี๋ยวขึ้นรถแล้ว น้องเกรตก็บอกคนขับรถว่า ตัววันหนึ่งใบคะแล้วส่ง
เหรียญให้ คนขับรถก็ให้เราไปเที่ยวด้วยไ้คะ” หญิงสาวอธิบาย “ทำได้ใหม่ จะ
ได้ไปเที่ยวกับพี่ไ้คะ” เด็กน้อยพยักหน้าอย่างรำเริง

“อู๊ย!!” หญิงสาวลุกขึ้นแล้วก็สะดุ้ง เมื่อเห็นลีโอยืนตีหน้ายักษ์ขวางอยู่
แล้วทำหน้ายี่นเก๊กอะไรตรงนี้คะนี่ อีกสามหนุ่มก็ยื่นมองอยู่ถัดไป มากัน
เมื่อไหร่คะนี่

“คุณอาขา นี่เหรียญคะ น้องเกรตจะจ่ายเงินคะ” เด็กน้อยล้วงเหรียญ
ขึ้นมาทอด วิ่งไปเกาะขาคุณอาขากระโดดโลดเต้น เรื่องสนุกไม่ต้องใช้เงินมาก
ก็มีนะคุณถนถน

หญิงสาวหม่นได้ 'ใครบางคน' เลยยักคิ้วหลิวตาทำทนายให้เขาแย้งอะไร
ออกมา แล้วเธอก็เดินนำหน้าไป

“เหรียญ!!” หญิงสาวหันไปก็เห็นอเล็กซ์เดินอยู่ข้างๆ จึงเลิกคิ้วขึ้นถาม

“ทำไมน้องเกรตตื่นเต็นจ้ะ” เขาพูด

หญิงสาวถอนใจก่อนจะตอบว่า “น้องเกรตไม่รู้จักเหรียญไม่รู้จักเงิน เมื่อ
ไม่เคยรู้จักก็เหมือนได้ของเล่นชิ้นใหม่ พวกคุณไม่เคยสอนหลานให้รู้จักเงิน ไม่
สอนให้รู้จักค่าของเงิน สอนแต่คำว่า 'เงิน' และ 'ซื้อ’”

“คุณก็ไปเป็นหลานคุณอาอีกคนสิครับ จะได้ไปอยู่กับน้องเกรต จะได้ไป
สอนน้องเกรต” อเล็กซ์แซว โห นี่มาแอบฟังตั้งแต่เมื่อไหร่

หญิงสาวหันซ้ายหันขวา ยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วชะงักหน้าไปกระซิบว่า “มี
หลานแบบป้านเดี๋ยวก่อนเอาเส้นเลือดในสมองแตกตายก่อนวัยอันควรนะคะ ไม่
สงสารคนแก่หรือคะ”

สามหนุ่มที่เดินตามมาก็ได้ยินอเล็กซ์หัวเราะเสียงดังลั่น

รถเมลล์ยูนีลิ่งค์ สาย U1A ที่หญิงสาวจะพาเด็กน้อยไป เป็นสายที่
วิ่งระหว่างเมืองกับสนามบินโดยมหาวิทยาลัยจัดให้เป็นสวัสดิการกับนักศึกษา
เนื่องจากรถวิ่งผ่านมหาวิทยาลัยและหอพักของนักศึกษาทำให้มีผู้โดยสาร
ค่อนข้างแน่นจึงต้องใช้รถเมลล์สองชั้นที่จุได้มากหน่อย ชั้นบนของรถเมลล์เป็น
หน้าต่างสูงจากระดับเท้าถึงเพดาน จึงเหมาะแก่การนั่งชมวิวโดยเฉพาะแถว
หน้าต่างซึ่งมีหน้าต่างใสบานใหญ่อยู่ด้านหน้า ในเมืองเล็กๆ แห่งนี้เป็นเมืองเก่า
ถนนหนทางบางจุดก็แคบและคดเคี้ยว เมื่อนั่งแถวหน้าต่างด้านบนแล้วรถเหวี่ยงไป
มาก็จะสนุกไปอีกแบบหนึ่ง

รถเมลล์ที่มีคอกสำหรับคนขับ ด้านข้างของคอกฝั่งที่ผู้โดยสารขึ้นมีถาด
ใบเล็กไว้ให้ผู้โดยสารวางเงินเพื่อซื้อตั๋วโดยสาร เมื่อวางเงินแล้วคนขับก็จะกด
ตั๋วให้แล้วผู้โดยสารก็ต้องฉีกตั๋วไปเก็บไว้เพื่อถูกเรียกตรวจ ซึ่งก็ไม่ได้ตรวจ
จริงจังอะไรนักในเมืองเล็กๆ แห่งนี้ ตั๋วมีสองแบบเป็นตั๋วเที่ยวเดียวกับตั๋ววัน
ส่วนใหญ่ระบบการขนส่งมวลชนที่นี่ ตั๋ววันจะราคาแพงกว่าตั๋วเที่ยวเดียวเพียง
นิดหน่อยเท่านั้นเพราะรัฐบาลสนับสนุนให้ผู้คนเดินทางไปกลับโดยรถ
สาธารณะ นอกจากนี้ยังมีแท็กซี่และแท็กซี่โดยสารอเล็กทรอนิกส์แบบรายเดือน
รายสามเดือน รายปี

เมื่อประตูรถเมลล์เปิดออก หญิงสาวก็มลงอุ้มเด็กน้อยขึ้นรถเมลล์ไปยืนข้าง
คนขับ “น้องเกรตซื้อตั๋ววันคะ นี่เงินคะ” เด็กน้อยพูดซ้ๆ เสียงดังสดใส หญิง
สาวหยิบตั๋วให้น้องเกรต เอาบัตรรถของตนแปะกับหน้าปัดตู้อิเล็กทรอนิกส์
ก้าวเข้าไปไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียง “ผมไม่มีทอน!”

ฉันว่าแล้ว คนมีเงิน แบนก้าห่าสิบบอนดีไบมันใหญ่ ไม่ใช่ห้างใหญ่ๆ ไม่มี
ใครเขารับหรอก กลัวเงินปลอม!

“นี่เงินสิบปอนด์ ซื้อตั๋ววันผู้ใหญ่อีกคนนะคะ” หญิงสาววางน้องเกรตลง แล้วเดินไปจ่ายเงินที่คนขับรถ แม่เลย คนรู้หมดสิคะว่ามากับจุดเด่นพวกนี้ เซ็ง แล้วหันไปหาลิโอ “ฉันให้ยืมสิบปอนด์คะ” มองทำไมคุณอาขาตาเขียว เขียว ฉันจ่ายค่ารถให้นายนะ!!! แล้วจะเดินไปไหนไม่เอาตัวเธอ!!!! นายยยย มั่นน่าาาาาา

“คุณอาขาไม่เอาตัวหรือคะ” หญิงสาวเรียกเสียงดัง แล้วหันไปดึงตัวสี่ใบ จากเครื่องจ่ายตั๋วพลางบอกคนขับรถด้วยเสียงอันดังกว่าว่า “ขอโทษคะ คุณอา แก่แล้ว ก็ชี้หลงชี้ลืมอย่างนี้ล่ะคะ” แล้วเธอได้ยินเสียงกรอດๆ อยู่ไม่ไกล แหม แต่ก็ยังไม่หายมันปากอะคะ ก็แหม!! แกกวนมากมาย!!

“คุณอาชี้ลืมอย่างนี้ปานเก็บตั๋วไว้เองนะคะ” เธอหันไปยิ้มหวานใส่ตาคุณอาชี้ลืม ยักคิ้วกวนๆ ที่นั่งแล้วถามอย่างเป็นห่วงเป็นใยว่า “คุณอาเดินขึ้นบันได ไหวไหมคะ”

“คุณอเล็กซ์ คุณทอม คุณเดวิด ตัวอยู่นี้แล้ว เตียวฉันช่วยพยุงคุณอาขึ้น บันไดก่อนนะคะ” แต่พูดจบหญิงสาวกลับเดินมาจูงเด็กน้อยเดินตัวปลิวขึ้น บันไดไปชั้นสอง

ชั้นบนของรถเมลล์มีเก้าอี้ข้างละสองตัวสองแถวติดหน้าต่างซ้ายขวามี ทางเดินตรงกลาง เช้าวันอาทิตย์ปกติคนอังกฤษจะอยู่บ้านไม่ค่อยไปไหน วันนี้ ชั้นสองของรถเมลล์จึงไม่มีคนเลยเก้าอี้แถวหน้าสุดว่างอยู่ทั้งสี่ตัว หญิงสาวจึง ถามเด็กน้อยว่า “น้องเกรตจะนั่งไหนคะ อยากนั่งกับใคร”

“อาอยากนั่งกับน้องเกรตครับ แล้วให้พี่ปานนั่งกับคุณอาลิโอดีไหมครับ น้องเกรต” อเล็กซ์ซิงพูดขึ้นมาเสียงสดใสก่อนใครเพื่อน ม่ายยยยยย อาววววววววววว

“น้องเกรตนั่งกับคุณอาอเล็กซ์ตรงนี่คะ” พูดจบเด็กน้อยก็กระโดดไปนั่ง บนเก้าอี้ริมทางเดินตัวหนึ่ง แล้วชี้ที่เก้าอี้ริมทางเดินอีกด้าน “พี่ปานนั่งตัวนี้ คุณ อานั่งตัวนั้นนะคะ”

คุณอเล็กซ์จายยยย ร้ายยยยย แล้วหนูจะรอดไหมคะ คุณอาแกกั๊ดพัน

กรอดๆ อยู่นี่อะ

“คุณอาทอมนั่งตัวนี้ คุณอาเดวิดนั่งตัวนั้นนะคะ” เด็กน้อยจัดที่นั่งเสร็จสรรพให้ทอมกับเดวิดมานั่งเก้าอี้คู่ข้างหลังหญิงสาวกับลิโอ

หญิงสาวจำใจเบี่ยงตัวหลบให้คุณอาขาหน้าเขี้ยวตาเขี้ยวก้าวเข้าไปนั่งด้านใน ส่วนตัวเองค่อยๆ หย่อนสะโพกลงไปนั่งเก้าอี้ตัวข้างๆ กันอย่างหมิ่นเหม่โดยพยายามนั่งให้ห่างจากชายหนุ่มมากที่สุด

ไม่ใช่แถมเหม็นหรือน่ารังเกียจอะไรหรอกคุณขา มีคนหล่อๆ นั่งข้างๆ ใครจะไม่ชอบ แต่นี่แกตัวโตโต เก้าอี้ก็เล็กเล็ก แกนั่งคนเดียวก็กินไปเก้าอี้ครึ่งแล้ว แถมคุณอาแกทำหน้า..น่ากลัวอะคะ!!

หญิงสาวหันไปบอกน้องเกรตอย่างร้อนรนว่า “น้องเกรตคะเก้าอี้ตัวเล็ก คุณอาตัวโตนั่งไม่สบาย พี่ไปนั่งข้างหลังนะ” หญิงสาวขึ้นไปเก้าอี้ข้างหลังทอมแล้วไม่รอคำตอบก็เตรียมลุก ซึ่งก่อนล่ะคะ ไม่เอาแล้ว เครียด!! แต่แล้วก็มีมือมาตะปบจับแขนของเธอไว้แน่น กดบังคับให้นั่งลงที่เดิม ม่ายยยยย อาวววววว..กลัวววววว

อเล็กซ์หันมามองเห็นเหตุการณ์เข้าพอดีเลยพูดกลัวหัวเราะว่า “คุณหลานปานั่งตรงนั้นดีแล้วครับ คุณอาแกแล้วหลงไปไหนจะยุ่ง” คุณอเล็กซ์!!!! ซ่างพูดออกมาด้ายยยยย!!! พูดไม่ดูตาม้าตาเรือเลยนะค้า

โอ้ย!! เจ็บอะคะ อย่าบีบแรงสิค้าาา

“โอ้ยยยย! เจ็บคะ! คุณอาขา! อย่าบีบแขนฉันแรงสิ ฉันเจ็บนะ!” หญิงสาวพูดออกมาเสียงดังอย่างน่าสงสาร จนคุณหลานและคุณอาอเล็กซ์หันมามองอย่างสนใจ

“น้องเกรต! คุณอาลีโอกลัรวรเมล์ น้องเกรตต้องมากอดโอ้คุณอา นะคะ มานี้เร็วมาแลกที่กันนะ” โดยไม่มองหน้าใครหญิงสาวสะบัดแขนจากมือซึ่งคลายความแน่นออกนิดๆ อย่างแรงแล้วรีบลุกขึ้นอุ้มน้องเกรตไปนั่งข้างลิโอ “กอดคุณอาหน่อยสิคะ เห็นไหม คุณอาหน้าเขี้ยวแล้ว” พอเห็นเด็กน้อยกอดคุณ

อาแน่นก็รีบนั่งลงแทนที่

ขอบคุณค่ะแม่!!! ที่ให้ความกำลังใจอ่อนชั้นเทพมาด้วย ไม่งั้นหนูไม่รอดแน่

“โอ้ โอ้ คุณอาไม่กลัวนะคะ น้องเกรตอยู่นี้คะ”

“คุณอาไม่กลัวนะคะ น้องเกรตอยู่นี้” เสียงปลอบของหนูน้อยทำให้ทุกคนยิ้มออกมา

“...”

“คุณหลานป่าน ไม่กอด โอ้ โอ้ คุณอาเองล่ะครับ” อเล็กซ์กระซิบเสียงกลัวหัวเราะ พุดไม่คิดนะคำาา

“หลานป่านเข้าใกล้คุณอาจะบีบคอเอาสิคะ” หญิงสาวตอบเสียงสะบัดเบาๆ

“คุณอเล็กซ์คุณเล่นอะไรคะ ชั้นเกือบแย่นะ ถ้าเกิดคุณลีโอโมโหหน้ามีดบีบคอฉันตายขึ้นมาคุณจะเอาลูกสาวที่ไหนไปใช้แม่ฉันคะ” หลังจากรู้ว่ารอดมาได้อย่างหวุดหวิดก็เริ่มโมโห หันไปมองทอมกับเดวิดก็เห็นนั่งยิ้มกว้างยกคิ้วหัวลวดตามาให้ก็ยิ่งอารมณ์ขึ้น *ปริ๊ดคะ ปริ๊ดมากมาย*

“ตอนนี้ผมห่วงเพื่อนผมมากกว่า กลัวมันจะเส้นเลือดในสมองแตกตายไปจริงๆ” อเล็กซ์พุดเสียงเบากลัวหัวเราะแล้วพยักพยิตให้หญิงสาวดูลีโอที่ตอนนี้หน้าเขียวหน้าเหลืองสลัดแดง *ฉันไม่ได้ตั้งใจนะคำา* *ฆ่าคนตายมันบาป*

“ฉันไม่ได้ตั้งใจ ฉันตกใจ ก็คุณลีโอมาจับแขนฉันไว้แน่นเลยนี่คะ กลัวจะกลัวมาก สวิตซ์เอาตัวรอดเลยทำงาน” หญิงสาวพุดอย่างเสียใจจริงๆ

หญิงสาวถามต่อด้วยความเป็นห่วงว่า “เพื่อนคุณมีโรคความดันโลหิตสูงหรือน้ำตาลในเลือดสูงหรือเปล่าคะ ถ้าไม่มีก็คงไม่เสี่ยงเส้นเลือดในสมองแตกตายหรืออัมพาตคะ คุณลีโอก็ยังไม่แก่ขนาดนั้น” เธอชะงักเล็กน้อย “ใช่ไหมคะ? ชั้นห่วงจริงๆ นะคะนี่”

อเล็กซ์ได้ยินก็หัวเราะดังขึ้นอีกแล้วตอบว่า “มันก็ไม่แก่ขนาดนั้นหรอก

ครับ แต่ช่วงนี้มันเครียดเลยโทรมๆ ไป”

หญิงสาวแอบชำเลืองมองไปทางเก้าอี้ข้างๆ ตอนนี้เด็กน้อยนั่งกอดแขนดีใจไว้และกำลังปลอบคุณอาอยู่ “คุณทำอะไรสักอย่างสิคะ เพื่อนคุณหน้าเขียวหน้าเหลือง โ๊ะะ! หน้าแดงแล้ว เอ๊ะ! หรือว่าเพื่อนคุณเมาจริง ๆ ค่ะ”

“ผมเชื่อคุณเลยคิดออกมาได้เมาธ!! เฮ้อ! เพื่อนผมคงเมาคุณมากกว่าจับคุณกลับไปนั่งกับมันเหมือนเดิมมันก็คงหายแล้วละ” พูดไม่คิดดดดดดนะคะ

อเล็กซ์พูดจบเห็นหญิงสาวตาโตก็ขำขึ้นมาอีก

“คุณทำอะไรสักอย่างสิคะ สงสารเพื่อนคุณ” หญิงสาวพูดหน้าสลดแต่อย่ามายุ่งกับฉันแล้วกันน้ำ!!!

“ตกลงคุณจะไปนั่งกับมันเหมือนเดิมนะครับ” ใครบอก
ค้ำาาาาาาา

หญิงสาวตาโตสายหน้าอย่างแรง อเล็กซ์ทำเป็นไม่เห็น อมยิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนชะโงกหน้าไปพูดกับน้องเกรตว่า “น้องเกรตครับ พี่ป่านรู้วิธีปลอบคุณอาดีโอแล้ว น้องเกรตมานั่งชมวิวทางนี้กับอาดีกว่านะ มาจุงพี่ป่านไปนั่งที่เดิมเร็ว”

ม่ายยยยยยยย อาววววววววว

ม่ายยยยยยยย ปายยยยยยย

แล้วก็มึงมือเด็กมาซูดกับมึงมือผู้ใหญ่มาผลักให้หญิงสาวกลับไปนั่งตำแหน่งเดิม *ไม่อยู่แล้วอะ!*

แต่กว่าเธอจะตั้งสติคิดหนีได้ก็มีมือแข็งแรงมาจับแขนไว้แน่นเหมือนปลอกเหล็กรั้งให้หญิงสาวนั่งเข้าไปใกล้ยิ่งขึ้น “เธอ! แสบนัก”

“โทษฉันไม่ได้นะคะ! คุณเป็นคนผิดเอง!” หญิงสาวตกใจมากจึงตอบกลับทันทีด้วยเสียงไม่เบาแต่ก็กะว่าไม่ตั้งใจน้องเกรตได้ยิน ตายแล้วฉัน ปากพาจนจริงจริง!!

“เธอ!” เอ้อ สงสัยฉันจะเป็นยาชั้นดีคะคุณอาหน้าหายเหลืองหายแดง

เหลือแต่เขี้ยวค่ะ

“คุณเป็นคนผิดก่อนนะ!! วันนี้ฉันยังไม่ได้ทำอะไรคุณสักหน่อย ยกธงสงบศึกนำหน้ามาตั้งแต่เช้าแต่คุณยังมาเอาเรื่องเก่ามาเก็บเป็นอารมณ์จะทำเป็นคนแก่ไปได้ คราวก่อนฉันก็ถือว่าหายกันฉันลวงเกินคุณก็เพราะคุณมาดูถูกฉันก่อนนี่นา แล้ววันนี้ฉันมาพาลานคุณทีวณะคะ เมื่อกี้ก็ออกเงินค่ารถให้คุณ ให้หลานคุณ ให้เพื่อนคุณด้วย คุณไม่ชอบคุณก็แยะแล้ว ยังมาทำท่าไม่พอใจฉันอีก ฉันก็โมโหสิคะเลยแกล้งคุณแบบนั้น ฉันขอโทษก็แล้วกันนะคะที่แกล้งคุณ คุณเป็นผู้ใหญ่อย่าถือสาเด็กเลยคะ ฉันขอโทษจริงๆ” หญิงสาวร่ายยาวอย่างกระแฉับกระชอดเต็มที่จากนั้นก็ยกมือไหว้ขอโทษอย่างสวยงาม บอกแล้วไงคะ ใส่ก่อนได้เปรียบ! ฉันผิดก็ขอโทษ แต่...

“แต่คุณก็ผิดเหมือนกัน ถึงฉันจะเด็กกว่า คุณก็ต้องขอโทษฉันเหมือนกันนะ” เธอพูดเสียงเข้ม

“เธอ!”

“อ้อ! แล้วต้องคืนเงินสิบปอนด์ด้วยนะคะ ฉันไม่เลี้ยงค่ารถพวกคุณหรอก ตั้งสิบปอนด์ ฉันต้องนั่งตรวจการบ้านนักศึกษาตั้ง 40 นาทีกว่าจะหาได้ แล้วสิบปอนด์ฉันเอาไปทำอะไรได้ตั้งเยอะแยะ ซื้อกาแฟได้ตั้งห้าแก้ว คุณอย่าลืมคืนนะคะ” ฉันทำงานได้ชั่วโมงละสิบสี่ปอนด์ รายได้ดีค่ะ แต่ปัญหาคือฉันเป็นนักศึกษาปริญญาเอกทำงานตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยได้ปีละ 72 ชั่วโมงเอง ดังนั้น...ต้องทวง!

“เธอ!”

แล้วทั้งคู่ก็ได้ยินเสียงขลุ่ยซัดกันในคอของทอมกับเดวิดที่นั่งข้างหลัง “อะไรติดคอพวกนายอะ!” ลีโอนันไปกระซอกเสียงถามท่าทางดูดี ทำให้น้องเกรตและอเล็กซ์หันมามองอย่างสนใจ

“นี่คุณ เบาๆ หน่อย หลานคุณมองมาแล้ว เตียวได้มาโอ้คุณอาอีกหรือ” หญิงสาวเตือนเบาๆ

แล้วทั้งคู่ก็ได้ยินเสียงกระแอมของทอมกับเดวิดดังขึ้นกว่าเดิม “พวก

นาย!” ลีโอหันไปขู่เสียงเข้ม “ส่วนเธอ! เดี่ยวเย็นนี้คุยกัน” ม่ายยยยยย
อวาววาววาววาว ไม่คุยแล้วค่า

“อู๊ย! ถ้าคุณจะขอโทษไม่ต้องรอตอนเย็นหรอกค่ะ ตอนนี้อยู่คนเดียวก็ได้
ขอโทษตอนนี้เลยฉันก็ให้อภัยคุณเลยแล้วเราก็หมดเรื่องกันเลย จะได้คืนกันคง
วันนี้จะได้เที่ยวกันสนุก พุดมาค่าเดี๋ยวจบเรื่องเลยคะ ขอโทษเลยคะ ฉันทรอฟัง”
หญิงสาวพูดหน้าตายพลางพยักหน้าหงิกหงัก

คราวนี้ท้อมกับเดวิดหัวเราะออกมาเบาๆ อย่างกลั่นไม่อยู่ ชายหนุ่มโมโห
จนหน้าแดงกำมือบีบแขนหญิงสาวแน่นขึ้น โอ๊ย!! เจ็บน้ำ อย่าบีบแรงสิค่าา

เขาต้งเธอให้เข้ามาใกล้จนหญิงสาวรู้สึกได้ถึงลมหายใจของเขาที่เป่ารด
หน้าผาก แม่จ๋า...หนูตายแน่!!!

“ถ้าเธอยังไม่หยุดพูด ฉันจะทำให้ปากเธอพูดไม่ได้เอง” ชายหนุ่มใช้น้ำ
เสียงนุ่มสุภาพ บรี้อ!!!! ขนแขนสแตนด้อ๊ป น่ากลัวกว่าตอนแกโมโหอีกอะ

“...” ก็เงียบสิคะ บอกแล้วว่าไม่สวยแต่ไม่โง่ เรื่องอะไรจะหาเรื่องตายคะ
พันตรงนี้ได้เมื่อไหร่ค้อยกว่ากันนะอะ

เอ่อ มันไม่ใช่ตบจูบจริงๆ นะคะ ถ้ามาเห็นลูกกะตาแก่คุณจะเข้าใจว่าแก
หมายถึงอะไร แต่ไม่ใช่จูบแบบพระเอกลงโทษนางเอกแน่นอน ไม่ใช่แน่ๆ

ดังนั้นเมื่ออเล็กซ์หันมามอง ก็เห็นหญิงสาวนั่งตัวเอนไปทางลีโอแต่
สะโพกหมิ่นเหม่จะตกจากเก้าอี้อยู่แล้วหน้าของเธอซีดเล็กน้อยปากเหม็นแน่นตามอง
ตรงไปข้างหน้า ในขณะที่เพื่อนของเขาเลิกหน้าเขี้ยวหน้าเหลืองแล้ว นั่งนิ่ง
สีหน้าไม่ทุกข์ร้อนมองวิวนอกหน้าต่างไปเรื่อยๆ อเล็กซ์หันไปมองทอมกับเดวิด
ก็เห็นทั้งคู่หัวเราะรำแบบไม่มีเสียง

.....ลึกลับ.....

ลีโอรู้สึกรำมีอะไรมาสะกิดที่ท่อนแขนจึงก้มมอง เห็นหญิงสาวที่มีมือชี้ไม้
ไปที่ป้ายรถเมลล์ข้างหน้าจึงถามอย่างรำคาญ “อะไรของเธอ!”

หญิงสาวที่มีมือไปที่ป้ายรถเมลล์อีก ทำนิ้วชี้กับนิ้วกลางเป็นคนเดิน แล้วก็ชี้

มือไปที่ป้ายรถเมล์อีก แล้วก็ทำนิ้วเป็นคนเดินอีก

“เธอ! อย่ามากวนประสาท พุดมา!!” ลีโธถามอย่างหมดความอดทน

“เฮ้!! ก็คุณห้ามพุดนี่นา เด็กดีต้องเชื่อฟังคนแก่ เอ๊ย! ผู้ใหญ่” หญิงสาวได้กลับเสียงเข้มอย่างรวดเร็วหลังจากได้รับอนุญาต ทำให้ผู้ใหญ่หลายท่านรอบตัวกระแอมกระไอกันใหญ่

“เธอนี่มัน!!!”

“ลงป้ายหน้าค่ะ จะพาน้องเกรตไปดูรถไฟกับเครื่องบิน” หญิงสาวรีบบอกแล้วตะโกนออกไป “คุณทอมกดกริ่งด้วยค่ะ”

“ปล่อยค่ะ ต้องลงแล้ว เดี่ยวรถออกนะ” หญิงสาวถือโอกาสที่ลีโธยังงแะมือของชายหนุ่มออก ลูกไปจูงน้องเกรตลงไปอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งหญิงสาวลงไปยืนข้างรถแล้วลีโธยังนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้น

จนอเล็กซ์เข้ามาสะกิดเรียก “เฮ้ย! นี่นายโดนคุณพี่ชาน็อกอีกแล้วหรือไง เราเห็นคุณพี่แกนั่งโถ้นายอยู่เป็นนานนี่กว่าปราบเรียบร้อยแล้วซะอีก อุตส่าห์โยนเนื้อลูกแมวมมาใส่ปากแล้ว เดี่ยวนี้พี่มีอนายตคนะนี่ หรือนายแก่แล้วจริงๆวะ”

“เราจะฆ่าหล่อน! แล้วเราจะฆ่าพวกนายด้วย!” ลีโธคำรามลั่น หลังจากความหาเสียงตัวเองเจอ

“ถ้าจะฆ่าหล่อน นายต้องลงจากรถก่อน” ทอมพุดกลัวหัวเราะ ลีโธหันมามองทอมตาขวางแล้วก็เหื่อแผ่เพื่อนคนอื่นอย่างถ้วนทั่วก่อนจะเดินเร็วๆ ลงจากรถไป

“เสียดายวะอเล็กซ์ที่นายไม่ได้ฟัง โคตรมันเลย เชื่อแล้ววะมันไม่ได้พุดสักคำจริงๆ” ทอมพุดแล้วเดินตามลีโธลงไป

“เสียดายเหมือนกัน แต่ที่เราเห็นก็ไม่เลว เราถ่ายรูปไว้ด้วยเดี๋ยวเอาให้ดู” อเล็กซ์ยกคิวกับเดวิดแล้วก็เดินตามเพื่อนลงไปอีกคน โดยมีเดวิดพิมพ์ตามลงมาติดๆ “ฮาจริงๆ”

ทั้งสี่เดินเข้ามาถึงซาลาซาลาของรถไฟก็เห็นหลานสาวยืนเป็นแบบ
ให้หญิงสาวถ่ายรูปข้างรถไฟที่เข้ามาจอดอย่างสนุกสนาน

“คุณอาซา คุณอาอเล็กซ์ คุณอาทอม คุณอาเดวิด พี่ป้านจะถ่ายรูปให้ค่า
มาถ่ายรูปตรงนี้นะค่า”

ได้ยินคุณหลานตะโกนเรียกเจ็อยแจ้วอย่างมีความสุขทั้งสี่จึงเดินเข้าไป
หา

“เหรียญปอนด์-รถเมล์-ถ่ายรูปกับรถไฟ สนุกตรงไหนวะ เขาคิดได้ไงนี่
ของแปลกเป็นทรัพย์สินมีค่านะเพื่อน” อเล็กซ์พูดงงๆ ขำๆ

“คุณอาซาก่อนจะฆ่าคุณพี่ซาก็นึกถึงหน้าที่มีความสุขของหลานของนาย
ตอนนีวี่นะ” ทอมแฉะยิ้มๆ

“ฆ่าทำไมก็เอามาช่วยเลี้ยงถาวรเลย เอ๊ะ แต่เขาไม่ชอบนาย ไม่รับเงิน
นาย และไม่ฟังคำสั่งนายนี่หว่า แต่สิบบอนด์นี่ทวงยกเลย แล้วนายจะทำไม
ล่ะ” เดวิดแซว

“พวกนายทำพินัยกรรมหรือยัง” ลีโอพูดเสียงเย็นยะเยือก

แล้วทั้งสี่คนก็เดินมาถึงที่สองสาวยืนถ่ายรูปกันอยู่ หญิงสาวจึงให้
ลีโออุ้มน้องเกรตไว้แล้วถ่ายรูปทั้งสี่ไปหลายมุมหลายภาพ

“คุณพี่มาเข้ากล้องสิครับเดี๋ยวผมไปถ่ายให้” อเล็กซ์ชวน

หญิงสาวส่ายหน้าตึกๆ อย่างเร็วและแรง เป็นที่น่ารักปนขบขันของหนุ่มๆ
แต่แล้วลีโอกับอเล็กซ์ก็ขำไม่ออกเมื่อได้ยินคำปฏิเสธอย่างหวานหยดย้อยของ
เธอ

“ไม่เอาอะ กลัวมีหลักฐานแล้วแฟนๆ ของพวกคุณตามมาเอาเรื่อง ฉันไม่
อยากโดนข้อหา **จน เจ้อ หน้าใจ** อิกนะคะ เช็ดแล้ว”

เอ่อ ถึงฉันจะปลาทอง แต่ก็ไม่ได้โง่งนะคะ บางอย่างต้องเก็บไว้เป็น

ประสบการณ์!

ทอมกับเดวิดหัวเราะว่า แล้วเดวิดพูดเสียงหวานว่า “ผมยังไม่มีแฟน ถ้าถ่ายรูปด้วยกันแล้วกลัวแฟนผมหึง คุณก็มาเป็นแฟนผมสิครับ” กรีดดดดดใครก็ได้ที่ไม่ใช่คุณค่าาาา หล่อแต่ไม่ใช่สเปก คุณเอาใจมารยาทงาม คุณอาน่ากลัวอะ ถ้าคุณอาซาได้ใบหน้าอย่างคุณฉันไม่กล้าหือไม่กล้าอือแน่ะ

เมื่อเห็นตาถลนลนลานของหญิงสาวและกิริยาสำหน้าดิ๊กๆ อย่างเร็วและแรง ทอมกับเดวิดก็หัวเราะดังกว่าเดิม ใบหน้านาวแดงกำขึ้น แกล้งอีกแล้วอะคะ ไม่ยอมมมมม

“ฉันกลัวว่าคนเห็นรูปคู่ของเราแล้วจะคิดว่าฉันเป็นลูกเป็นหลานโจรนะคะ” หญิงสาวตอบเสียงซื่อหน้าซื่อแต่ตานี้ไม่ซื่อเท่าไรๆ ก็แม่ให้ปฏิภาณไหวพริบดีมาด้วยนี่คะ อี อี

“น้องเกรตคะ ที่นี้เรียกว่า 'เซาแธมป์ตันแอร์พอร์ตปาร์คเวย์' เป็นจุดเชื่อมสถานีรถไฟกับสนามบิน สนามบินที่นี้มีเที่ยวบินจากยุโรปทุกวัน มาจากสนามบินชาร์ลเดอลีโอลของฝรั่งเศส ก็มีนะ นั่งเครื่องบินมาลงที่นี้แล้วนั่งรถไฟต่อเข้าลอนดอนได้เลยด้วยละ แล้ว..” เสียงหญิงสาวอธิบายแจ้วๆ ให้น้องเกรตฟังเสียงของเธอค่อยๆ แผ่วไปเมื่อทั้งคู่เดินห่างออกไปเรื่อยๆ

“....”

ลีโอเดินไปตบไหล่เดวิดที่ยืนอึ้งเบาๆ แล้วพูดว่า “ไง คนฮาของนาย ยังฮาออกอู๋ไหม” อเล็กซ์กับทอมยืนหัวเราะท้องแข็งอยู่ข้างๆ

เอ่อ! คนพวกนี้เป็นโรคจิตแน่ะ คอนเฟิร์ม แบบที่ชอบเห็นเพื่อนจิตตกอะคะ พยายามห่างๆ ดีกว่า ไม่รู้เป็นโรค(จิต)ติดต่อหรือเปล่านะคะ

ลีโอตบไหล่เดวิดที่ยังยืนอึ้งแล้วพูดอีกว่า “เฮ้ย เป็นไงเพื่อน โดนไปนิดเดียวเอง ซ็อกเลยหรือวะ”

“นายโดนแค่ลูกของแฝดเองไม่เจ็บมากมั้ง” ทอมเดินมาตบบ่าข้างพูดเสียงกลั้วหัวเราะ “หลานโจรแปลว่าแก่และหน้าโหดเหมือนโจร คิดได้ไง เด็ดจริงๆ” ทอมหัวเราะดังขึ้น

เดวิดลูบหน้าที่ซีดนิดๆ พิมพ์ออกมาอย่างเสียศูนย์ว่า “เหมือนใจจริงๆ นะ”

อีกสามหนุ่มก็อึ้งไปเล็กน้อย ก่อนที่อเล็กซ์จะตอบออกมาว่า “เอ่อ! แหม่! ก็น่ากลัววะ แต่น้อยกว่าลีโอตอนโมโหที่ถูกแมวน้อยข่วนนะ”

“ไอ้!” ลีโอคำราม

ระหว่างรอเพื่อนฟื้นตัว ลีโอมองตามหญิงสาวและหลานสาวของเขากัน เดินขึ้นสะพานข้ามทางรถไฟที่ไม่มีหลังคา มองลงมาพวกเขาเห็นทางรถไฟตลอดเส้นและเครื่องบินที่จอดในสนามบินตรงข้ามสถานีรถไฟได้อย่างชัดเจน เพราะนอกจากเธอจะถ่ายรูปร้องเกรตกับทางรถไฟแล้ว เธอยังยื่นขึ้นบันไดขึ้นนี้ไปทางสนามบินให้หลานสาวของเขาดู

เขาไม่เคยคิดเลยว่าเรื่องที่เข้ามาในวันนี้จะทำให้หลานสาวของเขาสนุกและมีความสุขได้ แค่เรื่องในชีวิตประจำวันของคนๆ หนึ่งอาจเป็นเรื่องสนุกสนานของคนอีกคนหนึ่งได้ หลานสาวของเขามีของเล่นมากมายแทบจะทุกชนิดที่มีขายในท้องตลาด แต่ละอย่างเล่นไม่นานก็เบื่อ บางชิ้นไม่สนใจด้วยซ้ำ อารมณ์ร้ายไม่ได้ตั้งใจก็อาละวาด พี่เลี้ยงแต่ละคนไม่มีใครเอาอยู่ เขาพยายามสอน บางเรื่องไม่ตามใจก็ยิ่งทำให้เด็กน้อยอาละวาด บางครั้งลงไปชักจูงต้องส่งโรงพยาบาล คุณหมอเตือนว่าให้ระวังเพราะการชักของเด็กทำให้เลือดไปเลี้ยงสมองไม่พอ ถ้าเกิดบ่อยๆ อาจเป็นอันตรายนแก่เด็กได้ในภายหลัง เขารักหลานและเป็นห่วงมากตอนหลังจึงต้องยอมตามใจทุกอย่าง

น้องเกรตเป็นลูกสาวคนเดียวของพี่ชายที่เขารักมากเหมือนพ่อคนหนึ่ง เพราะหลังจากที่พ่อเสียไปช่วงที่เขาวัยรุ่นอยู่นั้น มารดาของเขาก็แต่งงานใหม่ไปอยู่ต่างประเทศ เขาอยู่กับพี่ชายตั้งแต่นั้นความสัมพันธ์จึงเหมือนพ่อลูกมากกว่า พี่น้อง จนไม่นานนี้อยู่ พี่ชายของเขาก็แต่งงานกับแม่ของน้องเกรตซึ่งเด็กกว่ามาก วิคตอเรียเป็นสาวสังคมหรูหรา ลิซซี่ที่ถอดแบบพี่สาวมาทั้งหน้าตาท่าทางและนิสัย และถ้าเอาวิคตอเรีย ลิซซี่ และน้องเกรตมาเรียงกัน คนคงคิดว่า

เป็นฝาแฝดที่อายุต่างกันเท่านั้น ไม่นานมานี้เองเขาเพิ่งสังเกตเห็นว่าน้องเกรตนอกจากจะหน้าตาเหมือนคุณน้ำลิซซีแล้วยังมีพฤติกรรมที่คล้ายกันจนเขาชักกลัว ยิ่งพักหลังลิซซีมาหาน้องเกรตที่บ้านเขาบ่อยๆ น้องเกรตก็ยิ่งอาละวาดไม่รู้เขาคิดไปเองหรือเปล่าที่รู้สึกว่ามีเหมือนลิซซีที่ตัวเล็กลง

ไม่ว่าจะเปลี่ยนคนเลี้ยงกี่คนๆ ก็ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น บางทีพี่เลี้ยงบางคนอยู่ได้ไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงด้วยซ้ำ แต่ผู้หญิงชาวเอเชียจืดๆ ปอนๆ ภาษาแปร่งๆ คิดอะไรแปลกๆ คนนี้กลับทำให้หลานสาวของเขาเป็นผู้เป็นคนขึ้นมาบ้าง น้องเกรตดูจะเกรงหล่อนมากกว่าใคร มากกว่าเขาที่เป็นอาเสียอีก! ซึ่งก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่เขาไม่ชอบใจหล่อนเท่าไรนัก

หลังจากทำงานมาหลายปี เดียวนี้เขากับเพื่อนๆ แต่ละคนก็ประสบความสำเร็จทั้งทางธุรกิจและสังคม แรกๆ ก็เหมือนมีความสุขดีแต่หลังๆ กลับเริ่มเบื่อหน่ายชีวิตประจำวันทั่วไปคนที่เข้ามาล้นหวังอะไรบางอย่างเสมอตอนนี้จึงกลับมารวมตัวกันเรียกความรู้สึกลับบายนๆ ไม่ต้องหวาดระแวงคนอื่นตลอดเวลา บ่อยๆ เขาก็เลยคิดทำธุรกิจเล็กๆ ด้วยกันจะได้มีเป้าหมายอะไรบ้าง พวกเขาจะมาตั้งออฟฟิศที่เมืองนี้เพราะไม่ไกลจากลอนดอนและมีท่าเรือขนส่งและท่าเรือยอร์ช บางทีพวกเขาจะได้ถือโอกาสใช้เวลาสุดสัปดาห์พักผ่อนด้วยกัน

เขาและเพื่อนๆ ยังไม่มีใครสละโสดแต่มีคู่ควงคู่นอนที่ไม่ได้จริงจัง ทุกคนเลี้ยงน้องเกรตมาแต่เด็กจึงรักเหมือนลูกคนหนึ่งเมื่อรู้ปัญหาที่รวมตัวช่วยแก้ไขอย่างวันนี้ทุกคนก็ทิ้งแผนงานของแต่ละคนมากันอย่างพร้อมหน้า จะด้วยทุกคนสนุกกับการเห็นเขาโดนผู้หญิงคนนั้นต้อนจนมุมหรือจะเพราะสนุกที่พวกมันเห็นหล่อนกล้าด่ากล้าตำหนิเขาต่อหน้าก็ตาม เขาก็ไม่ถือสาเพื่อนเพราะคบกันมาจนรู้ว่าพวกมันเล่นแกล้งเปื้อ แต่..หล่อนนี่สิที่เขาอภัยให้ไม่ได้! เขาไม่ใช่เพื่อนเล่นของหล่อน!

วันที่พบผู้หญิงคนนั้นพวกเขาไปดูที่ตั้งออฟฟิศในตึกนั้น หลังจากผลออกไปครูเดียวหลานสาวของเขาก็หายไป เจอตัวอีกทีก็ตื่นเร่าๆ โวยวายอยากได้

ตุ๊กตาน่าเกลียดตัวหนึ่งจนเขากลัวหลานจะชั๊กไปอีก ยิ่งคิดว่าผู้หญิงคนนี้เรียกร้องความสนใจจากพวกเขาด้วยการไม่ขายตุ๊กตาให้ เขาทั้งตกใจและโมโห ยิ่งหล่อนตอกเขากลับเสียหน้าหายไพล่หลายหนเขายิ่งโมโหมากอย่างไม่เคยรู้สึกมาหลายปี หล่อนเป็นใครถึงกล้าปฏิเสธเงินของเขา แต่วันนี้กลับมาทวงเงิน สิบบอนด์ค่ารถเมล์หน้าตาเฉย ถ้าหล่อนขายตุ๊กตาบ้าตัวนั้นก็ได้ไปแล้วตั้งสอง ร้อยปอนด์หรือถ้าหล่อนรับจ้างดูแลน้องเกรตวันนี้ขอค่าจ้างห้าร้อยปอนด์หรือ พันปอนด์เขาก็จะให้ แต่กลับไม่ยอมรับเงินเพราะไม่ชอบเขาและไม่ฟังคำสั่งเขา ผู้หญิงคนนี้ก็กล้าดียังไง!

หล่อนเป็นคนที่แปลกปฏิเสธเงินของเขาอย่างไม่ไว้หน้า แต่กลับไม่ปฏิเสธกับเรื่องง่ายๆ อย่างการไปกินเบอร์เกอร์ ดูหนัง หรือกินข้าวเย็นกับพวกเขา ทั้งๆ ที่ตุ๊กตารู้ว่าอึดอัดใจที่ต้องร่วมทางกัน กับน้องเกรตแม้หล่อนแสดงท่าทางว่าเอ็นดู ซึ่งเขาไม่แปลกใจเพราะทุกคนก็เอ็นดูน้องเกรตอยู่แล้วจะเพราะเป็นหลานของเขาหรือเพราะน้องเกรตหน้าตาน่ารักเขาก็สุดรู้ แต่หล่อนกลับกล้าขัดใจและหลอกล่อให้ทำตามที่หล่อนต้องการ ตอนแรกเขาไม่ชอบใจมากอยากจัดการเสียหลายหน แต่เมื่อเห็นว่าเรื่องที่หล่อนทำไม่ได้ทำให้น้องเกรตร้องไห้โวยวายเขาจึงรอดูท่าทีของหล่อน และยิ่งนานไปเมื่อเห็นหล่อนเป็นห่วงเป็นใย น้องเกรตไปทุกเรื่องเขาก็คลายใจลงนิดหน่อย และที่เขาไม่เข้าใจคือถึงหล่อนทำท่าว่าเอ็นดูน้องเกรตแต่ก็ไม่ละโอกาสที่จะจากไปทุกเมื่อ

ถึงผู้หญิงคนนี้จะปากจัดแต่เขาก็ยอมรับว่าหล่อนฉลาดและกล้า แต่วันเดียวที่อยู่ด้วยกัน หล่อนสามารถที่จะเดาสถานการณ์ของน้องเกรตออก แถมยังกล้าวิจารณ์และแนะนำอย่างตรงไปตรงมา ถึงเขาจะรู้ว่าที่หล่อนพูดนั้นถูกทุกคำแต่ก็ไม่ใส่ใจเรื่องที่เขาอยากยอมรับออกมากับใครอย่างโจ่งแจ้งขนาดนั้น! โดยเฉพาะกับผู้หญิงธรรมดาๆ ที่เรียกว่าระจอกสำหรับเขาก็ได้

เขาไม่เคยเจอใครที่กล้าออกมายอมรับผิดอย่างสำนึกผิดจริงๆ มาก่อน พอมาเจอคนที่ทำแบบนี้เข้าจึงไม่รู้จะทำอย่างไร ปกติคนทุกคนมีอัตตาที่ยากจะ

ยอมถอยง่าย ๆ หรือรับว่าตัวเองผิดกับผู้อื่นง่าย ๆ แต่หล่อนทำเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา ไม่อายที่จะรับผิด เขาเชื่อเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าหล่อนคิดอย่างนั้นจริงๆ เพราะหล่อนเป็นคนที่มีสติทุกอย่างก็ออกทางสีหน้าทั้งหมด

เขาเชื่อว่าหล่อนเสียใจจริงๆ และสำนึกผิดจริงๆ จึงขอโทษ แต่ที่ทำให้เขาโมโหมากคือหล่อนขอโทษในเรื่องที่ว่าหล่อนไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ให้คนอื่นฟัง แต่หล่อนกลับแสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่ได้เสียใจเพราะว่าที่พูดออกมา นั้นถูกต้องแล้ว และเขายังโมโหอย่างไม่รู้จะบรรยายอย่างไรเมื่อหล่อนเอ่ยขอโทษอย่างง่าย ๆ และจริงใจว่าตัวเองผิดที่แกล้งเขาในวันนี้ และเมื่อบอกว่าเขาเองก็ผิดเหมือนกันที่ไม่เอ่ยยให้หล่อนในเรื่องเมื่อวันก่อนหล่อนก็จะให้เขาขอโทษหล่อน...บนรถเมล์! ที่เพื่อนเขานั่งอยู่เต็มไปหมด! แถมยังเงี่ยหูฟังทุกประโยค! ในสมองหล่อนคิดอะไรอยู่เขาอยากเอาขวานมาจามดูจริงๆ ผู้หญิงคนนี้มีมองเรื่องการให้อภัยเป็นเรื่องของเด็กเล่นชายของหรืออย่างไร

เขายอมรับว่าเพราะคุณสมบัติของหล่อนทำให้เขาอยากได้มาเป็นพี่เลี้ยงของน้องเกรต แม้จะกลัวว่าน้องเกรตจะได้นิสัยแปลกๆ แถมยังปากเสียและหัวแข็งของหล่อนมาด้วยก็ตาม เขาคิดอยู่นานจึงได้ตามไปดูการกินอยู่หลับนอนของหล่อนก่อนจะเสนอข้อเสนอที่เขาไม่คิดว่าหล่อนจะปฏิเสธ ทั้งเขาและเพื่อนๆ ไม่เคยทำตัวไร้มารยาทอย่างนั้นกับใคร แต่ก็อาจเพราะอยากแกล้งหล่อนด้วยที่ไม่เคยปฏิเสธอะไรอย่างหนักแน่นเมื่อถูกขอ อ้อ นอกจากเงินของเขา นะ พวกเขาอยากรู้ว่าขีดจำกัดของหล่อนอยู่ที่ไหนและหล่อนจะทำอย่างไรซึ่งก็เหนือความคาดหมายอีกเหมือนกันที่หล่อนโพล่งไล่พวกเขาอย่างตรงไปตรงมาไม่ได้อ้อมค้อม หรือขอร้องพวกเขาอย่างเกรงกลัวเหมือนคนอื่น ๆ

ที่แน่ใจอีกอย่างคือหล่อนไม่คิดจะคบหากับพวกเขา หล่อนไม่คิดว่าพวกเขาจะกลับมาอีก เขานึกว่าเมื่อหล่อนมีเวลาคิดอาจจะอยากสานสัมพันธ์กับพวกเขาคนใดคนหนึ่งและหลังจากเล่นตัวเรียกร้องความสนใจได้แล้วก็จะลงมือจับ คิดว่ามาถึงจะเจอหล่อนแต่งตัวสวยมาเยือนรอ ที่ไหนได้พวกเขามาถึงก่อนเวลาก็ไม่เห็นหล่อนจนอเล็กซ์ต้องโทรไปตาม จากที่ฟังหล่อนยังไม่ตื่น แอมงงๆ

ว่าอเล็กซ์ที่ไหนโทรมา! และหล่อนลงมาทั้งชุดนอนโทรมๆ และซีต้า! ยังแสดงออกชัดว่าไม่อยากให้พวกเขาเข้ามาด้วย! และไม่สนใจจะผูกมิตรกับพวกเขาเลย! แต่หล่อนกลับดูแลน้องเกรตและใส่ใจในทุกเรื่องของน้องเกรตอย่างจริงจัง

เขาไม่รู้จะทำอย่างไรกับหล่อนดีแล้วอยากบีบคอหล่อนเสียหลายรอบ หล่อนทำอะไรก็ดูจะขัดตาไปหมด ผู้หญิงคนนี้ดีกับหลานเขา ยื่นความเป็นมิตรให้เขาในสถานการณ์จำเป็น ไม่ปิดบังว่าไม่ชอบเขา กลัวเขา แต่พร้อมจะสู้ทุกยกที่หล่อนคิดว่าหล่อนถูก และพร้อมจะถอยนิดๆ เมื่อเห็นว่าเขาเกือบบะแตก บีบคอหล่อนอยู่แล้ว เขาอยากจะทำตายกับผู้หญิงคนนี้ ที่จริงก็เห็นมีแต่อเล็กซ์ที่ทันเกมหล่อนเสมอตักหน้าตักหลังหล่อนเสียอยู่มี

ลีโอตื่นจากภวังค์หันไปมองเพื่อน

“อเล็กซ์นายทำยังไง ถึงเอาหล่อนอยู่” ลีนเสียงโพล่งขึ้นมาสายตาทุกคู่ก็หันมามองเขา แล้วหันเหความสนใจกลับไปอยู่ที่อเล็กซ์

“มีแต่นายที่ไม่โดนสักนิด” ทอมโพล่งขึ้นมา

“ใช่ แล้วนายยังจับยัยลูกแมวนั้นโยนใส่ปากพ่อสิงห์ได้โดยไม่เจ็บไม่คันขนาดพ่อสิงห์ยังโดนชวนซะเป็นริ้วเชียว” เดวิดเปรย แล้วสามหนุ่มก็ได้ยินเสียงคำรามจากลีโอ

อเล็กซ์เห็นเพื่อนมองมาอย่างสนใจก็วางท่าไม่รู้ไม่ชี้ “เฮ้ย ผู้หญิงเป็นความลึกลับนะ ถ้าถูกเปิดเผยซะแล้วก็ไม่สนุกสิ!” แล้วพูดต่อว่า “ผู้หญิงคนนี้เปิดเผยตรงไปตรงมา แต่รับมียาก” เขามองหน้าลีโอ ยกคิ้วแล้วพูดว่า “แต่เขามีจุดอ่อนอยู่จุดนึง จับได้ก็เอาอยู่”

“จุดอ่อน” ลีโอพึมพำจ้องอเล็กซ์เขม็ง

“อะไร” ทอมถามอย่างสนใจ

“บอกก็ไม่สนุกนะสิ” อเล็กซ์ตอบยิ้มอย่างยียวนเต็มที่ แล้วเดินไปสมทบกับสองสาวที่ลงมาจากสะพานลอย สามหนุ่มที่เหลือมองหน้ากันแล้วถอนใจ

ทอมกับเดวิดเดินมาตบไหล่ลิโอคนละที

“ยกให้เป็นหน้าที่นายละกันนะที่จะหาจุดอ่อนคุณพีชา เพราะถ้านายไม่รีบละก็มีหวังได้เป็นพ่อสิงห์หลายแน่ๆ” ทอมพูด

ทั้งหมดไปนั่งรถเมล์สองชั้นสายเดิมกลับเข้าไปในเมือง ซากลับนี้

หญิงสาวนั่งกับน้องเกรต เธอชี้ชวนเด็กน้อยคู่อภิธรรมบ้านช่องสองข้างทาง โบสถ์เก่า อธิบายแจ้จ๊ว เมื่อรถเมล์ผ่านโซนหอพักใหญ่ของมหาวิทยาลัย ตัวแคมปัสใหญ่ของมหาวิทยาลัย และถนนที่มีร้านค้ายอมนๆ ใกล้มหาวิทยาลัย ครึ่งชั่วโมงรถก็มาถึงในเมือง เป็นเวลาเที่ยงกว่าแล้วเธอจึงชวนเพื่อนร่วมทางลงเพื่อหาอาหารกลางวันรับประทาน

หญิงสาวมองชายหนุ่มทั้งสองอยู่ครู่หนึ่งก็ไม่มีใครออกความเห็นอะไร จึงถามเพื่อนร่วมทางว่า “จะทานอะไรดีคะ” และก้มลงถามเด็กน้อย “น้องเกรตอยากทานอะไรคะ”

“น้องเกรตอยากทานเบอร์เกอร์คะ” เด็กน้อยตอบเสียงใสร่าเริง

“พวกคุณล่ะคะ” หญิงสาวหันมาถามเพื่อนร่วมทางอีก

“อะไรก็ได้ครับ” อเล็กซ์ตอบ

“น้องเกรตอยากทานเบอร์เกอร์หรือคะ ว่าาา วันนี้**พี่**อยากกิน**ไก่ทอด**นะคะ”

“ไก่ทอด” เด็กน้อยทวนคำอย่างซ้ำๆ ทำทางสนใจ

“คะ น้องเกรต ไก่ทอดอร่อยมากเลยนะ หนึ่งกรอบก็รู้ป่ะ เลย” หญิงสาวนั่งยองๆ พูดกับเด็กน้อย ทำหน้าฝันหวานนิด ก่อนถอนหายใจทำหน้าเสียดายหน่อยๆ เธอเหลือบมองปฏิภริยาของคุณอาตัวจริง เห็นเขาเงียบจึงพูดต่อไปว่า “แต่วันนี้เรา**ตามใจน้องเกรต**นะคะ ทุกคนไปทานเบอร์เกอร์กันคะ” **บอกแล้วฉันแหละเก่งคะ อี อี**

“ตามใจ**พี่**ป่านคะ น้องเกรตไปกิน**ไก่ทอด**ได้คะ” เด็กน้อยจึงพูดทำทาง

กระตือรือร้น บทเรียนนี้สอนว่าให้สอนเด็กให้รู้จักตามใจผู้อื่นบ้างค่า

“ถ้าอย่างนั้นวันนี้ตามใจพี่ปานไปกินไก่ทอดกันนะคะ” หญิงสาวสรุปเมื่อไม่เห็นปฏิกิริยาอะไรจากคุณอาตัวจริง จึงกอดเด็กน้อย “น้องเกรตใจดีตามใจพี่ปานด้วย พี่ให้หอมทีหนึ่งนะ” เด็กน้อยหัวเราะคิกคัก หอมแก้มหญิงสาวที่ยื่นมาให้ แล้วสองสาวก็จูงมือกันเดินไป

“ยอดเลย ตามใจพี่ปาน ทำให้พูดออกมาได้ไง” เดวิดพูดทิ้งๆ

“ลีโอจะฆ่าพี่ปานต้องรีบหน่อยแล้ว เดี่ยวหลานจะหลงเสน่ห์แม่คุณไปมากกว่านี้” ทอมพูดเสียงเครียดแล้วก็หัวเราะออกมาเบาๆ

“ลีโอ เราเอาเรือยอร์ชลำใหม่ของนายละกัน ค่านายหน้าหาพี่เลี้ยงชั้นหนึ่งมาให้” อเล็กซ์ตอบว่าลีโอเบาๆ

ลีโอถอนใจก่อนถามอเล็กซ์ว่า “ตกลงจุดอ่อนแม่นี้อยู่ไหน”

อเล็กซ์ทำสีหน้าเจ้าเล่ห์นิดๆ ก่อนตอบว่า “เอาไงดี เขาไม่รับเงินนาย นายจ้างเขาก็ไม่ได้... นายก็แต่งงานกับเขาก็สิ้นเรื่อง นายจะได้สั่งเขาได้ เขาจะได้เลี้ยงน้องเกรตให้นายถาวรเลย เอาตัวเข้าแลกหน่อยเพื่อน ท่องไว้เพื่อหลาน”

“โอเคดีดี กลัวแต่คุณพี่ชาจะทำมันเส้นเลือดในสมองแตกตายก่อนได้เข้าหอนะลิ”

“ถ้าคุณพี่ชาไม่ทำมันโมโหตายไปตั้งแต่คุยเรื่องสินสอดล่ะนะ”

“ถ้ามันไม่โมโหตายไปตั้งแต่มันขอเขาแต่งงานล่ะนะ”

“แต่ก่อนอื่นต้องทำให้คุณพี่ชาเขาชอบเพื่อนเราก่อน”

“เขาเป็นว่าทำให้เขาเข้าใจก่อนว่าเพื่อนเรายังไม่แก้ดีกว่านะ”

ทั้งสามคนผลัดกันออกความเห็นอย่างสนุกสนาน

“ข้อนี้ต้องรีบแก้ความเข้าใจผิด เพราะตอนอยู่บนรถเมล์คุณพี่ชาเขาถาม

ถึงลีโออย่างเป็นทางการเป็นห่วงเป็นใยมากกว่า เพื่อนคุณมีโรคความดันโลหิตสูงหรือน้ำตาลในเลือดสูงหรือเปล่าคะ คุณลีโอบอกยังไม่เกินขนาดนั้นใช่ไหมคะ” อเล็กซ์พูดเลียนแบบหญิงสาวที่แสดงความเป็นห่วง

“...”

“...”

สามหนุ่มหัวเราะเสียงดัง ลีโอที่เพื่อนๆ ทำเป็นไม่เห็นกัดฟันกรอดคำรามออกมาเบาๆ ว่า “คุณอะไรวะ” ใบหน้าแกร่งที่สามหนุ่มเห็นนั้นดูจะสี..เข้มขึ้น

ร้านเคเอฟซี ชั้น 3 ของห้างสรรพสินค้าเวสต์คีย์ ในเมืองเซาแธมป์ตัน

หนูน้อยไม่เคยทานไก่ทอดมาก่อนจึงทานอย่างเอร็ดอร่อย สนุกสนานและมีความสุข คุณเจ็ยแจ้วกับคุณอา หญิงสาวเห็นแล้วก็ดีใจแถมแค้นใจๆ เพราะรู้ว่าต้องไม่นำตัวไปพัวพันกับคนกลุ่มนี้มากไปกว่านี้ วันนี้ที่ตั้งใจจะให้หนุ่มโสดทั้งสี่เห็นว่าการใช้ชีวิตกับเด็กเล็กจะทำอะไรได้บ้าง เมื่อเธอปลิกตัวไปก็หวังว่าพวกเขาจะเข้าใจเด็กน้อยได้มากขึ้น

“พี่จะพาเดินจากที่นี่ไปพิพิธภัณฑน์ ระหว่างทางมีอะไรให้คุณนิดหน่อย เราจะได้ถ่ายรูปกันด้วย เดินไกลกว่าเมื่อเช้าสักหน่อยนะคะ น้องเกรตจะเดินไหวไหม ถ้าไม่ไหวพี่อุ้มก็ได้ หรือน้องเกรตอยากนั่งรถไปคะ” หญิงสาวถามเด็กน้อย

“น้องเกรตเดินไปกับพี่ป่านคะ” เด็กน้อยตอบอย่างรวดเร็ว

“ที่จริงเดินไปนี่สัก 45-60 นาทีก็ถึง แต่เดินเที่ยวกับเด็กเล็กอาจจะนานกว่านั้น ฉันทไม่ยากريب พวกคุณจะไปเจอเราที่พิพิธภัณฑน์ก็ได้ล่ะคะ” หญิงสาวหันมาพูดกับชายหนุ่มทั้งสี่คนอย่างเกรงใจ

“เราเดินไปด้วยกันดีกว่าครับ” อเล็กซ์ที่นั่งตรงข้ามกับเธอตอบ

“ดีค่ะ คุณอาไปด้วยน้องเกรตจะยิ่งสนุกและมีความสุข แต่ระหว่างทางมีแค่ซากก้าแพงเมือง ซากโบสถ์และบ้านคนเท่านั้น พวกคุณอาจจะเบื่อ” หญิง

สาวออกตัวก่อนจะอธิบายต่อ

“การพาเด็กมาเที่ยวมันไม่มีอะไรหรอกค่ะ การเที่ยวของเด็กขนาดน้องเกรตนี่แค่ก้าวเท้าออกจากบ้านก็นับว่าเที่ยวแล้ว นั่งรถเมล์นั่งรถไฟนั่งเรือก็เหมือนกัน ฉันทักพวกคุณเห็นมาเยอะ การเดินทางล้วนเป็นเรื่องธรรมดาและน่าเบื่อหน่าย แต่พวกคุณต้องอย่าลืมว่าเด็กนะเพิ่งจะลืมตาดูโลกใบนี้ได้ไม่นานนัก ยังไม่รู้ไม่เห็นอะไรอีกมาก ดังนั้นสิ่งของหรือเรื่องธรรมดาสำหรับคุณ จะเป็นรถไฟ เครื่องบิน หรือเงิน ก็เป็นเรื่องน่าสนใจสำหรับน้องไปได้” หญิงสาวอธิบาย

“คุณเคยพาหลานของคุณขึ้นรถไฟไหมคะ” คราวนี้เธอหันไปถามลีโอที่นั่งฝั่งตรงข้ามแต่เอียงๆ ไปเล็กน้อย แล้วคนถามก็ต้องหน้าตั้งไป เมื่อคนถูกถามทำเป็นไม่สนใจ อ้าววว ใ้คุณอา พูดด้วยก็ไม่พูดด้วย กวนนะคะนี่

“ไม่เคยครับ” อเล็กซ์รีบตอบ

“ว่างๆ คุณอเล็กซ์พาน้องเกรตนั่งรถไฟสักห้าหกสถานีสิคะ รับรองน้องจะสนุก ถ้าคุณอยู่ในลอนดอนก็พานั่งไปพระราชวังวินด์เซอร์สิคะไม่ไกลด้วย สถานีปลายทางสวยมีหัวรถไฟโบราณด้วย น้องเกรตน่าจะชอบ เดินออกไปหน่อยก็เป็นพระราชวังแล้ว ตัวเมืองก็น่ารักดี ทางเดินไปอิตันก็มีอะไรดู” หญิงสาวกระซิบ ไม่อยากให้เด็กน้อยได้ยินแล้วมีความหวัง

“เอ๊ะ เห็นพวกคุณอย่างนี้คงไม่ได้จบจากอิตันคอลเลจนะคะ” อยู่ๆ เธอก็อุทานออกมา

สามหนุ่มพยักหน้าหงิกหงักก่อนจะยิ้มกว้างเมื่อเห็นคนถามหน้าเฉือนไป รวยไม่พอ ยังผู้ดีตีนแดงอีก

“พวกคุณอยู่มานาน ก็คงไม่คิดว่าที่นั่นมีอะไรน่าสนใจ แต่ทริปนี้น้องเกรตน่าจะชอบมากเลยคะ” หญิงสาวกลืนน้ำลายก่อนอธิบายต่อ แล้วก็ต้องตกใจเมื่อได้ยินเสียง 'คนอยู่มานานบางคน' คำรามเบาๆ

อ้ายยยยย นายสิงโต นายไม่ต้องมามองตาเขียวบัดเลยนะ จิตคิดอกุศลจริงๆ ฉันทไม่ได้แหวะนายเรื่องแก่ บอกแล้วว่ายกธงสงบศึก อย่าเข้าใจผิดดิ แก

เป็นโรคนี้ หาเรื่องฉันทันจ้ง สมชื่อสิงโตเจ้าป่าจริงๆ คำรามหวงอาณาเขตตลอด

แล้วเจ้ายักษ์สามตนนี้หัวเราะหึๆ ฮะๆ กันใหญ่ ข้าอะโรคนี้ คนรวยพวกนี้ต้องเป็นโรคจิตแน่เลย ส่วนฉันก็จะเป็นโรคจิตเหมือนกัน จิตตก ไม่เอาแล้วอะ เครียด

หมดวนนี้ท่านจะไปที่ชอบที่ชอบที่ไหนก็ไปนะคะ อย่าได้เจอะได้เจอกันอีกเลย

แต่..มีเรื่องสำคัญต้องจัดการก่อน..จาก

“คุณอเล็กซ์คะ เออ...” หญิงสาวพูดเบาๆ อย่างเกรงใจ ท่าทางขังใจ แหมพูดยากอะคะ

“ครับ?” อเล็กซ์ถาม

“...คือ...” หญิงสาวท่าทางอึดอัดใจ ทำให้อีกสามหนุ่มหันมาสนใจ

“มีอะไรหรือครับ” อเล็กซ์ถาม น้ำเสียงอยากรู้เต็มที่ เพราะหญิงสาวไม่เคยทำท่าอึดอัดใจขนาดนี้มาก่อน ปกติเธอพูดโพล่งอย่างที่ใจคิดเสมอ เอานะ! ด้านได้! อายอด!

“คุณอเล็กซ์คะ ช่วยเอาเงินจากเพื่อนคุณมาคืนฉันสิบปอนด์ได้ไหมคะ ฉันออกค่ารถเมลิให้พวกคุณไปก่อน” หญิงสาวพูดเร็วๆ เบาๆ อย่างเกรงใจหน้าระเรื่อขึ้นเล็กน้อย แต่ถึงจะเบาก็ได้ยินกันทั่วทั้งโต๊ะทำเอาสี่หนุ่มนั่งอึ้งอีกครั้ง
อะไรกันนี้ ทวงตั้งคึดด้วยเหรอ ต้องอึ้งด้วยเหรอคะ คนทั่วไปเค้าก็ทำกันนะ

นายสิงโต! ก็นายลืมหืมสินอะ ไม่ทวงก็อดดิ

เห็นหน้าว่าแตกแบงก็ห้าสิบไปแล้ว มีเศษตั้งคึดทอน ก็คินดิ ใช่มะ

“เฮอ!” ลีโศคำราม

หญิงสาวหันหน้าไปมองอย่างลีโศอย่างงงๆ ทำไมแกต้องโมโหด้วยคะ! ก็คินเงินมาก็จบ สิบบอนด์เอง

เธอหันไปมองอีกสามหนุ่ม ตั้งแต่ละคนจะวางหน้าเฉยแต่ดวงตาพราวไปด้วยรอยยิ้ม

What love is...ก็อ้อ!

แล้วทำไมเจ้ายักษ์พวกนี้ฆ่ากันล่ะคะ ไม่ใช่มุกตลกคาเฟ่ซะหน่อย ฉันอายุจะแ่ต้องมานั่งทวงเงิน ดูเหมือนเป็นคนใจคอคับแคบจะแ่ แต่ให้เงินคนรวยพวกนี้ ฉันสู้เอาไปบริจาคการกุศลให้คนที่เห็นค่าของเงินดีกว่า แล้ว..ปกติคนเค้าไม่ต้องให้ทวงน้ำ นายสิงโต

หญิงสาวไม่กล้ามองลีโออีก เธอมองอเล็กซ์สักครู่เห็นเขาทำหน้าที่เฉยตา พราวไม่ทำอะไรก็เลยหันไปมองทอม “ก็เพื่อนคุณได้แบ่งก็ยอมมาแล้ว เอามาแค่สิบลอนด์ก็พอคะ อีกหนึ่งปอนด์ของน้องเกรตฉันออกให้” หญิงสาวข่มความอายอธิบายอย่างงงๆ

“เธอ!” อารายยยยคะนี่ ทำไมต้องโมโหขนาดนี้ด้วยอะคะ

เธอมองสามหนุ่มไปมา ไม่กล้าหลบแลพอสิงโตที่คำรามฮึ่มฮั่ม ไม่มีสัญญาณตอบรับจากหมายเลขที่ท่านเรียก เจ้ายักษ์พวกนี้จะนั่งยิ้มหล่อกันอีกนานไหมคะนี่

เฮ้อ ฉันไม่เอาก็ได้ คบคนรวยทำอะไรก็ผิดไปหมด แ่ๆ

“ช่างเถอะคะ ถือว่าฉันเลี้ยงค่ารถพวกคุณก็แล้วกัน ฉันพาน้องเกรตไปล้างมืออะคะเดี๋ยวมา” หญิงสาวถอนใจ ทำหน้าที่เหนื่อยหน่าย เช็งอะ! คบคนรวยเสียตั้งค์เรื่อยเลย

เธอก็มลงพุดกับเด็กน้อยเบาๆ พอเด็กน้อยเอ่ยปากขออนุญาตคุณอา เธอก็คว้ามือน้อยๆ ลูกเดินไป

“.....”

“หล่อน! หล่อน! หล่อน!” ลีโอโมโหจนพุดไม่ออก เขาไม่เคยถูกใครทวงเงินมาก่อน ผู้หญิงคนนี้พุดต่อหน้าเพื่อนของเขา ไมสิ เธอขอให้เพื่อนมาทวงเงินจากเขา

“ไม่เอาสองร้อย สองพัน สองหมื่น ค่าจ้างเท่าไรก็ไม่เอา บอกว่าจ่ายไม่

อันก็ไม่เอา แต่มาทวงสิบบอนด์ สิบบอนด์! สิบบอนด์! สิบบอนด์!”

ลีโอทวนคำสิบบอนด์อย่างคนบ้าไม่รู้จะพูดจะคิดอะไรได้แล้ว เขาโมโหจนจะบ้า ผู้หญิงคนนี้ทำเอาอารมณ์ที่เคยคิดว่าควบคุมได้ดีและการควบคุมตัวของเขาสั่นคลอนไปหมด

“ก็มันเงินของคุณพี่เขาเนี่ยนา เขาต้องนั่งตรวจการบ้านนักศึกษาตั้ง 40 นาทีกว่าจะหาได้” ทอมพูดเสียงเรียบ

“แล้วตั้งสิบบอนด์เขาเอาไปทำอะไรได้ตั้งเยอะ อืมม ซ็อกกาแพ่ได้สี่ห้าแก้วนะลีโอ” เดวิดพูดต่ออย่างเคร่งเครียด

“แต่เขาก็ไม่เอาแล้วไง จบๆ ไปเถอะ” อเล็กซ์พูดเสียงเรียบ

เห็นเพื่อนหน้าแดงกำหมัดแน่นดวงตาเป็นประกายวาวโรจน์อย่างน่ากลัว สามหนุ่มมองตากัน ข้าแสบข้าแต่ไม่กล้าหัวเราะออกมา เพราะพวกเขาไม่เคยเห็นลีโอโมโหขนาดนี้มานานแล้วตั้งแต่เป็นผู้ใหญ่กันมา ปกติลีโอเป็นคนเดียวในกลุ่มเพื่อนที่ควบคุมอารมณ์และกิริยาได้มากที่สุด แต่วันนี้ผู้หญิงคนหนึ่งสามารถทำให้เพื่อนเขาโมโหด้วยเรื่องเล็กๆ อย่างการทวงเงินสิบบอนด์ พวกเขาแปลกใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับเพื่อน แต่ก็อดไม่ได้ที่จะแกล้งเหยยฟันเข้าไปในไฟ

จริงๆ เขาอยากรู้ว่าเพื่อนจะทำอะไรและเธอจะตอบโต้อย่างไร เรียกว่ามวยคู่นี้ทำให้พวกเขาไม่อยากละสายตาจากเวทีเลย แต่จนถึงตอนนี้ถ้านับคะแนนเพื่อนน่าจะได้สักครึ่งแต้ม ในขณะที่ผู้หญิงคนนั้นทำคะแนนนำไปไกลโข

“ไม่เอาแล้ว! หมายความว่ายังไง! ทำไม่ถึงไม่เอา! เรายืมเงินให้ทำไม่เอา!” ลีโอถามเสียงสั้น ทั้งที่เขาพยายามควบคุมน้ำเสียงไว้แล้วแต่ก็ยังฟังได้ชัดว่าโมโหมาก

“เราว่าเราคงอยากได้นั้นแหละ แต่นายโมโหะอย่างนั้น เขาก็งงๆ ไม่รู้จะทำยังไงเลยบอกว่าไม่เอาแล้วไง” ทอมสงสารเพื่อนเลยพยายามอธิบาย

“เอาแคสิบบอนด์ก็ได้ อีกหนึ่งบอนด์ไม่เอา หล่อนออกให้น้องเกรต น้องเกรตนะหลานเรา เราจ่ายเองได้ หล่อน! หล่อน! หล่อน!” ลีโอเริ่มโมโหขึ้นมาอีกหลังจากชมความโกรธลงไปได้หน่อย

What love is...ก็อ้อ!

“เราจะฆ่าหล่อน!!!!!!” ลีโอพูดเสียงเข้ม ตบโต๊ะดังปัง

“เฮ้ย!!” สามหนุ่มอุทาน

“คิดถึงหลานไว้ น้องเกรตชอบเขานะ” ทอมปลอบ

“ก็แม่เนี่ยใจหาเรื่องเราอยู่เรื่อยพวกนายก็เห็น พอเห็นเราไม่สนใจก็เอาเรื่องสิบบอนด์ขึ้นมาพูด” ลีโอยังไม่หายแค้นใจ

“แต่จะไป คราวก่อนเขาก็จ่ายไปเท่าไร สามสิบบอนด์ได้ไหม วันนี้เขาก็ไม่ได้พูดถึงเลยนะ มีใครเอาเงินคืนเขาหรือเปล่า” เดวิดถามอย่างสงสัย

“เราไม่ได้คืน” อเล็กซ์ตอบ ทอมส่ายหน้า

“ถ้าจำไม่ผิดเสื้อเจ้าปัญญาที่เขาอยากได้ก็สามสิบบอนด์ เฮ้ย! หรือเงินนั้นเขาจะเอาไปซื้อเสื้อ” เดวิดพูดอย่างตกใจ

อีกสามหนุ่มหันมามองเดวิด ทั้งหมดมองหน้ากันแล้วก็ไม่มีใครพูดอะไร

“เขาก็บอกแต่แรกนี่นา ลีโอว่าให้นายยิ้ม เขาคงเห็นว่านายยิ้มเลยพูดออกมา” เดวิดพูดพลางถอนใจ

“อืมม เขาก็ทำท่าไม่อยากพูดนะแต่คงไม่รู้จะทำไงมั้ง” อเล็กซ์ช่วยพูดอีกแรง

“แล้วทำไมไม่พูดกับเราตรงๆ” ลีโอยังกรุ่นๆ

“ก็เขาคุยด้วยนายก็ไม่ตอบนี่นา” อเล็กซ์แก้ตัวให้หญิงสาว

“แต่นี้มันคนละเรื่องกัน!”

“ลีโอ! นายเป็นอะไรวะปกตินายมีเหตุผลนี่” เดวิดเรียกเสียงเข้มเป็นครั้งแรก “แล้วนายจะให้เขาทำไง คุณปานรู้ว่านายไม่ชอบเขา แล้วนายเองก็ทำท่าไม่อยากสมาคมกับเขาใจแข็งขนาดนั้น คุณปานไม่โมโหกลับบ้านไปก็ตีเท่าไรแล้ว ถ้าเขาไม่มาเขาก็ไม่ต้องมาเจอนายไม่ต้องมีเรื่องกับนาย เขาเห็นนายอย่างนั้นเขาก็เล็งๆ นายตลอดตั้งแต่เช้า แล้วยังดูแลหลานนายอย่างดี ใครจะเดือดร้อนถ้าคุณปานไม่มาอยู่ตรงนี้ ผู้หญิงคนนั้นเขาไม่ต้องทำก็ได้นะ ลีโอ เขาไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่เพื่อน ไม่ใช่ลูกจ้างของนาย แล้วท่าทางเขาก็ไม่ได้ทำ

เพราะจะมาจับนายหรือใครในพวกเราด้วย” เดวิดพูดยาวเหยียดเป็นครั้งแรก
ทอมกับอเล็กซ์พยักหน้ารับ

“ก็แล้วทำ ทำไม” ลีโอที่คลายความโมโหได้บ้างเปรยออกมา ชายหนุ่ม
ไม่ใช่คนไม่มีเหตุผลแต่ไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมผู้หญิงคนนั้นทำอะไรก็ดูซัดตา
เขาไปเสียหมด

“ก็จุดอ่อนของเขาไง” อเล็กซ์พูดยิ้มๆ

“จุดอ่อน” ลีโอพึมพำ

“เขามากันแล้ว!!” เดวิดบอกเพื่อน

เมืองเซาแธมป์ตันแต่โบราณถูกเผาทำลายจนราบคาบตั้งแต่
สงครามกับฝรั่งเศส ในปี ค.ศ. 1338 ตัวเมืองจึงเหลือเพียงบาร์เกตซึ่งเป็นซาก
ประตูเข้าสู่เซาแธมป์ตันจากทางทิศเหนือ และซากกำแพงซึ่งเคยเป็นส่วนหนึ่ง
ของกำแพงป้อมปราการยุคกลางแบบโรมันที่สร้างในศตวรรษที่ 13-14 สมัยที่
ชาวนอร์มันมายึดครองอังกฤษ ทางเมืองเซาแธมป์ตันสนับสนุนให้นักท่องเที่ยว
เดินเที่ยวเพื่อชมเมืองจัดเส้นทางเดินชมเมืองชื่อว่าเซาแธมป์ตันวอล์กวลด์
ตลอดทางจะมีป้ายบอกเส้นทางและคำอธิบายสถานที่เป็นระยะๆ

ปัจจุบันเมืองเซาแธมป์ตันนอกจากเป็นท่าเทียบเรือยอร์ชของเหล่ามหา
เศรษฐีและผู้หลงใหลการเล่นเรือทั้งหลาย ยังเป็นท่าเทียบเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่
ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของโคกนาฏกรรมเรือไททานิก เรือไททานิกอันโด่งดังถูก
สร้างขึ้นและปล่อยลงทะเลที่เมืองนี้ ดังนั้นจึงไม่แปลกที่มีพิพิธภัณฑ์เรือที่รู้จักใน
ชื่อพิพิธภัณฑ์เรือไททานิก ตัวพิพิธภัณฑ์ตั้งอยู่ริมทะเลตรงข้ามกับท่าเรือเก่าซึ่ง
ปัจจุบันคืออู่เรือรอยัลไทยเฟียร์ เยื้องไปเล็กน้อยเป็นสวนสาธารณะชื่อเมย์ฟ
ลาวเวอร์ ซึ่งปกติจะมีคนสูงอายุมานั่งคุยกัน หนุ่มสาวมาปูเสื่อนอนอาบแดด
พ่อแม่พาลูกๆ มาวิ่งเล่น แต่ต้นเดือนสิงหาคมที่อากาศเริ่มเย็นแดดก็ไม่ค่อยจะ
มีในสวนสาธารณะจึงมีคนบางตา

ระหว่างที่เดินจากห้างสรรพสินค้าไปพิพิธภัณฑน์นั้น หญิงสาวทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเรียกน้องเกรตและคุณอามาถ่ายรูปอย่างรำเริง และเมื่อถึงคณะเดินไปถึงพิพิธภัณฑน์หญิงสาวก็ได้รับโทรศัพท์ทางไกลจึงขอรอข้างนอก เธอคุยโทรศัพท์เสร็จจึงนั่งรออยู่ที่เก้าอี้ที่นั่งริมทางทำหน้าที่พิพิธภัณฑน์ หญิงสาวอยากให้เด็กน้อยได้ใช้เวลาของคุณอาของเด็กมากกว่าจะมาเกาะติดอยู่กับเธอ เพราะอย่างไรเสียเธอก็เป็นคนอื่นและยิ่งคุณอาของเด็กไม่ชอบเธอจะให้มาทะเลาะกันต่อหน้าเด็กก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เด็กจะสุขภาพจิตเสียเปล่าๆ

เธอนั่งคิดอะไรเพลินๆ แล้วอยู่ๆ ก็มีแมงกั๋ห้าสิบปอนด์ยื่นมาตรงหน้า

“เอาเงินคืนไปของเมื่อเช้ากับวันก่อน” หญิงสาวเงยหน้าเห็นลิโอยื่นอยู่ สี่หน้าชายหนุ่มบอกชัดว่ารำคาญ เธอพึมพำขอบคุณและรับเงินมา ก่อนก้มหน้าก้มตาควานหากระเป๋าเศษเงินในกระเป๋าถือใบเก่ง แต่เงยหน้าขึ้นมาก็ต้องยิ้มค้างเมื่อเจ้าของแมงกั๋ห้าสิบหายไปแล้ว

อ้าว เดินไปไม่บอกไม่กล่าว อะไรของท่านละนี่ เดียวดีเดียวร้ายนะคะ แปลกๆ

หญิงสาวก็ได้แต่ถอนใจ ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยมีใครเกลียดเธอเท่าชายคนนี้สักคน แต่เธอก็ผิดเองที่ไปพูดจาล่วงเกินเขาเสมอทั้งที่เขาก็คือผู้ใหญ่กว่ามาก เธอไม่ชอบที่เขาตามใจและให้ท้ายหลานสาวในทางที่ผิด แต่ก็ไม่ใช่หน้าที่ที่เธอจะต้องไปต่อด้านเขา ถึงอย่างนั้นเรื่องนี้ปรบมือข้างเดียวไม่ดัง เขาคงจะไม่ถูกชะตากับเธอเช่นกันจึงไม่สามารถประนีประนอมกันได้แม้เรื่องเล็กน้อย

“คิดอะไรอยู่ครับ” อเล็กซ์นั่งลงข้างๆ

“เอ๊ะ ออกมากันแล้วหรือคะ” หญิงสาวอุทาน หันไปมองรอบๆ

“ยังครับ ผมออกมาดูสงสัยว่าทำไมคุณไม่เข้าไป” ออกมาแอบเศร้าอะคะ เฮ้อ แต่สู้สู้

“อ้อ ฉันมาหลายรอบแล้วคะ เอ้อ เมื่อสักครู่คุณลิโอเอาเงินมาคืน แต่ฉันไม่ทันได้บอกเขาว่าเงินที่ให้มันมากเกินไป คุณลิโอเอามาให้เมื่อก็ห้าสิบปอนด์

บอกว่าคืนเงินของเมื่อเชื่อกับวันก่อน ของวันก่อนค่าดูหนังก็ราวๆ สิบสองปอนด์ ค่าข้าวเย็นของฉันก็คงราวๆ เกือบยี่สิบปอนด์ก็เอาเป็นว่าไม่ได้เป็นหนี้กันนะคะ ถือว่าพวกคุณยืมฉันแค่สิบปอนด์เมื่อตอนเช้า นี่เงินทอนสี่สิบปอนด์คะ ฉันฝากคืนให้คุณลิโอด้วยนะคะ ไปคืนคุณลิโอเองเดี๋ยวเขาจะไม่พอใจอีก” หญิงสาวพูดเสียงเรียบ

“คุณน่าจะไปคืนเอง เผื่อมันมีอะไรอยากคุย” อเล็กซ์บอก *คงไม่มีหรอกคะ ไม่งั้นก็พูดแล้วสิคะ*

“คุยมากๆ เดี่ยวคุณอาขาจะเส้นเลือดในสมองแตกตายซะก่อนนะคะ” อเล็กซ์สังเกตเห็นหญิงสาวทำหน้าล้อเลียนอย่างสนุกสนานแต่แววตาของเธอก็เศร้าจนน่าใจหาย

“คุณอเล็กซ์คะ เดี่ยวรถของใครหรือคะที่จะมารับนะคะ” หญิงสาวเปลี่ยนเรื่องถามขึ้นท่าทางกระตือรือร้นกว่าเมื่อครู่เหมือนนึกอะไรได้

“รถตู้ของลิโอครับ” เขารวยนะคะ อะไรก็ลิโอ ลิโอ

อเล็กซ์เห็นหญิงสาวเงยไปจึงถามว่า “มีอะไรหรือครับ”

“ไม่มีอะไรหรอกคะถามไปนั่นเอง” หญิงสาวตอบยิ้มแย้มๆ *ฉันแค่แข็งๆ นะคะ นึกว่าจะได้ชื่อของแห่งของกระป๋องหนังกๆ กลับบ้านเสียหน่อย อดเลย ไม่อยากขอความช่วยเหลือจากคนที่เขาไม่ชอบเรา ฉันก็หึงนะคะ !*

“ผมอาจจะเรียกรถของผมมาต่างหากเพราะผมอาจจะแยกไปทำธุระที่อื่น ทำไมหรือครับ” อเล็กซ์ตัดสินใจโกหกเพราะอยากรู้ว่าเธอต้องการอะไร

“หรือคะ” แววดตาของเธอไหววูบดีใจ เธอลังเลก่อนจะพูดว่า “ถ้าฉันจะขอไปกับรถของคุณ แล้วติดรถกลับหอดด้วยได้ไหมคะ คือฉันจะซื้อข้าวสาร เครื่องกระป๋อง”

หญิงสาวอธิบายต่อ “คือที่ผ่านมาพวกของหนังกๆ ฉันจะไปซื้อตอนที่เข้ารถจะได้ไม่ต้องแบกขึ้นรถเมล์ รถกวนหนอยได้ไหมคะ” เธอเอ่ยอย่างเกรงใจ

ฉันขี้เกรงใจจริงๆ นะ แต่กะว่าคุณอเล็กซ์ใจดี ให้อุ่นอาหน้ายักษ์นะ ฉันไม่ขอให้เสียอารมณ์เด็ดๆ กฎข้อสาม ฉันไม่อยากตามไปใช้หนี้แกอีกชาติหน้า

หรือชาติไหน ฉันไม่อยากเจอแกแล้วละ

เมื่อเห็นอเล็กซ์นิ่งไปไม่พูดอะไรก็ใจเสีย “ไม่เป็นไรค่ะ ฉันถามไปอย่างนั้นเอง ลืมคิดไปว่าคุณอาจจะไม่ได้ผ่านทางหอของฉัน” หญิงสาวเอ่ยขอโทษแล้วยิ้มแหยๆ

“จริงสิคะ เพื่อนที่ออฟฟิศคนใหม่ของฉันเขาก็มีรถ เขาบอกว่าติดรถเขาไปตอนเขาไปซื้อของก็ได้แล้วเขาก็จะไปส่งที่หอ เขาใจดีค่ะ ฉันลืมไปเลย” เธออธิบายต่อด้วยน้ำเสียงโล่งใจขึ้น และรีบพูดต่อเพื่อว่าเขาจะได้ไม่ต้องกังวลเรื่องที่เขาขอร้อง “ไม่รบกวนคุณแล้วละค่ะ”

แต่..เพื่อนใหม่ของฉันเป็นผู้ชายละ เอ คิดไปคิดมา ไม่เอาดีกว่าเดี๋ยวจะเป็น ‘วัวพันหลัก’ ที่หลัง ฉันแบกน้ำมันที่ละลาย ข้าวสารที่ละลายก็ไม่ได้

“ก็ซื้อสิครับ ใส่รถลิโอไปไม่เห็นเป็นไร ยังไงเย็นนี้มันก็ต้องไปส่งคุณที่หออยู่แล้ว ไปรับคุณมาแล้วไม่ไปส่งได้อย่างไร” อเล็กซ์พูดงงๆ

“ฉันไม่อยากจะรบกวนเขาค่ะ พูดออกไปก็ไม่ว่าจะมีเรื่องอะไรตามมาอีกหรือเปล่า ฉันไม่เข้าใจเพื่อนของคุณจริงๆ” หญิงสาวพูดเบาๆ พลังงานใจ “ดูเหมือนฉันพูดอะไรไปก็ไม่ค่อยถูกหูคุณลิโอเท่าไร” เธอพึมพำออกมา สายตาทอดมองท้องฟ้าเบื้องหน้า

อเล็กซ์ออกไป เธอแค่จะซื้อของใส่รถลิโอก็ทำเป็นเรื่องใหญ่ ทั้งๆ ที่วันนี้เธอมาดูแลน้องเกรตหลานของมันทั้งวัน แต่ไม่อยากรบกวนมัน คู่ควงของเขาบางคนโทรมาสั่งคนขับรถของเขาให้ไปซื้ออาหารเที่ยงไปส่งให้ที่อพาร์ทเมนต์ของพวกเขาเธอโดยไม่บอกไม่กล่าวเขาเลยด้วยซ้ำ หน้าซ้ำเขาต้องจ่ายเงินค่าอาหารเองอีกต่างหาก จะคู่ควงของลิโอหรือทอมหรือเดวิดก็เถอะ ไม่เคยมีใครสนใจจะมานั่งถามไถ่หรือขออนุญาตก่อนอย่างนี้

“คุณอเล็กซ์ พวกเขาออกมากันแล้วค่ะ” หญิงสาวสะกิดเมื่อเห็นว่าอเล็กซ์เหม่อไป

“คุณพี่ขา” เด็กน้อยวิ่งมาหาอย่างอารมณ์ดี คุณอาเดินตามหลังมาห่างๆ

หญิงสาวนั่งยองๆ ลงแล้วอุ้มร่างเล็กจ้อยขึ้นมากอดและหอมอย่างยินดี

“ชื่นใจจัง! สนุกไหมคะ” หญิงสาวถามอย่างร่าเริง เธอเปลี่ยนเป็นคนละคนจนอเล็กซ์แปลกใจ

บอกแล้วว่าปลาทองคะ เมื่อพบเรื่องไม่น่าพิศมัย เรามีทางแก้ยู่สองทาง ทางที่หนึ่งคือ..ทำใจ แต่ถ้าทำไม่ได้ก็ทางที่สองคะ..ลืมซะ!! อี อี ทำแบบนี้หนังหน้าของสาว 32 ถึงยังเหมือน 26 ใจคะ

“สนุกคะ เรือเต็มเลยคะ มีเรือไททานิกด้วยนะคะ คุณอาบอกว่าเป็นเรือจำลอง เรือของจริงลำใหญ่มาก” เด็กน้อยเล่าแล้วๆ กางมือไม้ทำท่าใหญ่มากๆ โบกหน้าเล็กๆ ตื่นเต้น

“คุณอาบอกว่าพีป่านสร้างเรือ” เด็กน้อยพูดต่อ

“คะ” พีป่านพยักหน้ารับยิ้มๆ

“แล้วในอนาคต น้องเกรตอยากทำเรืออย่างพีไหมคะ หรืออยากทำงานแบบคุณอา น้องชายของพีเป็นหมอมเหมือนแม่คะ แล้วน้องเกรตล่ะคะ” เธอถาม คุณอาของน้องทำงานอะไรฉันก็ไม่รู้หรอกคะ นามบัตรพวกนั้นฉันไปไว้ไหนแล้วก็ไม่รู้

“น้องเกรตจะทำงานแบบคุณอา” เด็กน้อยตอบอย่างภาคภูมิใจ

“งั้นน้องเกรตต้องเชื่อฟังคุณอารู้ไหมคะ ท่านให้ทำอะไรก็ต้องทำ ห้ามตั้งสัญญากันก่อนนะ” หญิงสาวยกนิ้วก้อยขึ้น

“สัญญาคะ น้องเกรตไม่ตั้ง” เด็กน้อยพูดแล้วยกนิ้วก้อยเล็กๆ ขึ้นมาเกี่ยวไว้เขย่าๆ

ฉันนึกจินตนาการโอแกจริงๆ ที่มีหลานน่ารักอย่างนี้ เจ้าน้องชายตัวดีของฉันก็ไม่ยอมแต่งงานมีลูกให้ฉันชื่นชมเสียที ถ้าฉันมีหลานนะคะ ฉันไม่้อตาลีโอให้อารมณ์เสียหรอกคะ

“คุณอเล็กซ์ คุณลีโอ จะเรียกรถมารับเมื่อไหร่คะ เดี่ยวเราไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เกตกันนะคะ ซูเปอร์มาร์เกตอยู่ใกล้ๆ นี่เองคะ” เธอพูดกับสองหนุ่ม जबก็หันมาพูดกับเด็กน้อยว่า “น้องเกรตคนเก่งไปช่วยพีซื้อกับข้าวนะคะ แล้ว

ช่วยพี่ทำครัวด้วยนะคะ”

“น้องเกรตจะช่วยพี่ป่านคะ” เด็กน้อยยกคอดคอกหญิงสาวไว้แน่น ถ้าฉันมีหลานฉันจะหัดให้เป็นกุลสตรีเลยคะ เดี่ยวนี้ช่างหายาก!

“อิกยี่สิบนาทีทันไหมลีโอ” อเล็กซ์หายงแล้วหันไปถามลีโอ

ลีโอดูนาฬิกาแล้วพยักหน้าให้อเล็กซ์กับหญิงสาว

“งั้นเดี๋ยวเราไปทานไอศกรีมตรงไนน์รองท้องนะ แต่น้องเกรตต้องขอคุณอาก่อนนะคะ” หญิงสาวชวนเด็กน้อย เธอชี้ไปทางซุ้มขายของว่างฝั่งสวนสาธารณะ

“คุณอาขา น้องเกรตไปทานไอติมกับพี่ป่านนะคะ” เด็กน้อยร้องขอคุณอา

“ครับ” ลีโอตอบ

“งั้นเดี๋ยวพวกเรากลับมานะคะ” หญิงสาวบอกอย่างสุภาพแล้วก็อุ้มเด็กน้อยข้ามถนนไป

“เป็นอะไรอเล็กซ์ ถึงคราวนายโดนคุณพี่ขานี้อหรือวะ” ทอมถามอารมณ์ดี

“เฮอ เจอปีนใหญ่เลยงงไปเลย” อเล็กซ์ตอบยี้มๆ สีหน้าครุ่นคิด

“เฮ้ย โดนอะไรเข้าไป” เดวิดถามอยากรู้

อเล็กซ์แอบเหลือบมองลีโอแวบหนึ่ง ก่อนยี้มให้เดวิดกับทอมนิดๆ

“ถืออะไรอยู่” ลีโอถามตามองของในกำมือของอเล็กซ์

“อ้อ คุณป่านเขาฝากเงินทอนมาให้ นาย” อเล็กซ์ส่งให้แล้วพูดต่อว่า “เขาบอกว่าคราวก่อนนะ เขาเป็นว่าเราหายกัน เพราะเขาก็ดูหนังแล้วก็กินข้าวด้วยนี่เงินสี่สิบ”

เห็นลีโอมองหน้านิ้วคิ้วขมวด อเล็กซ์ก็รีบพูดต่อไปว่า “เฮ้ย ไม่มีอะไร เขาแค่กลัวว่าคุยกับนายเอง นายจะอารมณ์เสียอีก” ลีโอรับเงินไป ไม่ได้พูดอะไร

“ตกลงปีนใหญ่ยังงั” เดวิดถามหลังจากที่ลีโอเดินออกไปโทรศัพท์

ห่างพอสมควร

“เขาอยากซื้อของ แต่ไม่อยากขอลีโอว่าจะเอาของใส่รถไปด้วย” อเล็กซ์ตอบสั้นๆ พอเห็นทอมกับเดวิดยืนงกก็เลยหัวเราะออกมา “งัละ งงละดีพวงนาย”

ทอมกับเดวิดยังยืนนิ่งอึดใจใหญ่ ทอมก็พูดงๆ ว่า “โห ปีนใหญ่ ถ้าลีโอรู้นี่เป็นเรื่องใหม่ ที่เรื่องอย่างนี้ไม่ขอไม่พูด แต่ทวงเงินสิบปอนด์ เขาเป็นคนยังงัละนี่ นายว่างัเดวิด”

“ไม่รู้สิ เราไม่เคยเจอคนแบบนี้ เดาไม่ออกด้วยว่าลีโอจะว่างั แต่ที่จริงเขาก็ไม่ผิดอะไรนี่ เขาคงพอรู้ว่าลีโอไม่ชอบเขาเลยไม่อยากพูดให้มากความ แต่ก็ดูเหมือนว่าอะไรที่คุณป่านเขาพูด ลีโอจะไม่ชอบใจนะ แนวจะโมโหน่าทุกที่” เดวิดพูดขำๆ

“บนรถเมลล์นี่คุณป่านเขาก็พูดถูกนะ เขายกธงขอสงบศึกกับมันตั้งแต่เข้าก็เห็นอยู่ว่าก็อ่อนข้อให้มันก่อน แต่มันก็โกรธไม่หายจนต้องเกิดเรื่องใหม่ๆ ขึ้นอีก มันจะถือสาอะไรวะเขาก็เด็กกว่าตั้งเยอะ ไม่เข้าใจทำไมมันจงเกลียดจงชังเขานัก คุณป่านก็ไม่มีอะไรนี่ก็ตรงๆ ดี เราทำเขาโมโหเขาก็ตอกกลับ แต่เดี๋ยวลพอหายโกรธก็มาจ้อเอง แกล้งกันไปแกล้งกันมาสนุกดี ไม่ต้องมาคอยระวังตัวแฉเหมือนอยู่กับสาวๆ พวกนั้น” ทอมพูดยาวเหยียด

“มันไม่เคยเจอคนที่เงินซื้อไม่ได้” อเล็กซ์พูด “แล้วคนที่ทำอะไรให้พวกเราโดยไม่หวังผลอะไรเคยมีหรือวะ”

“แล้วพวกนายคิดว่าเขาหวังอะไรจากพวกเราละ” เดวิดถาม ทอมและอเล็กซ์ก็อึ้งไป

“เขาอาจจะไม่รับเงินมันก็จริง แต่เขาก็ทำตัวเหมือนพี่เลี้ยงที่มันจ้างแสนแพงนั่นแหละ จะพาน้องเกรตไปไหนหรือให้ทำอะไร เขาก็ให้เด็กขอลีโอหรือเขาเองก็ขอลีโอก่อนตลอดนะ ถ้าไม่นับเรื่องซื้อตุ๊กตากับเรื่องจ้างเขาเป็นพี่เลี้ยงเด็กแค่สองเรื่องละที่ไม่ยอมจริงๆ นอกนั้นก็ยอมประนีประนอมกับมันทุกเรื่อง

แนวจะอ่อนข้อให้ตลอดด้วยซ้ำ” อเล็กซ์พูด

“ลีโอเป็นอะไรจะปกติมีเหตุผลจะตาย” เดวิดพูด ยืนกอดอกมองสองสาวที่นั่งทานไอศกรีมอยู่บนม้านั่งฝั่งตรงข้ามของถนน

“ช่างเหอะ เราว่าเดี๋ยวอีกสองสามวันว่างๆ จะชวนเขาไปซื้อของหาซื้ออ้ออะไรหน่อย เขาจะได้ซื้ออะไรของเขา สงสารวะ ถ้านายเห็นหน้าเขาตอนเราไม่ตอบนี้ เราแทบจะโทรเรียกรถมาให้ใช้ตอนนั้นเลย แถมยังหาซื้ออ้อให้เราด้วยนะว่าไม่เป็นไรเดี๋ยวก่อนใหม่ของเขาจะมีรถชนไว้จะไปกับทางนั้น แต่ท่าทางคงนั่งรถเมล์มาเอง” อเล็กซ์พูดออกมาอย่างตัดสินใจได้

“นายจะมาจากลอนดอนนี่นะ” ลีโอพูดแทรกขึ้น

สามหนุ่มสะดุ้งเฮือก

“เฮ้ย! มาตั้งแต่เมื่อไหร่” ทอมถามออกไปอย่างตกใจ

“ตั้งแต่ปีนใหญ่” ลีโอตอบเสียงเรียบหน้าตาเรียบเฉยจนสามหนุ่มที่เป็นเพื่อนกันมานานก็อ่านไม่ออกว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่

“.....”

“บอกเขาว่าเป็นรถของนายก็แล้วกันอเล็กซ์” ลีโอยังวางหน้าเฉยมองไปทางสองสาว

“ส่งคืนไหนมารถตู้หรือเปล่าถ้าใช่คงไม่เชื่อหรอกวะ เพราะบอกไปแล้วว่ารถตู้ของนาย ฉลาดจะตายนายก็รู้” อเล็กซ์ตอบแล้วสรุปต่อไปว่า “ไม่เป็นไรหรอก เราถือโอกาสแวะเยี่ยมน้องเกรตด้วย เพื่อน้องเกรตอยากเจอพี่ป้าน เราจะได้พามาหาพี่ป้าน”

“นายก็บอกเขาเองสิวะไม่ต้องแผนการอะไรหรอก” เดวิดพูดแล้วก็เดินไปตบป้าลีโอ

เมื่อหญิงสาวกับเด็กน้อยกลับมาก็เห็นเมอร์เซเดส-เบนซ์ วิอาโน รถตู้คันใหญ่โตหรูหรารุ่นใหม่ล่าสุดจอดอยู่ หญิงสาวยื่นอ้อมองอเล็กซ์สลับกับรถคันงามอยู่พักหนึ่งก็ถอนใจและขึ้นรถไป แล้วทั้งคณะก็มุ่งหน้าไป..จ่ายตลาด

คุณอเล็กซ์นี่ฉลาดนะคะ มีลลอกถามด้วย ฉันต้องระวังตานี้แล้วค่ะ

อาสาต้าเป็นซูเปอร์สตรีคนยากของอังกฤษตั้งอยู่ใจกลางเมืองเซาแธมป์ตัน มีชายทุกอย่างตั้งแต่ของสด ของแห้ง เครื่องครัว เสื้อผ้า เครื่องเขียน เครื่องใช้ไฟฟ้า ฯลฯ เรียกว่ามาที่เดียวได้ครบ ถึงแม้ไม่ใช่ของคุณภาพดีมากแต่ก็สมกับราคาที่ถูกของมันเมื่อเทียบกับห้างอื่นที่ชายของชนิดเดียวกัน

ปกติวันอาทิตย์ คนอังกฤษไม่ค่อยออกจากบ้าน ร้านค้าส่วนใหญ่จึงเปิดค่อนข้างสายประมาณห้าโมงเช้า และประมาณห้าโมงเย็นก็ปิดแล้ว การปรากฏตัวของสี่หนุ่มหล่อ หนึ่งสาวปอนๆ และเด็กน้อยที่น่ารักเหมือนตุ๊กตาจึงเป็นจุดสนใจของคนผ่านไปมา

หญิงสาวมองหน้าชายหนุ่มทั้งสี่อย่างลึกลับก่อนถามออกไปว่า “พวกคุณจะไปเดินซื้อของด้วยไหมคะ”

เดวิดสบตากับอเล็กซ์และทอม ก่อนบอกกับเธอว่า “ผมสามคนจะไปเดินห้างฝั่งตรงข้ามหน่อย คราวที่แล้วถูกระยั้งไม่เรียบริ่อย” เขาหันไปถามลิโอ “นายไปด้วยไหมหรือจะอยู่กับน้องเกรต”

หญิงสาวยืนนิ่งรอฟังไม่กล้าหายใจ ไปเถอะคะ แค่นี้ก็เครียดจนผมร่วงแล้วอะคะ

ลิโอสบตาเพื่อนแล้วยืนนิ่งอยู่พักใหญ่ก็ถอนใจ “เราจะไปซื้อของ พวกนายไปเถอะ” ม่ายยยยยยน้ำ

ชายหนุ่มมองเพื่อนๆ เดินข้ามถนนไป แล้วก็หันกลับมามองหญิงสาวที่ยืนจับมือหลานสาวของเขา รออยู่ เห็นเธอยืนทำตาโตเหมือนเห็นผีก็ยิ่งหงุดหงิดเมื่อกัทำไมเขาและเพื่อนๆ จะไม่รู้ว่เธอไม่ยอมกให้เขาไปด้วย ตอนเธอถามว่พวกเขาทั้งหมดจะไปด้วยไหม เธอคงจะอดอดใจนิดหน่อยว่ต้องมีเพื่อนร่วมทางแต่พอเพื่อนเขาเลียงไปและเปิดโอกาสให้เขาเป็นคนเลือก เธอกลับเกร็งชะอย่างกับจะถูกเรียกไปประหารชีวิต และพอรู้ว่เขาจะไปด้วยก็ตกใจเสียบจนนิ่งไป

“อเล็กซ์บอกว่าเธอจะซื้อของใช้จั้นหรือ” ลีโธถามออกไปพยายามข่ม
น้ำเสียงที่ติดจะหงุดหงิด

“เอ๊ะ?” งงอะ

“เธอจะซื้อของอะไรก็ซื้อไปเถอะ รถคันใหญ่ใส่ได้หมดอยู่แล้ว” ชายหนุ่ม
ทำเสียงอ่อนใจ เขาไม่เข้าใจผู้หญิงคนนี้และเลิกอยากจะทำใจแล้ว

“ได้หรือคะ” ฉันทูผาดหรือเปล่า ตาลีโธแกไม่สบายหรือเปล่า สงสัยคุณอ
เล็กซ์คงคุยให้ชนะคะ บอกแล้วว่าคุณยกมือเล็กซ์ใจดีอะ

“อืม” เสียงทุ้มตอบ

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวตอบเบาๆ ทำทางลั้งเล อืมม ท่านอาสาเองฉันไม่
รับก็โง่ แต่จะไว้ใจท่านได้ไหมคะนี่ คนรวยพวกนี้ทำอะไรฉันไม่ค่อยจะเข้าใจอะ
แต่ฉันไม่ยอมแบกของหนักๆ ขึ้นรถเมล์จริงๆ ไม่ได้อยู่ที่นี้เองไม่เข้าใจหรอกคะ
มันไม่หนักอย่างเดียววะคะ มันหนาวมากด้วย เจ็บนิ้วสุดๆ และถ้าบังเอิญ..ขอ
วอยอ..ฝนตกนี่ยิ่งสนุกเลย ดังนั้นลองไว้ใจแกดูก็แล้วกันนะอะ

“คุณเคยเซ็นรถเข็นของไหมคะ คุณช่วยเซ็นรถคันเล็กได้ไหมคะ ฉันเซ็น
รถคันใหญ่เองคะ” เธอชี้ไปที่รถเข็นที่จอดเรียงรายอยู่ตรงหน้า ลีโธพยักหน้า
ตอบ เธอหยิบกระเป๋าใส่เศษสตางค์ออกมาใช้นิ้วชี้ไปชี้มา

“หาอะไร” เห็นสีหน้ายุ่งคิ้วขมวดมุ่นของเธอแล้วชายหนุ่มอดหลุดปาก
ถามออกไปไม่ได้

เธอมองเขาก่อนพูดเบาๆ ว่า “คุณมีเหรียญปอนด์สองอันไหมคะ ฉันลืม
ไปว่าเราต้องมาซื้อของเลยไม่ได้เตรียมเหรียญมา จะใช้รถเข็นเราต้องใช้เหรียญ
เสียบเพื่อดันโซ่ที่ติดกับรถเข็นคันหน้าออกไปนะคะ” เธอบู้ยไปไปที่รถเข็นที่จอด
เป็นพืดข้างๆ ชายหนุ่มคันกระเป่าอยู่ครู่หนึ่งก็หยิบเหรียญส่งให้ เธอเดินไปดึง
รถเข็นคันเล็กส่งให้เขา ส่วนตัวเองก็เดินไปดึงรถเข็นคันใหญ่ออกมาสาเหตุที่
ทางห้างต้องทำเช่นนี้ก็เพื่อให้ลูกค้านำรถเข็นไปเก็บที่เดิมหลังจากใช้งานเสร็จ

“คุณลีโธ อุ่มน้องเกรตนั่งบนที่นั่งเด็กของรถเข็นคันใหญ่ไหมคะ” พูดแล้ว

เธอก็ขยับให้เขาอุ้มน้องเกรตที่ยืนมองโน่นมองนี่อย่างตื่นเต้นขึ้นนั่งบนรถ

“เด็กดี คุณอาอุ้มอย่างนี้ต้องทำยังไงคะ” หญิงสาวถาม

“ขอบคุณค่ะ คุณอาขา” เด็กน้อยมองคุณอาสีหน้าท่าทางว่าเรใจ เขย่ารถที่
นั่งอยู่ไปมา

เห็นคุณอามองคุณหลานอย่างปลื้มใจ เธอก็ดีใจแทนเด็กน้อย หัดใจที่จะ
เขยิบเข้าไปกระซิบบอกเขาไม่ได้ “คุณแม่ของฉันบอกว่าคุณอาเลี้ยงเด็กต้องหมั่นพูด
มากๆ คุณอยากให้คุณอาทำอะไรให้คุณอา หรืออยากให้คุณอาทำอะไรก็พูด
ออกไปเลยคะ น้องเกรตรักคุณมากและเชื่อฟังคุณมากด้วย” เธอยิ้มให้นิดหนึ่ง
ก่อนเข็นรถคันใหญ่หน้าหน้าไป แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็มีมือมาแย่งรถไป “เธอมา
เข็นคันเล็กนี่ไป”

“ฉันจะแยกของที่จะซื้อทำอาหารวันนี้ใส่คันเล็ก และเอาของที่จะซื้อของ
ฉันใส่คันใหญ่ จะได้ไม่ปนกันไงคะ ฉันเข็นรถคันใหญ่ได้คะ” หญิงสาวกล่าว
อย่างเกรงใจ พยายามแย่งรถคืน น้องเกรตสนุกใหญ่หัวเราะดูใจที่รถเหวี่ยงไป
เหวี่ยงมา

“เธอเป็นเด็กเป็นเล็ก อย่าดื้อ” ลีโธหันมาดูไม่จริงจังนัก

อึ้ย หล่ออะคะ โห มาดุดแต่ไม่โหดนี่หล่อมาก ก็แกคล้ายคุณอเล็กซ์นี่คะ
เขานามสกุลเดียวกัน แต่ตาลีโธหุน่เท่าว่าจำได้ไหมคะ เคลิ้มอะ

ลีโธเห็นคู่ปรับตัวร้ายของเขาอยู่ๆ ก็มายืนตะลึงมองเขาด้วยสายตาชื่น
ชม แววตาเหมือนที่เธอมองอเล็กซ์ที่ร้านอาหารเขาก็ทำอะไรไม่ถูก รู้สึกอากาศ
อุ่นขึ้นมาจนหน้าร้อนผ่าว เขาหันหลังเดินเข็นรถออกไปอย่างรวดเร็ว หลังจาก
หญิงสาวหายตะลึงก็รีบเข็นรถวิ่งตามไป โดยทั้งสองคนไม่รู้ตัวเลยว่าเป็นเป้า
สายตาของคนกลุ่มหนึ่ง

“ลีโธมันหน้าแดง พวกนายเห็นหรือเปล่า” อเล็กซ์ถาม

“แหม ค่อยเหมือนครอบครัวสุขสันต์หน่อย เมื่อกี้เครียดวะ” ทอมพูด

“เอาใจ จะตามอีกไหม” เดวิดเพิ่มพ้ำ

“ตามได้!” อีกสองหนุ่มพูดพร้อมกันแล้วเดินตามไป

ผู้คนที่มาจับจ่ายซื้อของวันนี้ก็ต้องแปลกใจที่เห็นชายหนุ่มหล่อ

เหลลาสูงใหญ่ยืนจับรถเข็นที่มีเด็กน้อยน่ารักราวกับตุ๊กตานั่งมองโน่นมองนี่อย่าง ตื่นเต้น เขาทำหน้างุนงงแกมขัดเขินราวกับรู้ตัวว่าอยู่ผิดที่ผิดทาง สาวน้อยสาว ไม่น้อยที่เดินผ่านไปผ่านมาต่างแอบมองพลางยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อย่างเอ็นดู บางคนส่งยิ้มมาเหมือนให้กำลังใจ บางคนทิ้งสายตามองอย่างเปิดเผยมาให้และ ทำท่าจะเดินเข้ามาคุยแต่ก็ต้องล่าถอยเมื่อเห็นเขาเหม่อมองหญิงสาวที่อยู่ข้าง ภาย แต่หญิงสาวชาวต่างชาติคนนั้นกลับไม่ได้สนใจชายหนุ่มคนนั้นหรือใคร หรืออะไรรอบตัว เธอทำหน้าที่ควมวอดขณะก็มลงอ่านกระดาษแผ่นน้อยใน มือ ปากก็พูดๆ เป็นภาพที่ทำให้คนเห็นต่างก็แปลกใจมากยิ่งขึ้นไปอีก ทั้งสอง หนุ่มสาวและหนึ่งสาวน้อยจึงตกเป็นเป้าสายตาโดยไม่รู้ตัว

“เดี๋ยวฉันจะทำไข่เจียวหมูสับแบบที่ฉันสั่งวันนี้นะคะ เพื่อนคุณชอบ คุณเดวิดบอกว่าคุณชอบไข่ล่องทานดูหน่อยนะคะ มันทำง่ายแล้วฉันจะให้น้อง เกรตช่วยตีไข่ น้องจะได้สนุก แล้วก็จะทำซูป ที่จริงซูปง่ายที่สุดก็ซูปไข่ แต่มีไข่ แล้วจานหนึ่งฉันเลยว่าจะทำซูปผักคะ คุณอยากทานอะไรระหว่างซูปผักกาดขาว ซูปถั่วงอก หรือซูปแตงกวาดีคะ คุณคิดว่าเพื่อนของคุณจะชอบทานซูปอะไรคะ” หญิงสาวพูดจบก็หันมามองชายหนุ่มอย่างรอคำตอบ

ชายหนุ่มยืนฟังเธอพูดๆ จนนงแล้วอยู่ๆ เธอก็หยุดพูดและมองมา เหมือนรอให้เขาตอบอะไรสักอย่าง เขาก็ยั้งง หญิงสาวถอนใจแล้วพูดซ้ำอีก ครั้ง

“ซูปแตงกวา” ลีโอดตอบเหมือนคนละเมอ

“ซูปแตงกวาใส่กุ้งด้วยจะนำทานมาก พวกคุณแพ้อาหารทะเลหรือเปล่า ค่ะ”

ชายหนุ่มมองซ้ายมองขวาเหมือนไม่สบายตัว ก่อนตอบสั้นๆ “ไม่แพ้” เป็นไรค่าาา

“คุณไม่ค่อยสบายหรือเปล่าคะ เดี่ยวฉันจัดการคนเดียวได้ ขอเวลาแป็บ

เดี๋ยวค่ะ ฉันรู้ว่าจะหยิบอะไรตรงไหน คุณเอาคันเล็กรี่ออกไปก่อนก็ได้นะคะ
ข้างนอกมีที่นั่งพักด้วยก็ค่อนข้างสะอาด ที่นี่มีห้องน้ำด้วยนะคะอยู่ข้างบน”
หญิงสาวเห็นอาการหลุกหลิกของคนตรงหน้าแล้วก็ป็นห่วง ฉันว่าเศรษฐกิจมา
เดินอย่างนี้ก็คงผิดที่ผิดทางมังคะ

“ไม่เป็นไร เดินต่อเถอะ”

หญิงสาวยื่นนึ่งเหมือนคิดอะไรอยู่ครู่ใหญ่จนลีโอดไม่ได้ต้องถามออกไป
“เป็นอะไร” หญิงสาวหันมายิ้มกว้างแล้วตอบว่า “วางแผนการเดินทางค่ะ แม่บอก
ว่าทำอะไรต้องวางแผนจะได้ไม่เสียเวลา เข้าล๊อคไหนออกล๊อคไหนจะได้ไม่
เสียเวลาไงคะ เสร็จแล้วค่ะ ไปได้”

ทั้งคู่ใช้เวลายี่สิบนาทีในการเลือกและหยิบของ เขายังไม่ทันตั้งตัวรู้สึก
ที่ก็ออกมาเข้าแถวรอจ่ายเงิน เธอถามความเห็นเขาอย่างรวดเร็วเขาตอบเธอ
ก็ตัดสินใจทันที บางที่เธอก็ถามน้องเกรตแล้วเล่นกันอยู่สักครู่ ที่จริงต้องบอกว่า
ถ้าไม่มีเขาและน้องเกรต เธออาจจะหยิบทุกอย่างได้เสร็จในห้านาทีด้วยซ้ำ

ของเต็มรถเข็นคันใหญ่ที่เธอสาธยายสรรพคุณทุกอย่างเวลาหยิบ คือ
ข้าวสารที่เธอบอกว่าก็ทานได้ราคาถูกลงกว่าข้าวหอมมะลิที่ขึ้นชื่อจากบ้านเกิด
ของเธอเอง น้ำมันพืชทานตะวันที่เธอบอกว่าทานแล้วสุขภาพดีและราคาถูก
กว่าที่เมืองไทยตั้งเยอะ ปลากะป๋องที่เธอบอกว่าถูกมากเอาไปทำยำอร่อยกว่า
ปลากะป๋องของไทยเสียอีก ข้าวโพดกระป๋องที่เธอบอกว่าอร่อยด้วยถูกด้วย
อิมพอร์ตมาจากไทย ถั่วสารพัดคั่วเกลือเธอบอกว่ามีโปรตีนเยอะเอาไว้ทานเล่น
กาแฟสำเร็จรูปที่เธอยื่นมองป้ายตาถลนเพราะมันลดราคาจากแปดปอนด์เหลือ
สี่ปอนด์ สุดท้ายเธอหยิบมาสี่ขวด บอกว่าเดี๋ยวหมดก็คงลดอีกพอดี มันลดราคา
บ่อย! ครีมทาผิวที่เธอบอกว่าเนื้อหนาที่สุดใช้แล้วดีผิวไม่แตกลดราคาอีก
ต่างหาก ทิชชูแพ็คเกจยี่ห้อที่เธอบอกว่าจะใช้ไปเรื่อยๆ อาจจะมีหมดตอนเรียนจบ
พอดี ถ้าต้องหิ้วขึ้นรถเมล์เองเธอก็ซื้ออย่างอื่นไม่ได้เลยเพราะมันแพ็คเกจใหญ่ ยา
สระผมทิมโมเทที่แม่ชอบใช้แต่หาซื้อยากในเมืองไทย เลยต้องซื้อไปเยอะๆ ไว้
ขนไปให้แม่ตอนกลับเมืองไทย สุดท้ายหลังจากยื่นละล้าละลังอยู่ครู่หนึ่งที่เธอก็

ซื้อไข่ไปตลาดใหญ่บอกว่าจะเก็บให้เก่าๆ ไปทำไข่พะโล้..ที่เขาไม่รู้ว่าเป็นอะไร

ส่วนในรถเข็นคันเล็กนั้นเธอบอกว่าสำหรับอาหารเย็นนี้ ถั่วสารพัดคั่วเกลือ ข้าวสาร น้ำปลา ปลากระป๋อง กุ้ง หมู ไก่ ไข่ ต้นหอม พริก มะนาวหนึ่งลูก มะเขือเทศห้าลูก แดงกวายักษ์หนึ่งลูก! บรอกโคลีหนึ่งหัว! หอมใหญ่หนึ่งหัว แครอทหนึ่งหัว! แอปเปิ้ลหนึ่งลูก! และเขาจ่ายเงินไปยี่สิบสองปอนด์ สำหรับมือเย็นของคนหกคน!

ชายหนุ่มยื่นมองหญิงสาวหยิบถุงพลาสติกที่ยับๆ แต่ก็พับเรียบร้อยปึกหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเห็นได้ชัดว่าเป็นของเก่านำกลับมาใช้ใหม่ และคลี้ออกเตรียมจะแพ็กของลงถุงเมื่อคนคิดเงินส่งผ่านมาให้ เขาเห็นเธอมองกองของที่ซื้อที่วางอยู่บนสายพานแล้วมองถุงสลัดไปมาอยู่สองสามรอบหน้าตาบ่งชัดว่าคงมีอะไรวิ่งพล่านอยู่ในหัวน้อยๆ นั่นคงจะ 'วางแผนการจัดของ' เขาจะเข้าไปช่วยก็เก้ๆ กังๆ อยู่ แล้วก็เห็นเธอคว่ำหน้าลงดูถุงนี้คว่ำนี้ลงดูนั่น ดูไหนเต็มก็รีบยกใส่รถอย่างรวดเร็ว บางถุงดูหนักแต่กว่าเขาจะคิดได้ว่าควรเข้าไปช่วยเธอ มันก็ลงไปนอนในรถเข็นแล้ว แล้วเธอก็กลับมามือเป็นระวิงกับของอื่นต่อ แม้แต่หลานสาวของเขาก็มองอย่างสนุกสนาน ไม่ถึงสี่นาทีเธอก็เดินเข็นรถยิ้มแป้นออกมาหาเขา ผู้หญิงคนนี้เขาไม่อยากจะเข้าใจแล้ว!!!

“เฮ้ย เหม่ออะไรวะ” อเล็กซ์เดินมาตบไหล่ เขาตอบกลับบงๆ ว่า “มือเย็นนี้ ยี่สิบสองปอนด์!”

“ถูกกว่าทานที่ร้านนั่น คนละยี่สิบสองปอนด์ ไม่แพงนะ” ทอมพูด

“ทั้งหมดยี่สิบสองปอนด์” ลีโอพูดอีกรอบซ้ำๆ ซัดๆ

“เฮ้ย!” สามหนุ่มอุทานเสียงดัง

“แล้วเขาบอกว่าวันนี้เขาพาน้องเกรตเที่ยวทั้งวัน เราต้องเลี้ยงข้าวเย็นเขาด้วย”

“เขาดีใจใหญ่เลยว่กาแฟลดราคาจากแปดปอนด์เหลือสี่ปอนด์มองตาลถนกระดึกระดึน่าดู แล้วมาลากเราไปดูด้วย”

“ไว้ว่างๆ เรามาชวนคุณพี่เข้ามาเดินดีกว่า ฟังแล้วน่าจะสนุกไม่น่าพลาดเลย” อเล็กซ์บ่น

“เอาสิหูซาเลย เขาพูดไม่หยุดตั้งแต่เหยียบเข้ามาแล้ว จะทำอะไรมือเย็นไข่เจียวหมูสับเพราะพวกนายชอบ เลยอยากให้เราชิมดู ถามว่าจะเอาซุเปอร์อะไรดีดีกว่า ผักกาดขาว ถั่วงอก แล้วเราเคยเห็นไอ้สองอย่างหลังที่ไหนชื่อก็เพิ่งเคยได้ยิน ก็บอกไปว่าแตงกวา เธอก็บอกต่อว่านั่นต้องกั๊กกับไก่จะทำน้ำซุเปอร์อร่อย ตอนจะซื้ออะไรก็บรรยายวิธีเลือกแม่สอนยังงั้นยังงี้ ทำไมเลือกซื้ออันนี้หรือนี้ แล้วก็ถามว่าชอบหมูมันหรือเปล่า เนื้อหมูอันไหนเนื้อแดงกว่ากัน กั๊กอันไหนดูใสมากกว่ากัน ถามว่าไก่ที่ทำไมเนื้อชุ่ม เราจะไปรู้ได้อย่างไร แล้วยังบอกให้เราสอนดูแคโรทว่าอันไหนหวานอันไหนเผื่อน เราไม่เคยเห็นแคโรทสดด้วยซ้ำก็เห็นวันนี้” สามหนุ่มได้ฟังก็หัวเราะท้องคัดท้องแข็ง

“เขาน่ารำคาญมากเลยหรือไง” เดวิดถามจริงจัง แล้วทั้งสามก็เห็นใบหน้าเพื่อนอึ้งไปเล็กน้อยก่อนพึมพำออกมาว่า “ก็ไม่ได้ถึงกับ..รำคาญ”

“อ้าว ไม่มีไวนี่นา” อเล็กซ์ชะโงกหน้ามองในรถเข็น

“เขาบอกว่าปกติอาหารไทย ทานกับน้ำเปล่า” ลีโออึกอ๊ก

“คุณลีโอก็ถามอะ แต่ฉันไม่รู้จริงๆ เพราะเราทานอาหารกับน้ำเปล่า อาหารไทยเรามีรสจัดอยู่แล้ว การดื่มน้ำเปล่าเป็นเหมือนการล้างปากของคุณ เมื่อลิ้นเริ่มจะชาอะ ฉันทราบมาว่าที่ดื่มไวน์เพื่อรสชาติของอาหาร ดังนั้นไวน์ของคุณต้องเข้ากับอาหารที่คุณจะทาน แต่ฉันไม่ดื่มไวน์บอกไม่ได้ว่าจะเข้ากับของที่เราจะทาน คุณลีโอเลยไม่รู้จะซื้อไวน์อะไรอะ” หญิงสาวเข็นรถมาถึงพอดีเลยตอบแทน

“มีอะไรก็ซื้อมาให้หมดสิ” ทอมพูด แล้วสามหนุ่มก็เห็นลีโอเหลือบตาหวาดๆ ไปยังหญิงสาวที่หันไปเล่นกับน้องเกรตแล้วกระซิบว่า “เราจะออกมาเร็วกว่านี้เกือบห้านาที ถ้าไม่พูดประโยคนั้นออกมา” สามหนุ่มจึงหัวเราะแบบไม่มีเสียงออกมา

อาคารที่พักของทอมอยู่บนถนนโอเชียยานาบูลาวาดถนนย่านคนรวยแห่งหนึ่งในเซาแธมป์ตัน ห้องพักของทอมอยู่ชั้นบนสุดกินเนื้อที่ตลอดทั้งชั้น แบ่งเป็นห้องรับแขก ห้องครัว ห้องนอนสองห้อง ห้องน้ำสามห้อง เมื่อเปิดประตูเข้าไปก็จะพบทางเดินยาวปูด้วยพรมนุ่มเนื้อดีสีครีม สุดทางก็เป็นห้องรับแขกขนาดใหญ่มีชุดโซฟาวางเป็นรูปตัวซี ขนาดนั้นใหญ่พอสำหรับคนตัวใหญ่ขนาดทอมนั่งได้สักสิบคน ที่นั่งบุหนังสีดำเงาเนื้อนุ่ม โต๊ะกลางเป็นกระจกใสแผ่นหนาตัดโค้งเข้ากับรูปแบบของชุดโซฟา ด้านหน้าชุดโซฟามีทีวีจอยักษ์ขนาดใหญ่มากฝังอยู่ในผนัง ผนังด้านหลังโซฟาเป็นกระจกตลอดทั้งผนังมีประตูเปิดออกไปที่ระเบียง ซึ่งจากที่หญิงสาวยืนอยู่ก็ยังมองออกไปเห็นทะเลและท่าเรือยอร์ชอย่างชัดเจน ที่ระเบียงก็มีชุดโต๊ะเก้าอี้ชุดใหญ่จัดไว้สำหรับนั่งสังสรรค์ ถ้าเดินผ่านโซฟาและทีวีเข้าไปก็เป็นมุมที่จัดโต๊ะรับประทานอาหารไม้สีครีมเนื้อดีขนาด 6 ที่นั่ง ด้านหลังเป็นประตูเปิดเข้าไปยังห้องครัวที่มีขนาดเท่ากับห้องนอนย่อมๆ

“คุณป่าน” ทอมสะกิดหญิงสาวที่ยืนนั่งตะลึงอยู่ที่ประตูทางเข้าอพาร์ตเมนต์

หญิงสาวถอนใจแล้วหันไปถาม “มีอะไรคะ” เพนท์เฮาส์คะ จะรวบไปถึงไหน!!

“เสื้อโค้ทแขวนไว้ตรงประตูนะครับ ครัวอยู่ข้างในผมว่าแม่บ้านน่าจะจัดของที่คุณต้องการไว้แล้ว” ทอมพูด เมื่อเห็นหญิงสาวถอดเสื้อโค้ททอมก็ไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี นอกจากผมยุ่งๆ ที่มีก็บเล็กๆ หนีบผมด้านหน้าไว้ลวกๆ เธอสวมเสื้อสเวตเตอร์แขนยาวตัวโคร่งย้วยๆ สีครีมและเขาเห็นปกเสื้อยืดสีเขียวตุ๋นๆ เก๋ๆ ยื่นออกมา ถึงจะดูเก๋แต่ก็สะอาดสะอ้าน แต่..ขนาดคนทำความสะดวกสบายของเขายังแต่งตัวดีกว่าเธอด้วยซ้ำ!

เธอหันรีหันขวางแล้วก้มลงทำท่าถกขาทางเกงยีนส์จะถอดรองเท้า “ไม่ต้องครับ” เอ่อ ขอบอกว่าพรมนี้สะอาดมาก นุ่มขนาดที่ว่าใส่รองเท้าส้นสูง 3

นิ้วยังรู้สึกเลยคะ แล้วทอมก็เห็นหญิงสาวก้มลงมองพรมอยู่อีกครู่ใหญ่ เสียตายพรมอะคะ เอาไงดี

“ขอถอดได้ไหมคะ รองเท้าส้นสูงนะถ้าเดินไปบนพรมอย่างนี้ถ้าไม่ระวัง ส้นมันจะฉีกพรมขาดนะคะ” หญิงสาวหันมาบอกทอมด้วยหน้าตาที่เป็นกังวล

“ตามสบายครับ” ทอมพูดจบหญิงสาวเลยถอดรองเท้าออกและวางไว้ชิดผนังอย่างเป็นระเบียบ เด็กน้อยเห็นจึงทำตามอย่างบ้างและวางไว้คู่กัน แล้วสองสาวก็เดินไปที่ครัว

อเล็กซ์และเดวิดชนของที่หญิงสาวซื้อมาไว้วางบนเคาน์เตอร์ ลีโออุ้มน้องเกรตซีชวโนให้ดูทะเลที่ริมหน้าต่าง ห้องครัวแต่งแบบสมัยใหม่ด้วยเครื่องเรือนสีเทาวันบุหรือเคลือบเงา ด้านซ้ายมือของเธอเป็นเคาน์เตอร์ยาวและมีหน้าต่างสูงจรดเพดานวางถ้วยยาวตลอดแนวเหนือเคาน์เตอร์ ทำให้มองออกไปเห็นทะเลได้ชัดเจน ผนังด้านตรงข้ามประตูทางเข้าเป็นเคาน์เตอร์ที่มีเตาไฟฟ้าหุหรหขนาดหกหัว เตาอบ และเครื่องดูดควันตัวใหญ่ทันสมัยราคาแพง ด้านขวามือของเธอเป็นตู้เย็นขนาดใหญ่ขนาดผู้ชายตัวโตๆ เข้าไปอยู่ได้สองคน ตู้ใส่ของแห้งยาวตลอดแนวผนังและสูงจรดเพดาน

“พวกคุณสูงเท่าไรกันคะนี่” หญิงสาวหลุดปากออกมาเบาๆ ตอนนี่เธอไม่ได้ใส่รองเท้าจึงต้องงยหน้าเสียเมื่อยมองเจ้ายักษ์ที่ยืนออเต็มห้องครัว

อเล็กซ์หัวเราะออกมาเบาๆ “ร้อยเก้าสิบกว่าๆ ขาดเกินกันนิดหน่อยครับ” อูแม่เจ้า สูงกว่าฉันหนึ่งไม้บรรทัดคะคุณขา

“อากาศข้างบนดีไหมคะ ข้างล่างนี่ก็ไม่เลวคะ” หญิงสาวพูดยิ้มๆ แล้วเลิกคิ้วกวนๆ หนึ่งที

“....” สามหนุ่มอึ้ง

เดวิดก็ยิ้มกว้าง “บอกแล้วว่าคุณพี่ขาเกฮาดี เราชอบ”

ทั้งสามก็หัวเราะลั่นเมื่อเห็นหญิงสาวทำหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก กลัวคะ ไม่ฮาก็ได้

“คุณจะทานแบบของคุณ หรือคุณจะทานแบบที่คนไทยเราทานคะ” หญิง

สาวรีบเปลี่ยนเรื่องไม่ได้เจาะจงถามใคร “ถ้าแบบของคุณฉันจะแยกให้เป็นชุดๆ แต่ถ้าคนไทยเราก็นวมคะ กับข้าววางตรงกลางมีช้อนกลางให้ตักกับข้าวมาใส่จานข้าวสวยของตัวเองแล้วค่อยทานนะคะ”

สี่หนุ่มมองหน้ากันแล้วอเล็กซ์ก็พูดขึ้นว่า “คุณสะดวกแบบไหนครับ”

“แล้วแต่พวกคุณคะ ฉันทำได้”

“ทานแบบของคุณก็ได้” อเล็กซ์ตัดสินใจ

“ฉันจะจัดแบบไทยแล้วกันคะ ถ้าพวกคุณทานไม่สะดวกฉันจะแยกเป็นชุดให้ทีหลัง”

“คุณทอมคะ ไม่ทราบว่าจะไรอยู่ตรงไหนบ้างคะ” หญิงสาวเห็นทอมทำหน้าเหลือหลาก็ถอนใจ *ฉันสงสัยว่าแกเคยเข้ามาในครัวไหมคะนี่*

“เดี๋ยวฉันขออนุญาตค้น แล้วก็ใช้ของในครัวนะคะ”

“ตามสบายครับ” ทอมตอบ

“เอาละคะ คุณลิโอ ขอนักเรียนคืนด้วยคะ” หญิงสาวหันไปพูดกับลิโอซึ่งตอนนี้มองเธอคุยกับทอมอยู่ด้วยแววตาแปลกๆ แบบที่เธอไม่เข้าใจ *คนมันเดี่ย จะมองให้มันสูงขึ้นมาอีคะ*

หญิงสาวเดินมาหาน้องเกรต ถามออกไปยิ้มๆ ว่า “น้องเกรตจะช่วยพี่ปานหรือจะออกไปอยู่กับคุณอาคะ แต่ช่วยพี่นะ งานหนัก ลำบาก และร้อน แต่สนุกนะ”

“คุณอาขา น้องเกรตช่วยพี่ปานนะคะ?” เด็กน้อยหันไปขออนุญาตคุณอาเสียงใสโดยที่หญิงสาวไม่ต้องเตือน *น่ารักจังคะ รู้จักขออนุญาตจากคุณอาด้วย เห็นไหมคะ สอนได้*

คุณอาขาตะลึงมองคุณหลาน จนเด็กน้อยหน้าเสีย *อ้าววว ตาบ้านี้ ทำเด็กเสียเซลฟ์อะ*

หญิงสาวเห็นชายหนุ่มไม่มีปฏิกิริยาในขณะที่เด็กน้อยเริ่มกังวล จึงเอื้อมมือไปปิดท่อนแขนใหญ่ของชายหนุ่มข้างที่ไม่ได้ค้อมน้องเกรตอย่างแรง “ครับ

น้องเกรต” เสียงทุ้มหลุดออกมา ดวงตาสีฟ้าสดมองหญิงสาวตรงหน้าสลับกับ หลานสาวในอ้อมแขนอย่างงุนงง

“ขอบคุณค่ะ คุณอาขา” เด็กน้อยหันไปยิ้มให้คุณอาอย่างอารมณ์ดี

“มากับพี่น้องคะ มาช่วยพี่ดูสิคะว่าเราซื้ออะไรมาบ้าง”

เด็กน้อยเดินแรงๆ ออกจากอกกว้างของคุณอาที่ยืนนิ่ง เอ่อ กิริยาของน้องเกรตนี้ต้องปรับปรุงแม่บอกว่าเลี้ยงเด็กนี้จุกจิกต้องสอนทุกเรื่อง แต่..ฉันก็สงสัยมากมายว่าเรื่องนี้จะสอนยังไงล่ะคะนี่

จนเธอรับหลานสาวเขาไปแล้ว ลีโอก็ยังไม่ยอมมองตามสองสาวไปตาไม่กะพริบ ดวงตาสีฟ้าสดราวกับมีแววงุนงง ครุ่นคิด จนทอมต้องเดินมาสะกิดให้ตามเพื่อนอีกสองคนออกไป

ชายหนุ่มทั้งสองออกไปนั่งกันที่โซฟาด้านนอก เสียงนุ่มและเสียงใสๆ ของสองสาวก็ดังตามมาเจ็ยแจ้ว

“อันนี้ไข่คะ นี่หมู เราจะทอดไข่กับหมู แล้วทานกับผักนี่นะคะ อันนี้เรียกว่า...”

“คะ แคร..รอกคะ”

“คะแครอท กระจต่ายชอบแครอท พี่เคยเลี้ยงด้วยละน่ารักมากเลย ไว้พี่เล่าให้ฟังนะคะ คุณนี่ก่อนนะ อันนี้เรียกบล๊อคโคลี่ แล้วผักนี่ละคะ”

“ทอมคะ” เอ่อ ไม่ต้องงงนะคะ ยัยหนูไม่ได้หมายถึงคุณทอมหรอก ทอมเป็นชื่อเล่นของมะเขือเทศคะ ชื่อจริงก็ โทมาโท (TOMATO) เรียกสั้นๆ ก็ ทอม (TOM) ไงคะ

“แก่งจ้งคะ หลานนี่ใครเอ่ย”

“คุณอาลีโอค่า”

“แล้วพี่ก็จะใช้อันนี้....”

“....”

“ใจลีโอ นอกจากเรือยอร์ช เราขอพาร์ตเมนต์แถวลอนดอนอาย
ของนายด้วยนะวิวดี เราชอบ” อเล็กซ์พูดแทรกความเงิบขึ้น

“น้องเกรตขออนุญาตเราด้วยนะ” ลีโอพูดราวกับละเมอ

“ได้ยินอยู่ นายอย่าลืมพาร์ตเมนต์นะวิวย” อเล็กซ์พูดขึ้น

“ที่แรกก็ตามใจพี่ปาน ตอนนี้ก็คุณอาชาน้องเกรตช่วยพี่ปานนะคะ” ทอม
เอ่ยทิ้งๆ

“ลีโอ นายแน่ใจนะที่พี่เลี้ยงที่เคยจ้างนะมือหนึ่ง” เดวิดถามยิ้มๆ

“....”

“คุณอาชา พี่ปานให้เอามาให้พวกคุณอาทานเล่นคะ” เด็กน้อยตะโกนมา
แต่ไกลสองมือประกองจานใบย่อมเดินมาส่งให้ลีโอ พอเขารับมาเด็กน้อยก็รีบ
วิ่งเข้าครัวไปอีก

ลีโอวางจานลงบนโต๊ะ สามหนุ่มก็ชะโงกหน้ามาดูอย่างสนใจ

“อะไร”

“ถั่ว?”

“เขาบอกว่าถั่วโปรตีนเยอะกินเล่นดี” ลีโอพูดเบาๆ สายตาตัวตมองไป
ทางประตูครัว คิ้วเรียวสีทองขมวดนิดๆ สามหนุ่มสังเกตเห็นจึงหันไปมองตามก็
เห็นหญิงสาวเดินถือถาดที่มีแก้วน้ำวางอยู่สี่ใบออกมา น้องเกรตถือขวดน้ำ
ผลไม้เดินยิ้มร่าตามมาข้างหลัง

“น้ำส้มคะ คุณอาชา” เด็กน้อยฉีกยิ้มน่ารัก พลังส่งขวดใบใหญ่ให้เขา

ชายหนุ่มลูบผมหลานสาวเบาๆ และกล่าวชม เด็กน้อยยิ้มกว้างกว่า
เก่า หญิงสาววางแก้วน้ำ หันไปถามอะไรทอมสักอย่าง ก่อนสองสาวจะจูงมือ
กันเดินหายเข้าไปในครัว

“กินเลยเพื่อน ตอนนี้เราอยากได้อะไรลีโอคงประเคนให้เราทุกอย่างละ”
อเล็กซ์พูดพลางจิบน้ำส้ม ปากเคี้ยวถั่วตุ๋นๆ

“อเล็กซ์ จุดอ่อนของผู้หญิงคนนี่คืออะไร” ลีโอถามน้ำเสียงคาดคั้น

หลังจากตั้งสติได้

“ไม่บอก เอาไว้แลกของเวลานายจะให้เธอมาเลี้ยงน้องเกรต” อเล็กซ์ตอบ
ยักคิ้วหลิวตาอย่างกวนอารมณ์พอสิงห์เต็มที

“นาย!!!” ลีโอมองหน้ากวนๆ ของเพื่อนแล้วอยากต่ออยส์สักที

จุดที่เขา นั่งนั้น มองเข้าไปในห้องครัวได้พอดี เห็นเพื่อนนั่งคุ้ยนั่นคุ้ยนี่กัน
อย่างอารมณ์ดีไม่ได้สนใจเขา ก็ถือโอกาสนั่งมองเธอคนนั้น น้องเกรตยังเล็กจะ
ช่วยทำอะไรในครัวได้ แล้วในครัวก็มีอันตรายอยู่รอบด้าน ทั้งมีดทั้งไฟไฟ เขา
ห่วงหลานแต่ก็อยากรู้ว่าผู้หญิงประหลาดคนนั้นจะมีเล่ห์กระเท่ห์อะไรมาหลอก
ล่อหลานสาวของเขาให้สนุกได้อย่างที่เธอพูด จะเหรียญหนึ่งปอนด์ รถเมล์
รถไฟ เครื่องบิน พิพิธภัณฑ์ ล้วนเป็นเรื่องธรรมดา สถานที่ธรรมดา แต่เธอก็
พิศุจน์แล้วว่ามันทำให้หลานสาวของเขาสนุกสนานได้อย่างไม่น่าเชื่อ เธอบอก
ว่ายังไงนะ สำหรับเด็กเล็ก ที่ทุกที่ที่ไม่เคยเห็นไม่เคยไป เรื่องทุกอย่างที่ไม่เคยทำ
ล้วนเป็นสิ่งแปลกใหม่ก็ทำให้เด็กตื่นเต้นสนใจได้ แล้วเรื่องทำครัว เธอจะทำ
ยังไง เขาอยาการู้จริงๆ

เธอหยิบชามใบใหญ่ออกมา คู้มน้องเกรตนั่งคุกเข่าลงบนเคาน์เตอร์ หัน
ไปหยิบหม้อมาคองเป็นหม้อหุงข้าวที่สั่งทอมให้ซื้อมา เธอหยิบถ้วยออกมาตัก
ข้าวในถุง ใช้มือปาดหน้าข้าวจนเรียบแล้วเทลงไป ส่งถ้วยใบนั้นให้น้องเกรตตัก
ข้าวบ้างจนครบจำนวนที่เธอบอก แล้วก็ให้น้องเกรตช่วยเธอล้างข้าว หลังจาก
ตั้งบนหม้อและกดสวิทช์ เธอก็หยิบไข่มาตอกและก็หยิบไข่ใบใหม่มาสอนน้อง
เกรตตอกไข่ จนไข่หมดจานที่เธอเตรียมไว้ เธอหยิบที่ตีไข่ขึ้นมาคนในชามให้
น้องเกรตดู แล้วก็ให้หลานสาวของเขานั่งคน ขณะที่เธอไปหั่นหมูและปั้นใน
เครื่องบดเนื้อที่สั่งทอมให้ซื้อมาอีกเหมือนกัน พอเสร็จก็หันมาดูไข่แล้วก็หอม
หลานสาวของเขาหนึ่งที เธอคั้นกระเป๋าทูมๆ ของเธอ หยิบมีดแปลกๆ ออกมา
แล้วก็สอนให้น้องเกรตปอกผิวแตงกวาที่ถูกหั่นเป็นท่อนเล็กๆ ขนาดที่น้องเกรต
สามารถหยิบได้ง่าย หลังจากดูว่าหลานสาวเขาพอทำได้เธอก็หันไปทำอย่างอื่น
วนเวียนอย่างนี้ไปเรื่อย เธอจะต้องทำอะไรเล็กๆ น้อยๆ มาให้น้องเกรตทำตลอด

ที่น่าแปลกคือแทนที่หลานสาวของเขาจะเบื่อและงอแง กลับลงมือทำอย่างตั้งใจ ตั้งใจ ยิ้มแย้มอย่างภูมิอกภูมิใจเมื่อเธอเอ่ยชม ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เมื่อเธอหอมแก้มเป็นรางวัล

และไม่ใช่แค่น้องเกรต จะเขาหรือเพื่อนๆ ก็ดูจะไม่เบื่อหน่ายกับเรื่องธรรมดาสามัญที่ทำไปในวันนี้ หรือจะตอนนี้ที่ต้องมานั่งรอ..เธอ..ทำอาหาร ซึ่งเป็นเรื่องที่พวกเขาไม่เคยทำมาก่อนเลยในชีวิต

เขาหันมามองเพื่อนทั้งสามที่ยังนั่งคุยเรื่องไปเที่ยววันนี้อย่างสนุกสนาน ใบหน้าผ่อนคลายของเพื่อนในแบบที่เขาไม่ได้เห็นมาหลายปี ทั้งที่เมื่อเช้าตอนฟังเธอสารยายโปรแกรมการเที่ยวในวันนี้ เขานึกไม่ออกเลยว่าจะผ่านวันอันน่าเบื่อนี้ไปได้อย่างไร แต่กลายเป็นว่าเกิดเรื่องมากมาย เขายังไม่ทันตั้งตัวด้วยซ้ำ ไม่ทันไรก็เย็นเสียแล้ว ทำไมเวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน ถ้าวันนี้ไม่มีผู้หญิงคนนั้น เวลาจะเดินช้าลงไหม พวกเขาจะเป็นอย่างไร สามคนนั้นจะสนุกสนานหัวเราะ ร่วนตลอดทางอย่างวันนี้หรือเปล่า น้องเกรตจะเป็นเด็กน่ารักและยิ้มแย้มอย่างมีความสุขแบบนี้ไหม และเขา..จะหงุดหงิดน้อยลงกว่านี้ไหม!

ผู้หญิงคนนั้นปฏิเสธเงินที่เขาจะให้ในทุกทาง แต่ยอมให้เขาเลี้ยงข้าวเย็น เธอตอบแทนที่เธอมาพาน้องเกรตเที่ยว ทวงเงินแค่สิบปอนด์จากเขาเพราะว่ามันเป็นเงินของเธอ และเธอตั้งใจมากที่ประหยัดเงินไปสิบหกปอนด์จากการซื้อของลดราคา ดีใจที่เขายอมให้เธอเอาของมาใส่รถของเขา เขาไม่เข้าใจว่าผู้หญิงคนนี้เป็นคนอย่างไรกันแน่ ตกกลางว่าเงินสำคัญสำหรับเธอหรือไม่

เพื่อนๆ ไม่รู้ว่าถ้าไม่อยู่ต่อหน้าน้องเกรต เธอจะไม่มองหน้าหรือคุยกับเขาด้วยซ้ำและพยายามอยู่ห่างๆ เขาตลอดเวลา แต่ถ้าน้องเกรตอยู่ด้วยทั้งแวตาก็ริยาอาการจะแสดงว่าเคารพ ให้เกียรติและเป็นกันเองกับเขา เธอทำแบบนั้นทำไมและทำไปเพื่ออะไร

แต่ที่เขารู้แน่แท้ใจ เขาไม่ชอบผู้หญิงคนนั้น! เขาไม่ชอบคนที่เขาคาดเดาไม่ได้ อ่านเกมไม่ออก ไม่ชอบคนที่เขาควบคุมไม่ได้ ไม่เคยมีใครที่ไม่ยอมสยบ

กับเขาแบบเธอมาก่อน และไม่ว่าจะทำอย่างไรเธอก็ไม่เคยเกรงกลัวเขา ทำ
อย่างไรเขาถึงจะควบคุมเธอได้! ทำอย่างไรเจ้าความรู้สึกปั่นป่วนแปลกๆ นี้จะ
หายไปได้!

“---ซา”

ลีโอรู้สึกว่ามีมือมาเขย่าแขน จึงก้มลงมอง หลานสาวของเขาขมขื่นแน่นอยู่
ข้างๆ “คุณอาซา น้องเกรตกับพี่ป้านทำกับข้าวเสร็จแล้วคะ พี่ป้านบอกมาให้
คุณอาเตรียมไปทานได้แล้วค่ะ” พุดจบร่างเล็กจ้อยก็วิ่งหายไปนครวัดอีก สักพัก
ก็เดินประคองถ้วยใบเล็กๆ ออกมาวาง วางกลับเข้าไปใหม่เอาช้อนล้อมออกมา
วาง ทุกครั้งที่วิ่งเข้าไปก็จะมีอะไรเล็กๆ น้อยๆ ติดมือออกมาเสมอ เด็กน้อยดู
สนุกและมีมีความสุขอย่างที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน

อเล็กซ์มองตามลีโอไป อดไม่ได้ที่จะแห่ยกออกไปว่า “ถ้าจะให้ชวนพี่ป้าน
มาครั้งหน้าเราจะเอาอะไรดีนะ” พอลีโอหันมานิ้วหน้ามองก็ทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้เอ่ย
ต่อไปอีกว่า “เราก็เพิ่งซื้อเครื่องบินเจ็ตเล็กไปซะนี่ เอาอะไรดีนะ ทอม เดวิด มี
อะไรที่พวกนายอยากได้จากลีโอหรือเปล่า”

“คุณอาซา ทานข้าวได้แล้วค่ะ” เด็กน้อยตะโกนแล้ววิ่งมาดึงมือลีโอให้ลุก
ขึ้นเดินไปที่โต๊ะ แก้วที่เด็กน้อยป็นขึ้นไปนั่งถูกเสริมด้วยหมอนอิงจนสูงในระดับ
ที่เด็กน้อยจะได้รับประทานอาหารได้สะดวก ดวงตาคู่เล็กมองอาหารตรงหน้า
อย่างภาคภูมิใจ

บนโต๊ะมีกับข้าววางอยู่สองชุด ชุดละสองจาน จานหนึ่งน่าจะเป็นไข่ทอด
สีทองสวยด้านข้างมีมะเขือเทศผานเรียงอย่างเป็นระเบียบอยู่รอบขอบจาน อีก
จานเป็นเนื้อสัตว์ในซอสสีแดงด้านข้างมีผักบล็อกโคลีและแครอทลวกจัดไว้
อย่างสวยงามเช่นกัน ตรงกลางโต๊ะมีหม้อมีฝาปิดแต่ก็ยังมีควันลอยขึ้นมา มี
ช้อนล้อมวางกองไว้หกชุด

ลีนุ้มขมขื่นมองโต๊ะอาหารอย่างงุนงง เมื่อหญิงสาวเดินถือหม้อข้าว
ออกมา “ฉันกับน้องเกรตทำงานส่วนของเราเสร็จแล้ว พวกคุณช่วยทำส่วนที่
เหลือนะคะ นี่ข้าวสวยค่ะ” พุดจบก็ส่งหม้อข้าวให้ลีโอ และลำทับว่า “หม้อข้าว

ร่อนนะคะคุณลีโอ คุณต้องจับที่ผ่านะคะ ตอนจะวางหม้อข้าวเอาผ้ารองก่อนนะคะ เดี่ยวโต๊ะของคุณทอมเป็นรอย” เขารับไปอย่างงงๆ

เธอส่งทัพพีในมือให้เดวิดที่ยืนข้างๆ “ทัพพีตักข้าวคะ คุณช่วยคุณลีโอนะคะ คนเดียวอาจจะตักข้าวไม่สะดวก ข้าวสวยของฉันกับน้องเกรตเดี่ยวยเราตักเองได้คะ”

ฉันสงสัยจังว่าเจ้ายักษ์พวกนี้จะลืมน้ำมันคะว่าฉันไม่ใช่ลูกจ้าง

“คุณอเล็กซ์ คุณทอม บนเคาน์เตอร์ในครัวมีงานข้าวกับถ้วยใบเล็กจัดไว้หกชุด เอาจานมาตักข้าวนะคะ ถ้วยไว้ใส่ซूप แล้วก็เหยือกน้ำใส่น้ำเปล่าวางอยู่ในครัวสองเหยือกกับแก้วน้ำ เอาออกมาแล้วรินแจกด้วยนะคะ ฉันขอไปล้างหน้าล้างตาก่อน คุณทอม ฉันขอใช้ห้องน้านะคะ ไม่ทราบว่าจะอยู่ที่ไหนคะ”

หญิงสาวเห็นทอมยืนงกก็สะกิดถาม “คุณทอมคะ ฉันขอใช้ห้องน้ำหน่อยคะ”

ทอมสะดุ้ง “เดินตรงไปทางที่เดินเข้ามา เดินเลยประตูที่เข้ามาไปนะครับ มีห้องนอนสองห้องมีห้องน้ำทั้งคู่ใช้ห้องไหนก็ได้ครับ” เขาตอบ พร้อมกับชี้ไปทางที่พวกเขาเดินเข้ามา

สี่หนุ่มยืนมองจนหญิงสาวลับสายตาไป จึงหันมาสบตากันอย่างงุนงง

“ແປงຈຽງໆ ມີເຕືອນພວກເຮົາດ້ວຍນະ ວ່າຕ້ອງໜ່ວຍໄມໄຮ່ນັ່ງເຮື່ໆ” ເດວິດຄວາວ ຫາເສື່ຍງຕົວເອງເຈອເປັນຄົນແຮກ ນ້ຳເສື່ຍງນັ້ນຕິດຈະຊ້ຳໆ ແວວຕາທີ່ມອງສບກັບເພື່ອນ ເປັນປະກາຍພຣາວຣະຍັບອາຣມຸນດີ ມື້ອໂຍນທັພື້ໄປມາ “ອຍາກຮູ້ຈຽງໆ ວ່າຈຸດອ່ອນ ດຸດື້ຊາອຸ່ໄໝ ນຳປຣາບພຍດຈຽງໆ”

“เฮ้ย ขอลิโอก่อน” อเล็กซ์พูดเบาๆ ไม่อยากให้หลานได้ยิน พักยกมือไปทางลิโอที่ที่ยืนมองตามหญิงสาวไปตาไม่กะพริบ แววดตาประหลาดที่พวกเขา มองแล้วไม่เข้าใจ

“จะขอมันทำไม ยังไงมันก็ไม่ชอบคุณพี่เขา เขาเองก็ไม่ชอบมัน” เดวิดลดเสียงลง เห็นลิโอหันขวับมามองตาขวางก็เหยียดออกอีกว่า “แต่ถ้าได้มาเป็นแฟน

เรา เราจะขอให้เขาเลี้ยงหลานนายนะ เอาใหม่”

“พูดเล่นอะไรกัน” ลีโอส่งสายตาดูๆ ให้อเล็กซ์กับทอมก่อนตวัดตามองไปทางครัว “นายสองคนรีบไปหยิบของมา เดี่ยวเขาออกมาไม่เสร็จจะมาอีกชุดใหญ่”

“เฮ้ย เริ่มกลัวตั้งแต่ตอนนี้เลยหรือวะ” อเล็กซ์แซว

แล้วสามหนุ่มก็ได้เห็นใบหน้าบึ้งตึงของเพื่อนเป็นสีเข้มขึ้น ริมฝีปากบาง เม้มแน่นจนเป็นเส้นตรง ดวงตาสีฟ้าสดตวัดมองเพื่อนอย่างเย็นเยียบ

“เอ๊ะ ฉันลืมไปเลยคะ คุณลีโอทานเอ็มเอสจีได้ไหมคะ ฉันให้น้องเกรตลองแล้วน้องไม่แพ้คะ” หญิงสาวซึ่งกำลังยืนตักซूपใส่ถ้วยให้ลีโอถามขึ้น

ชายหนุ่มมองเธอ ไม่ตอบ ใบหน้าซึ่งตึงนั้่นผงกรับนิดๆ *อะไรอีกล่ะนี่ ฝึเข้าฝึออก ฉันล่ะหน่าย คนรวย คนหล้อ เซอะ!*

“ฉันใส่เอ็มเอสจีไปในอาหารทุกจานเลยคะ แต่ใส่ไปจานละนิดหน่อยเท่านั้นแค่พอจะทูลรส ใส่ผงทูลรสมากๆ จะทำให้ลิ้นเพื่อน แล้วทานมากๆ ก็ไม่ดีกับสุขภาพ” เธอหันมาบอกกับเพื่อนร่วมโต๊ะคนอื่นๆ

เมื่อตักซूपแจกทุกคนครบ เธอก็ขึ้นไปที่อาหารจานหนึ่ง “จานนี้เป็นยาปลากะบองกับหัวหอมคะ ฉันใส่พริกไปเม็ดเดียวน่าจะทานกันได้ ถ้ารสจัดเกินไปทานผักเคียงนะคะ”

หญิงสาวเดินไปนั่งข้างน้องเกรต อเล็กซ์นั่งตรงข้ามเธอ เดวิดนั่งตรงข้ามกับน้องเกรต ลีโอนั่งหัวโต๊ะฝั่งใกล้กับน้องเกรตและทอมนั่งหัวโต๊ะตรงข้ามกัน

“.....” *เครียดคะ นั่งมองหน้ากันทำไมค้ำา*

“ทานยังไรครับ” อเล็กซ์พูด

“ตักกับข้าวที่คุณอยากจะทานมาใส่จานข้าวคะ ครั้งละอย่างครั้งละคำก็พอ แล้วก็ตักกับข้าวทานพร้อมข้าวคะ” เธอตอบ ก่อนจะใช้ช้อนกลางตักไข่มาใส่จานและรับประทานให้ดู เมื่อเห็นว่าคุณอาทั้งหลายเริ่มลงมือก็หันไปสอนน้อง

เกรตและตักกับข้าวให้เด็กน้อยเป็นระยะๆ “จริงๆ ที่พวกคุณสั่งกันวันก่อน เราเอากับข้าวมาทานรวมกันได้และดีกว่าด้วย ทานนั่นนินดีนี่หน้อยเปลี่ยนรสชาติไปเรื่อยๆ คนไทยเรามีสุนทรีย์ในการกินนะคะ”

“ฝีมือน้องเกรตทำอะไรบ้างคะ” เธอหันไปถามเด็กน้อยเสียงดัง เรียกความสนใจจากคุณอาทั้งสี่ที่นั่งกินอาหารกันอย่างเพลิดเพลิน

“ตอกไข่ ตีไข่ ปอกเปลือกแตงกวา ปอกแครอท ล้างมะเขือเทศ ล้างผัก ล้างกุ้ง ทำซูปคะ” เด็กน้อยแจจแจอย่างภูมิใจเสียงสดใส

สี่หนุ่มก้มลงมองซูปที่เด็กน้อยพุดถึง ซูปแตงกวาเป็นซูปใสมีกุ้งเป็นตัวๆ แตงกวาชิ้นสี่เหลี่ยมขนาดหัวแม่มือ ไข่ขนาดเท่ากันแต่เป็นแผ่นบางกว่า และต้นหอมซอยละเอียดสีเขียวเข้ม สีสนของเครื่องปรุงในน้ำซูปใสทำให้ดูยิ่งน่ารับประทาน ซิมดูก็รู้สึกว่าร่อยกว่าที่ไปกินตามร้านอาหารใหญ่ๆ เสียอีก

“ซูปร่อยมากเลยครับ น้องเกรต”

“เก่งครับ น้องเกรต”

“ไข่ทอดฝีมือน้องเกรตอร่อยครับ” เด็กน้อยได้ยินก็หัวเราะว่าเจิง

“คุณพี่ขา ซูปใสอะไรถึงอร่อยขนาดนี้ครับ” อเล็กซ์ถามเสียงหวาน ตาพราวระยิบระยับ

เธอมองเขาทำตาปริบๆ ก่อนตอบหน้าซื่อเสียงซื่อว่า “ใสปากคะ”

“...”

เอ่อ จะกวนบาทาท่านมากไปไหมนี่ ก็ดีนะท่านจะได้เลิกมายุ่งกะฉัน แล้วทุกคนก็แทบสะดุ้งที่อยู่ๆ ท่ามกลางความเงิบฉนั้น..เดวิดก็ระเบิดหัวเราะออกมา “บอกแล้วว่าคุณพี่ขาแกฮา เราชอบ” เอ่อ ไม่ต้องชอบก็ได้ค่ะ

อ่า หลังอาหารมือนี่จับลง ทุกคนก็จากกันด้วยดี ทางใครทางมัน จบปริบูรณ์

เฮ้อ มันไม่จับสิคะ มีตอมมันมาก ขอบอก! ดูเหมือนเส้นทางชีวิตของฉันจะเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อเช้าแล้ว

หลังอาหารทุกคนก็ช่วยเก็บจานเข้าไปในครัวรวมทั้งน้องเกรตที่หญิงสาวให้ช่วยถือของเล็กๆ เบาๆ วิ่งเข้าวิ่งออกด้วย แล้วทอมก็บอกว่าให้วางไว้อย่างนั้นแม่ครัวจะมาเก็บล้างเอง ทั้งหมดจึงออกไปนั่งคุยกันที่โซฟา

หญิงสาวนั่งอยู่ริมด้านหนึ่งของโซฟาเด็กน้อยนั่งถัดไปจากนั้นก็ลีโอ เดวิด อเล็กซ์ ทอม บนโต๊ะกลางมีจานสองใบที่มีแอมป์เปิดเนื้อสีขาวมีเปลือกสีชมพูเป็นขอบสวยหันเป็นชิ้นเล็กพอคำเรียงไว้เป็นรูปพัดอย่างสวยงาม

“ทานแอมป์เปิดสีคะ” หญิงสาวชวนสีหนุ่ม

“น้องเกรตจัดจานเอง สวยไหมคะ” เธอพูดต่อโดยมีเด็กน้อยนั่งมองตาแป๋วรอคำตอบ

“น้องเกรตจัดสวยจังครับ”

“น้องเกรตเก่งจังครับ”

“นำทานครับ”

สามหนุ่มผลัดกันชม ลีโอบลูบผมหลานสาวอย่างอ่อนโยน “น้องเกรตของอาならรักครับ” เด็กน้อยยิ้มแย้มหัวเราะคิกคักอย่างมีความสุข

หญิงสาวนั่งมองภาพหนุ่มหล่อกับเด็กน้อยตาปรอย มือเอื้อมไปหยิบแอมป์เปิด

เอ่อ ถ้าไม่รีบหมดแน่คะ แต่ละท่านไม่รู้ไปตายอดตายอยากมาจากไหน ใจเอาจ๋า อาหารเมื่อกี้ก็กินซะหมดไม่เหลือ ถ้าทานแบบนี้ทุกวันหมาดมแน่คะ

โถๆ แอมป์เปิดเป้าหมายกำลังจะมาอยู่ในมือฉันแล้ว ถ้าไม่มีเสียงแหลมปริ๊ดๆ ลอยมาแต่ไกล

“แหม อยู่จริงๆ ด้วย” อู๊ แม่เจ้า เดจาวู มากคะ สงสัยน้องเกรตก็เดจาวูคะ เพราะน้องรีบพวามาซุกข้างฉันอย่างตัวสั้นนั่งงก ซบคุณอาของหนูสิคะคุณน้อง! พี่จะช่วยอะไรได้!

“ทอมคะ!” หญิงสาวเจ้าของเสียงก็วิ่งเข้าไปกอดแล้วจูบทอมอย่างดูดีมีหญิงสาวมองตาค้างริบยกมือปิดตาเด็กน้อย เดจาวู อีกล้วคะ คนพวกนี้เจอกันจะต้องพีดกันตลอดเลยหรือคะ

“ลีโอ มาที่นี้ก็ไม่บอกลิซซี่”.....?

“ทอมคะ มาที่นี้ก็ไม่บอกเคียร์ว่า” เค้าเป็นสามีมุขหรือคะ?

“ลิซซี่ชวนมาเล่นเรือก็ไม่มา” ไม่มีไรทำแล้วหรือเจ้ เล่นแต่เรือ!

“เคียร์ว่า ลิซซี่ กับอิวามาเล่นเรือ ซี้เกียจกลับลอนดอน ดินะจะมากำบ้าน ทอมไม่จั้นคงไม่เจอ” เอ้อ มาแล้วเจ้าของบ้านไม่รู้ได้หรือคะเคียร์ว่านี่หน้าคู้่นๆ นะคะ จริงๆ บอกคู้่นคงไม่ได้เพราะเห็นแวบเดียว ตอนนีเห็นแต่กั้นอ้นงามองของเจ้าหล่อนอะคะ ซิมมม ถ้ากัมอีกนิตนี้คงเห็นไปถึงไหนๆ เลยนะคะ

“ไม่โทรหาลิซซี่เลย” เป็นแฟนที่แย่นะคะ

“ทอมค้ำกับเคียร์ว่านะคะ” สงสัยภรรยาจริงๆ ค่ะ

“เดี๋ยวเราออกไปหาอะไรดื่มกันนะคะลีโอ” เขียวคะ แต่ฉันจะกลับยังงี้ละคะ

“เขียบไปเดวิด” กว้าหญิงสาวจะถอนสายตาดจากสะพานงามที่ลอยอยู่ตรงหน้าได้ ลิซซี่ก็ปล่อยมือจากการล็อกคอลีโอและเดินอ้อมไซฟามา กำลังจะนั่งลงระหว่างลีโอกับเดวิด แต่เมื่อเธอมองกวาดมาเห็นหญิงสาวก็เดินเป็นจิ้งหะร็อกแอนด์โรลอย่างเมามัน

“แก๊!!!!” เดจวู อีกแล้วอะ เจ้แกเซลฟ์เซ็นเตอร์ไม่เปลี่ยนเลย ฉันท้งหัวได้เป็นชาติแล้ว

อู๊ย นี่ถ้าเมื่อกี้คุณอาสีโอของน้องเกรตหลบไม่ทันนี่ คงโดนกระปองบานๆ แต่สั้นสุดๆ ของคุณลิซซี่ครอบหัว ซวยแย่เลยนะคะ เอ แต่ฝรั่งไม่ถือมั้งคะ อี อี

หญิงสาวรีบเอามือปิดหูน้องเกรตที่ตอนนี้ยิงสั้นและกอดเอวเธอแน่นจากหน้าตาที่ตื่นตะลึงเมื่อครู่เปลี่ยนเป็นเรียบเฉยและหันไปโผล่มองสี่หนุ่มซึ่งตอนนี้ก็ได้แต่ตะลึงมองลิซซี่เดินเร็วๆ

เดจวู อีกแล้วคะ ผู้ชายนี้ไร้ประโยชน์นะคะเวลาเจอผู้หญิงออกอาการคลั่งแบบนี้ละ แต่ไม่รู้อีกเหมือนกันว่าไปรักผู้หญิงแบบนี้ได้ไง แฮ้อ ไม่เข้าใจ

ไม่ใช่ผู้ชาย

“ลีโอคะ ทำไมไม่ไล่มันออก อีหน้าโง่นี้” เอ่อ มามุกเดิมเลย หน้าโง่อีกล่ะ จิตตกอะคะ แต่ก็อย่าถือคนบ้าอย่าว่าคนเมา(รัก)เลยนะคะ แล้วแม่ก็สอนว่า ต้องไม่ทะเลาะกันให้เด็กดู เด็กจะมีประสบการณ์ทางจิตที่ไม่ดี ไม่ควรและไม่ควร

หญิงสาวถอนใจแล้วลุกขึ้นอุ้มเด็กน้อยเดินเข้าไปในห้องนอนด้านในสุด แล้วล็อกห้อง ไม่สนใจเสียงโหยหวนที่ดังตามมา หลังจากวางน้องเกรตลงบนเตียงแล้วก็นั่งลงไปข้างๆ กัน

“พี่ไม่ชอบคนเสียงดัง น้องเกรตอยู่เป็นเพื่อนพี่ได้ไหมคะ”

“น้องเกรตอยู่เป็นเพื่อนพี่คะ”

“มีทีวีด้วย เราดูทีวีกันนะ น้องเกรตชอบดูอะไรคะ”

“กรี๊ดดด!!!!!!” โห เสียงคุณลิขิชีเธอช่างโหยหวน อืมม รึว่าแกจะบ้าจริงๆ อะ คนดีๆ เขาจะร้องโหยหวนแบบนี้รึคะ ไม่เข้าใจ ไม่เคยทำ

แล้วสักพักก็ตามมาด้วยเสียงเคาะประตูดังสนั่นเหมือนจะพังเข้ามา

“เปิดประตูเดี๋ยวนี้ละ!!! นังบ้า เปิด!!” แม่หนูผวามากอดฉันทันแน่นเลยคะ ทำให้ต้องกลัวคุณลิขิชีขนาดนี้ เอ้อ

สักพักก็มีเสียงทุ้มๆ ของผู้ชายพูด แล้วเสียงทั้งหมดก็ค่อยๆ ห่างออกไป

“ดูทีวีก่อนนะคะ” หญิงสาวยิ้มแหยๆ

หลังจากหลอกล่อเด็กให้ไปสนใจทีวีได้ก็ส่งเมสเสจไปหาอเล็กซ์

'เกิดอะไรขึ้น น้องเกรตตกใจนะ!' สักพักเธอก็ส่งเมสเสจไปอีก 'มาอยู่กับหลานคุณ ฉันทจะกลับแล้ว' และสักพักก็ได้เมสเสจตอบกลับ 'รอก่อน!!' รอกำไรอะคะ ขึ้นอยู่กับคุณลิขิชีก็ไม่เลิกบ้าอะดิ แอมฉันทันนั้นเสียงต่อการถูกประทุษร้ายอย่างแรง กลัวอะ ไม่ชอบใช้กำลังและไม่อยากถูกใช้กำลัง!!

“...”

เขาหายกันไปอีกแล้ว ฉันทอยากจู้จ้งว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ตัวเองดันมาเป็นจำเลยในคดีเลยอดไปใส่เกือกเลย แอ่ แอ่ แต่ทำไมคุณลิขิชีเธอต้องโกรธ

What love is... ถึงอัน

มากมายนักล่ะคะ กับอ๊ี้แค่ฉันหยิบรองเท้าแทนไว้นี้ละ!

เฮ้อ! อาของเด็กก็เกลียดฉัน..ดูถูกฉัน จะบีบคอฉันตายวันละหลายรอบ
น้ำของเด็กเจอนั่นก็ด่าท่าเดียวเลย มีแต่เด็กที่ชอบฉัน จะให้ทำยังไงดีคะนี่ เขา
ครอบครัวเดียวกัน ฉันคงต้องปล่อยเด็กไปตามบุญตามกรรมของเด็กล่ะคะ
ชาติก่อนน้องเกรตคงทำกรรมกับคุณน้ำคุณอาของเธอมามาก ชาตินี้เลยต้องมา
ชดใช้ให้พวกเขา

ฉันไม่เอาลูกเขามาเลี้ยงเอาเมียขงเขามาอมแล้ว สาปส่งเลยดีกว่าตระกูล
นี้ ถ้าออกไปได้นะจะไม่มาเจอเด็กอีกละ

น้องเกรต..พี่ชอบหนูนะ แต่ยังไงเราก็คนอื่นคนไกล หนูมีชะตาชีวิตของ
ตัวเอง พี่ก็มีของพี่!

หญิงสาวเดินไปเงยหูฟังที่ประตูเห็นเงิบไปเลยแฉ่งประตูออกไปดูก็เห็น
หายกันไปแล้วจึงปิดประตูลงกลอนแน่น และส่งเมสเสจไปหาอเล็กซ์อีก 'มาอยู่
กับหลานคุณ ฉันกลับแล้วนะ บาย'

โชคดีนะคะ เสื้อโค้ทกับรองเท้าของฉันอยู่ตรงประตูเลยไม่มีปัญหาหนาว
ตายอยู่ข้างนอก

"น้องเกรต เย็นมากแล้ว พี่กลับบ้านก่อนนะคะ เดี่ยวคุณอามาอยู่เป็น
เพื่อนนะ" หญิงสาวสะกิดเด็กน้อยที่กำลังดูทีวีอยู่ หน้าตาของเด็กน้อยไม่ว่าเง
แต่ก็ไม่ตกใจกลัวมากเหมือนเมื่อสักครู่

แล้วเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

"ผมเอง" เสียงทุ้มของลีโอดังผ่านประตูเข้ามา

หญิงสาวเดินไปเปิดประตูให้แต่ยังไม่ขยับให้เขาเข้าไปข้างใน เธอเงย
หน้ามองเขาชั่วอึดใจ มองนานไม่ได้คะ..เมื่อย แก่สูงกว่าตั้งเยอะจำได้ไหม หน้า
ดำคร่ำเครียดเขียว เฮ้อ คนรวย หาแฟนดี ๆ ไม่ได้จะรวยไปทำไมคะ? ไม่มีเวลา
เลี้ยงหลานจะรวยไปทำไมคะ?

"ฉันกลับดีกว่า ดูเหมือนแฟนของคุณจะไม่ชอบที่เห็นฉันอยู่ที่นี่ ฉันขอ

โทษที่ต้องบอกคุณตรงๆ อย่าโกรธนะคะ หลานของคุณกลัวแฟนของคุณมาก
เลย ฉันก็ไม่รู้ว่าเพราะอะไร” หญิงสาวพูดใส่ชุดใหญ่ก่อนจะหลีกทางให้เขาเข้า
มา

“คุณอาลีโอมาค่ะ” เธอหันไปบอกเด็กน้อย

ลีโอเดินเข้าไป หลานสาวตัวน้อยก็ผวาเข้ามากอดเขาแน่น เธอมองสอง
อาหารก่อนถอนใจยาว ตัดสินใจตัดใจจากไป เธอเดินไปหยิบกระเป๋าใบเก่งที่
ข้างโทรทัศน์ ก่อนเดินเข้าไปใกล้เด็ก

“คุณอาภักนี่องเกรตนะ หนูต้องเป็นเด็กดี อย่าดี้อู๋ใหม่คะ พี่ไปนะคะ ลาก่อนจ๊ะ” เสียงนุ่มพูดเบาๆ ดังจากหญิงสาวที่ก้มลงมาใกล้เด็กน้อยถึงความ
สนใจจากสองอาหาร

“ลาก่อนนะคะ คุณลีโอ”

ฉันขอเล่าต่อเองนะคะ ฉันมารู้ตัวอีกทีก็ล้มก้นจำباءอยู่บนพื้น
หลังกระแทกผนังโคตรเจ็บเลยอะคะ งงแป๊บหนึ่ง ก็เห็นคุณลิขชียืนจังก้าอยู่
ระหว่างฉันกับตาลิโอ ทำไมตานั้นไม่ปิดประตู(พะ) ที่จริงก็วิวดีมาก คุณลิขชี
แกสูง ฉันเตี้ย อะอะไร ใต้กระโปรงแกก็..เห็นหมดเลยค่า

ชีวิตทั้งชีวิตก็เคยจินตนาการมาหลายวิธีว่าถ้าจะโดนตบโดนตีนี้จะทำ
เยี่ยงไรได้บ้าง แต่..ไม่เคยจินตนาการว่าถ้าโดนตบต่อหน้าเด็กจะทำไงอะคะ ใจ
เรื่องจะไปใช้กำลังเลยหลุดจากทางเลือกไปเลย เซ็ง!

อ๊ะๆ แกเงื่อแล้วค่ะ แต่แกคงงงว่าทำไมฉันจ้องแกเขม็งแบบครูจ้องลูก
ศิษย์เกรมั่งคะเลยชะงักไปเลย เคยมีคนบอกเหมือนกันว่าสายตาฉันมันเย็นชาน่ากลัว
ได้แม่มาม่ังคะ แบบ Like Mother, Like Daughter เพราะมารดาที่
เคารพของฉัน(โคตรของโคตร)คุณเลยคะ อะ เมื่อหยุดการโจมตีได้นิดนึงต้องรีบ
ซ้ำ จำได้ไหมเอ่ย

“คุณลิขชี” ฉันใช้เสียงเข้มและเหยียดสุดๆ แบบใช้ดูนิลิตนะ ดูสุดๆ ไปเลย

คะอันนี้ฝึกบ่อยอาชีพนี้คะ ที่จริงมีเพื่อนบางคนแอบกระซิบเหมือนกันว่าหน้าฉันออกมาเพียจิ้นนิดๆ ด้วย สงสัยว่าตอนนี้อาจจะทำหน้าโคตรดุด้วยก็ได้ เพราะแก ฅ จังงังไปเลยคะ ฉันเลยพูดต่ออีกว่า “ออกไปคุยกันข้างนอก นื่องเรตจะดูทีวี” แล้วก็รีบแผ่นผลุงออกมา เจอคุณอเล็กซ์ยืนตะลึงตึงตั้งอยู่ตรงหน้าประตู ทำไมท่านไม่มาเร็วกว่านี้ค้าาาา ฉันเกือบโดนตบแล้วอะคะ ดีที่ฉันชนะพนันนะนี่ เมื่อกี้ก็พนันไว้ว่าแกบ้าหรือโมโห ถ้าแค่โมโหยังพอชู้ให้กลัวได้ อี อี

เอาละคะ ตอนนี้อยู่ในห้องรับแขกแล้วพยานเพียบ ในห้องมีสองสาวกับสองหนุ่มยืนอยู่ฉันไม่ได้สังเกตหรอกว่าใครอยู่ตรงไหนทำอะไร เรื่องด่วนคือหาที่มันตั้งรับคู่ต่อสู้คะฉันเลยรีบไปยืน..หลังโซฟา อ้อ ใจจะให้ไปวิ่งหลบหลังชายหนุ่มแบบในนิยายนั่นตัดทิ้งได้เลย เขาเพื่อนกันญาติกันฉันไม่เชื่อน้ำยาว่าจะมาปกป้องฉัน สมัยนี้ต้องปกป้องตัวเองคะ มีโซฟาตัวโตข้างหน้ากับโต๊ะอาหารตัวใหญ่ข้างหลังทำให้มีเนื้อที่ให้ขยับหนีได้บ้าง ยังไม่ทันมีใครได้เปิดปากคุณลิขิตก็ถลาออกมายืนจังก้าตรงข้ามฉันโดยมีโซฟาและโต๊ะกลางกางกัน จำได้ไหมคะใส่ก่อนได้เปรียบนะ เราต้องชิงลงมือ

“คุณมาทำร้ายฉันทำไม” ฉันยังคงความเข้มของน้ำเสียงคะ หน้าตายังไงไม่รู้ไม่มีกระจก

“แก..แก...แก!! แกทำอะไรกับลิโอ!” แล้วอะไรไม่รู้คะ ปลิวมาโดนหน้าอกจุกมากมาย ไม่ได้ลั่นแบบเธอนะคะจะได้มีตัวกันกระแทก พอมองลงไปทีพื้นกรืดดดด ไอโฟนไฟร์ เสียเปล่าคะนี่ ของใครค้าาา ฉันไม่เกียวน้าาาา

“ฉันไม่ได้ทำอะไรกับแฟนคุณ”

“ไม่จริง แล้วทำไมมีรูปแกกอดลิโอ” ใจวรวว มาย...ก็อดดด ไปกอดเมื่อไหร่คะ?

“ฉันไม่เคยกอดแฟนคุณ”

ถ้าสามคนนั่นพอว่า แต่สามคนนั่นมากอดฉันเองน้ำาาาา ใจ्हมอนัน

อย่าหวังเลย เป็นอาที่แย่ (แต่ยุติธรรมหน่อย ก็เริ่มดีขึ้นล่ะ) แล้วดูช่างเป็นแฟน
ที่ไว้ใจไม่ได้ ใจอีกต่างหากมาเลื่อยๆนี่เป็นแฟน สองคนนี้นั้นไม่อยากสมาคม
ด้วยเลย เปลืองเนื้อเปลืองตัวจริงๆ

“ฉันไม่ชอบแฟนคุณ”

“นิสัยไม่ดี ชอบใช้เงิน ซื่อ! ซื่อ! ซื่อ!”

“เจ้าอารมณ์”

“บ้าอำนาจ”

“ไม่มีเหตุผล”

“ไม่คิดถึงจิตใจคนอื่น”

“ไม่มีเวลาให้ครอบครัว น้องเกรตเป็นยังไงก็เห็นอยู่” ฉันลดเสียงลงค่ะ
เดี๋ยวน้องได้ยิน

“ไม่มีเวลาดูแลคนรัก ไม่งั้นคุณคงไม่มาโวยวายอย่างนี้หรอก” อันนี้ตั้ง
เหมือนเดิม

“คนอย่างนี้ ฉันจะเอาไปทำไม เสียเวลาฉัน”

“แม่ของฉันก็ไม่ชอบให้เอาคนแบบนี้มาเป็นสามีด้วย”

“มีดีแค่รวยกับหล่อ ฉันไม่เอามาทำพ่อของลูกหรอก ครอบครัวไม่อบอุ่น”

“พ่ออายุเกินสามห้า งานวิจัยเค้าว่าลูกมีสิทธิโง่ ฉันไม่อยากมีลูกโง่
ส่งสารเด็ก”

“คุณรักชอบเขา อย่าเหมาเอาฉันไปรวมด้วย”

“อีกอย่างคุณจะได้สบายใจ แฟนคุณเกลียดฉันจะตายไป”

“ซัดใหม่คะ มีอะไรถามอีกไหม” แล้วก็ยิ้มแบบจริงจังสุดๆ

“.....”

เงียบไปเลยคะ ฉันจ้องตาคุณลึซึ่ที่ยืนตะลึงงัน ขนาดตะลึงเธอยังสวย
และสวย อิจฉาอะ

“คุณไปคุยกับแฟนคุณเองเถอะ” อย่ามายืนขวางระหว่างฉันกับประตูเลย
จะกลับก็กลับไม่ได้

“แต่ถ้าแฟนฉันไม่ซื้อสตั๊ดไว้ใจไม่ได้ ฉันไม่ทนคบแน่นอน คุณน่าจะคิดถึงประเด็นนี้บ้างนะ” เอ มันมันปากนะคะ แบบว่าได้ความรู้สึกเดิมๆ เหมือนตอนนั่งสอนลูกศิษย์เลย

“ไม่งั้นคุณก็ต้องมาวิ่งเป็นอีบ้าตามหึงหวงเขาแบบนี้ตลอด มันน่าเกลียดคุณออกจะสวย”

“โมโหมากๆ หงุดหงิดมากๆ หน้าตาจะแก่เร็วด้วย” ฉัน 32แต่ยังเหมือน 26นะคุณไว้

“ที่จริงก็เห็นชัดเจนว่าเขาไม่รักคุณ ถ้าเขารัก เขาก็ไม่ทำคุณเสียใจอย่างนี้หรอกคะ”

“เขาไม่รักคุณ ถ้าเขารัก ปานนี้เขาต้องมาดูแลแล้วว่าจะทำให้คุณหายโกรธได้ยังไง”

“เขาไม่รักคุณ ถ้าเขารัก ปานนี้เขาจะมาต้องอยู่ข้างๆ คอยปลอบคุณแล้ว”

“เขาไม่รักคุณ คุณก็ไม่ควรรักเขา วันหนึ่งต้องมีคนที่รักคุณ พร้อมจะวิ่งไล่ตามคุณ อย่างนั้นน่าจะมีสุขมากกว่านะคะ”

“.....”

โห อึ้งกันหมดเลยคะ พุดหมดแล้วก็เริ่มป้อคนะคะนี่ แต่..ขอเตือนเธอหน่อยเถอะ

“คุณน่าจะรู้จักให้คุณค่าในตัวเองบ้างนะ” ฉันหวังดีจริงๆ นะ อาชีพนี้นะ อายุอานามเธอไม่น่าเกินลูกศิษย์ฉันสักเท่าไร

“น่าจะสงสารพ่อแม่คุณด้วย ท่านจะคิดยังไงที่ลูกสาวมาวิ่งไล่จับผู้ชายอย่างนี้”

“แม่ฉันบอกว่าผู้ชายนี่วิ่งตาม เขายังวิ่งหนี”

“แม่ฉันบอกอีกว่าเขาจะวิ่งตามคนที่เขาเห็นว่ามีค่าเท่านั้น”

“แมื่อยังบอกว่าถ้าหาคนดี-ที่รักเราไม่ได้ ก็อย่ามีดีกว่า”

“รัก-คนไม่ดี-ที่รักคุณ-ก็ทุกข์ รัก-คนดี-ที่ไม่รักคุณ-ก็ทุกข์” อย่างคุณเง
เขาทั้งไม่ดีไม่รักเลยบ้างไคะ

“แทนที่มาได้ตามผู้ชายที่ไม่เห็นคุณค่าของคุณ คุณน่าจะเอาเวลาไปทำ
ตัวให้มีคุณค่านะ เพื่อวันหนึ่งจะมีผู้ชายที่ดี-ที่รักคุณเข้ามา”

“รักและห่วงหลานสาวของคุณน้อยก็ดีเป็นการเพิ่มคุณค่าในตัว” ขอ
เสนอแนะหน่อยนะ

“.....”

โห ยิ่งอึ้ง เอาใจดีคะฉันหมดมุขหมดค็อก ประเด็นพ่อแม่ห้ามแตะคะ แม่
สอนไว้

ครั้งนี้คุณทอมเป็นกรรมการคะ เพราะหลังจากฉันนี่อกคู่ต่อสู้ได้แล้ว คุณ
ทอมก็ให้แฟนสาวของแกกับเพื่อนอีกคนประกองคุณลิลิซึที่หน้าชิดตัวอ่อนกลับ
ออกไป พอประตูปิดเท่านั้น ฉันได้โอกาสเข้าอ่อนไปนั่งกอดเขาเจ้าจุกอยู่บน
พรมนุ่มหนาผืนนั้น นั่งพิงโซฟาหมดแรงไปเลย เหนื่อยสมองและเมื่อยปากมาก
คะ แฮ้อ ดวงฉันไม่ดีเลยนะคะมาเจอคนพวกนี้

ฉันคงนั่งนานจนเขาทนไม่ไหวอยากได้เต็มแก่ คุณใจมารยาทงามก็มา
พุงไปนั่งบนโซฟา แหม แกร่เริ่มจะดูดีขึ้นเรื่อยๆ ในความรู้สึกฉันนะคะนี่ ฉันเห็น
แอปเปิลตรงหน้าก็นึกได้ว่ายังไม่ได้กินเลยหยิบมาทั้งจานวางบนตักแล้วก็ก้ม
หน้าก้มตากิน หมดจานก็เอื้อมไปหยิบอีกจานมาก้มหน้าก้มตากินต่อ แฮ้อ!!!
รู้ตัวอีกทีก็ตอนแอปเปิลหมด

เอ่อ มีรองเท้าสี่คู่อยู่รอบๆ ฉัน แสดงว่าท่านอยู่กับครอบครัวนี้ นั่งชานาบสอง
และยืนอยู่ตรงหน้าสอง ฉันจำไม่ได้ว่าคู่ไหนของใคร คือมันแสนจะหรรหรรราคา
แพงทั้งนั้น ฉันจะมองใครก่อนดีคะ มีคนเดียวที่อยากจะได้เลยเหลือเกิน แบบว่า
ฉันด่า..เอ่อ..วิจารณ์เขาไว้ตั้งเยอะ ฉันเลยมองซ้ายตามกฎจราจรคะ ชินแล้ว

“ฉันจะกลับแล้วค่ะ” แล้วสีหนุ่่มก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก หลังจากที่เธอพูดๆๆ และพูดจนลิซซี่ซี้ออกไป ตัวเองก็นั่งนิ่งไปนานจนเดวิดต้องไปพุงขึ้นมานั่ง แล้วเธอก็กินๆๆ จนพวกเขากังวล พอเธอหันไปมองทอมแล้วพูดออกมาเบาๆ พวกเขาก็ค่อยโล่งใจ

หญิงสาวมองทอมแล้วเงยหน้าขึ้นเห็นอเล็กซ์กับเดวิดยืนอยู่ หันต่อไปทางขวามือของเธอเห็นลิโอนั่งอยู่ข้างๆ หน้าตาดูเป็นกังวลก็เปลือยปากกระแฉะกระแฉะออกมาเบาๆ ว่า “คุณนี่คือใครของผู้หญิงจริงๆ”

“เอ๊ะ แล้วน้องเกรตล่ะคะ” อยู่ๆ หญิงสาวก็ถูกพรวดขึ้นจนเดวิดที่ยืนตรงหน้าถอยหลังไม่ทัน เขาต้องโอบหลังเธอไว้หลวมๆ กันล้ม

กรี๊ดดดดดด สวรรค์ ผ่างอกกว้างข้างหน้าฉันมันขยับตุ๊กตักไปมาได้เสียสิ น้ำเงินเนื้อดีลายเท่ มันน่า..ลูป!!!!!! น้ำหอมก็แสนจะหอมเช็กซี ไม่เห็นหน้าก็ไม่กลัวแล้วค่ะ ออกจะ..เคลิ้มๆ บอกแล้วว่าเวลายักษ์พวกนี้กดมันให้ ความรู้สึกว่ามันตัวเล็ก ฉันชอบบบบบบบ

แม่จ๋า หนูเครียด ขอเวลานอกแรดหน่อยน้ำ กรี๊ดด ใครมาลากฉันตกสวรรค์คะนี่!!

หญิงสาวถูกมือคู่หนึ่งคว้าเอวหับจากข้างหลังดึงให้กลับลงไปนั่งบนโซฟาอย่างแรง เธอรีบขยับตัวหนีหวังจะให้หลุดจากมือใหญ่ที่ตอนนี้กลายเป็นกอดเอวไว้หลวมๆ แรงที่กดลงบนเอวกลับหนักขึ้นเชิงบังคับกลายเป็นๆ

“เอ๊ะ คุณลิโอ มีอะไรหรือคะ” เธอหันไปถามเจ้าของมือ สีหน้าของชายหนุ่มนั้นอยู่ในโหมดโหดขมึงทิ้ง ดวงตาจ้องเธอวาวโรจน์ไปด้วยเพลิงโทสะกรี๊ดดด โคตรน่ากลัว!!!!

“ช่วยด้วยยยยย!!!! เพื่อนคุณจะมาฉ้อฉานนนนน” พอสลัดมือแข็งแรงคูนั่นออกไปไม่ได้หญิงสาวก็เอื้อมมือมากอดแขนทอมแน่น ชุกหน้าลงบนไหล่หนา อธิบายเสียงลั่นรัวเร็ว

“แฟนคุณมาทำฉันก่อนนี่นา”

“ฉันแค่พยายามอธิบายกับแฟนคุณนะคะ”

“ฉันพูดจาล่วงเกินคุณไปบ้างก็สถานการณ์มันพาไป”

“ฉันขอโทษ ฉันไม่ตั้งใจ ยกโทษให้ฉันเถอะค่ะ”

“ที่จริงคุณยังไม่ขอโทษฉันเลย คุณบอกว่าจะขอโทษเย็นนี้ ถือว่าเป็นหยาบกันนะคะ”

“.....”เงียบบบบ

ไ้ ฉันเจ็บนะ จะมาบีบแหวฉันทำไมคะนี่ แหวฉันไม่ใช่เล็กๆ นะ อาจไม่อ้วนแต่ไม่อ้วนแฉ่นแน่ๆ ตาลีโอดต้องมือใหญ่่มากนะนี่ ถ้าเปลี่ยนเป็นคอฉันล่ะคะ แม่จ๋า! ช่วยด้วย!!!!

สองหนุ่มที่ยืนอยู่ก็เข้ากับภาพของลิโอที่พยายามจะยึดดึงตัวหญิงสาวออกมาจากทอม แต่ยิ่งดึงเธอก็ยิ่งกอดและซุกหน้าซุกตัวเข้าไปในอกทอมมากขึ้นเรื่อยๆ

“คุณทำตัวให้แฟนไม่ไว้ใจ คุณผิดเอง คุณห้ามมาโกรธฉันนะ” เจ็บ! อย่าดึงสิ!

“อย่าดึงสิคะ ปล่อยฉันไปเถอะ ฉันจะหายตัวไปเลย คุณจะได้ไม่รบกวนราคาญตาอีก” โอ้ยยยย เจ็บนะ อย่าดึงแรงอย่างนั้นสิ ไม่เอา หนูไม่ไป ปล่อยนะ! ปล่อย!

“ฆ่าคนมันบาปนะ ฉันเป็นผีจะตามมาหลอกคุณ!!!!”

“เงียบ และหยุดดิ้นได้แล้ว” เสียงทุ้มนุ่มของลิโอดังอยู่ข้างหู ลมหายใจของเขาที่เป่ารดต้นคอของเธอ ทำเอาเธอยิ่งผวาเข้าไปกอดทอมแน่นขึ้น
ปรี๊ออออออออ!!!! ขน-แขน-สแตนด-อัป เสียวสันหลังวาบๆ
บอกแล้วว่าเวลาแกพูดแบบนี้มัน..น่ากลัวววววววววว

“.....” เป็นเด็กดีต้องเชื่อฟังผู้ใหญ่ ฉันก็เงียบและหยุดดิ้นสิคะ
แก้ง! แก้ง! แก้ง! แล้วระฆังสวรรค์ของคุณอเล็กซ์ก็..ช่วยชีวิต!

“ลิโอ นายปล่อยคุณปานเถอะ” ไซ้ และไซ้ ปล่อยหนูไปเถอะ!!

“คุณปานจะได้ปล่อยทอม มันจะหายใจไม่ออกแล้วนะ” เสียงครวญี้ออกจะปนซาๆ เอ๊ะ เกี่ยวไรอะคะ

แล้วสี่หนุ่มก็เห็นหญิงสาวค่อยๆ เงยหน้าขึ้น จากนั้นก็โบหน้าก็แดงก่ำ เมื่อเริ่มรู้ว่าตัวตอนนี้เธอออกคอกทอมเอาไว้แน่นอน

กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด!!

และทันทีที่หญิงสาวปล่อยมือจากทอมและถอยตัวออกห่าง ทั้งตัวก็หล่นกลับลงมานั่งบนตักของใครบางคน “อู๊ยย!!!”

กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด!!

อเล็กซ์แทบจะกลั้นหัวเราะไม่ไหว เมื่อเห็นหญิงสาวกระโจนผ่านหน้าทอมออกไปยืนหลังพิงกำแพงหน้าแดงก่ำหอบหายใจน้อยๆ มองพวกเขาตาโตทำท่าจะพูดอะไรแล้วพอมองแวบไปที่ลิโอก็เผลอปากกลางขบกันไว้แน่นอนเหมือนนึกอะไรได้ เธอมองมาที่เขาอย่างอ้อนวอน แต่พอเธอหันไปมองทอมหน้าก็แดงแปร๊ดมากขึ้นไปอีก

เขาเพิ่งออกมาได้ไม่นาน หลังจากที่เขาวิ่งตามลิซซี่ซึ่งถลาตามลิโอไปก็เห็นลิซซี่ยื่นเจ็อมือจะทำร้ายผู้หญิงคนหนึ่งที่นั่งนิ่งอยู่บนพื้น แล้วก็ได้ยินเธอสั่งลิซซี่ให้ออกไปคุยกันข้างนอก ผู้หญิงตัวเล็กๆ คนนี้สังญาติของเขา! ลิโอได้สติก่อนก็ร้องฝากให้เขาดูน้องเกรตแล้วก็วิ่งตามออกมา เขาเลยต้องอยู่ข้างในไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นต่อ

พอน้องเกรตผล็อยหลับไป เขาก็ออกมาแต่ก็ไม่เห็นลิซซี่กับเพื่อนสาวอีกสองคนแล้ว เห็นแต่เธอนั่งกินแอปเปิลอย่างเอาเป็นเอาตายอยู่บนโซฟา จะถามพวกเพื่อนก็ยังไม่ได้ถามว่าเกิดอะไรขึ้น เธอกินแอปเปิลหมดก็ร้องจะกลับบ้าน

เมื่อก็คงเพราะเป็นห่วงน้องเกรตมาก เธอเลยลุกขึ้นอย่างไม่ทันระวังชนเควิตเข้าจังๆ มันเลยต้องประคองเธอเอาไว้ เห็นเธอมองออกเสื่อเควิตอย่างเคลิ้มๆ เขาก็เข้าไปนำสนุกกว่านั้นคือออยู่ๆ ลิโอก็ลากเธอลงไปนั่งแล้วก็โอบกอดเอาไว้อย่างหวงแหน พอเธอหันหนีลิโอก็ยังไม่พอใจ ยิ่งเธอพวหานี้มันไปกอดคอ

ทอมไว้แน่น ลีโอก็ตาวาวโรจน์อย่างน่ากลัว จนเขาต้องเข้าไปใกล้เกลี้ยกอนที่
เรื่องมันจะบานปลายไปกว่านี้ ที่จริงเขาก็พอเดาได้ว่าเธอคงไม่รู้ตัวว่าผวาไป
กอดคอทอมไว้แน่น เลยกอดแหงออกไป ซึ่งก็จริงพอเธอรู้ตัวก็รีบปล่อยมือจน
หล่นลงไปบนตักของลีโอ ลีโอคงตกใจเหมือนกันที่อยู่ๆ เธอก็หล่นไปเลยคล้าย
มือออก เธอเลยได้โอกาสกระโจนหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต

ตั้งแต่ผู้หญิงคนนี้เข้ามาในชีวิตพวกเขา ดูจะมีเรื่องสนุกๆ ตลอดเวลา เขา
หันไปสบตากับเดวิดที่ตาพราวอมยิ้มมักลั่นหัวเราะอย่างสุดกำลัง ทอมเองสบตา
กับเขาแล้วก็อมยิ้มอารมณ์ดีสุดๆ แล้วทำหน้าที่เป็นเชิงสงสารเขาทำเหมือนกับ
ว่าเขาพลาดฟุตบอลแมตช์สำคัญที่สุดไปแล้ว ทำเอาเขาอยากรู้เรื่องที่เขาพลาด
ไปอย่างติดหมัด ลีโอไม่ต้องพูดถึงหลังจากปล่อยลูกแมวน้อยหลุดมือไป ก็นั่ง
จ้องเธออย่างหน้าดำคร่ำเครียด ใบหน้ายิ่งขมึงทึง เขาต้องรีบเคลียร์สถานการณ์
จะได้จับเพื่อนคนใดคนหนึ่งมาถามสักทีว่าเกิดอะไรขึ้น เขาอยากรู้จนติดหมัด

อเล็กซ์หันไปมองหญิงสาวอีกครั้งก็เห็นเธอจ้องเขม็งมาที่เขาอย่าง
คาดหวังว่าเขาจะทำอะไรสักอย่าง

“คุณปานไปล้างหน้าล้างตานะครับ น้องเกรตหลับไปไม่รู้ตื่นหรือยังช่วย
แวะดูให้ด้วยนะ” อเล็กซ์พูดกับหญิงสาวอย่างเป็นทางการ เธอพยักหน้ารับ
หนึ่งๆ ก่อนเดินแกมวิ่งออกไป

“เกิดอะไรขึ้น” อเล็กซ์ออกปากถามอย่างอดใจไม่อยู่ มองหน้าเดวิดกับ
ทอมสลับไปมา

“เขาสาดป็นกลाइลิซซี ญาตินายพรุนเลย” เดวิดตอบยี้มๆ

“ใช้กระสุนชื่อลีโอ” ทอมตอบ แล้วสองคนก็หัวเราะขึ้นมาเบาๆ

เดวิดและทอมไม่ชอบลิซซี แต่เพราะเป็นญาติของอเล็กซ์พวกเขาก็เลย
ทนพฤติกรรมแย่ๆ ของเธอมาโดยตลอด ถ้าลีโอสนใจผู้หญิงคนไหน ลิซซีก็จะ
ตามไปอาละวาดจนพวกเขาระอาใจ มีแต่อเล็กซ์ที่ไม่รู้เพราะลิซซีทำตัวน่ารัก
เสมอต่อหน้าอเล็กซ์ แต่อาจจะเป็นเพราะอเล็กซ์ก็ไม่เคยมาอยู่ในสถานการณ์ที่
ลิซซีมาเจอลีโออยู่กับผู้หญิงคนอื่นก็ได้ วันนี้พวกเขาได้มาเห็นลิซซีโดนตอกกลับ

เสียชีอก..ก็เลยเห็นเป็นเรื่องสนุกไป

“อเล็กซ์ ถ้านายรู้เรื่องอย่าไปโกรธคุณป่านเขาละ ที่จริงเขาก็พูดความจริงทุกคำใช่ไหมล่ะลีโอ” เดวิดหันไปถามลีโอซึ่งนั่งนิ่งหน้าเครียด แล้วอดแหย่เพื่อนไม่ได้ “เอ่อ นอกจากเรื่องของนายนะนะ” ลีโอหรีตามองเดวิดด้วยท่าทางเหมือนสะกดอารมณ์เต็มที่

ทั้งทอมกับเดวิดผลัดกันเล่าให้อเล็กซ์ฟังอย่างถึงพริกถึงขิง ถ้าใครเล่าอะไรตลกหล่นอีกคนก็เสริมขึ้น อเล็กซ์ฟังจบก็ไม่ว่าอยากหัวเราะหรือร้องไห้ดี!

“เอ่อ...” สีหนุ่มหันขวับไปเมื่อได้ยินเสียงเรียกจากด้านหลังตรงทางเข้าห้องรับแขกเจ้าของเสียงอยู่ในเสื้อโค้ทและรองเท้าบูตสะพายกระเป๋าอย่างเตรียมพร้อมจะกลับบ้าน

“น้องเกรตยังหลับอยู่คะ นี่ก็เย็นมากแล้ว ฉันจะกลับแล้วคะ จะไปส่งฉันไหมคะ หรือถ้ายังอุ่นๆ กันอยู่ฉันกลับเองก็ได้ แต่ขอข้าวของของฉันในรถด้วยนะคะ เดี่ยวฉันจะเรียกแท็กซี่มารับ” หญิงสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงเกรงใจ

“โอ๊ะ!!!” สีหนุ่มสะดุ้งเมื่ออยู่ๆ หญิงสาวอุทานออกมา

เธอรีบวิ่งไปที่หลังโซฟา ก็มองหาอะไรบางอย่าง สักพักหน้าเธอก็โผล่ขึ้นมาตรงที่ลีโอนั่งมองอยู่พอดีในมือของเธอมือถือเครื่องหนึ่ง เธอจ้องลีโอตาเบิกโต สองขาก้าวถอยห่างอัตโนมัติ ทำเอาลีโอที่เห็นกิริยานั้นขบขามแน่น

“คุณลิขี่ขว้างใส่ฉัน ฉันรับไม่ทันมันเลยหล่นพื้น ฉันไม่ได้ทำเสีย! ฉันไม่ใช่ผู้ใช้ให้ชนะ!” เธอพูดอย่างร้อนรน จากนั้นก็พึมพำว่า แพงจะตาย เสียไปน่าเสียตาย พลิกไปพลิกมาดูความเสียหาย

ทอม เดวิด และอเล็กซ์ เห็นก็ขำท่าทางเป็นต๊อดเป็นร้อนกับแค่มือถือเครื่องเดียวของเธอจนอดหัวเราะออกมดั่งๆ ไม่ได้ หญิงสาวเห็นอย่างนั้นก็

พลอยยิ้มตามไปด้วย

เอ่อ! ถ้าอย่างนั้นท่าน(สก็)ก็ไม่ได้โกรธฉันมากหรอกมังคะ แต่จะว่าไป
โกรธก็ดีนะ จะได้เลิกมายุ่งกะฉัน

“คุณทอม นี่คะ” เธอส่งมือถือให้ทอม และยื่นนึ่งมอมทอม เดวิด อเล็กซ์
สลัดกันไปมาสักพักก็ถอนใจ

ตกลงจะให้ฉันกลับใจอะคะแล้วของของฉันล่ะนายสิงโต เอาคืนมาเลย
นะ!!

ถ้าฉันทวงถามจากตาลีโอ ท่านจะอารมณ์บูดมากไปกว่านี้อีกไหมคะ แต่
คราวนี้มันแพงกว่าคราวก่อนที่ท่านติดฉันตั้งหกเท่า แต่..ตอนนี้ท่านบูดกว่าตอน
นั้นหลายเท่าเหมือนกัน ไม่น่าต่อแยะอย่างแรง!

เฮ้อ! กลับเองก็ได้ ไม่อยากต่อความยาวสาวความยืดแล้วคะ ข้าวของฉัน
ก็คงต้องข่างมัน เมื่อกี้ฉันก็ตงิดๆ แล้วเชื่อว่าอาจจะมิอะไรก็ได้ ฉันน่าจะเชื่อ
สัญชาตญาณตัวเอง เขาถึงมีภาษิตว่า 'อย่าเยี่ยมจุมูกคนอื่นหายใจ'

แย้! แย้! คบคนรวยมีแต่เรื่องเสียเงิน แล้วของของฉันตั้งเกือบหกสิบ
ปอนด์ เสียตายจ้ง แล้วไหนจะค่าแท็กซี่อีก แต่แม่สอนว่าเงินทองของนอกกาย
ไม่ตายก็หาใหม่ได้ อย่าให้มันทำให้เราอยู่ในสภาพจนตรอก

แต่..เอ๊ะ ที่นี้มันไม่ไกลจากป้ายรถเมล์ยูนิลิงค์นี่คะ เดินไปนิดเดียวเอง
เดี๋ยวฉันกลับรถเมล์ก็ได้เนี่ย ลာขาดเลยดีกว่า

“พวกคุณไม่ว่างไปส่ง ฉันกลับเองก็ได้คะ ลาก่อนนะคะ ขอคุณสำหรับ
มือเย็น” หญิงสาวพูดแล้วเดินออกประตูไป แม่สอนนักสอนหนา 'ไปให้ลา มา
ให้ไหว'

อเล็กซ์ ทอม เดวิด เห็นหญิงสาวยื่นรอฟังว่าพวกเขาจะเอา
อย่างไรกับเธอจะไปส่งหรือไม่ แต่พวกเขาก็อยากรู้ว่าลีโอจะเอาอย่างไรจึงรอให้
ลีโอเป็นคนตัดสินใจ เห็นเธอทำหน้านิวแล้วก็ถอนใจแล้วก็ทำหน้านิวอีกแล้ว

สุดท้ายก็ทำหน้าที่โล่งใจก่อนจะยิ้มออกมาบ้าง และบอกว่าจะกลับแล้ว แล้วก็เดินออกไป พวกเขาอยากจะมีจริงๆ ว่าเธอคิดอะไรอยู่ คงเป็นเรื่องที่ทำให้พวกเขาสนุกแน่ๆ ผู้หญิงคนนี้คิดอะไรนอกกรอบเสมอ

“อ้าว ให้เขากลับเองจริงหรือลีโอ” เดวิดเปรยขึ้นอย่างรุ่มรอน มองหน้าเพื่อนๆ ก็เห็นทุกคนมองไปที่ลีโอที่นั่งเฉยไม่พูดอะไร

เขาเลยพูดต่อว่า “เดี๋ยวเราไปส่งเขาเอง เอรารถนายไปนะลีโอเขาคงอยากได้ของเขาดูด้วย” เมื่อเพื่อนไม่ปฏิเสธก็รีบเดินตามออกไป

“เดี๋ยวโทรเรียกอีกคันมาให้” ลีโอพูดขึ้นมาก่อนที่เดวิดจะเดินไปถึงประตูห้องรับแขก “ให้เขารอสักสี่สิบนาที” เดวิดชะงักและหันไปมอง เห็นลีโอทำหน้าที่เรียบเฉย และถึงแวตตาของมันเป็นแวตตาที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน แต่ก็อ่านเกมออกว่ามันจะยึดของของเธอไว้เป็นตัวประกันก็ถอนใจ “เขาจะรอหรือตั้งสี่สิบนาที เดี๋ยวเรานั่งแท็กซี่ไปส่งเขาก็ได้” พูดจบก็เดินออกไป

เดวิดรู้สึกถูกชะตากับหญิงสาวมาตั้งแต่แรก ที่จริงเขาไม่ได้บอกใครว่าเขาเคยพบเธอก่อนที่จะเกิดเรื่อง เขาเดินชนเธอแล้วเธอก็ล้มไป พอเธอลุกขึ้นมาได้ก็กลับมาขอโทษขอโพยเขาเสียใหญ่โตถามอย่างเป็นห่วงเป็นใยว่าเขาเจ็บไหมทั้งที่เธอเป็นฝ่ายล้มลงกันจั่วเบา เขาก็นึกว่าคงเป็นแผนการที่จะมาเรียกร้องความสนใจแบบคนอื่นที่ผ่านมา แต่ไม่นานเขาก็ได้รู้ว่าไม่ใช่ เมื่อได้เห็นแวตตาของเธอที่มองเขาตอนที่เธอกำลังปะทะคารมกับลีโอ เธอจำเขาไม่ได้! ทั้งที่เพิ่งเจอกันไม่ถึงชั่วโมงด้วยซ้ำ! ไม่เคยมีใครจำเขาไม่ได้! นั่นคือสาเหตุที่เขาอยากจะทำตามดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปจนยอมทิ้งงานสำคัญไปและไม่ผิดหวัง

เขาชอบที่เธอมีอารมณ์ขัน เธอไม่สนใจว่าพวกเขาจะคิดอย่างไรเมื่อเธอบอกตรงๆ ว่าเธอกินอาหารหรรษาไม่เป็น ไม่ชอบอาหารฝรั่ง ดื่มไวน์ไม่เป็น เขาชอบที่เธอคิดอย่างไรก็พูดอย่างนั้น ชอบที่เธอฉลาดเฉลียวเอาตัวรอดเก่ง ปาก

เก่งแต่ไม่หยาบคาย กิริยามารยาทดี

ปกติพวกเขาไปไหนก็มีแต่คนให้ความสำคัญจะรู้จักหรือไม่ก็ตาม ถ้ารู้จักก็นอบน้อมประจบเอาใจ ถึงไม่รู้จักก็จะกลัวเกรงยอมตามใจ แต่เธอกลับไม่สนใจ ไม่นอบน้อม ไม่เอาใจ ไม่สนใจด้วยซ้ำว่าพวกเขาจะรู้สึกอย่างไร อาจจะกลัว กลัวหน้าตาของเขา กลัวอารมณ์ของลีโอ แต่ไม่เคยเกรง

ปกติคนที่มาสนใจน้องเกรตก็เพื่อจะหาทางเข้าถึงลีโอหรือพวกเขาคนใดคนหนึ่ง แต่เธอกลับแสดงชัดว่าพวกเขาเป็นส่วนเกินระหว่างเธอกับน้องเกรต แต่ภะนั้นเธอก็พยายามดึงน้องเกรตและลีโอให้ใกล้ชิดกันทุกทาง และก็กันตัวเองออกจากลีโออย่างเห็นได้ชัด เมื่อน้องเกรตไม่ได้อยู่ใกล้เธอจะไม่เข้าไปใกล้หรือมองลีโอเลยด้วยซ้ำ ทำราวกับมันเป็นอากาศธาตุ กับพวกเขาเธอก็วางตัวได้ดี เมื่อเขาเข้าไปพูดคุยเธอก็ตอบโต้เป็นกันเองสุภาพพราเว็จ แต่ไม่เคยสักครั้งที่ผู้หญิงคนนั้นจะเป็นฝ่ายเข้ามาพูดคุยหรือทำตัวสนิทสนมกับพวกเขาก่อนทำไม?

เขารู้ว่าสาเหตุที่ลีโอหรือลิซซีที่ตอบโต้เธอไม่ได้เลยนั้น เพราะเธอพูดเรื่องจริงที่ไม่มีใครกล้าพูด แถมยังแฉเหตุผลที่ดีประกอบอย่างแย่งไม่ได้ ถ้าเธอเอาความฉลาดมาใช้ในการต้อนจับพวกเขา เขาแน่ใจว่าคงมีคนใดคนหนึ่งในพวกเขาหลงกลเธอเข้าแน่ แต่จากที่ฟังเธอไม่มีวันไปวิ่งจับผู้ชายคนไหนก่อนแน่นอน หรืออย่าว่าแต่ให้โดนจับด้วยเหตุผลอื่นที่น้อยกว่าความรักเลย เขาอยากรู้จริงๆ ว่าอดีตสามีของเธอเป็นคนอย่างไรถึงปล่อยให้ผู้หญิงคนนี้ให้หลุดมือมาได้

แล้วทำไมเมื่อลีโอแสดงออกว่าไม่ชอบเธอ เธอก็ปลีกตัวออกห่าง แต่เมื่อลีโอยื่นไมตรีใจให้ เธอก็รับโดยไม่เกียงงอนหรือเล่นตัว ซึ่งเป็นเรื่องแปลก คนทุกคนล้วนมีที่รู้มานะในใจ ความถือดีที่จะไม่ยอมลงให้ใครงายๆ แต่เธอไม่มีสิ่งเหล่านั้น เธอไม่เคยพบคนแบบเธอ ตอนนี้อยากรู้ว่าลีโอจะทำอย่างไรกับผู้หญิงที่เงินซื้อไม่ได้ และทำในสิ่งที่เธออยากจะทำเท่านั้น

เดวิดลงมาถึงข้างล่างก็ไม่เห็นหญิงสาวยืนอยู่ที่หน้าตึก มองไปรอบๆ ก็เห็นเธอยืนอยู่ไม่ไกลจึงเดินไปหาและเรียกไม่ดังนัก “คุณปาน!” แต่เมื่อหญิงสาวไม่หันมาจึงเข้าไปสะกิดป่าเรียกอีกครั้ง “คุณปาน” เธอสะดุ้งโหยงจนเข่าขา

เมื่อเธอหันขวับกลับมาที่ยิ้มแย้มๆ “ตกใจหมดเลยคะ” เธอเอาหูฟังออกจากหูทั้งสองข้างมองเขา ขมวดคิ้วนึกหนึ่งก่อนถามว่า “มีอะไรคะ”

“มองอะไรอยู่ครับ”

หญิงสาวหันกลับไปแล้วพูดว่า “ดูวิวคะ สวยดี ทางลงเนินอย่างนี้ มีรถจอดข้างทางเป็นระเบียบ ท้องฟ้าสีฟ้าสด ฉันชอบสีสดใสของท้องฟ้าที่ประเทศของคุณที่สุดเลยคะ มองได้ไม่เคยเบื่อ” แล้วเธอก็หัวเราะออกมาเบาๆ

ชายหนุ่มมองตามก็เห็นอย่างที่เขาบอกจุดที่พวกเขาเป็นจุดสูงสุดของถนนเส้นนี้ ส่วนนี้ของเมืองเป็นโซนเมืองเก่าและเป็นย่านที่คนมีฐานะอาศัยอยู่ตึกสองข้างทางสีขาวหรูหราใหญ่โตเป็นระเบียบกับถนนแคบปูด้วยอิฐสีเทาโบราณตลอดทางดูเข้ากันอย่างลงตัว รถต่างสีที่จอดเรียงรายอยู่ฟากหนึ่งของถนนแต่มีสีสันให้พื้นภาพสีเทาขาวสวยขึ้นอย่างน่าแปลกตา สีฟ้าสดของท้องฟ้าทำให้ภาพที่เห็นสวยขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อทำให้เขาพลอยยืนมองเพลินตามเธอไปด้วย

“เวลาเห็นภาพแบบนี้ ฉันอยากเก็บเอาไว้คะ แต่ฉันถ่ายรูปไม่เก่ง เคยถ่ายเก็บไว้แต่มาดูทีหลังก็ไม่ได้บรรยายภาพอบอุ่นหรือความรู้สึกเหมือนตอนที่ยืนมองแบบนี้ ตอนหลังเลยยืนดูจนพอใจเก็บเป็นความรู้สึกดีๆ ไว้ดีกว่าน้องชายของฉันสิคะถ่ายรูปเก่ง เวลาไปไหนด้วยกันเขาจะสอนฉันให้ถ่ายรูปเสมอ ฉันเห็นเขาตั้งใจสอนเลยตั้งใจเรียนหน่อยไม่งั้นคนสอนเขาจะเสียใจ ก็ดีคะมีวิชาติดตัวเล็กน้อย” หญิงสาวพูดออกมาเรื่อยๆ น้ำเสียงอ่อนโยน เป็นครั้งแรกที่เขายินเธอพูดเรื่องของตัวเองและครอบครัว

“เอ๊ะ ขอโทษค่ะ คุณเดวิดเรียกมีอะไรหรือคะ”

“รถสก๊อตีลิบนาที่นะครับ เด็วลิโอเรียกรดมารับ”

หญิงสาวก้มดูนาฬิกา “คุณช่วยบอกเพื่อนคุณด้วยว่าไม่ต้องนะคะ ฉันเดินไปขึ้นรถเมล์ดีกว่าไม่อยากยืนรอ ฉันยังไม่เคยเดินบนถนนแถบนี้เลยตึกเก่าแปลกตาแต่สวยดี อากาศไม่หนาวมาก ฉันว่าจะเดินไปเรื่อยๆ และออกกำลังกายไปในตัว อีกอย่างมันเปลืองน้ำมัน ไม่ใช่ค่าน้ำมันนะคะ ฉันรู้เขารวยแต่ใช้รถมาก ๆ โลกมันร้อน อยู่ที่นี่ถ้ามีทางเลือกฉันใช้รถเมล์ดีกว่า ฉันขึ้นฟรีด้วย” พูดจบเธอก็ยิ้มจริงใจ ก่อนจะหันกลับไปมองรอบๆ อย่างชื่นชม

เธอทำหน้าว่ามีความสุขอยู่ครู่หนึ่งก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเครียดขึ้นนิดหนึ่งว่า “ฉันขอคุยกับคุณได้ไหมคะ คุณเดินไปกับฉันสักพักนะคะ เป็นการย่อยอาหารไปในตัวด้วยงะคะ”

เขาซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่งก็ตกลงและโทรศัพท์หาลิโอ “ลิโอนายเรียกรถหรือเปล่า ยกเลิกไปนะ” แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อได้ยินมันตอบกลับเสียงเรียบว่าไม่ได้เรียกรถเพราะรู้อยู่แล้ว มันรู้ได้อย่างไร?

“มีอะไรครับ” เดวิดถามขึ้นหลังจากเดินมาได้ระยะหนึ่งเมื่อเห็นหญิงสาวทำท่าครุ่นคิดแต่ก็ยังไม่ปรึกษาพูดอะไรออกมา

“ฉันยังไม่ได้ขอโทษเพื่อนของคุณเป็นเรื่องเป็นราวเลยที่วิจารณ์เขาเสียหายอย่างนั้น ฉันไม่ควรพูดขนาดนั้นฉันเองก็ไม่ได้รู้จักเขาดีพอ ฉันแค่พูดตามที่เห็นซึ่งก็เพิ่งแค่สองครั้งเอง เราเป็นคนแปลกหน้ากัน สิ่งที่ฉันเห็นเพียงไม่กี่ครั้งอาจจะไม่จริงก็ได้ และมันก็ทำให้เขาเสียหาย ฉันอยากขอบคุณฝากคุณไปขอโทษเขาได้ไหมคะ”

“คุณก็ขอโทษมันเองสิครับ” เมื่อตอบไปแล้วเขาก็เห็นเธอเงยไปพักใหญ่ก่อนถอนใจยาว

“ฉันพูดตามตรงนะคะ เพื่อนของคุณเกลียดฉัน แฟนของเพื่อนคุณก็เกลียดฉัน เขาสองคนเป็นคุณอาคุณน้าของเด็ก ตอนนี่ก็เหมือนพ่อแม่ ทุกครั้งที่พวกเขาแสดงออกชัดเจนว่าเกลียดฉัน ทะเลาะกับฉัน ให้น้องเกรตเห็น มันทำให้

หลานของพวกเขาสับสนและไม่มีความสุข เด็กนะไม่คิดอะไรซับซ้อนอย่างเรา ตอนเรื่องเงินสิบปอนด์ น้องเกรตก็ถามฉันว่าทำไมคุณอาดต้องโมโหด้วย โมโหใคร โมโหแกหรือเปล่า ทำไม แกทำอะไรผิด เมื่อครู้น้องเกรตก็ถามฉันว่าทำไมคุณน้ำลิซซี่ต้องโมโหมากขนาดนั้น ทำไมต้องกรี๊ดร้อง ทำไมเคาะประตูเสียงดังลั่น”

“แม่ของฉันบอกว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าเด็ก เราเป็นผู้ใหญ่ต้องห้ามแสดงอารมณ์โกรธฉุนเฉียว แต่ถ้าเด็กทำผิดเราต้องแสดงอย่างชัดเจนว่าไม่ชอบสิ่งที่เด็กทำและอธิบายแก่จะได้เข้าใจว่าแกทำอะไรผิด ถ้าเราทะเลาะกันต่อหน้าเด็ก หงุดหงิดโมโห แล้วไม่อธิบายเรื่องราวแก่ก็สับสนว่าเป็นเพราะอะไร เพราะแกทำอะไรผิดหรือเปล่า และมันจะทำให้เด็กขาดความมั่นใจในตัวเอง”

เธอถอนใจยาวก่อนพูดต่อไปน้ำเสียงหนักแน่นว่า “ฉันเอ็นดูน้องเกรตนะคะ แต่ฉันไม่ใช่ครอบครัวของแก ไม่ใช่คนที่แกควรอยู่ด้วย ไม่ใช่คนที่ควรปลอบโยนเวลาแกเศร้า ไม่ใช่คนที่แกควรวิ่งเข้าหาเวลากลับ ไม่ใช่คนที่แกควรรัก ที่ฉันทำทั้งหมดวันนี้แค่อยากให้คุณเห็นว่าการใช้ชีวิตหรือสอนแกไม่ใช่เรื่องยากอะไร วันนี้ฉันสนุกนะคะ”

เธอหยุดและมองเขานิ่ง-ดวงตาสีน้ำตาลคู่นั้นเปิดเผยจริงใจ “ฉันก็คนธรรมดา ใช้ชีวิตธรรมดาเรียบง่าย มองโลกง่ายๆ เป็นคนต่างชาติ ต่างภาษา ต่างศาสนา มาจากประเทศเล็กๆ ส่วนพวกคุณเป็นคนรวย เป็นผู้ดี มีวิถีชีวิตและวิธีการคิดที่ต่างจากฉันเหลือเกิน เด็กไม่ควรอยู่ใกล้และเห็นความแตกต่างนี้โดยไม่ได้รับคำอธิบายที่เหมาะสม”

“ฉันจะไปพูดมากก็ได้ไม่ได้เพราะฉันไม่ใช่เจ้าของผ้าขาวผืนนี้ จิตรกรคือพ่อแม่หรือก็คือคุณน้ำคุณอาของเด็ก เจ้าของเขาต้องการรูปภาพแบบไหน เขาต้องวาดเอง ต้องแต่งแต้มสีเส้นเอาเอง อะไรที่ฉันพอจะทำได้ฉันก็พยายามทำไปหมดแล้ว ฉันขอรับรองว่า..เรา..ไม่ควรพบกันอีก คุณช่วยบอกคุณอเล็กซ์ คุณทอม คุณลิโอ ได้ไหมคะ”

“.....”

“ลาก่อนค่ะคุณเดวิด เราคงไม่ได้พบกันอีก ฉันฝากลาเพื่อน ๆ ของคุณ ด้วยนะคะ ฉันไปละค่ะ เพื่อพลุ่อกาจั้บรตเมล์ได้พอดี พลาดคันนี้้งรอตตั้ง 20 นาที” พูดจบก็เดินไปอย่างรวดเร็ว แล้วก็หันมายิ้มแจ่มใสและโบกมือลาเขา

“.....”

เดวิดกลับขึ้นมาก็เห็นทอมกับอเล็กซ์นั่งคุยกันอยู่ ส่วนลิโอนั่งนั่งรารวกับครุ่นคิดถึงเรื่องอะไรบางอย่าง

“กลับมาแล้วหายไปนานเลย” ทอมทักขึ้นเมื่อเห็นเดวิดเดินเข้ามาในห้องรับแขก

“ตกลงนายนั่งแท็กซี่ไปส่งเขามาจริงๆ นะ?” อเล็กซ์ถาม

“.....” เดวิดเดินมานั่งข้างลิโอที่ก็ยังปักหลักอยู่ที่เดิม นั่งเงียบไปครู่หนึ่ง

“เป็นอะไรวะ เหมือนโดนคุณพี่ขาน็อกมาอย่างไรงั้น” อเล็กซ์ถามล้อๆ

“ฟังเหตุผลของเขาแต่ละอย่างก็น็อกละวะ เป็นคนมองโลกแปลกดี”

คำตอบของเดวิดเรียกความสนใจจากอีกสามหนุ่มได้อย่างเต็มที่

“เขาเดินไปขึ้นรถเมล์” เดวิดเล่าต่อเสียงเรียบ

“แล้วทำไมนายหายไปเสียนานเลย” ทอมถามเรื่อยๆ

“เราไปยื่นขมวีวอยู่” แล้วเดวิดก็ได้เป็นเป้าสายตาเหม็งจากสามหนุ่ม

“รู้ไหมทอมว่าถนนหน้าตึกของนายวิวสวนะ มาหลายที่ไม่เคยสังเกตเลย ลงไปเห็นเขายืนดูไปฟังเพลงไปร้องเพลงคลอไปดูมีความสุขดีเหลือเกิน เขาบอกว่ายื่นเก็บภาพบรรยากาศไว้เป็นความทรงจำ” เดวิดพูดแล้วถอนใจเมื่อเห็นสามหนุ่มยังมองเหม็งท่าทางเหมือนไม่เข้าใจที่เขาพูด “เขาขอคุยด้วย” ประโยคนี้นี้เรียกความสนใจจากเพื่อนได้มากขึ้นไปอีก

เขาเริ่มเล่าสิ่งที่เธอเล่า..และ..ขอรับรอง

“เขาฝากขอโทษนายนะลิโอ เขาบอกว่าอะไรก็ได้เขาก็ทำไปหมดแล้ว

และขอรับรองว่าเราไม่ควรไปพบกับเขาอีก” เดวิดสรุปอีกครั้งหลังจากเขาถ่ายทอดสิ่งที่ได้ยินให้เพื่อนฟังอย่างไม่ตกหล่น แล้วห้องทั้งห้องก็เงียบกริบไป

“เขาพูดอย่างนั้นหรือ” อเล็กซ์พูดอย่างงุนงง

“อืมม เขาฝากมาลาพวกนายด้วย เขาไม่อยากจะพบเราอีกแล้วละ”

“เฮ้อ คุณพี่ขานี้เหมือนคลังอาวุธเลยว่ะ พูดแต่ละอย่างนี้เจ็บๆ อึ้งๆ ตลอด” ทอมพูดยิ้มนๆ แล้วหันไปทางลิโอ “แล้วนายจะเอาอย่างไร **เขาไม่อยากจะเจอนายแล้วนะ**” ทอมย้ำ

เดวิดมองลิโออยู่พอดีจึงหันได้เห็นดวงตาของเพื่อนไหววูบไปก่อนจะวาวโรจน์ขึ้นแต่ทั้งหมดเกิดขึ้นเพียงชั่วแวบเดียว เขามยิ้มน้อยๆ เขาอยากรู้จริงๆ ว่าลิโอจะทำอย่างไรกับผู้หญิงคนนั้น และเธอจะตอบโต้ต่อต้านมันอย่างไร เป็นเพื่อนกันมานานทำไมเขาจะไม่รู้ว่าตอนนี้ในหัวของลิโคงกำลังวางแผนการอะไรสักอย่าง ในหมู่เพื่อนด้วยกันลิโอนับว่าเป็นคนเจ้าแผนการที่สุด ในขณะที่อเล็กซ์มีลูกกล่อลูกขนนำไปใช้ ส่วนทอมก็ช่วยเป็นแนวสนับสนุน ส่วนเขาก็ดูบ้าง-ช่วยบ้าง-ขัดบ้าง

“รูปอะไรวะที่ลิซซี่พูดถึง” เดวิดเปลี่ยนเรื่องเมื่อลิโอทำท่าเหมือนไม่ได้ยินที่ทอมถาม

อเล็กซ์ขำเลื่อมมองลิโอแล้วพูดอ่อยๆ ว่า “ก็ลิซซี่นะสิ เห็นเราอ่านเมสเสจแล้วไปกระซิบลิโอ แล้วลิโอเดินออกไป เจ้าหล่อนเลยมาคว่ำไปดู เราตั้งไว้ไม่ทันเธอค้นไปค้นมาค่นไปเจอรูปบนรถเมล์เข้า”

“รูปอะไร” ลิโอถามเสียงเครียด

อเล็กซ์คั้นรูปในมือถืออยู่ครู่หนึ่งแล้วส่งให้เดวิดที่นั่งอยู่ข้างๆ เดวิดดูแล้วไม่พูดอะไรส่งต่อให้ทอม ทอมดูแล้วส่งต่อให้ลิโอ ทั้งสามเห็นลิโอนั่งจ้องรูปอยู่นานแล้วก็ไม่พูดอะไร จนลิโอส่งคืนให้อเล็กซ์ก็พูดออกมาว่า “เราไปดูน้องเกรตก่อนนะ” แล้วลุกออกไป

“ลิโอ นายจะเอาไหม เราจะส่งต่อไปให้” อเล็กซ์เห็นเพื่อนทำหน้าตาก็

อดไม่ได้เลยแห่ขึ้นมา

“.....”

ลีโอไม่ตอบ ชายหนุ่มเดินไปถึงประตูห้องรับแขกก็หยุดแล้วก็พูดว่า “ส่ง
มาให้ด้วย”

ทั้งสามคนได้ยินเสียงประตูปิดก็หัวเราะกันเบาๆ

“แกไม่เห็นลีโอมันมองตอนที่เดวิดกอดคุณพี่ขาไว้ ตามันแทบถลน
ออกมาอกเป้า” ทอมพูดกลางหัวเราะพลาง

“เห็นหน้ามันตอนคุณพี่ขาผวาไปกอดทอมไหม” อเล็กซ์ถามเดวิด “มันชัก
จะยังงี้ๆ แล้วนะ”

“ตอนมากอดเราเป็นยังงี้วะ เราก็มีวแต่ห้วงเขา ตัวสั่นมากเลยวะ เรานะ
สงสัยรอกอยากจะอุ้มหนीलีโอมันตจิดๆ นายรู้ไหมมันดึงเขาไม่ออกแรงเลย แล้วเขา
ก็ตัวนิดเดียว แต่เราก็อยากดูว่าลีโอจะทำยังไงต่อ แล้วพอมันกระซิบให้เขาหยุด
ดึ้นนะ หยุดแน่นิ่งไปเลยแต่ตัวจู้สึ้นหนักกว่าเก่าอีก ผู้หญิงคนนั้นเขากลัวลีโอ
จริงๆ นะ” ทอมพูด

“ถ้าเขากลัวมันขนาดนี้จะไหวหรือวะ” เดวิดเปรยอย่างปลงๆ

“ก็คราวก่อนมันถลาเข้าไปหาเขาอย่างนั้น เขาคงฝังใจจริงๆ ตอนอยู่บน
รถเมล์เหมือนกันพอเราส่งลูกแมวเข้าปากพ่อสิงห์ไป ยัยลูกแมวก็จีบกริบไป
เลย แต่พอหลุดไปได้วิ่งหนีสุดชีวิต” อเล็กซ์พูดซ้ำๆ

“แล้วตอนเขามากอดเรา มันเป็นไง” ทอมทวงถามอย่างสงสัยเต็มที

“มันโคตรโมโหเลยนะสิ มากเสียด้วย” อเล็กซ์ตอบเสียงปนหัวเราะ

“ลีโอโมโหนี่แปลก ที่ผ่านมามันเคยสนใจที่ไหนว่าคุณควมมันไปเฟลิร์ตกับ
ใคร ใครทำมันก็เลิกคบ แล้วมันไม่ยกโทษที่เขาวิจารณ์มัน เดวิดพามา นั่งก๊อ
ถลาเข้าไปดู ทำทางเป็นห่วงด้วยนะ” ทอมพูดงๆ

ทั้งสามคนมองหน้ากันและถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“ถ้ามันเตรียมเป็นห่วงเพื่อนเราดีกว่า เพราะเขาวิจารณ์มันเสียขนาดนั้น
แกมยังบอกว่า เป็นทุกอย่างที่จะไม่เอามาเป็นพ่อของลูกเด็ดขาด” อเล็กซ์แส่

ถอนหายใจ แล้วสามหนุ่มก็หัวเราะเสียงดัง

“ส่งรูปมาด้วยสิ รูปน่ารักดีวะ ไม่ได้เห็นลีโอทำสีหน้าอ่อนคลាយอย่างนั้นมานานแล้ว ไม่แปลกใจเลยที่ลิซซี่อัลอะวาดขนาดนั้น” เดวิดพูดยิ้มๆ

“ส่งมาด้วย นานแค่นี้แล้วนะที่เราไม่ได้มองโลกรอบตัวด้วยสายตาแบบมัน แค่นั่งรถเมล์สองชั้นกับทิวทัศน์ข้างทางธรรมดา” ทอมพูด น้ำเสียงกังขามากขึ้นไปอีก

“คงเพราะคนข้างๆ ด้วยละมัง” เดวิดพิมพ์้ำแล้วถอนใจ “เขาบอกว่าเขาจะเดินไปเรื่อยๆ เขายังไม่เคยมาเดินดูตึกแปลกๆ แถวนี้ออกกำลังกายไม่ต้องเอาเวลามายืนคอยรถ หน้าตาเขามีความสุขจริงๆ นะ เดินไปฟังเพลงไปร้องเพลงคลอไป ขนาดเพิ่งมีเรื่องมีราว เป็นคนอื่นคงตกใจขวัญหนีดีฝ่อไปแล้ว ลิซซี่ถลามาแบบนี้กลับมีสติตั้งรับ แถมรูกกลับเสียลิซซี่ขวัญกระเจิงไปเลย เขาคิดไม่เหมือนใคร มองโลกไม่เหมือนเรา ความพอใจของเขาไม่ใช่สิ่งที่เงินซื้อได้”

บทที่ 3

วันเสาร์: เรียบรู้หัวใจ 'ใครบางคน'

วันเสาร์ถัดมา

กริ่ง! กริ่ง! กริ่ง! กริ่ง! กริ่ง!วางไปแล้วหรือ ใครโทรมา

หญิงสาวที่ซุกตัวอยู่ในผ้าห่มเนื้อดีสีขาวยุ้ยๆ เข็มมือออกมาคว้าโทรศัพท์มือถือที่หัวเตียง เธอผงกหัวขึ้นดูเวลาแล้วทำหน้าที่แอบออกมา

เจ็ดโมงเช้า!!! ก็แม่บอกว่าจะไม่โทรมาปลุกนี่นา ไหนว่าจะให้นอนยาวไป
คะแม่ขานานา

กริ่ง! กริ่ง! กริ่ง! กริ่ง! กริ่ง!แงๆ ๆ ๆ

หญิงสาวสะดุ้งผ้าห่มแสนอุ่น กลิ้งลงจากเตียง เดินสะโหลสะเหลไป
รับสาย

“สวัสดีคะแม่ ตื่นแล้วค่าา ปานเพิ่งนอนตอนตีสี่นี่เองอะ”

“.....”

“โหล โหล แม่!!”

“คุณปานหรือครับ ผมอเล็กซ์”

“อเล็กซ์? โทรมาทำไมกันคุณ!!!!”

“มีคนจะคุยด้วยครับ” แล้วก็มีเสียงสไตดังมาตามสายแทนว่า “น้อง
เกรตกับคุณอามาหาค่า”

“มาหา?”

“น้องเกรตอยู่ที่รี-เซป-ชานค่า”

ไอ้ว มายก็อด ทำใจอยู่ตั้งหลายวัน มาทำมายยยยยยยยยยอีกค้าา
ฉันฝากแม่ทำบุญกวาดน้ำไปให้ ไม่ได้รับหรือคะ!!!

“คะ พี่จะลงไปเลย”

หญิงสาวรีบวางโทรศัพท์ วิ่งไปล้างหน้า แปรงฟัน หวีผมลวกๆ

เดจาวู มาทำไมคะเนี่ย! คุณอเล็กซ์ เพื่อนคุณไม่ได้บอกหรือคะ ว่าฉัน..

สาปส่ง!!

เอ คุณเดวิด นั่นก็เป็นคนไม่ช่างพูดหรือจะไม่ได้บอกหว่า

แต่..เรื่องมันสำคัญน้ำาา

เข้านี้ก็เหมือนครั้งก่อนที่ชายหนุ่มทั้งสี่ได้เห็นหญิงสาวในชุดนอน

ผมกระเซิงยื่นขวางประตูของรีเซปชั่น มองพวกเขาตาค้างปากอ้าค้าง

กรี๊ดดดดดดดดด มาครบเลยคะ ไม่มีงานทำหรือคุณณณณ!!!

“เรามารับพี่ป่านไปนั่งรถไฟ ไปปราสาทวินด์เซอร์คะ” น้องเกรตเห็นหญิง
สาวก็ถลาเข้ามาอดขาเธอแล้วตะโกนบอกอย่างดีใจ ใครบอกว่าพี่จะไปด้วย
ค้าาาาาาาาาาา

“พี่ป่าน ไปเที่ยวคะ” น้องเกรตกระโดดไปมา พี่ไม่ไป!!!! มันเครียด
สงสารพี่เถอะ คุณน้อง!

หญิงสาวมองไปที่เดวิดอย่างตัดพ้ออยู่นาน ชายหนุ่มสบตาเธอพลางทำ
หน้าไม่รู้ไม่ชี้ พวกนี้แกล้งอะคะ!!!

หลังจากหายตกใจหญิงสาวก็ก้าวเข้ามาแล้วปิดประตู มันหนาวคะ
นอกจากชุดนอนเก่าๆ ฉันก็มีแจ็กเก็ตตัวเดียวเองอะ เธอย่อตัวลงพูดกับเด็ก
น้อย “น้องเกรต วันนี้พี่ไปไม่ได้นะ ไปกับคุณอานะคะ ต้องสนุกแน่เลย”

เด็กน้อยหน้าเสีย “คุณอาไปไม่เป็นค่ะ บอกว่าถ้าพี่ปานไม่ไปก็คงไม่ได้ไป”

ใคร่ ใคร่ มันหลอกเด็กคะนี่ คนเรียนจบอึดั้นไปวินด์เซอร์ไม่เป็นนี่นะ

“พี่ไปไม่ได้จริงๆ เดียวพี่บอกทางคุณอา นะคะ แล้วคุณอา ก็พาน้องเกรตไป” พุดแล้วก็หอมแก้มยุ้ยน่ารักหนึ่งที เธอส่งสายตาขอร้องไปที่เดวิดอีก ชายหนุ่มเออแต่ยิ้มจนเธอระอาใจ เธอตัดสินใจจะไปคุยกับเขา แต่พอจะก้าวขา ก็พบว่าขาข้างหนึ่งถูกสองแขนเล็กๆ กอดไว้แน่น

น้องเป็นหมีโคอาล่าหรือค้ำ! ปล่อยพี่ไปเด้อะ!!

พี่ยังไม่ลืมเหตุการณ์สยองครั้งก่อนเลยนะ ผันร้ายตั้งหลายวัน!!

“น้องเกรตจะไปกับพี่ปาน! จะไปกับพี่!” เด็กน้อยตะโกนและเริ่มเดินร็อก แอนด์โรล *ไม่ต้องกับพี่ก็ได้มั้ง พี่กับหนูไม่ได้ตัวติดกันน้ำ แล้ว..โอ้ววว แคนท์ จังหวะเดียวกับคุณน้ำลิซซี่เลยคะ*

หญิงสาวมองเดวิดอย่างขอให้ช่วย เขาก็หลบตาไป ทอมก็ทำเป็นไปคุยกับพนักงานต้อนรับของหอ อเล็กซ์มองอย่างสนใจตาไม่กะพริบ

คุณอาขาแกมองหลานอย่างเอ็นดูค่าาาา ตานี้ คั้ตรูขของผู้หญิงชัดๆ !!!

“น้องเกรตก็รู้ว่าพี่ไม่ชอบคนตะโกนเสียงดัง แล้วก็เดินแรงเดินกาอย่างนี้ ทำอย่างนี้พี่ไม่ไปไหนด้วยหรอกนะ พี่อายุเขา” หญิงสาวพูดเสียงดูทำหน้านิ่งอย่างไม่พอใจ

เด็กน้อยได้ยินก็หยุดตะโกนหยุดเดินหน้าเสียไป แต่มีอกลับกอดขาหญิงสาวแน่นขึ้น ใบหน้าเล็กๆ เริ่มเบ้ ปากน้อยๆ เริ่มแเบะ ทำท่าราวกับจะร้องให้ออกมาในนาที่ใดนาที่หนึ่ง

หญิงสาวแกะแขนเล็กๆ ออก ก่อนจะคุกเข่าลงพุดเสียงอ่อนลงแต่จริงจัง “ถ้าน้องเกรตเลิกตะโกนและหยุดเดิน พี่จะพาไปเที่ยว พี่ไม่ชอบนะคะ น้องเกรต ทำอย่างนี้คนอื่นมองก็คิดว่าน้องเกรตไม่น่ารักเลย อย่าทำอีกนะคะ” แล้วถอนหายใจ เข้มมากมาย *ของทุกอย่างมีราคาเสมอ ฮือ!! แต่ทำไมฉันต้องเป็นคนจ่าย(อีกแล้ว)*

“ถ้าน้องเกรตอยากให้เราไปนั่งรถไฟไปเที่ยวปราสาทวินด์เซอร์ ต้องไม่ตะโกนและดินนํ้าเกลียดแบบเมื่อีกี่อีกว่าไงคะ” หญิงสาวพูดเสียงอ่อนโยนแล้วยิ้มให้กำลังใจเด็ก

“น้องเกรตจะน่ารัก น้องเกรตไม่ทำแล้ว พี่ปานอย่าโกรธนะคำ” เด็กน้อยรีบตอบรวดเร็วอย่างเอาใจ ก่อนผวาเข้ามากอดคอคุณพี่อย่างออดอ้อน

“ถ้าน้องเกรตเป็นเด็กดี วันนี้พี่ปานจะพาเที่ยวคะ” หญิงสาวพูดอ่อนโยนแต่ยังคงความหนักแน่นของน้ำเสียง อยากให้เด็กน้อยรู้ว่าเธอหมายความตามที่พูด

“น้องเกรตเป็นเด็กดีคะ” เด็กน้อยพูดแล้วก็ยื่นกอดคอหญิงสาวแน่น เธอถอนใจแล้วก็อุ้มเด็กเดินเข้าไปหาคุณอาตัวร้ายทั้งสี่

“สวัสดีค่ะ คุณอเล็กซ์ คุณทอม คุณเดวิด ...คุณลิโอ สวัสดีค่ะ” ทั้งหมดกล่าวทักทายหญิงสาว แล้วพวกเขาก็ยิ้ม เมื่อเห็นเธอตีหน้าเบื่อหน่ายที่เห็นลิโอเดินไป

เดจาวูมาก นายสิงโตหันไปมองบอร์ดอีกแล้วอะคะ มันมีอะไรน่าสนใจอะ!!

หญิงสาวถอนใจแล้วถามออกไปอย่างกล่าวหาว่า “ไม่อยากจะถามเลย ฉันล่ะกลัวคำตอบจริงๆ พวกคุณจะไปด้วยใช่ไหมคะ” ฉันรู้นะจะไปดูฉันพัดกับเพื่อนคุณนะสิ ไม่งั้นไม่ครบที่มั้งหรือ ไม่สวยแต่ไม่โง่งนี่คะ ไม่เหมือนคุณลิซซี่นี่คะแกทั้งสวยทั้งโง่ ชอบตานั้นเข้าไปด้ายยยย

สี่หนุ่มอึ้ง อึ้ง และอึ้ง แล้วเดวิดก็หัวเราะและพูดว่า “บอกแล้วคุณพี่แกหาเราชอบ” โกรธอะ คนใจร้ายไม่ต้องมาชอบเลยนะ!

หญิงสาวหันไปยิ้มหวานแล้วพูดเสียงหวานกว่าว่า “ฉันไม่ชอบคุณ หน้าใจไม่พอยังใจร้ายอีก” แล้วสี่หนุ่มก็อึ้ง อึ้ง และอึ้ง

ที่จริงหญิงสาวก็พูดไปอย่างนั้นเองด้วยความโมโห วันนี้เดวิดโกนหนวดโกนเครามาอย่างดี ที่จริง วันนี้แกช่าง...หล่อ หล่อแบบเข้มดุโหดอะคะ

แหม! มองไปมองมาก็เคลิ้มนิดๆ นะคะ โห แผ่นออกกว้าง ดูแน่นแน่น!
เอ๊ะ! ออก!

สี่หนุ่มเห็นหญิงสาวมองออกเสื้อของเดวิดแป็บึงก็หน้าแดงแปริ๊ด แล้วก็
แดงขึ้นอีกหลังจากเหลือบมองทอม กรืดดดดดดดดดดดดด!!! โหมดปลา
ทอง บุง! บุง! บุง!

“ฉันไปอาบน้ำก่อน ขอสักยี่สิบนาที่นะคะ” หญิงสาวรีบพูดจึ่งมา แล้ว
ถามน้องเกรตว่าจะไปด้วยไหม พอน้องเกรตขอลีโอไปกับพี่ปาน เธอก็รีบอุ้มเด็ก
น้อยเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

“.....”

“สงสัยจะนึกเรื่องที่ถูกรบกวนเดวิด แล้วก็ที่มากอดแกนะทอม น่ารักดี
หน้าแดงแปริ๊ดเลย” อเล็กซ์พูดไปเข้าไป สามหนุ่มแอบมองลีโอที่เป็นไม่สนใจ
แต่ก็เห็นเพื่อนขบกรามแน่นอยากหัวเราะแต่ไม่กล้า

“เสียป็นไวจริงๆ เราเลยโดนจุดสามแปดแต่เข้าเลย นี่เขาต้องคิดว่าเรา
ไม่ได้บอกพวกนายแน่ ลีโอนายเป็นหนี้เรานะ คุณปานมาเกลียดเราอย่างนี้มัน
เศร้า” เดวิดพูดแสวงตีหน้าเศร้าตาใส แล้วก็เห็นเพื่อนหรีตามองอย่างเย็นชา

“แผนใครวะ โคตรแน่เลย” ทอมถาม

“ก็คิดว่าใครละ ถ้าเป็นแผนลีโอปานนี้ก็เกี่ยวกับเรื่องเงิน เงิน เงิน ไม่
จบมั่ง” อเล็กซ์ตอบพลางยักคิ้วหัวตาให้เพื่อน พูดจบลีโอก็มองอเล็กซ์ตาวาว
อย่างขัดใจ

“แล้วได้อะไรจะคราวนี้” ทอมถามอย่างอยากรู้

“ก็ให้พวกนายร่วมทางมาด้วยไง มันจะไม่ยอมให้มา สงสัยกลัวจะมา
แอบกอดเด็กมันหรือเด็กมันกระโจนไปกอด” อเล็กซ์พูดจบทั้งสามหนุ่มก็เห็นลี
โอนำระเรือแล้วก็ได้คำราม “ไอ้!!!” ออกมาคำเดียว คราวนี้สามหนุ่มหัวเราะ
ออกมาเสียงดังจนเป็นป่าสายตาของเจ้าหน้าที่หอพักซึ่งก็แอบมองมาเป็น
ระยะๆ อยู่แล้ว

“เดวิด ทอม นายเป็นหนี้เรานะ แล้วจะไปด้วยไหม นี่แค่ให้มาดูไหมโรง”

อเล็กซ์ถามอย่างเป็นต่อ

“จะเอาไรว่ามา” ทอมและเดวิดตอบพร้อมกันอย่างรวดเร็ว

“อยากรู้ว่าลิโอจะได้จับมากกว่าเอวเขาหรือเปล่า แต่คุณพี่ขาแก้ตัวหอนนะ หอมกลืนดอกไม้หอมเย็นๆ ไม่ฉุน ผมเขาก็ดูนุ่มเซียว น่าลูบเล่นว่ะ” เดวิดพูดพลางส่งสายตาล้อเลียนไปที่ลิโอ

“ใช่ หอมมาก เขว่่ากลืนอะไรนะ มะลิหรือเปล่า อ้อ คอนเฟิร์มผมโคตรนุ่มเลย นิ่มลื่นด้วยยังกับเส้นไหมเนาะ กลืนเด็กๆ ดมแล้วชื่นใจดี” ทอมพูดส่งสายตาเพ้อๆ ไปที่ลิโอ

“ถ้าเขาไม่สะดุ้งหนีทุกครั้งทีลิโอมันเข้าใกล้เกินสามก้าวก่อนนะ” อเล็กซ์เปรยขึ้นเรียบๆ

คราวนี้ลิโอทำหน้าที่ไม่สนใจหันไปมองนอกหน้าต่างก็เห็นหญิงสาวกำลังพาหลานสาวเขาเดินมา แต่ถ้าใครในสามหนุ่มช่างสังเกตสักนิดก็เห็นลำคอที่แข็งแรง มีมือทั้งสองของเขากำหมัดแน่นจนเส้นเลือดปูด

“คุณอาขา พี่ป่านรออยู่ข้างนอกค่ะ” เด็กน้อยผลักประตูเข้ามาและตะโกนเรียก แล้ววิ่งไป

“เฮ้อ สงสัยจะโกรธจริง” ทอมพูดยิ้มๆ

“รีบไปเถอะ” ลิโอพูดแล้วรีบเดินออกไป

“นี่มันเริ่มเกรงๆ แล้วจริงๆ นะนี่” อเล็กซ์เปรยเบาๆ เลิกคิ้วกับอีกสองหนุ่มที่เหลือ

ทั้งสามยิ้มให้กันแล้วก็พากันเดินตามออกไป

เช้าวันเสาร์อย่างนี้เด็กหอทักจะไปออกกำลังกายหรือไปซั๊กผ้าต้องเดินผ่านหน้ารีเซพชั่น นักศึกษาสาวๆ ต่างทอดฝีเท้าอย่างช้าๆ เพื่อจะได้มองชายหนุ่มทั้งสี่ชัดๆ ด้วยความสงสัยแถมอยากู๋ วันนี้ทั้งสี่หนุ่มใส่กางเกงยีนส์ เสื้อยืดไปโล

แขนยาว และแจ็กเก็ตผ้าขนสัตว์ตัวยาวสุดเท่สำหรับฤดูใบไม้ร่วง ดูเฝินๆ เหมือนจะจำลองแต่เมื่อมองชัดๆ จะเห็นเนื้อผ้า การออกแบบ และการตัดเย็บ อันเนียบเก็บรายละเอียดเรียบร้อยบอกถึงสนนราคาที่ไม่แพงโดยไม่ต้องมองหาแบรนด์ดีให้เหนื่อย อันที่จริงลำพังแค่รูปร่างและหน้าตาก็ทำให้ทั้งสี่โดเด่นมากอยู่แล้ว นี่ยังมีบรรยากาศของความทรงจำ มันใจในตัวเอง ไม่สนใจใยดีสิ่งรอบตัวราวกับโลกหมุนรอบพวกเขา ยิ่งเสริมให้ทั้งสี่ดูมีเสน่ห์ น่าเกรงขาม น่าสนใจ และ...ผิดที่ผิดทาง

รถตู้คันใหญ่หรูหราที่จอดอยู่ไม่ห่างก็เป็นทีสะตูดตาของผู้ผ่านไปมา เช่นกัน ภาพชายหนุ่มอังกฤษยืนสนทนากับหญิงชาวเอเชีย โดยมีเด็กน้อยน่ารัก แต่งกายราวกับเจ้าหญิงน้อยยืนอยู่ข้างๆ ทำให้ทุกคนได้ข้อสรุปว่าชายหนุ่มร่างสูงในสูทเนื้อหยาบนั้นคงเป็นคนขับรถของชายหนุ่มร่ำรวยทั้งสี่ และหญิงสาวหัวยุ่งๆ สวมเสื้อโค้ทสีดำกางเกงยีนส์สีดำหม่นๆ รองเท้าผ้าใบสีขาวเก่าๆ สะพายกระเป๋าใบสีดำขนาดกลางเก่าๆ ไว้กลางหลังคนนั้น ต้องเป็น..พี่เลี้ยงของเด็กน้อยแน่นอน

สามหนุ่มเดินออกมานอกอาคารก็เห็นลิโอบุดยืนนั่งอยู่ไม่ไกลก็แปลกใจ และต้องงุนงงที่เห็นหญิงสาวคุยกับคนขับรถของเพื่อนด้วยท่าทางสนุกสนาน ราวกับรู้จักกันมาก่อน เธอฟังเขาพูดอย่างตั้งใจ อมยิ้มก่อนพยักหน้าหงิกหงัก เขายกมือขึ้นลูบผมตัวเองราวกับเขินอาย ทำให้เธอยิ้มกว้างมากขึ้นและพูดอะไรบางอย่างกับเขาแล้วทั้งสองก็หัวเราะออกมา น้องเกรตเองก็ยิ้มน้อยๆ เงยหน้าฟังสองหนุ่มสาวสนทนากันอย่างสนใจ พอเธอก้มลงมาถาม เด็กน้อยก็ตอบอย่างกระตือรือร้น

อเล็กซ์และเดวิดมองไปทางลิโอบอย่างช้าๆ ทอมหัวเราะร่วน ถึงแม้ยืนอยู่ด้านหลังพวกเขาจะไม่เห็นว่าเพื่อนทำสีหน้าอย่างไร แต่จากกิริยาที่สองมือกำแน่นจนเกร็งก็พอเดาได้ว่าลิโอบคงกำลังอารมณ์ไม่ดี(อีกแล้ว)

“นั่นคนขับรถหน้าหงิกของลิโอบีรึเปล่า พอยิ้มแล้วดูดีขึ้นเยอะเลยอะ ใช้คนที่ยัยลิซซี่จะไล่ออกวันละหลายรอบหรือเปล่า” ทอมพูดเบาๆ

“วันนี้ยัยลิซซี่ี่สมหวังแล้วละ” อเล็กซ์พูดพลางพยักพเปิดให้ทอมมอง เพื่อนที่เดินอย่างสามชุกเข้าไปไล่หญิงสาวกับน้องเกรตขึ้นรถ ก่อนหันไปส่ง คนขับรถเสียงเข้มให้พาทั้งคณะออกเดินทางไปเมืองวินด์เซอร์

บรรดตุ้ที่แสนจะหรูหราและตึงเครียด

ปราสาทวินด์เซอร์ตั้งอยู่ในเมืองวินด์เซอร์ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของ ลอนดอน นักท่องเที่ยวที่มาจากลอนดอนสามารถซื้อตั๋วจากบริษัทนำเที่ยว แบบไปกลับโดยรถบั๊ได้ในวัน หรือจะเลือกซื้อแพคเกจของบริษัทรถไฟโดย นั่งรถไฟจากลอนดอนไปเที่ยวเมืองวินด์เซอร์ด้วยตัวเองได้ ราคาแพคเกจนั้น รวมค่าผ่านประตูเข้าปราสาทวินด์เซอร์และอัตราคอกแลจ ค่าใช้จ่ายจึงถูกลง เล็กน้อย

รถตู้คันใหญ่ขับออกจากห้องพักของหญิงสาวได้ไม่กี่นาทีขึ้นทางด่วน M3 ซึ่งเป็นถนนสายหลักมุ่งเข้าลอนดอนการเดินทางจากเมืองเซาธัมป์ตันนั้น สามารถเดินทางไปได้ทั้งทางรถยนต์และรถไฟ ทางรถยนต์นั้นใช้ทางไฮเวย์ M3 ซึ่งคล้ายถนนสุขุมวิทขับจากกรุงเทพไปพญาที่ใช้เวลาขับประมาณ หนึ่งชั่วโมง สิบห้า นาที ถ้าเลือกเดินทางโดยรถไฟก็สามารถขึ้นจากสถานีในเมืองเซาธัมป์ตัน เส้นทางรถไฟมีให้เลือกสองเส้นทาง เส้นทางแรกจะต้องไปเปลี่ยนรถหนึ่ง ครั้งที่ลอนดอนวอเตอร์ลู อีกเส้นทางไม่ต้องผ่านลอนดอนแต่เปลี่ยนรถไฟสอง ต่อที่สถานีเรดดิงและสถานีสลัฟ สองเส้นทางใช้เวลาพอกันแต่ราคาตั๋วที่ไปโดย เลี้ยงการเข้าลอนดอนจะถูกกว่าถึงหนึ่งในสาม

หญิงสาว ลีโอ และน้องเกรตนั่งแถวหน้าของเก้าอี้สามแถวของรถตู้ น้อง เกรตนั่งเกาะหน้าต่างมองออกไปข้างทางอย่างตื่นตื่น หญิงสาวถอนใจอย่าง เข็งๆ เพราะเมื่อเธอจะขึ้นไปนั่งแถวหลังสุด เด็กน้อยกลับยืนยันให้เธอนั่งตรง กลางในแถวเดียวกัน เธอไม่ยอมเพราะทั้งเกรงใจคนแก่และไม่อยากเสี่ยงชีวิต

พอคุณหลานทำท่าจะเกรียวววาย คุณอาหน้าหงิกก็ผลักเธออย่างไม่ปราณี
ปราศรัยให้ขึ้นไปนั่งข้างหลานรักทันที แล้วตัวเองขึ้นมา นั่งปิดทางไว้โดยไม่พูด
ไม่จาและไม่ฟังเสียงใคร

ตอนนี้เธอจึงจำใจต้องนั่งชิดติดคนหน้าดู..แกมโหด..แกมเหี้ยมอีกหน่อย
..จนต้นขาแทบจะสีกัน ที่แยคือไม่ว่าเธอจะขยับตัวไปชิดทางคุณหลานขนาด
ไหนก็ไม่ทำให้ช่องว่างระหว่างเธอกับคุณอาหน้าหงิกเพิ่มขึ้นเลยแม้แต่น้อย
เพราะเก้าอี้เด็กตัวใหญ่ของเด็กน้อยที่ถูกนำมาติดไว้กับเบาะรถเพื่อความ
ปลอดภัยของหนูน้อยตามกฎหมายนั้นกินที่เข้ามาในเก้าอี้ของเธอ

ตาลีโหน้หงิก บ้าอำนาจ มานั่งทำลายบรรยากาศยามเช้าอันสดใส
ของฉันทำไมคะนี่ ใครช่วยเอาแกไปเก็บที่เตอะ! ฉันเริ่มเครียดดดด

แต่..เราต้องไม่เริ่มเช้าวันใหม่อย่างไม่สดใส ไม่ดีและไม่ดี!

หญิงสาวผู้ร่วมทางคนใหม่อึดอัดกับความเงิบจนอดหันรีหันขวางไม่ได้
เธอขำเลี้งไปมองช่องระหว่างเก้าอี้ของเธอกับลีโอ ก็พบว่า อเล็กซ์ ทอม และ
เดวิด นั่งอยู่ในแถวถัดไป อเล็กซ์นั่งเบาะหลังน้องเกรต ยื่นหน้ามาคุยกับเด็ก
น้อยเป็นระยะๆ เดวิดนั่งตรงกลาง ทอมนั่งถัดไป หลังจากหันรีก็แล้ว หันขวางก็
แล้ว เธอก็ทนความเงิบต่อไปอีกไม่ไหว หันไปถามคนหน้าหงิกด้วยน้ำเสียง
(พยายามให้)สดใส “คุณลีโอะคะ วันนี้วางแผนไว้ยังไงคะ”

“.....”เอ่อ ลืมเอาปากมาหรือค้ำาา

“แล้วแต่คุณปานเลยครับ” อเล็กซ์ตอบมาจากด้านหลังเมื่อเห็นว่าลีโอไม่
ตอบเธอแน่

“คุณฟิลบอกว่ถ้าเราจะเที่ยวโดยนั่งรถไฟไป เราน่าจะเริ่มต้นจากที่
สถานีเรดดิง นั่งรถไฟไปวินด์เซอร์ประมาณ 35-45นาที เราจะต้องเปลี่ยนรถไฟ
หนึ่งขบวนที่สถานีสลิฟ พวกคุณจะเดินทางกลับไปโดยรถไฟหรือจะอย่างไรดี
คะ”

“เอาไงดีลีโอ” อเล็กซ์ถาม หญิงสาวเงยหน้ามองลีโอที่ก็ยังมีมองออกไป
นอกหน้าต่างทำเป็นไม่ได้ยิน

“...” ท่านกวนบาทานะคะนี่

“คุณฟิลบอกว่าพวกคุณมาจากกิลด์ฟอร์ด ถ้าอย่างนั้นพวกคุณซื้อตั๋วรถไฟเที่ยวเดียวดีไหมคะ ส่วนของฉันซื้อตั๋วรถไฟไปกลับแล้วกัน เราไปรถไฟแล้วให้คุณฟิลไปรับพวกคุณที่นั่น เทียบเสร็จแล้ว เราก็แยกกันที่วินด์เซอร์ ฉันนั่งรถไฟกลับมาเช่าแรมป์ต้นเอง พวกคุณจะได้ไม่ต้องเสียเวลาตีรถไปส่งฉันตั้งไกลแล้วขยับย่อนกลับมาอีก”

วินด์เซอร์อยู่ทางตะวันตกของลอนดอน ส่วนกิลด์ฟอร์ดอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของลอนดอนได้ชื่อว่าเป็นประตูสู่สวนครัวของอังกฤษเขียวชะมัดเมืองมันจะเขียวขจีชุ่มฉ่ำขนาดไหน น่าเที่ยวมาก ขอบอก! ถ้าไปส่งฉันคนพวกนี้ก็ต้องตีรถวงลงไปที่เช่าแรมป์ต้นซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเกาะ รวมๆ แล้วคงใช้เวลาประมาณสามชั่วโมงกว่าน้องเกรตจะได้ถึงบ้าน เสียเวลาและเปลืองน้ำมันแน่ ที่สำคัญเชื้อไหมคะ ตั๋วรถไฟแบบไปกลับในหนึ่งวันกับตั๋วเที่ยวเดียวราคาแทบไม่ต่างกัน ซื้อมาเพื่อทิ้งขว้างทีหลังก็ยังไม่ไหว ทางรัฐบาลเขาสนับสนุนให้เดินทางโดยการขนส่งมวลชนค่ะ

“ทำอย่างนั้นได้อย่างไรครับ เดียวเราไปส่งคุณ” อเล็กซ์พูดอย่างตกใจ

“ฉันกลับเองได้ค่ะ คุณไม่ต้องห่วงหรอก ฉันคงขอแยกกลับสักตอนสี่โมงนะคะ เมืองวินด์เซอร์ก็ไม่ใหญ่คงพาน้องเกรตเดินเที่ยวได้ทั่วๆ พอดี” เธอพูดหลังจากมองนาฬิกาและนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ไม่ไหวแล้วค่ะ ฉันเครียดดดดด เจอหน้าเจ้ายักษ์พวกนี้ไม่ถึงชั่วโมงเอ็งหันหน้าฉันเริ่มกระตุกแล้วอะ

ลำบากกาย..สบายอารมณ์ดีกว่านะ

อเล็กซ์ เดวิด ทอมได้ฟังก็มองหน้ากันไปมา หลังจากรออยู่นานและลี้โอไม่พูดอะไร เดวิดก็ถอนใจยาวก่อนพูดขึ้นว่า “ถ้าอย่างนั้นผมจะนั่งรถไฟกลับไปกับคุณก็แล้วกัน” จะไปทำไมค้า ปล่อยให้ฉันไปเถอะ ช่างเป็นสุภาพบุรุษไม่รู้จักเวล่ำเวลา ที่ไ้เรื่องขอให้ช่วยทำไมไม่ช่วยละค้า คุณโจร!!

หญิงสาวได้ฟังก็หน้านึ่วคิ้วขมวด หางตาเห็นไหล่ของชายหนุ่มข้างตัว

ไหวเล็กน้อยจึงเงยหน้าขึ้นมอง ถ้าสามหนุ่มมีตาทิพย์ก็จะเห็นเธอผงะสุดตัว ศีรษะชนเบาะเก้าอี้ดีก หน้าซีดเผือดเมื่อเห็นสายตาดุดันของคนข้างตัว

กรี๊ดดด ตาบ้า โคตรน่ากลัว! หันมาทำไม ฉันเปล่าๆพูด หันกลับเลยนะ ชิว! ชิว!

“มะ ไม่ ไม่เป็นไรคะ ฉันกลับคนเดียวได้!” พอใจยัง ใจสั่งโตเจ้าป่า! ใจคนบ้าอำนาจ! ใจคนหวงเพื่อน!! ฉันจะบ้า!

สามหนุ่มได้ฟังเธอละล้าละลักตอบเสียงสั่นแล้วเงยไป ได้ยินเสียงเข้มของลิโอสั่งคนขับรถให้ไปส่งที่สถานีรถไฟเรตดิ้งแทน ก็หันมายิ้มให้กันอย่างเดาเหตุการณ์ที่เบาะหน้าได้

ชั่วโม่งกว่า ๆ รถตู้คันใหญ่ก็มาจอดหน้าสถานีรถไฟหลักของเมืองเรตดิ้ง เมืองนี้เป็นศูนย์กลางของเขตเบิร์กเชียร์ที่นอกจากจะสวยงามด้วยวิวริมแม่น้ำเทมส์ซึ่งไหลตัดผ่านตัวเมืองตลอดแนวแล้วยังเป็นเมืองที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว จึงเป็นที่ผสมผสานระหว่างความทันสมัยและความงามตามธรรมชาติ

สถานีเรตดิ้งเป็นจุดเปลี่ยนรถจากตะวันตกเฉียงใต้ไปเหนือ ตัวสถานีจึงใหญ่โตทันสมัยและพลุกพล่าน ต่างกับเมืองสลัฟที่คณะของหญิงสาวต้องไปเปลี่ยนรถไฟนั้นเป็นเมืองเล็กที่เคยรุ่งเรืองในอดีต นักท่องเที่ยวจึงจะได้พบห้างสรรพสินค้าทันสมัยตั้งอยู่ในตึกเก่าแลดูน่าเกรงขาม สถานีรถไฟของสลัฟเป็นสถาปัตยกรรมแบบโบราณที่สวยงามมีนาฬิกาโบราณขนาดยักษ์อยู่บนหน้าตึกของสถานีซึ่งเป็นจุดที่นักท่องเที่ยวผ่านไปมาอดที่จะถ่ายรูปติดไปไม่ได้

หลังจากรถตู้คันโตเข้ามาจอดสนิทที่จุดรับส่งผู้โดยสารหน้าสถานีรถไฟเรตดิ้งได้สักครู่

“ตื่นได้แล้ว”

ขออีกหน่อยนะ สบายจัง อึ้นอึ้น!!

อ้อม หอม ซอบบบบบบบ!

“อ้อมมม” เธอครางออกมา ชุกหน้าชุกตัวลงไปในความอุ่นนั้นมากขึ้น

หึ่มม อุ่น! เอ๊ะ! ลม?

กรี๊ดดดดดดดด นายเอาหน้ามาใกล้ขนาดนี้ทำไม!!!!!!!

โป๊กก!!!!!!

“โอ๊ย!” หญิงสาวผละออกอย่างแรงศีรษะชนโครงพลาสติกของเก้าอี้เด็ก
เข้าอย่างจัง

โคตร...เจ็บ!!!!

ฉันหลับไปเมื่อไหร่คะนี่ เมื่อคืนฉันเจอพิษเด็กหอออีกแล้ว นักเรียนที่นี่เขา
ออกไปผับกันหลังสี่ทุ่มกว่าจะเสด็จกลับก็ตีสองกว่าๆ มาถึงก็กลัวคนไม่รู้ตัว
กลับมาแล้ว เลยวิ่งเคาะประตู ถีบประตูไปทั้งตึก เมื่อคืนยังมีแถมเตะบอลกัน
อย่างเมามัน ตะโกนเล่นกันอย่างสนุกสนาน แต่ฉันไม่สนุกด้วยเลยต้องโทรตาม
เจ้าหน้าที่หอมาจัดการ แต่กว่าเขาจะเอาคนมาไปเก็บ ฉันก็ตาค้าง แฮ่กั วังจ้ง

ลือเห็นเธองงๆ เหมือนยังไม่ตื่นดี คล่าศีรษะด้านหลังบ่อยๆ แล้วนินวหน้า
เขาก็เอ้อมมือออกไปโดยไม่รู้ตัว เห็นเธอผละถอยหนี มือเขาก็ยกค้างแล้วตกลง

หญิงสาวยังง่วงงุน ก้มหน้าก้มตายกมือขยี้ตา จึงไม่เห็นว่ายชายหนุ่มมีสี
หน้าอย่างไร

“เจ็บไหม” ถามไม่คิดเนอะ ตาบ้า เสียงดังขนาดนั้น ไม่เจ็บ ก็หัวเหล็กสี
ค้ำาาา

“นิดหน่อยคะ ถึงแล้วหรือคะ” หญิงสาวพูดไปหาไป ฉันแต่จำได้ไหมคะ
เหมตั้นแขนล่ำๆ กล้ามเป็นมัดๆ ของตาลีโอมันกระเด็งเข้าตา ช่าง..น่าเคลิ้ม
และน่าชบ

เสื่อโปโลของแกเนื้อผ้าก็เนียนเนียน แล้วยังมีอีกต่างหาก เอ เอ๊ะ!
เอ๊ะ!...

เธอเห็นชายกมือบีบต้นแขนตัวเองแล้วนวดเบาๆ

กรี๊ดดดดดดดดดด นี่ฉันนอนชะ-ชะ-ชบ ชบไหล่แกหรือค้ำาา!!

กรี๊ดดดดดดดดดดทำไงดี ทำไงดี!!

“ถึงแล้ว” เขาพูดเสียงเรียบ เห็นหญิงสาวมองต้นแขนเขาดำค้ำ ดูเหมือนเธอจะตื่นเต็มตาแล้ว นี่คงนึกได้ว่าเกิดอะไรขึ้น โบหน้านวนวเลยแดงก้ำไปทั้งหน้าผากที่เขาเห็น เขามอขี้มึนค้ำ โบหน้าดูคล้ายลง

“จะลงมากันหรือยัง” เสียงกั้วหัวเราะของอเล็กซ์ดังเข้ามา

หญิงสาวหันขวับไปตามเสียง เห็นสามหนุ่มมึนหน้าสลอนขี้มึนกว้างอย่างล้อเลียนอยู่ข้างรถ เธอก็ตะลึงอ้าปากค้ำงหน้าทีแดงอยู่แล้วยิ่งแดงจนลามไปถึงลำคอระหงนั้น

กรี๊ดดดดดดดดดดไม่จริง!!! ไปอยู่ตรงนั้นกันตั้งแต่เมื่อไหร่!!!

“พี่ป่านชา” ใ่วว น่องข้างตื่นได้จ้งหวะ

หญิงสาวได้ยินเสียงจ้วเจียเรียกก็รีบหันขวับไป

“ถึงแล้วค้ำ ตื่นได้แล้ว” เด็กน้อยขี้ตาดอย่างน่ารัก เธอดใจก้มลงไปหอมแก้มใสๆ ทั้งสองข้างไม่ได้ คนถูกหอมหัวเราะคิกคักอย่างถูกใจ

“ลงได้แล้วค้ำ” หญิงสาวพูดพลางแกะเข็มขัดนิรภัยให้ ต้องเข้าโหมดปลาทองค้ำ

น้องเกรตลงจากเก้าอี้ได้ก็วิ่งปรี๊ดลงไปหาคุณอาลีโธทีลงไปรอก่อนแล้วเธอดีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ตามลงมารวมกลุ่ม

“หลับสบายไหมครับ” อเล็กซ์ถามขี้มึนๆ อ้ายยยย พูดมาทำไม ไม่พูดไม่มีใครว่าเป็นใบ้หรือค้ำ!!

เธอน้ำแดงแปริ๊ด เหลือบมองลีโธทีที่กำลังก้มลงคุยกับหลานสาว ก่อนพูดเบาๆ “ฉันไปห้องน้ำก่อนนะค้ำ” แล้วก็สาวเท้าเดินไป เด็กน้อยได้ยินก็ขออนุญาตคุณอาและรีบวิ่งตามเธอไป

หลังจากสองสาวเดินหายไป สามหนุ่มก็เปลี่ยนเป้าหมายมาที่พ่อสิงห์หน้าตายแทน

อเล็กซ์หิ้วตาหุบต้นแขนสีโอเบาๆ “เมื่อยไหม เรานวดให้”

ลีโอหันมามอง ก่อนบิดมืออเล็กซ์ออกอย่างรำคาญ

“หอมดีใช่ไหมล่ะ ผมก็นุ่ม เราชอบ” ทอมพูดเลียนแบบเดวิด ส่งยิ้มเจ้าเล่ห์ให้เพื่อนที่ซึ่งตามองมา เดวิดมองสองหนุ่มแหงลีโอแล้วอมยิ้ม พลอยสนุกสนานไปกับเพื่อนด้วย

“เดวิด นายจะนั่งรถไฟไปส่งเขาจริงๆ นะ” อยู่ๆ ทอมก็หันถามหน้าไว้

“ไม่รู้สิ อยู่ๆ มันก็หลุดปากออกไป” เดวิดพูดเสียงเรียบ มองหน้าลีโอที่จ้องเขาเขม็ง “ลีโอ นายจะให้เขากลับบ้านเองอีกแล้วหรือไง”

ลีโอไม่ตอบเอาแต่มองไปทางที่สองสาวเดินไปอย่างครุ่นคิด เดวิดมองตามสายตาลีโอไปแล้วก็หันไปสบตากับอเล็กซ์และทอมที่ยักไหล่อย่างไม่รู้จะทำอย่างไร

สักพักหญิงสาวก็เดินกลับมาพาลงจิบกาแฟจากแก้วกระดาษใบโต

ท่าทางสดชื่นขึ้น อีกมือหนึ่งถือถาดที่มีแก้วกาแฟกระดาษขนาดกลางสีใบบาง อยู่ เด็กน้อยจับชายเสื้อโค้ทของเธอเดินตามมาต้อยๆ ปากเด็กๆ ดูน้ำในแก้วน้ำอัดลมใบเล็กในมืออย่างเอร์็ดอรัย หญิงสาวทอดฝีเท้ารอและคอยมองคอยเรียกเด็กน้อยที่ตื่นเต้นหยุดดูสิ่งรอบตัวเป็นระยะๆ

“ฉันจำได้ว่าคุณลีโอดื่มเอสเปรสโซ แต่ไม่ทราบว่าคุณดื่มกาแฟอะไร ฉันเลยซื้อเอสเปรสโซมาให้คนละแก้วค่ะ” หญิงสาวพูดยิ้มๆ ยื่นถาดให้สีหนุ่มหยิบกาแฟไปคนละแก้ว

“คุณอเล็กซ์ คุณทอม คุณเดวิด จะเต็มนมกับน้ำตาลไหมคะ” สามหนุ่มส่งหน้าปฏิเสธ

“เราตกลงกันก่อนนะคะ” เสียงนุ่มเปล่งออกมาอย่างจริงจัง หลังจากสีหนุ่มจิบกาแฟไปคนละอีก พวกเขาองเธออย่างสงสัย “ฉันเลี้ยงกาแฟพวกคุณ

พวกคุณเลี้ยงคาร์ลไฟท์กับค่าตัวเข้าชมสถานที่ทั้งหลายนะคะ นี่เพราะคุณ
ลากฉันมา สองพวกคุณรวย..ฉันจน ดั้งนั้น..คุณจ่ายของแพงละกัน แล้วเราก็ไม่
ติดค้างกันนะคะ” เธอพูดหน้าตาย

เห็นสีหน้ามึนอึ้ง อึ้ง และอึ้ง เธอก็ส่งยิ้มหวานให้ ระวังรอให้พวกเขาหาย
อึ้ง เธอก็หยิบกล่องแล้วชวนน้องเกรตเดินไปถ่ายรูปร่วมมุขสวยๆ ในสถานี

เดวิดหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ “บอกแล้วว่าคุณพีชา แกฮา”

อเล็กซ์พูดอย่างงงๆ ว่า “ที่เขาพูดว่า 'แลก' หมายถึงอย่างนี้มั้ง” แล้วก็ยิ้ม
กว้าง พักพิงเปิดให้อีกสองหนุ่มดูลิโอที่จับกาแฟไปมองตามเธอไปด้วยสีหน้าที่
อ่อนโยนลงโดยไม่รู้ตัว

ถ้าฉันต้องจ่ายค่าเข้าปราสาท ฉันได้ประสาทกินเป็นแน่แท้ ตั้งสิบก
ปอนด์ห้าสิบบาทนี่ เขียวนะคะ นี่เป็นสาเหตุที่นักเรียนไทยส่วนใหญ่ไม่ค่อยจะ
เข้าชมสถานที่ทั้งหลายกัน จะมีก็แต่พวกบ้า 'บ้านอังกฤษ' อย่างฉันที่ไปเยือน
แต่เนี่ยเป็นครั้งที่สามที่ฉันไปปราสาทวินด์เซอร์ ฉันไม่ได้อยากไปอีกต่างหาก ฉัน
ไม่ยอมจ่ายเองแน่ๆ

กฎข้อสองกับสามของฉันคะ ชาติหน้าชาติไหนฉันก็ไม่อยากเจอเจ้ายักษ์
พวกนี้อีกแล้ว ดั้งนั้นฉันถือว่าเลี้ยงกาแฟก็น่าจะหายกัน เออ คงนับได้ละนะ!กฎ
ข้อหนึ่งของฉันนะถูกตัวเองละเมิดตั้งแต่เจอเจ้ายักษ์(ส์)กับยัยตัวจิ๋วแล้ว ดั้งนั้น
กฎข้อที่เหลือฉันต้องยึดให้มั่น

ฉันนะคิดยังไงก็พูดอย่างนั้นแถมมีเหตุผลประกอบอีกต่างหาก ซึ่งสำหรับ
คนบางคนมันช่าง..แทงใจดำ หลังจากจำตัวฉันเลยหุบปากสนิท 'คิดก่อนพูด
เสมอ' ฉันไม่เคยละเมิดกฎข้อหนึ่งมาตั้งเป็นสิบปี แต่กับเจ้ายักษ์พวกนี้ฉันไม่
อยากคบด้วย ฉันเลยเป็นตัวของตัวเองสุดๆ ชุติสนัยเก่ามาใช้..สบาย
สมอง แต่..เมื่อยปาก ที่จริงก็ชอบนะเป็นตัวของตัวเองดี ฉันรึก็หวังว่าพวกเขา
จะไม่พอใจแล้วเลิกมาตอแย แต่ทำไมถึงไม่ได้ผลก็ไม่รู้ คุณเดวิดนะมามองว่า
ฉันฮาได้ใจคะ แกซ่าง..ประหลาด ต่อมชั้นแกทำงานผิดปกติแหงๆ

คุณคงสงสัยว่าทำไมฉันไม่ปฏิเสธให้มันแข็งขัน คือ..มันมีปัญหายุ่งสอง

ข้อ ข้อหนึ่งคือฉันชอบเอาใจคนอื่น ไม่ว่าจะเป็นคนี่ 'ฉันไม่ชอบ' หรือ 'ไม่ชอบฉัน' ถ้าไม่ใช่เรื่องหนักหนาสาหัสฉันยังอดตามเอาใจไม่ได้ ดูอย่างตาลีโอบ้า อำนางสิคะ ฉันยังเผลอจำได้ว่าแกตีหมาแพะอะไรแบบไหนซะได้ ไร้ค่าญตัวเองจริงจังจริง แล้วนับประสาอะไรกับคนที่ฉันชอบอย่างยัยตัวจิ๋ว ฉันพานใจอ่อนกับน้องทุกทีจนอ่อนใจ ข้อที่สองคือคุณยักษ์ขอเลิกซ์แกจับจุดอ่อนข้อนี้ของฉันได้ แกลยใช้มันมาต้อนหน้าต้อนหลังฉันเสียสนุก

หลังจากสองสาวกลับมารวมกลุ่มก็พบว่ามิชายสูงวัยแต่งกายดี กำลังยืนคุยกับสี่หนุ่มอยู่ด้วยท่าทางนอบน้อม เธอได้ยินอเล็กซ์สั่งเรื่องการย้ายที่ประชุมอะไรสักอย่างและเรื่องอื่นอีกเร็วเร็ว ชายคนนั้นพยักหน้าหงิกหงักรับคำ “ผมจะจัดการให้เรียบร้อยครับ” จำได้หมดหรือค้ำาาา สูดยอดดดดด
หญิงสาวและเด็กน้อยเห็นชายคนนั้นยื่นรอยลิโอที่หันไปคุยกับเดวิดและทอม ทั้งสามปริกษาหาหรือเรื่องงานอย่างเคร่งเครียดกันครู่หนึ่งแล้วลิโอก็หันมาสั่งงานชายคนนั้นอีก สีหน้าของสาว(ตัว)ใหญ่กับสาว(ตัว)น้อยก็เริ่มงอแง ไห
ท่าน ท่าน ท่านและท่าน ช่าง..ไม่รู้จักเวล่ำเวลา

สองสาวยื่นมองการสนทนาตาปริบๆ อยู่นานสี่หนุ่มกับอีกหนึ่งไม่หนุ่มก็ไม่มมีทีท่าจะหันมาสนใจคนทั้งคู่ จนน้องเกรตทำหน้าที่เริ่มจะขยับตัวขยับเท้าไปมาจนหญิงสาวต้องกระชับมือน้อยๆ นั้นไว้แน่น ฉันจะบ้า เหนื่อยใจกับสองอาหลานนี่จริงๆ เธอกระแอมกระไออย่างดังเพื่อเรียกความสนใจจากสี่หนุ่มและหนึ่งไม่หนุ่ม ก่อนพูดขึ้นว่า “เออ...”

ลิโอหันมามองเธออย่างตำหนิ หน้านี้วคือขมวดอย่างไม่พอใจที่ถูกขัดจังหวะ ปากก็ยังขยับเร็วเร็วสั่งงานชายคนนั้นยาวเหยียด กรี้ดดด มันกวนบาทาและน่าช่วนอย่างแรง!! หลานนายนะที่ได้นิ้วลชซ์แต่กๆ อยู่นี่ แล้วทีนายชุดฉันขึ้นมาจากที่นอนอันแสนอ่อนนุ่มสบาย ฉันไม่หงุดหงิดอะไระ ใ้อ้า! ใ้อ์เซลฟี่

เซ็นเตอร์!

ชายไม่หนุ่มมปรายตามาหญิงสาวอย่างแปลกใจระคนรำคาญใจก่อนจะหันกลับไป

เดวิดหันมามองเธอแล้วก็ต้องอึ้งมึ่ม ผึ้งหูเตรียมฟังลูกแมวน้อยชวนพ่อสิงห์หนุ่ม เขาเห็นเธोज้องเพื่อนดาวาวอย่างไม่พอใจแถมหงุดหงิด ก่อนหลุบตาลง ปากที่เฝ้มแน่นค่อยๆ แยมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมา และโดยไม่สนใจว่าลีโอยังพูดๆ และพูดอยู่ เธอก็มลงบอกกับเด็กน้อยหน้าหงอยที่ยืนอยู่ข้างๆ ว่า “เด็กดีอย่างอแงนะ น้องเกรตต้องเข้าใจคุณอานะคะ คุณอาลีโอฟ่านแก่แล้ว..เฮีย เป็นผู้ใหญ่แล้วก็ต้องมึงงานยุ่ง คุณอาต้องหาเงินเยอะๆ มาปรนเปรอ เฮีย ชื่อของให้น้องเกรตไป พี่ว่าเราไปเที่ยวกันสองคนก่อนนะคะ ไว้คุณอาเสร็จธุระแล้วให้ท่านตามไปที่หลัง” ซีนร้อเจ้ายักษ์พวกนี้ วันนี้จะได้ไปไหนหรือเปล่าก็ไม่รู้

เดวิดกลั้ยมึ่มจนแก้มกระตุกจะหัวเราะออกมาก็ไม่กล้า ครั้งนี้เธอจงใจตะโกน เสียงของเธอดังกังวานจนลบเสียงของลีโอ

จากที่เห็นเพื่อนอีกสามคนของเขากับเกร็กหันขวับมามองเธอด้วยความรู้สึกต่างๆ กันไป ก็เดาได้ว่าทุกคนคงได้ยินกันอย่างชัดเจนทีเดียว อาจจะมีเกินคำว่าชัดเจนด้วยซ้ำ

“.....”มองมาไม่คำาา ฉันทพูดเรื่องจริงล้วนๆ อี อี

ปากของลีโอที่กำลังขยับขึ้นลงเปิดอ้าค้างอยู่อย่างนั้น เขาจ้องเธอจนตาคมดูนั้นแทบถลนออกมานอกเบ้า แล้วก็คำรามออกมาเบาๆ ในที่สุด

“เธอ!” แก่ช่าง..น่ากลัว! แต่..ฉันทปรี๊ดคะ ปรี๊ดมาก! ขอบอก!

หนึ่งไม่หนุ่มหันขวับมาจ้องหญิงสาวตาถลนเช่นกัน เธอมองเขาแล้วยิ้มให้นิดๆเป็นไรคำาา ทำหน้าอย่างกะเห็นผี

ยิ่งสามหนุ่มที่เหลือทำเสียงกระแอมกระไอเหมือนอะไรติดคอ หนึ่งชายไม่หนุ่มยิ่งจ้องหญิงสาวอย่างไม่อยากเชื่อสายตา ไม่ใช่ผีแน่ะ ไม่ต้องจ้องขนาดนั้น ยิ่งไงก็มองไม่ทะลุหรือค่าคุณณณ

เด็กน้อยเงยหน้ามอมเธอ พยักหน้าเล็กกร้วเร็ว พลังกระโดดโลดเต้นอย่าง

ดีใจ “ไปเที่ยวกับพี่ปานค่า ไปเที่ยวค่า!” อู๊ย ตะโกนทำไมคะ พี่อยู่ตรงนี่เอง

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นพูดกับลิโอหน้าตาเฉย “เจอกันที่โน่นนะคะ เด็ก ๆ อย่างเราขอไปเที่ยวก่อน เชิญคนแก่ เอ๊ย ผู้ใหญ่คุยกันตามสบาย” นายไม่ต้องมาจิกตาขอบอกขอบใจอย่างนั้นเลยนะ ฉันทช่วยแก้ปัญหาให้นายแล้วไง ตาบ้า!

ก่อนที่เธอจะหมุนตัวเดินไปเสียงเข้มๆ ก็ดังขึ้นว่า “เราเสร็จธุระแล้ว” ไ้อ้วว บุญของฉัน ไม่งั้นต้องออก ‘ชะ-ตังค์’ ชื่อตัวเองล่ะแยะเลย เมื่อกี้ฉันลืมนิดไปเลยคะ เกือบเข้าเนื้ออีกละ

เธอถอนใจยาวก่อน หันมายิ้มให้เขานิดหนึ่ง “ชื่อตัวที่นั่นคะ คุณอาขา!” เธอพูดพลางขึ้นนิ้วไปที่เครื่องขายตั๋วอัตโนมัติของสถานีที่อยู่ข้างๆ และไม่มีคนเข้าไปใช้ “ใช้บัตรเครดิตซื้อได้นะคะ” เธอพูดต่อ ตะลึงมองไรค่าาาา เสร็จธุระแล้วก็ไปซื้อตั๋วสิ จะรอให้ตัวเดินมาหาอะ เอ๊ะ! เอ๊ะ! หรือว่า..ท่านหงิกจะใช้ไม่เป็น!

“คนแก่อย่างคุณคงใช้ไม่เป็น ที่จริงก็ใช้ไม่ยาก--” เธอพึมพำออกมาแล้วก็เบิกตาโตเหมือนนีกได้ อู๊ย พูดอะไรไปคะนี่ ฉันไม่ตั้งใจว่านายโง่งน้ำ นายสิงโต แต่ปกติคนแก่ใช้เครื่องพวกนี้ไม่เป็นจริงๆ นีน้า แม่ฉันโง่งน้ำ

กรี๊ดดดดดดดด น้ากล้ววววววววววววว

ลิโอนั้นตั้งแต่เรื่องที่เธอพูดว่าเขาแก่ค่าแรกก็หน้าตาบึ้งตึงมากอยู่แล้ว ยิ่งเธอมาพูดราวกับเป็นห่วงว่าเขาไม่ประสีประสาในเรื่องเทคโนโลยีหน้าตาก็ยิ่งดูดันมากขึ้นไปอีก เขาหรีตามองเธอกัดฟันกรอดพลางขยับตัวไปหาเธออย่างลืมตัว เธอมองเขาตาโตแล้วรีบก้มลงอุ้มน้องเกรตมากอดแน่นทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ พูดออกมาเสียงลั่นว่า “เออ ช่างขายตั๋วอยู่ตรงโน้น แต่คิวยาวหน่อยนะคะ” เธอชี้ไปที่ช่องขายตั๋วซึ่งอยู่ไม่ไกลจากตู้ใบนั้นที่มีคนเข้าแถวรออยู่หลายคิว “รีบไปซื้อสิคะ เราจะได้ไปกันเสียที” ไ้อ้วว ยิ่งกล้วาาาา

เธอแอบมองก็เห็นสามหนุ่มแอบยิ้มให้กัน กลั่นหัวเราะกันเต็มที่เมื่อพวกเขาเห็นลิโอกำหมัดแน่นมองเธอด้วยสายตาเย็นเยียบ ไ้อ้วว สายตาพิฆาตของ

แกช่าง..ร้อนแรง แค่สองชั่วโมงเท่านั้น..ปากฉันก็เริ่มเสียแล้ว วันนี้ฉันจะรอดไหมคะนี่!

ตัวรถไฟนะ ฉันไม่โง่ซื้อให้ก่อนแน่ ออกเงินไปก่อนแล้วจะทวงยังงัยละค้า
ครวาก่อนยังสยองไม่หาย

ไม่ต้องงงนะคะที่เราสามารถเอ้อระเหยล่อยชายได้เพราะรถไฟที่นี้ถ้าไป
จากเมืองใหญ่เมืองสำคัญจะมีค่อนข้างถี่ ดังนั้นจึงไม่ต้องมากังวลมากมายเรื่อง
ตารางเวลาออกของรถ ตกรถขบวนหนึ่งก็รออีกขบวนได้ วันนี้เราไม่รีบนี้คะ

“เดี๋ยวมผมจัดการให้ครับ คุณอเล็กซ์จะไปไหน” ชายผู้ไม่หนุ่มพุดขึ้นอย่าง
งงๆ หลังจากหายตกตะลึงกับเหตุการณ์แมวน้อยปะทะสิงห์หนุ่ม

“ไม่ต้องเกริก คุณไปเถอะ จัดการที่ส่งไปให้เรียบร้อยก็แล้วกัน ที่เหลือ
เดี๋ยวจ้ให้คุณลีโอโทรไปสั่งต่อ” อเล็กซ์พุดยิ้มๆ โบกมือโลกๆ และเลิกสนใจ
ชายคนนั้นที่เดินจากไปอย่างงุนงง

อเล็กซ์เห็นหญิงสาวมองตามลีโอที่ก้าวยาวๆ เดินไปที่ช่องขายตั๋ว ที่แรก
เธอขยับตัวนิดหนึ่งทำท่าจะก้าวตามไปแต่กลับชะงักยืนมองลีโอที่เดินไปต่อแถว
อย่างครุ่นคิด เขาก็พยักพเยิดให้เพื่อนทั้งคู่ดู เธอทำหน้านิ้วคิ้วขมวดจ้องลีโอ
เขม็ง เมื่อเห็นว่าจะถึงคิวมันเข้าไปซื้อตั๋วก็ถอนใจยาวส่งน้องเกรตให้เขาอุ้มและ
ขอตัวไปคุยกับลีโอ ก่อนเดินจ้เข้าไปหา

ตาลีโอะจะดีตั๋วเที่ยวเดียวให้ฉันใหม่คะนี่ ฉันไม่อยากจ่ายค่ารถไฟขากลับ
เอง มันแพง ลองเสี่ยงตายไปเดือนแกก็แล้วกันเนอะ ด้านได้! อายอด!ตัวรถที่นี้
มีแบบชั้นหนึ่งกับชั้นธรรมดา ชั้นหนึ่งเท่าไรไม่รู้ฉันไม่เคยดูราคา แต่ตัววันชั้น
ธรรมดาไม่ว่าจะไปกลับหรือเที่ยวเดียวราคาเท่ากันคะ สายเรดดิ้ง-วินด์เซอร์
ราคาก็ราวๆ เก้าปอนด์กว่าๆ

ผู้คนที่เข้าแถวรอซื้อตั๋วและที่ยืนเตร่อยู่แถวนั้น จากที่แปลกใจอยู่แล้วที่
ออยู่ๆ ก็มีชายหนุ่มหล่อเหลาร่างสูงใหญ่แต่งกายภูมิฐานเดินมาต่อแถว ก็ต้อง
แปลกใจยิ่งขึ้นที่เห็นหญิงสาวชาวเอเชียแต่งกายปอนๆ เดินเข้าไปหาเขา ชาย
หนุ่มเองก็ทำท่าว่ารู้จักกับเธอเสียด้วย

What love is...ก็อ้อ!!

หญิงสาวเดินไปยืนยิ้มเขินๆ ข้างชายหนุ่ม เธอเรียกเขาเสียงสั้นนิดๆ “คุณ ลีโอคะ”

เมื่อเขาหันหน้าดูต้นมามองเธออย่างหงุดหงิดแถมสงสัย เธอก็พูดกับเขา อ่อยๆ ว่า “เมื่อก็ฉันขอโทษนะคะ ก็คุณนะไม่สนใจหลานเลย น้องเกรตเองก็เริ่ม จะงอแง พอฉันทักก็มาโมโหฉันอย่างนั้นฉันก็โกรธบ้างสิคะ ยกโทษให้ฉันนะคะ ต่อไปฉันจะระวังปากมากกว่านี้” ฉันเด็กกว่านี่คะ แกเป็นผู้ใหญ่กว่า ถึงแกจะ ผิด ฉันขอโทษก่อนก็ไม่ใช่ไรคะ จะได้เลิก..อิมคริม วันนี้ยังอีกยาวไกลนัก..มัน เครียดดด!!!

พอเห็นเขามีสีหน้าดีขึ้น เธอก็ยิ้มอ่อนๆ พุงเข้าสู่วัตถุประสงค์ของการ เสียงชีวิตทันที “ตัวรถไฟของฉันชื่อเป็นแบบตัวไปกลับนะคะ” แล้วก็หันมามอง ออกเสียงเธอนิ่งพูดต่ออ่อยๆ ว่า “ฉันกลัวคุณลืม” ทำไมท่านช่างสูง ฉันเมื่อยคอ มากมาย ฉันไม่มีสันสูงๆ มาเสริมขาสั้นๆ เสียด้วย คือวันนี้ต้องเดินเยอะฉันไม่ ยากทรมาณเท่า สวยแต่ทรมาณ ช่างไม่คุ้ม!

“...” เธอเงยหน้า พลังส่งยิ้มออกอ่อนเต็มที เขามองเธอนิ่งไม่พูดอะไร เสียง..ไม่มีเสียงตอบรับจากหมายเลขที่ท่านเรียก ตานี้ นอกจากสิ่งงาน แล้วแกพูดอย่างอื่นเป็นใหม่คะนี่

ทำไมคุณอาภูมิด้านทานดีจังคะ ใ้ทำอ่อนเพศฆมาตของฉันไม่เคยใช้ กับแกได้เลย ฉันล่งง

ทำไมแกใจร้ายกับกระเป๋าดังค์ฉันจัง ฉันไปเป็นหนี้แกแต่ชาติปางไหนคะ เธอถอนใจและก่อนจะหันเดินจากไปก็ได้ยินเสียงท่มดังขึ้นว่า “เดี๋ยวไป ส่ง”

“ขอบคุณคะ แต่--” หญิงสาวเงยหน้ามอมเขายิ้มๆ แล้วรีบกลืนคำพูดที่ ตั้งใจจะปฏิเสธลงไปทันที เมื่อเห็นหน้าหน้าที่เริ่มขึงตึงของเขา แวตตาที่มอมเธอ นั้นนึ่งลึกแถมหงุดหงิดปนรำคาญ มอมมาเหมือนเธอเป็นเด็กพูดจาไม่รู้เรื่อง มัน ช่าง..น่าช่วนอย่างแรง!

ก่อนภาพจินตนาการซู่ๆ ช่วนๆ เจ้าสิงโตขี้เต๊ะจะออกเป็นรูปเป็นร่างก็ถึงคิวซื้อตัวของชายหนุ่มพอดี เขาจับข้อศอกเธอเบาๆ ดันให้เดินเข้าไปด้วยกันเสียงทุ่มทุ่มสั่งเจ้าหน้าที่ชายตัวว่า “ตัวเดียวเดียว ผู้ใหญ่ห้าใบ เด็กหนึ่งใบ...” และจ่ายเงินไป ระหว่างรอดตัวก็หันมามองเธอที่ยืนเหม่ปากมอเงาอย่างขัดใจ เขาเลิกคิ้วทำทนายให้เธอพูดอะไรสักอย่าง

กรี๊ดดด ท่านช่าง..กวน..บาทา น่าตี่มากมาย!!

ไอ้หมูบ้าอำนาจ ซื้อฉันไม่ได้ ก็จะมาเป็นเจ้าของชีวิตฉันให้ได้ นั่งตรงนั้น! ทำอย่างนี้!

นายคิดว่านายเป็นใคร! แม่ฉันยังไม่เคยทำกับฉันขนาดนี้เลย!!

ฝากไว้ก่อนเถอะ!!

คนรอบข้างที่ยืนมองเหตุการณ์อย่างแปลกใจในตอนแรกก็เริ่มหันไปมียิ้มอย่างช้าๆ กับกิริยาน่ารักของคนทั้งคู่ในตอนแรกที่ชายหนุ่มหันหน้าตาดันมาขึ้นเข้าแถวนั้น ทุกคนก็เกร็งไปนิดๆ แต่หลังจากที่สาวเอเชียเข้ามาหา ส่งยิ้มหวาน พูดจาออกด้ออัน สีหน้าของชายหนุ่มก็คลายความดุตันลง ถ้าใครอยู่ใกล้หน่อยก็จะเห็นว่าเขามองเธออย่างเอ็นดูแกมหงุดหงิดขัดใจ และยิ่งเขาได้หยอกเย้าเธอมากเท่าไรหน้าตาของเขาก็ยิ่งอ่อนโยนลงเท่านั้น ในขณะที่หญิงสาวเมื่อไม่ได้ตั้งใจใบหน้าก็เริ่มองำซึ่งก็ดูน่ารักไปอีกแบบ และยิ่งทำให้เขาคนนั้นอารมณ์ดียิ่งขึ้น

รถไฟของอังกฤษก็เหมือนรถไฟทั่วไปที่มีที่นั่งแถวละสี่ตัวมีทางเดินกว้างตรงกลางระหว่างเก้าอี้สองข้างข้างละสองตัว แต่ความพิเศษของเก้าอี้บนรถไฟของที่นี่ก็คือแต่ละตู้โดยสารจะมีเก้าอี้สองแบบมีทั้งแบบหันหน้าและหันหลังตอนรถวิ่งให้เลือนั่งตามใจชอบ ดังนั้นตรงกลางขบวนรถจะมีเก้าอี้พิเศษที่หันหน้าเข้ากันและมีโต๊ะตัวใหญ่อยู่ตรงกลาง คนที่มาเป็นกลุ่มก็สามารถนั่งสนทนากัน รับประทานอาหารหรือทำงานร่วมกันได้ นอกจากนี้ที่

What love is...ก็อ้อ!!

ผนังสองข้างของที่นั่งแต่ละแถวยังมีปลั๊กไฟให้ผู้โดยสารได้ใช้ชาร์จแบตเตอรี่ของโน้ตบุ๊กและโทรศัพท์มือถืออีกด้วย

รถไฟสายเรดดิ้ง-สลิฟท์ลีโอซื้อตั๋วมีตู้รถไฟชั้นหนึ่งอยู่ทางหางขบวน เมื่อถึงคณะขึ้นมานบนขบวนรถพวกเขาจึงต้องเดินผ่านตู้โดยสารชั้นธรรมดา หญิงสาวสังเกตเห็นว่าคนที่นั่งอยู่บนรถต่างหันมามองแล้วก็ซุบซิบกัน บางคนพยายามยิ้มให้สีห่มแต่ก็ไม่ได้ได้รับความสนใจกลับ

เก้าอี้ของขบวนชั้นหนึ่งที่ลีโอของจะต่างกับชั้นธรรมดาก็ตรงที่จะมีผ้าปูรองศีรษะทำให้ดูมีระดับมากขึ้น เก้าอี้บุด้วยสีกหลาดที่ดูใหม่กว่า ภายในตู้รถไฟดูสะอาดสะอ้านมากกว่า และที่นั่งเป็นเก้าอี้แบบมีโต๊ะกลางทั้งด้านขวาและซ้ายของรถไฟในแนวเดียวกัน

ขบวนชั้นหนึ่งอะไรคะนี่! ตู้อึดเดี่ยวเอง มีโต๊ะสี่ตัวติดหน้าต่างสองข้างสองแถวมีทางเดินผ่าตรงกลางเหมือนชั้นธรรมดาแหละ คิดว่าขบวนมันจะยาวขนาดไหนคะ ฉันทันหนกก้าวก็ชนผนังพอดี มันช่าง...เล็ก! ห้องน้ำก็ไม่มีต้องไปใช้กับตู้โดยสารชั้นธรรมดาอยู่ดี! คุ่มใหม่นี้! เมื่อกี้ฉันรีบรับตัวตอนนายตรวจส่งคืนตาลีโอเอามาแอบดูราคา ใ้ มายก็อด คนละเกือบสามสิบบอนด์ พันห้าร้อยบาท ช่างแพง! นั่งแค่ 40 นาทีเองนะ ถ้าตั๋วธรรมดาแค่สี่ร้อยหกสิบเองนะคะ ฉันทันจะบ้า!

คุณอเล็กซ์ คุณทอม และคุณเดวิดเขานั่งด้วยกัน นั่งเกรตกับตาลีโอนั่งตรงข้ามกันที่เก้าอี้ริมหน้าต่างของโต๊ะอีกตัว ฉันทันเลยนั่งข้างน้อง หลังจากเราสองคนนั่งชี้ชวนกันชมวิวทุ่งหญ้าเขียวขจีและบ้านเรือนชนบทของชาวอังกฤษที่นอกกระจกได้สักพัก ฉันทันก็ได้ยินเสียงดังจากข้างตัวเลยเงยหน้าขึ้นมอง

โอ้ววว แม่เจ้าประคุณรูนช่อง คุณลิขี่ฉันทันก็ว่าหน้าอกหน้าใจเธอล้นหลามแล้วนะนี่! แต่ถ้าคุณลิขี่ไซส์ XL คุณคนนี่เธอ XXL เธอยิ่งกว่าฉันทันอีก มันช่าง...มหึมา อืมม น่าจะหนัก แถมเอวนี่เล็กกว่าฉันทันอีก สะโพกผายกลมมน เธอช่าง...ย้วยวน

“มิสเตอร์โฮเวิร์ดไซ้ไหมคะ” เธอถามตาลีโเสียงหวานเจี๊ยบ

เสียชีวิตฉันมองหน้าเธอไม่เห็น คือช่วงตัวกับแขนของเธอบังมิดเลยสงสัยจะสูงด้วยค่ะ ฉันสงสัยเหลือเกินว่าเธอไม่หนาวหรือไง เธอใส่แค่ชุดเดรสสีดำกับแจ็กเก็ตตัวสั้นเข้าชุดกัน กระโปรงเธอก็..สั้นสั้น ถุงน่องสีดำลายจุดเช็กก็..ช่าง..บาง แหม ไม่บางก็ไม่เช็กขึ้นอะ ฉันนะเสื้อและกางเกงอย่างละสามชั้นเออ ไม่ใช่หมูสามชั้นนะ อย่าเข้าใจผิด แล้วส่วนที่ฉันกล้านำเสนอให้โผล่ออกมาต้องอากาศเย็นๆ ก็แค่หน้ากับมือเท่านั้น แถมฉันยังต้องทาครีมมอยเจอร์ไว้..เซ่อ..เซ่ง..ทุกอย่างสามชั่วโมงอีกต่างหาก อยู่ที่นี้ถ้าไม่ทาครีมทาผิวหน้าๆ ได้เป็นน้องงาแน่ะ เพราะเนื้อมันจะแตก..ลายงา

ตาลีโแกมองสาวเจ้าแล้วก็ขยับมานั่งเก้าอี้ตรงข้ามฉัน แกจะมาดูหน้าอกหน้าใจ เอ๊ย หน้าตาของเธอชัดๆ มั่งคะ ตานั่นทักตอบไปแต่ต้นทำหน้าว่าจำไม่ได้ คุณผู้หญิงแกล่เลยทำความว่าแกชื่อมิสอะไรสักอย่างหลานใครสักคนฉันฟังไม่ทัน ชื่อสกุลคนอังกฤษมันฟังยาก ยิ่งถ้าเขาออกสำเนียงอังกฤษแท้ อย่างหวังว่าจะทวนได้ถูกหรือสะกดได้ถูกเลย เธอก็คุยว่าเจอกับตาลีโที่งานการกุศลที่ไหนสักแห่งฉันก็จับชื่อไม่ได้อีกแหละ มันช่างภาษาอังกฤษเหลือเกิน เธอยื่นนามบัตรให้แล้วบอกว่าจะโทรหาตาลีโเรื่องงานการกุศลอะไรสักอย่างที่เธอกำลังจะจัด ตาลีโเลยบอกว่าให้นัดกับเลขานุการของแกหรือใครสักคน แต่ไม่ยกให้นามบัตรไป ฉันล่งงว่าเธอจะโทรหาได้ไง แต่เธอคงไม่งอย่างฉัน เพราะเธอก็บอกว่าจะโทรไปนัดแล้วก็ลาไปเมื่อตาลีโเสียชีวิตมาหลายปีมองนอกหน้าต่างเฉยเลย เอ อากาหรือนัดเจอบ่อยหรือจะเป็นนิสัยของแก

จากสถานีเรตดิงใช้เวลาสี่สิบนาทีก็ถึงสถานีสลิป คณะเดินทางต้องเปลี่ยนรถไฟที่สถานีนี้ รถไฟจากสลิปไปวินด์เซอร์เป็นรถไฟขบวนสั้นมีไม่กี่ตู้ แต่ก็มีทุกครึ่งชั่วโมงดังนั้นจึงมีผู้คนขึ้นรอรถไฟอยู่ประปราย

“อีกสิบนาทีมีอีกคันคะ เราต้องไปรอที่ชานชาลาที่หนึ่ง” หญิงสาวหันไป

บอกสี่หนุ่มหลังจากยื่นดูบอร์ดประกาศตารางเวลารถไฟของสถานีอยู่คู่อู่อหนึ่ง

หลังจากก้มๆ เงยๆ เขียนอะไรยุกยิกบนกระดาษในฝ่ามือ เธอก็สะดุ้งคิดเรียกสี่โอที่กำลังยื่นดูบอร์ดประกาศเที่ยวของรถไฟอยู่ เธออมยิ้มตาพราว ยื่นมือที่กำกระดาษแผ่นหนึ่งส่งให้เมื่อเขาหันมา พอเขายื่นมือมารับไปอย่างงงๆ เธอก็พูดว่า “คุณลิมไว้บนรถคะ”

“ซานซาลาที่หนึ่งไปทางไหนคะ น้องเกรตนำทางสิคะ” เธอหันไปถามน้องเกรต

หลังจากมองสองสาวเดินไป ลีโอก็ได้สติ เขาตั้งสายตากลับมามองดูของในมือ พลังพลิกไปมา

“เฮ้ย! เดียวนี้มีแอบส่งจดหมายรักให้กันด้วย” อเล็กซ์พูดก่อนยื่นหน้าเข้ามาดูของในมือเพื่อนแล้วก็หัวเราะเสียงดัง

“ยัยตัวแสบ!” ลีโอคำรามหน้าแดงก่ำ

ทอมกับเดวิดชะโงกหน้าเข้าไปดูก็เห็นนามบัตรใบหนึ่ง ทอมคว้าจากมือลีโอมาดูก็เห็นมีข้อความสีแดงเขียนไว้ที่ด้านหลังของนามบัตร

“คุณจิวี่รั่มรั้ง! ~.~” แต่..จิวี่รั่มรั้ง บทนัดเรื่องงานการกุศลนะ ค้า^o^”

ทอมอ่านเน้นเสียงหนักคำที่ขีดเส้นใต้กำกับ “มีรูปด้วย น่ารักดี หลานสาวคนใหม่ของนายนี้อารมณ์ขันจริงๆ” เขาพูดต่อแล้วหัวเราะออกมา โบกนามบัตรไปมา

“หลานตัวโตของนาย เขาคิดว่านายหลงลิมอีกล่ะสิ” เดวิดแซวตาพราว แต่ไม่กล้าหัวเราะเพราะสี่โอหันมามองเขาตาเขียว

“สี่โอ นายไซคดึ่จจริงฯ ชื่อหนึ่งได้ถึงสามเลย” อเล็กซ์ตอบไหลสี่โอเบาๆ

สามหนุ่มหันมามองอเล็กซ์ที่ยืนยิ้มกริ่มเป็นตาเดียวอย่างสงสัย

“อ้าว ได้ทั้งพี่เลี้ยง ได้ทั้งเลขาส่วนตัว ได้ทั้ง--” อเล็กซ์ลากเสียงยาว ทำหน้าเจ้าเล่ห์

แล้วสามหนุ่มก็ได้เห็นสี่โอวางหน้าไม่ถูก เบือนหน้าหลบสายตาเพื่อนเป็น

ครั้งแรกในชีวิต อเล็กซ์ยิ้มกว้าง เดินไปตบปาลิโอเบาๆ “เฮ้ย! นายคิดอะไร เรา หมายถึง..หลานไว้ย!หลานแก่ๆ อย่างนาย..กินสามสิบห้า..แล้ว เขาจะเอาไปทำอะไร” พุดจบอเล็กซ์ก็รีบเดินไปไม่รอดูว่าที่วางระเบิดไว้จะโดนใครบ้าง เขายิ้มในหน้าเมื่อได้ยินเสียงระเบิดหัวเราะของทอมและเสียงกระแอมกระไอของเดวิด

สี่หนุ่มเดินมาถึงซานซาลาที่หนึ่งก็เห็นหญิงสาวกำลังยืนคุยยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่กับชายหนุ่มผมดำคนหนึ่ง อายุของเขาคงประมาณ 30-35 เธอฟังเขาพูดแล้วก็ยิ้มน้องเกรตขึ้นมาชี้ให้เด็กน้อยดูที่จอมอนิเตอร์ สองสาวพยักพยักกันแล้วเธอก็หันมาพูดกับเขา เขาขยับเข้ามายืนใกล้เธอจนไหล่แทบชนกัน เงยหน้ามองมอนิเตอร์แล้วก็มองเธอพลางพยักหน้าหงิกหงักและยิ้มหวานให้ พวกเขาเห็นเธอตะลึงมองแล้วทำหน้าเขินอายนิดๆ คุนารัก ซึ่งก็ทำให้ชายหนุ่มคนนั้นยิ้มกว้างขึ้นอย่างเอ็นดู เขาคุยกับน้องเกรต เด็กน้อยก็ตอบกลับฉะฉาน

ลีไอชะงักมองอยู่ไม่นานก็เดินอย่างสามซุมเข้าไปอย่างรวดเร็ว สามหนุ่มที่ตามมาก็ลุ้นๆ กันอยู่ว่าเพื่อนจะทำอะไร แต่ก่อนที่ลีไอจะเดินไปถึงสองหนุ่มสาวไม่กี่ก้าว รถไฟก็เข้ามาเทียบท่าซานซาลาพอดี เมื่อลีไอเดินไปถึงจึงผลักหลังหญิงสาวที่อุ้มน้องเกรตอยู่ให้ขึ้นรถไฟไปอย่างไม่ปราณีปราศรัย ไม่รอให้เธอกล่าวลาชายหนุ่มผมดำที่มองตามหลังพวกเขาไปตาปริบๆ

“ว้าว!!! นึกว่าจะได้ดูอะไรสนุกๆ” อเล็กซ์พูดอย่างเสียดายแล้วเดินไปขึ้นรถไฟ

รถไฟสายสลัฟ-วินด์เซอร์ก็เหมือนขบวนเมื่อกี้แหละค่ะ เพียงแต่มีตู้น้อยกว่าชั้นหนึ่งก็เล็กเล็กพอกันเลย แต่บรรยากาศช่าง..อิมคริม เอ่อ ฉันทเพลง

ไปแห่หมวดสิงโตอีกแล้ว แต่ไม่แพ้เลยอะ ตาลีโกลังฉันได้ พอฉันแห่กลับนิดๆ หน่อยๆ ดันมาโมโหเสียใหญ่โต เพื่อนๆ แก่ไม่เห็นเป็นอย่างนี้เลย

แล้วดูสิ มารยาทก็ช่างแย่ ผู้ดีอังกฤษอะไรนี่! ฉันยังไม่ได้บอกလာตาหนุ่มผมดำเลยก็ลากหลุนๆ ให้ขึ้นมาเฉยเลย กลัวตกรถไฟหรือไงไม่รู้ ฉันว่าจะส.ใส่เกือบบอกแกไปว่าฉันไม่ได้จอดแค่แป็บๆ ไม่ต้องรีบก็ได้ ที่สล์ฟเป็นสถานีปลายทางรถไฟมันจอดรอเวลาออกหลายนาที่ที่อยู่ แต่..หนึ่งหน้าแกมันช่าง..ดึงฉันเลยไม่ยอมต่อความยาวสาวความ..น่ากลัว!

ใช้ว่าฉันจะอยากเจอะแะจะอะไรกับพ่อหนุ่มคนนั้นหรือก เขาไม่ได้มาจับฉันเสียหน่อย หัวๆ อย่างนี้ไม่เคยมีหนุ่มมาจับเสียที่ เซ็งจะแย่! เขามาถามว่ารถไฟที่จะไปวินด์เซอร์ออกจากขานชาลानीหรือเปล่า จะจอดก็สถานี ฉันเลยชี้ให้เขาดูจอมอนิเตอร์ว่ารถไฟนะออกจากขานชาลानीแน่นอนและไม่จอดที่ไหนอีก ตรงไปวินด์เซอร์เลย เมื่อไหร่จอดก็แปลว่าถึงเชิญลงได้เลย พูดยังไม่ทันจบ ตาลีโอบ้าอำนาจก็ดันลากฉันหลุนๆ ขึ้นมา แหม แหม มันน่าช่วนจริงๆ พับผ้าสิ!

แต่..เฮ้อ ไปห่างๆ แกดีกว่านะ จิตใจจะได้แจ่มใส เดี่ยวเที่ยวไม่สนุกอะเชิญแก..อิมคริมไปคนเดียวเหอะ!

“ฉันไปเดินสำรวจรถไฟนะคะ” หญิงสาวพูดกับลีโอบาๆ

อเล็กซ์กับทอมได้ยินเสียงเธอก็หันมามอง เธอทำท่าลุกขึ้นแล้วออยู่ๆ ก็ทิ้งตัวนั่งลงไปใหม่หน้าแดงก่ำมองลีโอยู่ที่นั่งตัวเอนพิงพนักฝั่งตรงข้ามอย่างตกใจ พวกเขาเห็นว่าเพื่อนกอดอกหลับตาศีรษะพิงพนักท่าทางสบายๆ กังงว่าเธอตกใจเรื่องอะไร เธอขยับตัวไปมาอย่างอึดอัดแล้วค่อยๆ ขยับสะโพกไปติดพนักเก้าอี้ของตัวเองจนตัวลึบก่อนชำเลื่องมองลงใต้โต๊ะ พวกเขาองตามลงไปบ้างก็แทบหลุดหัวเราะออกมา ขาของลีโอยื่นออกมาขวางทางออกของเธอไว้ ปลายเท้าของมันยันขาเก้าอี้ของเธอ หัวเข่าแทบจะชนเบาะนั่งของเธอ ไม่ต้องเห็นก็พอรู้ว่าขาอีกข้างของมันก็คงอยู่ในตำแหน่งไม่ต่างกันไม่อย่างนั้นเธอคงขยับหนี

ไปทางเก้าอี้ของน้องเกรตแล้ว พวกเขานั่งแอบมองเหตุการณ์อย่างลึนๆ ว่าจะ
เธอจะทำอย่างไรต่อ เธอหันรีหันขวางก่อนก็มลงมองนาฬิกาข้อมืออยู่ครู่หนึ่ง
แล้วถอนใจ น้องเกรตที่คงไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็กระโดดโลดเต้นชวนหญิงสาวดู
นั่นดูนี่อย่างสนุกสนาน เธอจึงหันไปคุยยิ้มเล่นกับเด็กน้อยเหมือนเป็นปกติแต่ก็
เกร็งตัวลึบตลอดเวลา

อเล็กซ์สะกิดเดวิดที่อยู่ข้างๆ ให้หันไปดู กระจกกระจาบกับสองหนุ่ม
เบาๆ ว่า “เพื่อนของเราทำคะแนนตีขึ้นได้บ้างแล้ววะ”

“อ้าว ไม่นับเมื่อเช้ารึไง” เดวิดพูดยิ้มๆ

“เมื่อเช้า?” ทอมส่ายหน้าแล้วพูดอย่างอ่อนใจปนขำว่า “บนรถตู้ล่ะนะ
เฮอะ! นั่งตัวแข็งทื่อเป็นเด็กหนุ่มไม่ประสาอย่างนั้น ไม่ให้คะแนนวะ เป็นเรา
หนอยไม่ได้”

“เสียชื่อจริงๆ เพื่อนเรา” อเล็กซ์กระซิบพลางส่ายหน้า

ใช้เวลาสิบห้านาทีรถไฟก็เข้ามาจอดเทียบที่ชานชาลาของสถานี

รถไฟวินด์เซอร์ เพราะเป็นสถานีเล็กๆ ปลายทางจึงมีชานชาลาเล็กๆ เพียงชาน
ชาลาเดียว แม้มีช่องขายตั๋วเพียงช่องเดียว แต่ก็มีเครื่องขายตั๋วอัตโนมัติ
ให้บริการอยู่ข้างๆ อีกสองเครื่อง เนื่องจากเป็นการเดินทางระยะสั้นจากสถานี
หนึ่งถึงอีกสถานีหนึ่ง คนท้องถิ่นบางคนโดยเฉพาะเด็กวัยรุ่นจึงถือโอกาสไม่ซื้อ
ตั๋วและขึ้นรถไฟฟรีทำให้ทั้งสถานีมีป้ายเตือนเรื่องค่าปรับรถไฟติดอยู่ไปทั่ว โดย
ถ้าโดนจับได้จะต้องจ่ายค่าปรับถึงยี่สิบปอนด์ ทั้งที่ค่าตั๋วราคาเพียงแค่สอง
ปอนด์เท่านั้น

“ลีโอ” อเล็กซ์เรียกเมื่อเห็นลีโอไม่ยอมขยับหลังจากที่รถไฟจอดสนิทแล้ว
ลีโอลืมตาขึ้นไม่มีที่ทางว่เจียแต่อย่างใด เขามองสบตาอเล็กซ์อย่างหงุดหงิด

“ถึงแล้ว นายจะลงไหม” อเล็กซ์ถามเสียงปนขำ ลีโอลุกขึ้นอย่างช้าๆ และ
เดินลงไปสมทบกับอีกสองหนุ่มโดยไม่พูดและไม่เหลือบแลไปทางหญิงสาวที่นั่ง

ตัวลืบเกร็งอยู่ตรงข้ามแม่แต่น้อย

“ไปครับ คุณป่าน” อเล็กซ์ก้มลงชวนหญิงสาว

เธอถอนหายใจยาวแล้วลุกขึ้น เงยหน้าขึ้นมองเขาทำหน้านิ่งตัวลืบมวด แล้วก็พูดอย่างหงุดหงิดเบาๆ ว่า “เพื่อนคุณไม่แฟร์ แก่ลั้งฉันได้แก่ลั้งฉันดี พอฉันเอาคืนก็โมโห ไม่แฟร์มาก!” แล้วเธอก็หันไปจูงเด็กน้อยลงจากรถไฟไปสมทบกับอีกสามหนุ่ม

เมื่อเดินออกมาพ้นจากชานชาลาของสถานี หญิงสาวก็รีบเดินไปคว้ามีอน้องเกรตที่ถลาออกไปอย่างตื่นเต้นที่เห็นหัวรถไฟโบราณที่จัดแสดงไว้ด้านข้าง เธอถ่ายรูปน้องเกรตกับคุณอาๆ ที่เดินมาสมทบไปหลายรูปก่อนที่จะเริ่มต้นการท่องเที่ยวในเมือง

สี่หนุ่มเดินช้าๆ คุยกันอย่างสนุกสนาน รำลึกความหลังเมื่อครั้งที่ยังเป็นนักเรียนอยู่ที่นี่ ทำให้หญิงสาวคนเดียวของคณะเดินทางต้องคอยเดินแกมวิ่งตามเด็กน้อยที่เดี่ยววิ่งไปดูหน้าต่างโชว์สินค้าของร้านนุ่นที่ร้านนี้ที่อยู่คนเดียวก่อนเดินพ้นจากตัวอาคารของสถานีรถไฟหญิงสาวพาเด็กน้อยหายเข้าไปในศูนย์บริการนักท่องเที่ยวที่อยู่ระหว่างทางเพื่อขอข้อมูลที่ท่องเที่ยวและแผนที่ของเมืองวินด์เซอร์

ขอแนะนำเลยคะว่าไปไหนมาไหนในอังกฤษ สถานที่แรกที่ควรไปเยือนคือศูนย์บริการนักท่องเที่ยวของเมืองนั้น ถ้าหาไม่เจอก็ถามชาวบ้านหรือเดินตามป้ายบอกทางที่มีสัญลักษณ์ *i* ไปเรื่อยๆ ก็เจอคะ แผนที่เมืองแจกพีร์ ไบรซ์เวิร์กพีร์ เจ้าหน้าที่ใจดีอีกต่างหาก ดังนั้น ต้องแวะคะ

ประชาสัมพันธ์ในศูนย์บริการนักท่องเที่ยวที่อังกฤษส่วนใหญ่จะมีมิตรจิตมิตรใจ มีหัวใจการให้บริการ และน่ารัก เพราะส่วนใหญ่ถ้าไม่ใช่คนสูงอายุที่เกษียณแล้วและอาสาทำงานก็เป็นพวกคนท้องถิ่นที่อยากจะโฆษณาบ้านเกิดตัวเองเต็มที อย่างหนุ่มน้อยที่ทำงานที่ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวของวินด์เซอร์คนนี้ก็..น่ารักอีกละ ฉันถามนิดเดียวเองว่า มีที่เที่ยวที่ไหนบ้าง พ่อ

หนุ่มหน้ามนก็คว้าแผนที่สี่สวย ถามว่าฉันจะเอาโบรชัวร์ภาษาอะไร จีนหรือ ญี่ปุ่นก็มีนะ ฉันเลยขอภาษาอังกฤษมา ฉันอ่านภาษาจีนหรือภาษาญี่ปุ่นเป็น เสียที่ไหนล่ะคะ ถึงหน้าจะหมวยๆ ก็เหอะ อ่านไม่ออก!

เห็นสีหน้าสีตาของหนุ่มน้อยฉันก็พอเดาได้ล่ะว่าแกอยากให้ฉันถามเสียเต็มแก่ ฉันรีก็แสนจะเกรงใจ เลยหลุดปากชมสถานีรถไฟพินด์เซอร์ไปสามคำเลยได้ยื่นอ้างอิงไปสามนาที่ เมื่อแกใจดีอธิบายรวดเร็วว่า สถานีรถไฟพินด์เซอร์นี่นะเป็นสถานีปลายทางของทางรถไฟสายวิกตอเรียอันโด่งดังถูกสร้างในปี ค.ศ. 1850 ต่อมาในช่วงยุคสมัยวิกตอเรียในปี ค.ศ. 1897 สถานีแห่งนี้ต้องรองรับผู้โดยสารระดับเจ้าขุนมูลนายมากขึ้น เขาเลยปรับปรุงและตกแต่งใหม่อย่างหรูหราอลังการตามที่เห็นในปัจจุบัน ตัวอาคารจากโทรมๆ ก็ก่อสร้างใหม่จากอิฐแดงที่จะไม่ฉาบเพื่อเน้นสถาปัตยกรรมแบบทิวดอร์ ต่อมาถูกเปลี่ยนเป็นแหล่งช้อปปิ้งใหญ่ชื่อ 'รอยัลช้อปปิ้งเซ็นเตอร์' ร้านค้าเสื้อผ้าเครื่องประดับส่วนใหญ่ก็เป็นแบรนด์เนมอันเก่าแก่ของอังกฤษแท้ๆ มีร้านคิว ร้านนั้น ร้านนี้ แคลอรี บลา บลา

เอ้ ดูเหมือน 'ใครบางคน' จะเริ่มหงุดหงิดแล้วล่ะ ท่านโผล่หน้า(ที่ดูจะหงิก)เข้ามาดูหลายรอบแล้วล่ะ ยัยตัวจิ๋วก็มองคุณอาที่มองฉันทีอย่างตัดสินใจไม่ถูกแนวๆ ไม่รู้จะเลือกใคร ไม่รู้จะเลือกใคร เอ้อ เลือกคุณอาของน้องเออะจะไม่ต้องห่วงพืหรืออีกหนู เรามั่นคนอื่นคนไกลนะ..อย่าลืมสิ!

พอฉันอ้าปากจะขอบคุณเตรียมจะชิง พ่อหนุ่มก็ยังไม่เลิกใจดี ให้ความรู้ฉันต่อไปอีกแนะว่า..ปราสาทพินด์เซอร์อยู่กลางใจเมืองนะ ตรงข้ามสถานีนี้เองล่ะ ชี้ไม้ชี้มืออย่างกระตือรือร้นด้วยคำ ฉันไม่อยากจะออกไปเลยว่า ฉันเคยมาแล้วล่ะ แต่..กลัวมารยาท..ทราชม เลยได้แต่ยิ้มเสียเสียแถม พ่อหนุ่มเลยได้ใจนี้กว่าฉันสนใจ เลยมีภาคต่ออีกเสียแนะ

เฮ้อ เอาใจดีล่ะคะนี่! ตอนนี้นั่งหน้าไอ้คุณอา ยิ่งกว่าหงิกอีกอะ! แต่ฉันก็เกรงใจพ่อหนุ่มหน้ามนนี่เหลือเกิน

ความรู้ใหม่ะคะนี่ เชื่อไหมคะ ปราสาทพินด์เซอร์เดิมที่เป็นป้อมปราการ

โบราณ มันอายุกว่า 900 ปีแล้วนะ นับได้ว่าเป็นปราสาทที่เก่าแก่ที่สุดและใหญ่ที่สุดในโลกที่ใช้เป็นพระราชวังที่ประทับของเหล่าสมาชิกในราชวงศ์อังกฤษมาหลายยุคหลายสมัย สมเด็จพระราชินีนาถเอลิซาเบทที่สอง (ก็ควีน..อิมม หรือก็คือ..พระราชินีองค์ปัจจุบันไงคำ) และครอบครัวจะมาพักผ่อนในช่วงฤดูสุดสัปดาห์ที่เป็นไฮไลต์ของปราสาทนี้คือในช่วงเดือนมีนาคมถึงเมษายนซึ่งเป็นช่วงเทศกาลอีสเตอร์ ทางพระราชวังมีธรรมเนียมเชิญเหล่าข้าราชการ นักรบเมือง และบุคคลสำคัญ มากินมานอนอยู่ที่นี่ กิจกรรมอันโด่งดังนี้ชื่อว่า 'อีสเตอร์คอร์ท' แหม แหม แกเล่าไปฉันก็เริ่มสนใจอยากฟังเรื่องต่อหน้านี้ แต่..ยัยตัวจิ๋วดูท่าจะไม่ได้สนใจประวัติศาสตร์ของบ้านเมืองตัวเองเท่าไร เริ่มพันไปพันมารอบขาฉันอย่างกะน้องงู น่ารักเชียว

แล้ว..พ่อหนุ่มที่แสนดีก็ไม่ได้รับคำขอบคุณอันแสนสุภาพซึ่งใจจากฉันหรอกคะ ทำไมริคะ? ฉันนะมารยาทงามนะ ขอบอกแต่..ไอ้คุณอาหน้ายักษ์! ไอ้คนใจร้อน! ไอ้คนไร้เหตุผล! หน้าก็หล่อ แต่..มารยาทท่านนี่เหลือรับจริงจัง ท่านหงิกงอทนรอต่อไปไม่ไหว เดินเข้ามาอุ้มหลานลากแขนฉันถูถูกั๊งออกมาหน้าตาเฉย ผู้ดีอะไรคะนี่! ฉันจะบ้า!! เดี่ยวแม่ช่วนเสียเลย หลายทีแล้วนะ ไอ้คุณอา

เราก็เดินกันต่อ ไม่สิ เจ้ายักษ์นะเดิน แต่ฉันนะแทบจะต้องวิ่ง ท่านหงิกช่างไม่รู้เลยว่าฉันมันพันทาง ขาสั้นอีกต่างหาก ท่านก้าวหนึ่งก้าว ฉันต้องก้าวตั้งสองก้าวกว่าๆ

นี่ นี่ ถ้านายรีบนักก็ปล่อยแขนฉันดิ นายสิงโต!

เจ้ายักษ์เดิน(ฉันวิ่ง)พันออกมาจากสถานีรถไฟก็เห็นกำแพงสูงใหญ่ของปราสาทโบราณแห่งนี้ที่อีกปากหนึ่งของถนนเต็มสองตา ถัดจากกำแพงสูงตระหง่านออกมาก็เป็นสนามหญ้าเขียวขจีที่ได้รับการตัดแต่งอย่างดีโอบล้อมรอบกำแพงนั้น มีเก้าอี้ยาววางเรียงรายล้อมรอบสนามอีกที ซึ่งจากประสบการณ์สองครั้งที่เคยมาเยือน ฉันเลยรู้ว่าถ้าอากาศดีๆ มีแดดอุ่นๆ ละก็

ที่นั่นพวกนี้จะถูกนักท่องเที่ยวนั่งจับจองเพื่อพักขา นั่งกินข้าวเที่ยง หรือไม่ก็รอเพื่อน จนแทบไม่มีที่ว่างเลยล่ะ แต่ท่าทางฉันคงไม่มีโอกาสได้นั่งโต๊ะทำกินลมชมวิวอะไรกับเขาหรอกค่ะ ทำไมหรือคะ ก็ยัยตัวจิ๋วจอมชนวิ่งหน้าเร็ดไปอีกล่ะ
วู๋ย ไอ้คุณอา นายวิ่งตามหลานนายบ้างดี! อีแจ้วคะ มาเป็นอีแจ้วชัดๆ

ออกจากสถานีรถไฟวินด์เซอร์เดินเลี้ยวขวาไปไม่กี่ก้าวก็จะเห็น ถนนใหญ่ทอดยาวขึ้นไปบนเนิน ต้นทางมีรูปปั้นใหญ่โตของสมเด็จพระราชินีนาถวิกตอเรียในเครื่องทรงเต็มยศสวยงามยืนตากแดดตากฝนมากกว่า 125 ปี ซึ่งนานมาแล้วพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าวิภาวดีรังสิตทรงพระนิพนธ์พระราชประวัติของพระองค์กับพระสวามีไว้ในรูปแบบนวนิยายอิงประวัติศาสตร์เรื่อง 'พระราชินีนาถวิกตอเรีย' (สะกดตามชื่อหนังสือ)

สุดทางของถนนที่ทอดยาวหลังรูปปั้นนั้นเป็นประตูรั้วเหล็กหุรหามียามยืนตรวจตราอย่างเข้มงวดให้รถของผู้ที่ได้รับอนุญาตเท่านั้นผ่านเข้าออก เมื่อมองเลยประตูรั้วเข้าไปก็จะเห็นตัวปราสาทสีครีมเด่นชัด ด้านขวามือก่อนเข้าประตูรั้วหุรหานั้นเป็นอาคารขายบัตรผ่านประตูเพื่อเข้าชมปราสาทวินด์เซอร์ตลอดด้านซ้ายมือของถนนเป็นกำแพงสีครีมโบราณสูงทอดยาวขนานไปกับถนน เมื่อซื้อบัตรผ่านประตูแล้วเดินทะลุตัวอาคารจะพบถนนเลียบบแนวกำแพงของปราสาทโบราณ เดินไปเรื่อยๆ จะมีจุดเปิดให้ชมด้านหน้าของตัวปราสาทเล็กน้อย ก่อนจะวกเข้าไปในเขตกำแพงสูงของบริเวณตัวปราสาท ถ้าเดินไปตามแผนที่ที่ได้มาตอนซื้อตั๋วจะผ่านจุดชมวิวและสถานที่ต่างๆ ที่ทางปราสาทอนุญาตให้ชม และระหว่างทางก็จะมีเจ้าหน้าที่ยืนอยู่เป็นระยะเพื่อคอยตะล่อมนักท่องเที่ยวไม่ให้ออกนอกทาง

“ลีโอ อเล็กซ์” สองหนุ่มเจ้าของชื่อหันไปตามเสียงเรียก

หญิงสาว เดวิด ทอม และเด็กน้อยที่ยืนชี้ชวนกันดูนู่นดูนี่อยู่ข้างๆ ก็พลอยหันไปมองตามต้นเสียงด้วยเจ้าของเสียงทุ้มแหบเป็นชายสูงอายุท่าทาง

ภูมิฐาน แต่งกายด้วยชุดสูทแบบโบราณของอังกฤษนั่งอยู่ตอนหลังของรถเมอเซเดสเบนซ์สีดำเงาวับที่จอดไม่ห่าง เหมือนมาก มองคุณคนนี้ก็เหมือนตาลีโอกับคุณอเล็กซ์ตอนอายุ 60-70 ปีเลยคะ ญาติชั่วร้ายฉันฟังคนที่นี่เค้าซื้อดีนะคะ น้องเกรตเหมือนน้ำเป๊ียบ ตาลีโอบ คุณอเล็กซ์กับคุณลุงคนนี้ก็เหมือนแะมาจากบ้านเดียวกัน

“สวัสดิ์ครับ ลุงเจสัน” ลีโอบและอเล็กซ์ทักตอบ ก่อนเดินเข้าไปข้างรถ

“ทำไมวันนี้ไม่มางานกับลุง นี่เขาเลิกกันแล้ว” คุณลุงพูดพลางพยักพยเปิดไปทางปราสาท “ให้เลขาโทรไปตาม เขาก็บอกว่าติดต่อไม่ได้” สองหนุ่มยิ้มแต่ไม่ตอบอะไร งานไรค้ำาาา

“มาทำอะไรตรงนี้” คุณลุงถามต่อ

“พวกผมมาเที่ยวครับ” อเล็กซ์ตอบ

“ทำไมไม่เข้าไปทางประตูนั้น” คุณลุงเจสันพยักพยเปิดไปทางประตูที่อยู่ข้างหลัง กรีดดด นั่นประตูใหญ่นะคะ

คุณลุงกวาดตามองคณะเดินทาง เมื่อสายตายุ่งที่ทอมกับเดวิด สองหนุ่มก็กล่าวทักทายคุณลุงจึงถามไถ่ถึงบุพการีของทั้งสองตามแบบฉบับบทสนทนาของสุภาพชนทั่วไป แล้วสายตาของชายสูงอายุก็กวาดต่อมาหยุดมองที่หญิงสาวและเด็กตัวน้อยสลัปไปมาอย่างสงสัย

หญิงสาวเห็นว่าเด็กน้อยยื่นมองคุณลุงนิ่ง แต่ก็ไม่พูดอะไร เธอจึงก้มลงกระซิบกับเด็กน้อย

“สวัสดิ์คะ คุณปู่เจสัน” น้องเกรตเอ่ยออกมาเบาๆ ในที่สุด

คุณลุงเจสันทำท่าแปลกใจก่อนจะพูดว่า “อ้าว พาน้องเกรตมาด้วยหรือ” พาหลานมาเที่ยวนี้มันแปลกมากหรือคะ ฉันงงนะนี่

“หาพี่เลี้ยงคนใหม่ได้แล้วหรือ คนเอเชีย?” แหม! แหม! น้ำเสียงท่าน..พิกัล! เอเชียแล้วมิตรีคะ

“เพื่อนของพวกผมครับ” อเล็กซ์รีบแก้ความเข้าใจผิด เมื่อเห็นลีโอบหน้าตั้ง

“เพื่อน?” คราวนี้หญิงสาวเห็นคุณลุงหันมากวาดตามองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างงงงวยแฉ้วมอรองเท้าคู่เก่งของเธออย่างอึ้งๆ อย่างว่าแต่คุณลุงจะงงงเลยค่าาา ฉันทึ่งงว่าไปเป็นเพื่อนเจ้ายักษ์พวกนี้เมื่อไร ฉันทึ่งงเพื่อนแน่ๆ บอกว่าเป็นของเล่นชิ้นใหม่ของเจ้ายักษ์พวกนี้จะถูกลงกว่ามัง

“สวัสดิ์ค่ะ” หญิงสาวทักอย่างสุภาพ

คุณลุงเจสันพยักหน้ารับหันไปบอกอเล็กซ์กับลิโอว่า “เย็นนี้ไปกินข้าวบ้านลุง 6 โมงเย็นเจอกัน” เขาปรายตามองหญิงสาวก่อนจะพูดว่า “พาเพื่อนไปด้วย” แล้วรถก็เคลื่อนออกไป

เหมือนมาก! ท่านช่าง..บ้าอำนาจ เหมือนคุณหลานของท่านเลย

คุณอเล็กซ์กับตาลิโอมองหน้ากันแล้วถอนใจใหญ่ คุณทอมกับคุณเดวิดมองหน้ากันแล้วยักไหล่ แล้วเราก็เข้าไปรอคิวซื้อบัตรเข้าวัง ไม่นานฉันทึ่งงไปเลยคนเขาดูถูกฉันทึ่งง..จะไปจำทำไม่คะ เสียพื้นที่ในสมอง เสียอารมณ์ เสียสุขภาพจิตด้วย ใครเห็นว่าการเป็นฉันทึ่งงเป็นข้อดีข้อเสียก็เพราะเขามองโลกต่างจากฉันทึ่งงก็ปล่อยเขาคิดไปเถอะคะ ฉันทึ่งงภูมิใจในตัวเอง ภูมิใจในชาติกำเนิด ภูมิใจในการเลี้ยงดูของแม่ ฉันทึ่งงมั่นใจว่าตัวเองเป็นคนดีและเป็นลูกที่ดี พอแล้วคะประสบการณ์สอนฉันทึ่งงว่า ใครคิดอย่างไรก็ทำร้ายเราไม่ได้ ถ้าเราไม่ทำร้ายตัวเอง ใครก็ดูถูกเราไม่ได้ ถ้าเราไม่ดูถูกตัวเอง

ปกติปราสาทวินด์เซอร์ค่อนข้างจะมีนักท่องเที่ยวคับคั่ง โต๊ะขายบัตรผ่านประตูจึงมีหลายตัว การเข้าแถวจะเป็นแถวเดี่ยวและเมื่อโต๊ะไหนว่าง ถึงคิวเราก็เข้าไป แต่วันนี้แปลกแปลก ทั้งที่เป็นวันเสาร์แต่คนกลับน้อยผิดปกติ คอยไม่นานก็ถึงคิวของเรา เราได้โต๊ะขายบัตรของสาวหน้าหวาน ซึ่งเธอก็แสนจะใจดีอธิบายยืดยาวถึงบัตรผ่านประตูแบบต่างๆ เธออธิบายว่าบัตรแบบธรรมดาราคาสิบหกปอนด์ห้าสิบ ก็ราวๆ แปดร้อยกว่าบาท บัตรใช้เข้าชมสเตทพาร์ตเมนต์และบ้านตุ๊กตาของควีนแมรี่ได้ แต่..วันนี้สเตทพาร์ตเมนต์..ปิด!..เพราะมีงาน บัตรผ่านประตูเลยลดเหลือเก้าปอนด์ โอ๊ะ แม่เจ้า เจ้ายักษ์พวกนี้ช่าง..ไม่วางแผน น่อง

เกรดเลยอดคุณสเตทพาร์ตเมนต์เลยอะ (ฉันด้วย เซึ่งเลย!) มันเป็นส่วนที่พักของ
เจ้าเจ็ยทั้งหลาย นูหรืออลังการงานสร้างมาก ขอบอก เราจะได้ดูทั้งห้องรับแขก
ห้องทำงาน ห้องนอน ห้องน้ำ สารพัดห้องของเจ้าขุนมูลนายด้วยนะ เสียดายจ้ง

โอะ ลดราคา! ฉันรีบเสนอนหน้ายื่นบัตรนักเรียนเข้าไปถามเธอว่าฉันเป็น
นักเรียนนะค่าบัตรเท่าไรหรือ เธอก็มองมาที่ฉันงๆ มองไปที่สีหนุ่มอยู่ไม่นาน
แล้วก็ตอบว่าบัตรผ่านประตูของฉันได้ลดราคาเหลือแปดปอนด์ ฉันอดรันทน
ไม่ได้ถามออกไปอีกว่าถ้าคราวหน้ามาฉันจะให้บัตรใบนี้เข้าไปดูสเตทพาร์ต
เมนต์ได้ไหม เธอบอกว่าได้ ฉันก็กระดี๊กระด๊าสิคะ จ่ายครั้งเดียวแต่เข้าได้หมด
เพียงแต่ต้องเป็นคราวหน้า!

บัตรผ่านประตูของปราสาทวินด์เซอร์..ถ้าเราไม่ลืมนำไปลงทะเบียนตรง
ทางออกจะใช้ได้ถึงหนึ่งปีโดยไม่เสียตังค์เพิ่มสักแดง ก็เก็บไว้เผื่อต้องพาใครมา
เที่ยว..ฉันจะได้ไม่ต้องซื้อบัตรผ่านประตูอีก เอ๊ะ แต่ฉันไม่ได้จ่ายเองนี่นาลืมนำไป
อิ อิ

เธอเห็นฉันเลิกเป็นเจ้าของจำไมก็หันไปอธิบายกับคุณทอมต่ออีกว่า
ตอนนี้เขามีทัวร์เที่ยวหอคอยด้วยแต่ต้องจ่ายเพิ่มอีกคนละเจ็ดปอนด์ ใช้เวลา
เดินทัวร์ 45 นาที ต้องปีนบันได 200 ชั้น บันได 100 ชั้นแรกเป็นบันไดหิน ไม่
อันตรายแน่นอน(แล้วพูดทำไมคะนี่) และไม่ต้องห่วงเพราะมีราวเล็กๆ ให้เกาะ
ด้านหนึ่งตลอดทาง! บันได 100 ชั้นหลังเป็นบันไดเหล็กให้ไต่ขึ้นไป(ไต่ขึ้นไปรี
คะ!) แต่เพื่อความปลอดภัยห้ามหิ้วหรือพกถุงขึ้นไปทั้งนั้น(ไม่อันตรายจริงอะ!)
เขามีที่รับฝากไม่ต้องกังวล คุณทอมถามเสียงหวานตาพราวระยับแทบจะจับ
น้องเค้ากินว่า ช่างบนมีอะไร เธอก็บอกว่าเป็นจุดชมวิว วิวดูสวยมากเพราะมัน..
สูง!

โอ้ว!! 200 ชั้น มันช่างเมื่อย!! ฉันเลยรีบเสนอตัวว่าไม่ขอร่วมทางปีน
บันได 200 ชั้นกับพวกท่านอาเต็ดขาด! วรรยุทธ์ของหลานนั้นยังไม่ถึงชั้น!
สุดท้ายสีหนุ่มมองหน้ากัน คงคุยกันทางโทรจิตหรือไงนี้ แล้วก็บอกเธอไปว่าเอา

บัตรธรรมดา

เมื่อได้บัตรมา เราก็เข้าไปตรวจร่างกาย ไม่ใช่เปลื้องผ้าตรวจกับหมอหรอกค่ะ ตรวจอาวุธเหมือนที่สนามบิน หรือเราต้องเอาสิ่งของประดามีไปผ่านเครื่องสแกน แล้วเดินตัวเปล่าแต่ไม่เปลือย..ผ่านเครื่องสแกน ถ้าเสียงไม่ดังก็ดีไป ถ้าเสียงดังเขาก็จะเอาเจ้าหน้าที่มาสแกนมาลูบๆ ให้จึกจึ้เล่น ฉันทกับน้องเกรตผ่านฉลุย ก็ฉันไม่พกเหรียญ เข็มขัดไม่เคยใส่ จะเอาที่ไหนมาดังคะ ส่วนสีหนุ่มนั้นโดนทุกคนเสียงดังกังวานเขียว น้องเกรตทนคุณอนุญาติลูบๆ คลำๆ ไม่ไหววิ่งตามกลุ่มคนข้างหน้าออกประตูไปเฉยเลย ฉันรีบเดินตามไปคว้าน้องได้ทันทีหน้าร้านขายของที่ระลึกที่อยู่ห่างประตูนั้นไปพอสมควร เธอช่าง..ชนเหลือเกิน!

ระหว่างที่หญิงสาวจะล้าละล้าแล้วคุณอาทั้งหลายเดินออกมาจะไม่เห็นพวกเธอน้องเกรตก็สะบัดมือหลุดแล้ววิ่งออกไป เธอหันมองตามไปที่ตอกใจแทบสิ้นสติ เด็กน้อยกำลังจะวิ่งตัดหน้ารถยนต์คันหนึ่ง แม้รถวิ่งมาไม่เร็วแต่คนขับคงไม่ทันสังเกตเห็นเด็กน้อยจึงไม่มีที่ท่าว่าจะชะลอความเร็วลงเลย เธอวิ่งไปคว้าน้องเล็กไว้ได้เพียงแค่อ้อมวินาทีก่อนที่รถคันนั้นจะวิ่งผ่านทั้งสองไปอย่างเฉียดฉิว

“.....”

เธอได้ยินเสียงคนร้องอุทานอย่างตกใจ รู้สึกว่ามีมือมาเขย่าไหล่เบาๆ ไบหน้าชิดเผือดหันไปมองชายสูงอายุแต่งกายแบบเจ้าหน้าที่ของพระราชวังที่ก้มลงมาถามไถ่เธออย่างเป็นกังวล เธอเงยหน้ามองเขาอย่างงงๆ ก่อนตอบไปว่าไม่เป็นไร เมื่อค่อยๆ ได้สติก็รู้สึกว่าร่างเล็กในอ้อมแขนนั้นสั้นเทา เธอจับน้องเกรตให้หันมาหา มือบางสำรวจลูบคลำไปทั่วทั้งตัวเด็กน้อย เมื่อเห็นว่าเด็กหญิงไม่บาดเจ็บอะไรเพียงแต่ตกใจก็ถอนใจอย่างโล่งอก

“ไม่เป็นไรแล้วนะน้องเกรต ไม่เป็นไรแล้วค่ะ” เธอเอ่ยเสียงสั้น เด็กน้อยโผมากอดเธอแน่น

What love is...ก็อ้อ!!

ลักพักเมื่อเธอรู้สึกว่เด็กน้อยหายตัวสั้นแล้ว จากที่ตกใจก็เปลี่ยนเป็น
โกรธเปลี่ยนเป็นโมโห โกรธ..ตัวเองที่ไม่ระวัง โมโห..เด็กน้อยที่ชนเหลือเกิน

“ทำไมทำอย่างนี้! ทำไมวิ่งไปโดยไม่มองรถอย่างนี้! มันอันตรายมากว่
ใหม่คะ ว่ใหม่ เข้าใจใหม่” น้ำเสียงร้อนรน มือบางเขย่ำร่างน้อยๆ อย่างข่ม
อารมณ์ไม่อยู่

ดวงตาสีฟ้าสดคุ้เล็กมองเธออย่างงงววย ก่อนพยักหน้าซ้ำๆ

“ทำอย่างนี้ที่ตองลงโทษ! หนูจะได้ไม่ทำอีก! เข้าใจใหม่คะ” เธอพูดเสียง
ดู ยกมือข้างหนึ่งขึ้นสูงแต่ยังไม่ทันได้ฟาดลงมาก็มีมือแข็งแรงมาคว้าไว้และ
กระชากไป เธอเสียหลัก รีบปล่อยอีกมือที่จับเด็กไว้ ตัวเองเลยหงายหลังล้มลง
กระแทกพื้นอย่างแรง

“เธอจะทำอะไร!!!” ลีโอดวาดเสียงดังลั่น

น้องเกรตที่ยืนตะลึงอยู่มองหน้าคุณอาที่ควบขี่สลับไปมา เด็กน้อยทำ
หน้าแบ้แล้ววิ่งร้องให้เข้าไปกอดขาคุณอาแน่น

“เธอกล้าดียังไงจะมาตีหลานฉัน” เขาก็มลงอุ้มเด็กน้อยขึ้นมากอดปลอบ

“น้ำหน้าอย่างเธอ! เธอเป็นใคร! หลานฉันเป็นใคร!” ลีโอดพูดต่อด้วย
เสียงอันดังหน้าตาคุ้ตันยิ่งขึ้นเมื่อเด็กน้อยสะอื้นฮักออกมาแรง!!!!!!!!!!!!!!

คนที่เห็นเหตุการณ์มาโดยตลอดล้วนมองหญิงสาวอย่างเห็นใจ เห็นสี
หน้าของเธอเปลี่ยนจากตกตะลึงเป็นสลดลงราวกับจะร้องให้ออกมาในนาที่ใด
นาที่หนึ่งก็ยั้งสงสาร แต่เพราะชายหนุ่มคู้กรณีของเธอใครคุ้ก็รู้ว่าคงเป็นคน
ชั้นสูง ถ้าฟังท่าทางไว้ตัวและหน้าตาที่โมโหคุ้ตันของเขาก็ทำให้ผู้หวังดีล้งเล
มากอยู่แล้วยิ่งเห็นว่าขนาดหนึ่งในเพื่อนของเขาเองเข้าไปห้ามก็ยั้งถูกผลัก
ออกมาอย่างแรง เลยทำให้ไม่มีผู้หวังดีคนใดใครกล้าที่จะเข้าไปอธิบายความ
จริงให้เขาฟัง

เมื่อเห็นว่าหญิงสาวคนนั้นยังนั่งมองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่อุ้มเด็กน้อย
อย่างปกป้องอ่อนโยนอย่างงงววย ชายหนุ่มภูมิฐานร่างสูงใหญ่อีกคนหนึ่งซึ่งคง

เป็นเพื่อนของชายคนนั้นก็เข้ามาช่วยพยุงเธอให้ลุกขึ้น

“หลานสาวของคุณ--” หญิงสาวเอ่ยออกมาเบาๆ หลังจากที่มีความหาเสียงตัวเองเจอ

“ไม่ต้องมาแก้ตัว เห็นฉันยอมให้เธอมาตีเสมอเล่นหัวเลยได้ใจ คิดว่าฉันจะปล่อยให้**ผู้หญิงอย่างเธอ**มาตีหลานฉันได้งั้นรี เธอจะรู้ว่าถ้าฉันเอาจริงแล้วจะเป็นยังไง!” เขาคำรามออกมาอย่างโกรธเกรี้ยวท่าทางยิ่งดุเดือดมากขึ้นแล้วอยู่ๆ เด็กน้อยในอ้อมแขนของเขาก็ร้องไห้ออกมาเสียงดัง เขาคงถลามาถึงตัวเธอแล้วถ้าไม่มีมือของเพื่อนอีกสองคนมายึดเอาไว้เสียก่อน

เธอมองหน้าเขาอย่างตกใจนิ่งนาน ก่อนพูดออกมาเสียงเศร้า “ฉันขอโทษ”

“น้องเกรตคะ” เธอพูดราวกับเป็นการอ้ำอ้า นัยน์ตาของเธอเศร้าสร้อย เด็กน้อยหันมามองเธอแล้วถอนสะอื้นน้ำตากลบน้ำอย่างน่าสงสาร “คราวหน้าหนูต้องระวังนะคะ เป็นอะไรไปคุณอาจะเสียใจ” เธอพูดออกมาเบาๆ ก่อนจะเดินแถมวิ่งจากไป